SANDRA BROWN

SPĄSTAI

Alma littera

SANDRA BROWN

SPĄSTAI

SANDRA BROWN

SPĄSTAI

Iš anglų kalbos vertė
UGNIUS KETURAKIS

Alma littera

UDK 820(73)-3
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
THE CRUSH
Warner Books, New York, 2003

ISBN 978-9955-38-097-9

Prologas

Antrą valandą nakties suskambo daktaro Li Houvelo telefonas.

Jo žmona Mirna šalimais suniurnėjo pro miegus:

– Kas čia dabar? Juk šiąnakt nebudi?

Jiedu buvo atsigulę vos prieš valandą. Svečiai po vakarėlio sode išsiskirstė apie vidurnaktį. Bet kol aptvarkė stalą, surankiojo tuščias taures, sudėjo į šaldytuvą likusias mišraines ir mėsas ir užsukę į sūnaus kambarį palinkėjo labos nakties, laikrodis rodė jau beveik pirmą.

Rengdamiesi jie dar pasidžiaugė, kad susiėjimas pavyko. Na, gal kepsnys buvo kietokas ir be paliovos spragsėjo nauja elektrinė uodų gaudyklė, tačiau apskritai vakarėlis praėjo šauniai.

Jiedu jautėsi maloniai apsvaigę, bet per daug pavargę mylėtis, todėl tik pasibučiavo, palinkėjo vienas kitam saldžių sapnų ir suglaudę nugaras užmigo.

Galvai svaigstant nuo išlenktų kokteilių, daktaras Houvelas nugrimzdo į miegus vos sudėjęs bluostą, tačiau, kaip kareivis fronte, įpratęs prie žaibiškų aliarmų, vos sučirškus telefonui pašoko ir čiupo ragelį.

– Nepyk, brangioji. Gal kokiam pacientui pablogėjo.

Žmona nenoromis pakinkavo galva ir vėl, tik šįkart atlaidžiau, kažką suniurnėjo. Jos vyrą visi laikė puikiu chirurgu –

ne tik dėl to, kad buvo savo srities profesionalas, bet ir dėl nuoširdaus dėmesio bei rūpinimosi savo pacientais tiek prieš operaciją, tiek po jos.

Kai jis nebudėdavo, tokių skambučių vidurnaktį retkarčiais vis pasitaikydavo, ir ji jau buvo seniai su tuo susitaikiusi, širdies gilumoje netgi didžiuodavosi, kad jos mylimas vyras yra ir nepamainomas specialistas.

– Alio?

Kiek pasiklausęs jis nusispyrė antklodę ir atsisėdo.

– Kiek? Jėzau. Taip, žinoma. Tuoj būsiu.

Padėjo ragelį ir išsivertė iš lovos.

– Kas atsitiko?

– Turiu vykti į skyrių.

Nė nedegęs šviesos jis šoko prie kėdės, kur po vakarėlio buvo palikęs savo batus.

– Visus mūsų chirurgus iškvietė.

Žmona pasirėmusi alkūne paklausė:

– Kokia nors nelaimė?

Taranto ligoninės, įsikūrusios pačiame didmiesčio centre, personalas buvo apmokytas teikti pirmąją pagalbą nukentėjusiesiems ištikus didelei nelaimei – sudužus lėktuvui, užgriuvus tornadui ar teroristams surengus kokį nors išpuolį. Šįkart nelaimė nebuvo didelė.

– Žiede susidūrė krūva automobilių.

Houvelas basomis įsispyrė į savo numylėtus batus, į kuriuos nuolatos skersakiuodavo žmona, – juos atkakliai avėjo dar nuo tada, kai jiedu susipažino, ir nieku gyvu nesutiko keisti tvirtindamas, esą šie dabar taip prigludę prie kojos, kad patogesnių už juos nė su žiburiu nerastum.

– Ten tikras pragaras. Apsivertė ir užsidegė autovežis su degalais, – tarė jis maudamasis per galvą golfą. – Pas mus į reanimaciją atvežta dešimtys sužeistųjų.

Užsisegė laikrodį, pasikabino prie juosmens pranešimų gaviklį ir pasilenkęs pakštelėjo žmoną į skruostą.

– Jei iki pusryčių nespėsiu apsisukti, paskambinsiu. Miegok.

Vėl grimzdama į pagalvės pūkus ji sumurmėjo:

– Būk atsargus.

– Būtinai.

Jam dar nespėjus nubildėti laiptais ji jau vėl saldžiai miegojo.

Malkombas Lutis baigė skaityti fantastinio trilerio trečią skyrių. Knyga buvo apie oru plintantį virusą, kuris, patekęs į žmogaus plaučius, per keletą valandų vidurius paverčia juoda lipnia koše.

Skaitydamas apie nieko nenutuokiančią, bet jau pasmerktą šviesiaplaukę Paryžiaus prostitutę, jis ėmė krapštyti ant skruosto iškilusį spuogą, nors motina buvo perspėjusi šiukštu nekišti nagų. „Bus tik dar blogiau. Jei nekrapštysi, niekas nė nepastebės."

Kur jau ne. Tą spuogą pamatytų net aklas. Jis labiausiai išpampęs iš vis dygstančių ir jo veidą nuolat nusėjančių spuogų gūbryno. Tas sunkus riebalinių liaukų uždegimas, randais išmarginęs visą veidą, pradėjęs kamuoti Malkombą nuo paauglystės, jau ištisus penkiolika metų visiškai nekreipia dėmesio į jungtines medikų ir kosmetologų pastangas, nepasiduoda jokioms tabletėms ar tepalams.

Motina dėl to kaltino prastą mitybą, asmens higienos ir miego režimo nesilaikymą. Porą kartų yra užsiminusi, kad priežastis gali būti ir masturbavimasis. Kad ir kokios būtų jos hipotezės, visos bylodavo viena: dėl to kaltas jis pats.

Po ilgos ir atkaklios kovos galiausiai rankas nuleidęs dermatologas prie aibės teorijų, aiškinančių, kodėl Malkombas pasmerktas vaikščioti tarsi su Mirusiųjų dienos kauke, pridėjo dar vieną. Jos esmę galima nusakyti dviem žodžiais: bala žino.

Tarsi Malkombo savigarbai negana šio smūgio, jį gamta apdovanojo ir plonyčiu it siūlas kūneliu, tokiu vėjo perpu-

čiamu, kad būtų pavydėję net supermodeliai, uždirbantys iš to, jog atrodo sudžiūvę it šakaliai. Tačiau tuo likimo išdaigos nesibaigė. Įsismaginęs jis pridėjo dar vieną – ryškias raudonas garbanas, kurių liepsnojanti, į neiššukuojamą kaltūną susivėlusi kupeta dar prieš riebalinių liaukų uždegimą buvo tapusi tikru prakeiksmu.

Dėl tokios savo išvaizdos Malkombas visur ir visada jausdavosi tarsi klounas.

Visur ir visada, išskyrus savo darbą. Paprastai jis dirbdavo naktinėmis pamainomis. Tamsa ir vienuma buvo dvi senos geros jo bičiulės. Tamsa prislopindavo ugninių plaukų liepsną, paslėpdavo ir spuogų išvarpytą veidą. O vienuma neatskiriama nuo apsaugininko darbo.

Motina tokiam jo pasirinkimui, aišku, nepritarė ir nuolatos ūdijo, kad vertėtų susirasti rimtesnį darbą.

– Tupi ten vienas per kiauras naktis kaip apuokas, – vis kartodavo ji priekaištingai purtydama galvą. – Taip niekada nesusirasi draugų.

„Taigi, mama. Būtent“, – sukdavosi jam ant liežuvio galo, nors niekada nedrįso to ištarti balsiai.

Per naktinę pamainą jam nereikėdavo kalbantis su kuo nors matyti, kaip pašnekovas iš paskutiniųjų stengiasi nežiūrėti į veidą. Be to, galėdavo išmiegoti beveik visą nekenčiamą šviesųjį dienos metą, kai jo ševeliūra liepsnoja skaisčiai kaip laužas. Tikra kankynė būdavo tie du laisvi vakarai per savaitę, kai tekdavo kęsti nesibaigiantį motinos zirzimą, esą jis pats – didžiausias savo priešas, negalima būti tokiam uždaram, reikia susirasti draugų.

– Tu juk labai įdomus jaunuolis, Malkombai. Kodėl niekur neini, kaip tavo bendraamžiai? Jeigu nebūtum toks užsisiuvęs, tikrai susirastum kokią šaunią merginą.

Kur jau ne.

Motina vis šaipydavosi, kad jis skaito mokslinę fantastiką, tačiau tikroji fantastė buvo ji pati.

Jo postas buvo prie Taranto ligoninės automobilių aikštelės. Kiti apsaugininkai tos vietos kratydavosi, o Malkombui čia buvo tikras rojus. Naktį aikštelė būdavo beveik apmirusi ir atgydavo tik paryčiais, kai į darbą pradėdavo rinktis gydytojai. Nors iki septintos, kai baigiasi jo pamaina, daugelis dar nebūdavo pasirodę.

Tačiau šią šeštadienio naktį judėjimas aikštelėje buvo kur kas didesnis nei šiokadieniais. Savaitgalį reanimacija visada prisipildo, ir gydytojams tenka triūsti dieną naktį. Štai ir dabar vos prieš keletą minučių prie vartų privažiavo daktaras Houvelas ir spustelėjęs nuotolinio valdymo pultelį ant saulės skydelio pakėlė užtvarą.

Tas daktaras Houvelas – tikrai liuks vyras. Niekada nežvelgia kiaurai Malkombą, tarsi jo čia nė nebūtų, kartais net pamojuoja važiuodamas pro šalį. Nesusiraukia kaip naginė, jeigu užtvaras užstringa ir Malkombui tenka eiti jo išlaisvinti. Daktaras Houvelas paprastas, ne toks pasipūtęs kaip kai kurios nosį riečiančios chirurgijos žvaigždės, užtvarui kylant nekantriai barbenančios pirštais vairą ir paskui šaute šaunančios į vidų tarsi per gaisrą.

Malkombas perbėgo akimis pirmą ketvirto knygos skyriaus puslapį. Kaip ir reikėjo tikėtis, tą šviesiaplaukę Paryžiaus prostitutę priepuolis ištiko triūsiant lovoje. Ji mirė siaubingose kančiose, klaikiai vemdama, tačiau Malkombui labiausiai buvo gaila nelaimėlio jos kliento. Įsivaizduojant save jo vietoje – tikras siaubas.

Jis padėjo knygą prie langelio viršeliu į apačią ir pasirąžė ieškodamas patogesnės pozos. Akims užkliuvus už savo atspindžio stikle, išvydo, kad spuogas tvinksta kaip ant mielių. Pūlinys jau buvo išsipūtęs it žirnis. Pasišlykštėjęs jis greitai nukreipė žvilgsnį į automobilių aikštelę.

Liuminescencinės lempos išdėstytos taip, kad visa aikštelė būtų apšviesta kaip ant delno. Tamsa tarsi siena stūksojo jos pakraščiais. Šiaip aikštelėje nuo ano karto, kai užmetė akį,

niekas nebuvo pasikeitę, tik dar atsirado sidabrinis daktaro Houvelo BMW, antras trečioje eilėje. Automobilio stogas žėrėte žėrėjo – daktaras Houvelas jį taip prižiūrėjo, kad atrodė kaip naujas. Malkombas pagalvojo, kad jeigu išgalėtų įsigyti tokį, irgi išblizgintų kaip veidrodį.

Jis vėl įniko į knygą, bet perskaičius vos porą pastraipų dingtelėjo netikėta mintis. Vėl pakėlė akis į daktaro Houvelo BMW ir stebėdamasis kilstelėjo antakius. Kaip jis būtų galėjęs nepastebėti pro postą einančio daktaro Houvelo?

Šaligatvis, vedantis į ligoninę, prasideda prie pat posto. Malkombas matydavo kiekvieną, einantį į ligoninę arba grįžtantį prie automobilio. Nuolat kartodavosi ta pati veiksmų seka: išėjusieji iš ligoninės netrukus išriedėdavo pro vartus, o įvažiavusieji į aikštelę šmėkštelėdavo pro postą. Malkombo akis nesąmoningai fiksuodavo šį judėjimą.

Apimtas smalsumo jis pasižymėjo puslapį ir padėjo knygą po langeliu šalia motinos suruošto lauknešėlio. Tada trūktelėjo žemyn savo uniforminės kepurės snapelį. Jeigu jau neišvengiamai tenka susidurti su kuo nors akis į akį, nors ir su tokiu geros širdies žmogumi kaip daktaras Houvelas, Malkombui nesinorėjo pernelyg eksponuoti savo bjaurumo, o užsmauktas ant pat akių snapelis kaip tik metė šešėlį vos ne ant viso veido.

Išniręs iš savo kondicionuojamos būdelės, jis nepajuto, kad oras nuo praėjusios apžiūros būtų nors kiek atvėsęs. Teksaso rugpjūtis. Lauke tvyrojo beveik toks pat karštis kaip vidurdienį. Įkaitęs asfaltas tvoskė karščiu, juntamu net per storus guminius padus, Malkombui minkštai, be menkiausio garso žingsniuojant pro pirmą automobilių eilę, paskui pro antrą. Pasiekęs trečią jis stabtelėjo.

Pirmą kartą per visus tuos penkerius metus, kai čia dirbo, Malkombą staiga apėmė kažkokia bloga nuojauta. Jam sargaujant aikštelėje nėra buvę jokio nemalonaus įvykio. Na, prieš keletą mėnesių ligoninėje budėjęs apsaugininkas turėjo

tramdyti vyrą, grasinantį peiliu seselei. Naujųjų metų naktį budėjusiam sargui teko skirti du tėvus, susikibusius dėl to, kurio kūdikis po dvyliktos gimė pirmas ir kuriam turi tekti kelios savivaldybės ir miesto įmonių dovanos.

Laimė, Malkombui niekada neteko veltis į panašius incidentus. Juk tokiais atvejais neišvengiamai suplūsta minios žmonių. Atsidūręs priešais tokią akių jūrą jis tiesiog sustingtų iš siaubo. Vienintelį konfūzą Malkombui teko patirti, kai jį užsipuolė neurochirurgas, grįžęs prie savo „Jaguaro" ir išvydęs, kad šiam subliūškusi padanga. Kažkodėl jis buvo šventai įsitikinęs, kad dėl to kaltas kaip tik Malkombas.

Taigi iki šiol per budėjimus fortūna visada jam šypsodavosi, o dabar kažkodėl apėmė nepaaiškinamas nerimas. Netgi bičiulė tamsa staiga pasirodė ne tokia jauki. Jis baugščiai apsidairė aplinkui, net grįžtelėjo per petį į tą pusę, iš kurios atėjo.

Aikštelėje buvo tylu kaip kape. Nuo tokio galvoje šmėstelėjusio palyginimo jam pasidarė dar baugiau. Nejudėjo net aplink dunksančių medžių lapai. Regis, viskas buvo taip pat kaip visad.

Tačiau Malkombo balsas pravėrus burną šiek tiek virpėjo.

– Daktare Houvelai?

Jam nesinorėjo užklupti gydytojo netikėtai. Net ir dienos šviesoje Malkombo veidas atrodydavo baugiai, o jei taip netikėtai išdygs priešais žmogų patamsyje, ko gero, gali įvaryti infarktą.

– Daktare Houvelai? Ar jūs ten?

Niekam neatsiliepus Malkombas nutarė, kad dabar jau galima drąsiai žengti prie daktaro Houvelo BMW ir įsitikinti – dėl šventos ramybės, – jog ten nieko nėra. Bus pražiopsojęs jį einantį pro šalį, ne kitaip. Veikiausiai buvo įnikęs skaityti, kaip toji šviesiaplaukė prostitutė darbuojasi su savo klientu, na, prieš suimant konvulsijoms ir iš burnos ant vyruko fontanu pliūptelint juodiems glitėsiams. O gal visą dėmesį buvo

pasiglemžęs tas prakeiktas spuogas. Be to, daktaras Houvelas galėjo ir neiti šaligatviu, nerti tiesiai per gyvatvorę. Jis aukštas, bet ganėtinai liaunas, todėl be vargo šmurkštelėtų pro tas retas tujas.

Kad ir kaip ten būtų, daktaras Houvelas bus prasprūdęs pro jo akis – tik švilpt ir dingo tamsoje.

Artėdamas prie jo automobilio Malkombas dėl visa ko įsijungė žibintuvėlį.

Vėliau žibintuvėlis buvo rastas nuriedėjęs po pirmuoju automobiliu – įtrūkęs, išdužusiu stiklu. Tačiau to supermeniško rožinio kiškučio baterijos tikrai išlaikė reputaciją – lemputė dar degė.

Tai, ką Malkombo žibintuvėlio spindulys išplėšė iš tamsos, privertė pašiurpti labiau nei bet koks fantastinis trileris. Tai nebuvo nei negirdėta, nei painu, nei paslaptinga. Tai buvo nuoga tikrovė.

Pirmas skyrius

– Tikri rūmai.

– Man čia gerai.

Nuleidęs negirdomis kandžią pastabą, Vikas išvirusias krevetes suvertė iš puodo į kiaurasamtį, kuris atrodė taip nesolidžiai, kad būtum galėjęs palaikyti jį žaisliniu: plastikinis, kadaise buvęs baltas, bet jau gerokai nurudęs. Bala žino, kaip jis čia atsirado, veikiausiai bus palikęs ankstesnis nuomininkas šito būsto, draugui garantuotai pasirodžiusio ne kitaip kaip tikra lindynė.

Nuvarvinęs vandenį Vikas padėjo kiaurasamtį ant stalo, čiupo ritinėlį popierinių rankšluosčių ir mostu pasiūlė savo svečiui dar alaus. Galiausiai, atkimšęs du butelius *Red Stripe*, apsižergė kėdę priešais Oreną Veslį ir mestelėjo:

– Šutink.

Orenas, tvarkingai atplėšęs nuo ritinėlio vieną rankšluostį, pasiklojo ant kelių. Vikas jau šlamštė trečią krevetę, kai Orenas šiaip ne taip išsirinko pirmą. Jie aižė ir dorojo krevetes tylomis, dažydami į vieną salotų padažo dubenį. Orenas tai darė kuo atsargiausiai, saugodamasis, kad neįmerktų į raudoną masę savo baltų prancūziškų marškinių rankogalių. Tuo tarpu Vikas su pasigardžiavimu šliurpė apsilaižydamas pirštus, gal net tyčia pasibaisėtinomis manieromis erzindamas savo pedantiškąjį bičiulį.

Išaižytus krevečių kiautus jiedu metė ant laikraščio, kurį Vikas buvo patiesęs ant stalo ne tiek saugodamas klaikiai subraižytą jo paviršių, kiek dėl to, kad pavalgius nereikėtų ilgai terliotis tvarkant stalą. Palubėje besisukantis ventiliatorius plaikstė šios improvizuotos staltiesės kampus, ore, sumišęs su druskinga vandenyno gaiva, tvyrojo virtų krevečių aromatas.

Galiausiai Orenas tarė:

– Žinai, vis dėlto skanios.

Vikas patraukė pečiais.

– Ir kvailam aišku.

– Vietinės?

– Perku šviežutėles iš žvejų. Kapitonas man padaro nuolaidą.

– Pažįstamas?

– Na, galima ir taip pasakyti. Matai, mes tarsi sudarę tokį sandėrį.

– Kokį?

– Kad aš nelįsiu prie jo sesers.

Vikas ėmė taršyti dar vieną mėsingą krevetę, baigęs švystelėjo kiautą ant jau gerokai išaugusios krūvelės ir pakėlęs akis į Oreną išsišiepė matydamas, kad bičiulis niekaip negali apsispręsti – imti jo žodžius už gryną pinigą ar ne. Jis ne veltui garsėjo gebėjimu nė nemirktelėjus pririesti tokių istorijų ir taip apdumti akis, kad net geriausiam bičiuliui ne visada būdavo lengva atskirti fantaziją nuo tikrovės.

Vikas atsiplėšė nuo ritinėlio gabalą rankšluosčio, nusišluostė rankas ir burną.

– Tai ką, toliau aptarinėsime krevetes, Orenai? Kaip suprantu, tik dėl jų atsidanginai čia tokį kelią?

Orenas nukreipė žvilgsnį į šalį ir prisidengęs kumščiu burną tyliai atsirūgo.

– Padėsiu tau susitvarkyti stalą.

– Baik, nepabėgs tas stalas. Imk alaus.

Iš tiesų nešvarus stalas nelabai kliuvo Viko namuose, jeigu galima taip pavadinti jo pastogę – trijų kambarių pašiūrę, tokią palaikę, kad, rodos, nuo menkiausio vėjelio pūstelėjimo būtų subyrėjusi it kortų namelis. Tai buvo, kaip sakoma, tik stogas virš galvos, ir tai varganas – lyjant į vidų imdavo lašėti vanduo. Kondicionierius geriausiu atveju vėsino tik pats save, todėl Vikui apskritai nevertėjo jo nė jungti. Jis nuomojo lūšną mokėdamas už savaitę į priekį ir šitų barakų šeimininkui iš viso jau buvo atidavęs kokį šešiasdešimt čekių. Jiedviem žengiant į nelygiomis lentomis išklotą denį, laukujės durys sugirgždėjo ant surūdijusių vyrių. Čia tilpo tik dvi prieštvaninės metalinės kėdės, sūriam jūros orui be paliovos ėdant dažus apsilupusios ir perdažytos nežinia kiek kartų. Dabar jos švietė kažkokia kokčiai šviesia žaluma. Vikas klestelėjo į supamąją, tuo tarpu Orenas nesiryždamas sėstis nepatikliai spoksojo į rūdžių išėstą antrosios sėdynę.

– Nebijok, neįkąs, – tarė Vikas. – Gal kiek išteps kelnes, bet čionykštis saulėlydis tikrai atpirks valyklos sąskaitą.

Orenas atsargiai įsitaisė. Iš tiesų vakarai netrukus nusidažė visais atspalviais nuo kruvinai raudono iki ryškaus oranžinio, tarsi kas būtų paliejęs ten dažus. Dideli it kalnai, švytėdami auksu dangumi lėtai plaukė purpuriniai debesys.

– Pasaka, ar ne? – tarė Vikas. – Tai kas vis dėlto beprotis, ką?

– Aš niekada nelaikiau tavęs bepročiu, Vikai.

– Na, bet vis tiek trenktu, kad viską mečiau ir persikrausčiau čia.

– Ne, ne trenktu. Gal kiek bestuburiu.

Šypsena Viko veide pradingo.

Tai pastebėjęs Orenas tarė:

– Raukykis ar nesiraukyk – man tas pats. Kas nors turi tau pasakyti tiesą.

– Na, ačiū. Labai dėkui. Kaip laikosi Greisė, mergaitės?

– Stefė tapo komandos šokėja, Lorai jau prasidėjo mėnesinės.

– Tai sveikinti ar užjausti?

– Kurią?

– Abi.

Orenas prajuko.

– Tiks ir viena, ir kita. Greisė siunčia tau bučinį.

Ir žvilgtelėjęs į šeriuotą Viko veidą pridūrė:

– Perduosiu joms, jei tu ne prieš.

– Dėl manęs gali ir pabučiuoti. Na, tiek to, perduok jai bučkį nuo manęs.

– Va čia tai tavo paslaugoms.

Kurį laiką jie be žodžių gurkšnojo alų, žiūrėdami į sodrėjančias saulėlydžio spalvas ir abu kuo puikiausiai nutuokdami, kas sukasi kito galvoje.

Galiausiai Orenas prabilo:

– Vikai...

– Man tai nerūpi.

– Pirma išklausyk, o tada jau...

– Kam gadinti tokį nuostabų saulėlydį? Juo labiau puikų Jamaikos alų.

Vikas taip stryktelėjo iš supamosios kėdės, kad ji net susiūbavo pašėlusiai girgždėdama. Atsistojęs ant vėjų nugairinto denio krašto, užsivertęs vienu mauku ištuštino butelį ir švystelėjo į šimto penkiasdešimties litrų statinę nuo alyvos, atseit šiukšliadėžę. Išgąsdintos dundesio, nuo pakrantės smėlio pakilo pora mitalo knebinėjusių žuvėdrų. Vikas su pavydu žvelgė, kaip jos ramiai sklendžia tolyn.

Jiedu su Orenu buvo pažįstami jau daug metų, dar net prieš Vikui ateinant į Fortvorto policijos komisariatą. Orenas buvo šiek tiek vyresnis ir, kaip Vikui teko pripažinti, galvotesnis. Jis nesikarščiuodavo, darbavosi metodiškai, ne intuityviai, kaip Vikas, buvo pavyzdingas šeimos žmogus, o viengungis jo bičiulis ramiai nepraeidavo nė pro vieną moterį.

Nors buvo visiškos priešingybės, – o gal kaip tik dėl to, – Vikas Tredgilas ir Orenas Veslis derėjo kaip dvi monetos

pusės ir sudarė vieną iš nedaugelio Fortvorto PK margaspalvių – odos prasme – tandemų. Pasiremdami vienas į kitą jie perėjo ugnį ir vandenį, regėjo ir šilto, ir šalto, abu nešiojosi širdyje tą pačią neužgyjančią žaizdą.

Kai šitiek laiko nesimačius ragelyje išgirdo Oreno balsą, Vikas kone pašoko iš džiaugsmo. Manė, kad Orenas atvyksta jo aplankyti, prisiminti senų gerų laikų. Tačiau ši viltis išgaravo vos Orenui išlipus iš automobilio. Jo lakuotų batų kulnai giliai smigo į smėlį, ir buvo aiškiai matyti, kad jis atvyko ne žvejoti ar pasivaikščioti pajūriu, net ne išsidrėbti denyje ir klausantis per radiją Hiustono *Astros* beisbolo rungtynių siurbčioti šalto alaus.

Jis atvyko su reikalais. Kostiumuotas, pasirišęs kaklaraištį, žodžiu, tikras pareigūnas. Jiedviem spaudžiant rankas Vikas, išvydęs bičiulio veide oficialią miną, dideliam savo nusivylimui, galutinai įsitikino, kad tai darbo vizitas. Anksčiau ar vėliau vėl turėjo prasidėti tos pačios litanijos.

– Tavęs juk neišspyrė, Vikai.

– Ne, mane tik išleido priverstinių nemokamų atostogų.

– Tu juk pats taip nusprendei.

– Neturėjau iš ko rinktis.

– Na, reikėjo pažvelgti į viską iš šalies ir ramiai apsvarstyti.

– Kodėl šefai iš karto neima ir neišvaro? Ko dar tempia tą gumą?

– Na, jie žino ką daro.

Vikas atsigręžė.

– Tikrai?

– Na, kiekvienas, kuris tave pažįsta, kelia kepurę kaip prieš specialistą.

– Specialistą? – prunkštelėjo Vikas. – Turi galvoje, mėšlo mėžėją? Taip, Fortvorto PK to gero tikrai daugiau nei bet kuriame tvarte.

– Kad daugiausia jo ten pats ir prinešei.

Vikas pliaukštelėjo guminę apyrankę, nuolat nešiojamą ant riešo. Kraujas užvirdavo vos prisiminus tą bylą, kai neiš-

tvėręs iškoneveikė savo viršininkus, išdėjo į šuns dienas Fortvorto PK ir apskritai visą teisėsaugą.

– Jie leido tam gangsteriui lengvai išsisukti.

– Negalėjo pričiupti jo už žmogžudystę, Vikai. Visi žinojo, kad tai jo darbas, – ir mes, ir apygardos prokuroras. Atsėdės bent šešerius metus.

– Po dvejų jau bus išleistas į laisvę. Ir vėl leisis į medžioklę. Vėl turėsi naują lavoną, pamatysi. O kodėl? Todėl, kad komisariate ir prokuratūroje, vos išgirdus žodžius „įtariamojo teisės“, iš karto prasideda nesulaikomas kinkų drebėjimas.

– Todėl, kad tu jį sulaikydamas be reikalo panaudojai prievartą! – šūktelėjo Orenas ir jau kiek ramesniu balsu pridūrė: – Tačiau pats žinai, tarp tavęs ir komisariato juoda katė perbėgo ne dėl to.

– Orenai, – Viko balse pasigirdo grasinimas.

– Kai tada suklupai...

– Eik tu po velnių, – iškošė Vikas ir trinktelėjo durimis.

Orenas atsekė iš paskos į virtuvę.

– Aš čia – ne krapštyti senų žaizdų.

– Taip taip, man tik vaidenasi.

– Gal tu liausies lakstęs iš vieno galo į kitą? Sėsk ir ramiai klausykis. Tau tikrai bus įdomu.

– Man dabar įdomiausia – alus.

Vikas išsitraukė iš šaldytuvo dar vieną butelį, pokštelėjo kamštelį ir paliko nukritusį ant susigarankščiavusių linoleumo grindų.

Orenas paėmė atsivežtą aplanką ir ištiesė Vikui. Tas nė nepažvelgė į tą pusę ir buvo besprunkąs atgal į denį, bet basomis užmynė ant aštrios kamštelio briaunos. Keikdamasis jį paspyrė ir klestelėjo į chromuotą virtuvės kėdę. Krevečių kiautai jau buvo pradėję dvokti.

Vikas užsimetė pėdą ant kelio ir apžiūrėjo padą. Jame raudonavo gilus kamštelio briaunų įspaudas, bet oda nebuvo prakirsta.

Orenas, nė nesirengdamas rodyti užuojautos, įsitaisė priešais.

– Manęs čia nebuvo, supratai? Situacija delikati.

– Žinai, gal kreipkis į gydytoją, turi klausos problemų – tu manęs visiškai negirdi.

– Tau tikrai bus įdomu.

– Išeidamas neužmiršk švarko.

Orenas ištraukė iš aplanko kelias vidutinio dydžio nespalvotas nuotraukas ir pakišo vieną Vikui po nosimi, kad negalėtų nusukti į šalį akių. Paskui paėmė dar vieną.

Vikas žvilgtelėjęs į nuotrauką galiausiai pakėlė akis į Oreną.

– Ar yra bent viena nuotrauka, kur ji nenuoga?

– Pažįsti Tigpeną. Smaginasi.

Vikas išgirdęs pavardę tik prunkštelėjo.

– Na, antra vertus, mūsų sekimo postas tiesiai prieš jos miegamąjį.

– Kaip tyčia, ar ne? Na, tai koks tas reikalas?

Orenas išsišiepė.

– Parūpo, ką?

Vikas, kiek daugiau nei prieš metus nusisegęs detektyvo ženklelį, atgręžė nugarą ne tik policijai, bet ir apskritai teisėsaugos sistemai, kuri jam priminė gremėzdišką sunkvežimį, iki ašių įklimpusį purve. Nors tas pašėlusiai suko ratus ir garsiai burzgė – „laisvė, teisingumas ir amerikietiškosios vertybės, laisvė, teisingumas ir amerikietiškosios vertybės“, – iš to nebuvo jokios naudos.

Pareigūnų entuziazmą greitai užgesindavo visokie kabinetų žiurkės ir politikieriai, tik ir žiūrintys, kaip niekam neužkliūti ir ramiai plaukti pasroviui. Tiksliau tariant, nekelti bangų pelkėje.

O jeigu atsirasdavo koks Pilypas iš kanapių degančiomis akimis ir įsirėžęs mėgindavo išjudinti tą teisingumo sistemą iš mirties taško, kaip reikiant prispausti nusikaltėlius, tai tik apsitaškydavo purvais ir viskas...

Tačiau jam vis dėlto pasidarė įdomu. Juk Orenas ne šiaip sau trenkėsi tokį kelią nuo Fortvorto iki Galvestono. Vikas, kaip Orenas – kad jį kur velniai – ir buvo numatęs, iš tiesų susidomėjo.

Jis paėmė kitas nuotraukas ir peržvelgė, iš pradžių tik užmetė akį, paskui lėtai ir atidžiai dar kartą ištyrinėjo. Moteris buvo nufotografuota už naujo visureigio vairo, einanti per automobilių aikštelę, virtuvėje ir miegamajame, – nė nenutuokianti, kad ją godžiai seka Tigpeno žiūronai ir objektyvai.

Miegamojo nuotraukos buvo nelabai ryškios, nors esmines detales tikrai galėjai įžiūrėti.

– Ir kuo ji įtariama? Kontrabanda gabena vogtą apatinį trikotažą?

– Neee, – nutęsė Orenas purtydamas galvą. – Jeigu nori sužinoti, važiuojam.

Vikas švystelėjo nuotraukas per stalą Oreno pusėn.

– Tada tik be reikalo čia važiavai.

Jis vėl taip pliaukštelėjo savo guminę apyrankę, kad net suskaudo riešą.

– Vikai, tai tavo byla.

– Nesapnuok.

– Neprašau vėl grįžti į komisariatą. Tik dėl šios bylos.

– Kiek kartų turėsiu kartoti? Ne.

– Man reikia tavo pagalbos.

– Dovanok.

– Tai tavo galutinis žodis?

Vikas pakėlė prie lūpų butelį alaus, užsivertęs patraukė gerą mauką ir garsiai nusiriaugėjo.

Nepaisydamas panosėj dvokiančių krevečių kiautų, Orenas palinko į priekį ir tarė:

– Tai žmogžudystės byla. Rašė visi laikraščiai, rodė televizija.

– Aš laikraščių neskaitau, televizijos irgi nežiūriu.

– Matau. Antraip žaibu būtum atrūkęs į Fortvortą.

– Kodėl gi?

– Taranto ligoninės aikštelėje nužudytas garsus chirurgas.

– Gera antraštė.

– Tai ne antraštė. Tai visa, kas mums žinoma. Visa, ką pavyko iškapstyti per penkias dienas.

– Užjaučiu, vargšeliai.

– Nusikaltėlis veikė liudytojo panosėje, bet tas ničnieko nepastebėjo. Negirdėjo nė menkiausio krebžtelėjimo. Tarsi būtų atslinkęs kaip šešėlis ir išgaravęs kaip dūmas. Nepalikdamas jokio pėdsako. JOKIO.

Vikas jausdamas, kaip nugara nubėga šiurpuliukai, įsmeigė žvilgsnį į buvusį porininką.

– Lozada?

Atsilošęs kėdėje Orenas patenkintas nusišypsojo.

Antras skyrius

Gydytoja Renė Niuton išėjusi iš lifto patraukė prie budinčios seselės, kuri, paprastai tokia kalbi, šįkart sėdėjo prislėgta.

– Labas vakaras, daktare Niuton.

– Labas.

Seselės akis užkliuvo už Renės kostiumo, juoduojančio pro chalato skverną.

– Laidotuvės buvo šiandien?

Renė tylomis linktelėjo.

– Aš tiesiai iš ten.

– Gražiai praėjo?

– Na, jei galima taip pasakyti apie laidotuves. Susirinko jūra žmonių.

– Daktaras Houvelas buvo visų mėgstamas. Kaip tik gavo tą paaukštinimą. Ir še tau.

– Taigi.

Seselės akys pritvinko ašarų.

– Mes – na, visas skyrius – tiek metų išdirbome kartu. Tiesiog neįtikėtina, kad jis daugiau nepasirodys šiame koridoriuje.

Renei irgi buvo sunku apsiprasti su šia mintimi. Prieš penkias dienas jai buvo pranešta, kad žuvo daktaras Li Houvelas. Kadangi tai vyras pačiame jėgų žydėjime, būtų buvę sunku priimti šią žinią, net jei jis būtų žuvęs per nelaimingą atsi-

tikimą ar avariją. O čia žmogžudystė. Bendradarbiai niekaip negalėjo atsipeikėti ne tik nuo paties mirties fakto, bet ir nuo šiurpių jos smulkmenų. Vis atrodė, kad jis tuoj kyštelės galvą pro duris ir šūktelės: „Apgavau!“

Tačiau šįkart tai tikrai nebus vienas iš nevykusių Li Houvelo pokštų, kuriais jis garsėjo. Ji savo akimis ką tik regėjo bažnyčioje prie altoriaus uždengtą, gėlėse skęstantį karstą, girdėjo artimųjų ir bičiulių pro ašaras tariamus atsisveikinimo žodžius, matė sėdinčius šalia ir raudančius Mirną ir jųdviejų sūnų. Dėl viso to jo mirtis atrodė tik dar kraupesnė ir sunkiau suvokiama.

– Taip, labai sunku bus su tuo susitaikyti, – tarsi dėdama tašką tyliai tarė Renė.

Tačiau seselė kalbėjo:

– Sako, policija apklausė visus, kurie tą lemtingąjį vakarą svečiavosi pas daktarą Houvelą.

Renė, įnikusi į seselės paduotas ligos istorijas, nuleido negirdomis netiesiogiai užduotą klausimą.

– Daktaras Houvelas buvo toks linksmuolis, ar ne?

Tarsi prisiminusi kažką be galo juokinga, seselė linksmai sukikeno.

– Na, judu nelabai sutardavote.

– Nepasakyčiau, – paprieštaravo Renė. – Tiesiog kartais pasiginčydavome. Tai visai kas kita.

– Kiek pamenu, kartais tie ginčai būdavo išties audringi.

– Na, bet ne iš rimtųjų, – liūdnai šyptelėjusi atsiliepė ta.

Rytą prieš laidotuves ji dar atliko dvi operacijas. Žinoma, galėjo jas nukelti ir šiandien apskritai nesirodyti skyriuje, bet ir taip tos dešimt dienų, kai buvo išvykusi, kėlė jai pačiai ir ligoniams aibę nepatogumų.

Pasiimti dar vieną poilsio dieną būtų buvę nesąžininga dėl pacientų, kurių operacijas jau ir taip kartą teko atidėti. Be to, tada ji tikrai atsiliks nuo grafiko, o kruopščiai sudėliota dar-

botvarkė visiškai susijauks. Todėl nutarė operacijų nenukelti. Li tikrai būtų ją supratęs.

Aplankyti operuotus ligonius buvo paskutinis šios ilgos, emociškai sunkios ir alinančios dienos darbas. Tada jau bus galima pailsėti. Baigdama kolegos žūties ir laidotuvių temą ji pasiteiravo, kaip laikosi ponas Tolaras, kuriam ryte kaip tik operavo stemplės išvaržą.

– Dar apdujęs po narkozės, bet jaučiasi neblogai.

Nešdamasi ligos istorijas Renė žengė į pooperacinę palatą. Išnaudodama tas penkias minutes, per kurias leidžiama kas valandą artimiesiems užeiti pas ligonį, prie vyro parimusi sėdėjo ponia Tolar. Renė prisėdo šalia ant lovos.

– Labą dieną, ponia Tolar. Girdėjau, jūsų vyras dar ne visai pabudo po narkozės.

– Kai buvau prieš valandą, buvo pramerkęs akis, bet tik pasiteiravo, kuri valanda, ir vėl užmigo.

– Tai normalu. Čia visad dega lempos, todėl sunku orientuotis, koks paros metas.

Moteris paglostė vyro skruostą.

– Šįkart nebuvo pabudęs.

– Miegas jam tik į naudą. Gijimas normalus, – tarė Renė, permetusi akimis ligos istoriją. – Kraujospūdis geras.

Ir užvertusi metalinį aplanko viršelį patikino:

– Po poros savaičių jausis kaip iš naujo gimęs. Daugiau nereikės miegoti sėdomis.

Pastebėjusi žmonos veide abejonę dar pridūrė:

– Pamatysite, viskas bus gerai, ponia Tolar. Iš karto po operacijos nėra ko norėti. Rytoj atrodys kur kas geriau, nors bus toks piktas ir irzlus, kad gailėsitės, jog pabudo.

– Tai smulkmenos, svarbiausia, kad jam daugiau nereikės kentėti.

Atsigręžusi į Renę ji pašnibždomis tarė:

– Dabar jau turbūt nieko, jei jums pasakysiu.

Renė klausiamai pakreipė galvą.

– Kai terapeutas nukreipė pas jus, iš pradžių jis buvo nelabai patenkintas – bijojo gultis po moters peiliu.

Renė patyliukais nusijuokė.

– Tikiuosi, man pavyko pelnyti pasitikėjimą.

– Ir dar kaip. Per patį pirmą apsilankymą įsitikino, kad tikrai išmanote savo darbą.

– Malonu girdėti.

– Dar pajuokavo – girdi, turite tik vieną trūkumą: ta chirurgo kaukė slepia jūsų veidą.

– O, kai pabus, reikės būtinai padėkoti už komplimentą.

Moterys nusišypsojo viena kitai, paskui ponios Tolar veidas staiga apsiniaukė.

– Girdėjau apie daktarą Houvelą. Jūs turbūt buvote pažįstami?

– Be abejo. Ne vienerius metus dirbome kartu. Galima sakyti, buvome netgi bičiuliai.

– Užjaučiu.

– Ačiū. Mums jo labai trūks.

Bijodama, kad pokalbis vėl ims suktis apie laidotuves, Renė grįžo prie paciento reikalų.

– Ponia Tolar, jūsų vyras kol kas tikrai nejaučia, kad esate šalia. Verčiau kiek pailsėkite. Prisislaugysite parsivežusi iš ligoninės.

– Dar kartelį užmesiu akį po valandos ir tada jau trauksiu namo.

– Iki pasimatymo.

Renė nužingsniavo aplankyti kitos pacientės – pagyvenusios moters, prie kurios lovos nesimatė nė gyvos dvasios. Ji buvo atgabenta iš valdiškų senelių namų ir operuota už dyka. Ligos istorijoje įrašyta, kad iš jos artimųjų telikęs vienintelis brolis, ir tas pats gyvena Aliaskoje. Į aštuntą dešimtį įkopusi moteris jautėsi normaliai, tačiau baigusi apžiūrą Renė nutarė dar kiek pasėdėti šalia.

Ji jautė pareigą pagloboti senutę, todėl paėmė už rankos, paglostė kaktą, kad nugrimzdusi į miegą pacientė pajustų prisilietimą, žinotų esanti ne viena. Galiausiai nutarusi, kad poros minučių užtenka, pacientė bus gavusi bent kiek žmogiškos šilumos, perleido ją seselės globai.

– Aš šiąnakt nebudžiu, – pranešė grąžindama budinčiai seselei ligos istorijas. – Jei kuriam pacientui pablogėtų, tučtuojau mane informuokite.

– Žinoma, daktare Niuton. Jūs turbūt nevakarieniavote?

Renė klausiamai pažvelgė į seselę.

– Na, dovanokite, atrodote visai nusikamavusi.

Renė blausiai šyptelėjo.

– Diena buvo nelengva. O dar ir liūdna.

– Grįžusi sukirskite sūrainį, dvigubą keptų bulvyčių, dar nepakenktų taurė vyno ir karšta vonia – ir nuovargį kaip ranka nuims.

– Jeigu tik turėsiu jėgų.

Palinkėjusi labos nakties Renė pasuko prie lifto ir laukdama jo įsirėmusi kumštimis į nugarą pasirąžė. Ta išvyka, į kurią teko leistis ne savo noru, kainavo daugiau nei vien sugaištą laiką ir sumaištį darbotvarkėje – ji visiškai išmušė iš įprasto darbo ritmo.

Ir vos tik pradėjus vėl įsivažiuoti – še tau: automobilių aikštelėje, kurią tenka kirsti kiekvieną dieną, nužudomas Li Houvelas.

Net nespėjus atsikvošėti nuo tos kraupios žinios, užgriuvo kiti nemalonumai – ją, kaip ir visus, kurie svečiavosi pas Houvelus žmogžudystės išvakarėse, apklausė policija. Nors viso labo reikėjo atsakyti į keletą standartinių klausimų, ji vis tiek buvo sukrėsta.

O štai šiandien teko žiūrėti, kaip nuleidžiamas į kapą ir užkasamas Houvelo karstas. Jiedu jau niekada nebesikivirčys nei dėl budėjimo grafikų, nei dėl to, koks pienas sveikesnis – riebus ar liesas. Ir daugiau niekada neprivers nusišypsoti koks eilinis nevykęs jo pokštas.

Tačiau ji vis dėlto nesileido visų šių įvykių išmušama iš vėžių.

Nors ir teko sukąsti dantis. Gydytojai Renei Niuton gyvenimo vėžės ir darbo ritmas buvo svarbiau už viską.

Nuo ligoninės iki namų buvo dešimt minučių kelio. Dauguma jaunų gydytojų buvo įsikūrę naujuose, šiuolaikiškuose Fortvorto priemiesčiuose. Renė irgi drąsiai būtų galėjusi sau tai leisti, bet pasirinko šį, nors ir senesnį, užtat prestižiškesnį kvartalą.

Jai patiko ne tik tai, kad jis netoli ligoninės, bet ir senoviškos siauros, trinkelėmis grįstos ir medžiais apsodintos gatvelės, kokių nerasi niekur kitur. Dauguma kvartalo namų, statytų dar prieš Antrąjį pasaulinį karą, dvelkte dvelkė patikimumu ir tvirtumu. Jos vienaaukštis namas su veranda kažkodėl buvo vadinamas šeimyniniu namu, nors tie penki kambariai jai, dar netekėjusiai – ir neketinančiai to daryti – buvo kaip tik.

Namas jau anksčiau buvo du kartus remontuotas, o prieš įsikeldama Renė trečią kartą jį pertvarkė ir modernizavo. Dabar jis švieste švietė pilkšvu tinku, dailiai apvestu baltu karnizu. Sodriu raudoniu blizgėjo laukujės durys su tviskančiu žalvario belstuku ir apsaugine juosta apačioje. Priešais dekoratyvinius krūmus tamsiais vaškuotais lapais žydėjo baltųjų ir raudonųjų sprigių guotai. Medžių lapija buvo tokia vešli, kad pro ją neprasiskverbdavo net ir ryškiausia saulė. Ji negailėjo pinigų priežiūrai, todėl kiekvienas kiemo kampelis buvo skrupulingai sutvarkytas ir iškedentas.

Sustojusi prie garažo ji spustelėjo automatinių vartų – vienos iš savo įdiegtų naujovių – mygtuką, įvažiavusi vėl juos nuleido ir pro šonines duris įžengė į virtuvę. Dar nebuvo tamsu, virtuvė visa buvo užlieta auksinių besileidžiančios saulės spindulių, prasiskverbusių pro šakas galingų platanų, dunksančių už namo.

Pakeliui ji nutarė susilaikyti nuo sūrainio ir bulvyčių. Tačiau šiąnakt budėti nereikėjo, tad leido sau įsipilti baltojo vyno ir nešina juo patraukė į svetainę. Žengusi per slenkstį, vos neišmetė taurės iš rankų.

Ten ant žurnalinio stalelio puikavosi krištolo vaza su puokšte raudonų rožių.

Šešiasdešimt nuostabių, vos pradėjusių sprogti žiedų. Švelnių kaip šilkas. Svaiginamai kvepiančių. Brangių. Raižyto krištolo vaza irgi buvo ypatinga. Tūkstančiai jos briaunelių žėrėjo taip, kaip gali žėrėti tik užsienietiškas krištolas, išmarginęs sienas kvapą gniaužiančiu vaivorykščių raštu.

Atsipeikėjusi Renė pastatė taurę ant žurnalinio stalelio ir ėmė tarp rožių ieškoti atviruko. Tačiau jo nebuvo.

– Kas čia per pokštai?

Juk šiandien ne jos gimtadienis, o jei ir būtų, niekas to nežino. Ir ne pažinties metinės, nes nėra su kuo jų švęsti. Gal užuojautos ženklas? Na, jie su Li Houvelu išties ne vienerius metus dirbo kartu, bet buvo geriausiu atveju tik kolegos, – kam šautų į galvą mintis jo laidotuvių dieną siųsti jai gėlių?

O gal tai kokio paciento padėka? Gal ir galimas daiktas, bet vargu. Kaip jie būtų sužinoję jos namų adresą? Telefonų knygoje pateiktas jos priimamojo adresas. Jeigu jau pacientas būtų taip troškęs parodyti dėkingumą, rožes būtų atnešęs arba ten, arba į skyrių.

Vos keletas pažįstamų žinojo, kur ji gyvena. Namie nerengdavo jokių pobūvių. Jei jau reikėdavo kam nors atsilyginti, kviesdavo priešpiečių arba pietų į kokį restoraną. Ji turėjo nemažai kolegų ir pažįstamų, tačiau nė vieno tokio artimo, iš kurio būtų galima tikėtis tokios rožių kaugės. Nei giminaičio, nei draugo. Esamo, buvusio ar galimo.

Iš ko ji susilaukė tokios puokštės? Kitas, dar didesnį nerimą keliantis galvosūkis – kaip ji čia pateko?

Nutarusi, kad reikia nueiti pas kaimyną, ji pirma gurkštelėjo vyno.

Vos tik Renei čia atsikėlus, tas plepus našlys ėmė rėžti sparną, ir jai teko gerokai pavargti norint kuo taktiškiau parodyti, kad anaiptol nesidžiaugia netikėtais jo vizitais. Tačiau jų santykiai liko draugiški, ir pagyvenęs džentelmenas visada džiaugdavosi, kai Renė pro sklypus skiriančią azalijų gyvatvorę užsukdavo pas jį.

Turbūt todėl, kad gyveno vienas ir neturėdavo ką veikti, našlys buvo be galo smalsus, kišo nosį į visų aplinkinių gyvenimą. Jei norėjai sužinoti, kas, kur ir kaip, galėjai drožti tiesiai pas Viljamsą.

– Labas vakaras.

– A, sveikutė, Rene. Kaip praėjo laidotuvės?

Prieš keletą dienų jis, patykojęs išeinančios laikraščio, pilte apipylė ją klausimais apie žmogžudystę. Neišgirdęs jokių pikantiškų smulkmenų, be galo nusivylė.

– Labai gražiai.

Norėdama užbėgti už akių tolimesniems klausimams, ji kone vienu atsikvėpimu išpylė:

– Viljamsai, aš dėl...

– Ar policija jau aptiko kokių nors nusikaltėlio pėdsakų?

– Tikrai nežinau.

– Bet jus juk apklausė, ar ne?

– Taip, manęs, kaip ir kitų to Houvelų vakarėlio svečių, prašė prisiminti, ar nepastebėjome ko nors įtartino. Kiek žinau, deja, niekas nieko nepastebėjo.

Nuo vyno, užuot atsipalaidavus, jai tik įsisopėjo galva.

– Viljamsai, norėjau paklausti, ar man šiandien nebuvo pristatytas koks siuntinys?

– Atrodo, ne. O turėjote gauti?

Renė dėl viso pikto jam buvo patikėjusi savo namų raktą. Labai nenoromis, ir ne dėl to, kad nepasitikėtų, – vien mintis, kad kažkas svetimas gali vienas vaikščioti po jos namus, kėlė pasišlykštėjimą. Savo privatumo ji žiūrėjo taip pat akylai kaip geležinės darbo ir gyvenimo tvarkos.

Bet juk reikėjo kam nors palikti atsarginį raktą, kad ištikus avarijai galėtų įleisti avarinę tarnybą. Suprantama, kad Viljamso, artimiausio kaimyno, kandidatūra buvo tinkamiausia. Aišku, jis smalsus žmogus, tačiau ne iš tokių, kurie slapčiomis landžiotų po svetimus namus.

– Taip, turėjau gauti tokį siuntinį, – sumelavo ji. – Pagalvojau, kad manęs neradę galėjo palikti pas jus.

– O ant durų nėra priklijuota raštelio?

– Na, gal vairuotojas pamiršo. Nepastebėjot siuntų tarnybos autobusiuko?

– Kad ne.

– Hmm, paprastai kai lauki, tai niekad ir nesulauki, ar ne? – tarė ji. – Ačiū, jau bėgsiu. Atsiprašau, kad sutrukdžiau.

– Žinote, Bradžių kalė vėl atsivedė šunyčių!

Velniava! Dabar jau įkliuvo.

– Iš kur man žinoti? Juk porą savaičių buvau išvykusi ir tikrai...

– Šešetas skalikų. O gražučiai! Bradžiai juos išdalija. Gal ir jums vienas būtų ne pro šalį?

– Aš neturiu laiko jų auginti.

– O turėtumėt rasti laiko, Rene, turėtumėt, – tėvišku tonu primygtinai pakartojo jis.

– Na, mano žirgai...

– Tai visai kas kita. Reikia turėti kokį gyvūnėlį, kuris visą laiką būtų šalia tavęs, tavo namuose – tada gyvenimas pasidaro visai kitoks. Ar žinote, kad tokie žmonės ilgiau gyvena? Aš tai neįsivaizduoju savo gyvenimo be Oskaro, – jis meiliai ištarė savo pudelio vardą. – Geriausia laikyti šunį arba katę, bet vienatvei praskaidrinti pakanka net ir kokios auksinės žuvelės arba papūgos.

– Aš nesu vieniša, Viljamsai. Paprasčiausiai neturiu laiko. Jau bėgsiu, sėkmės.

Renė greitai nėrė į šalį. Ir ne tik todėl, kad išvengtų ilgų paskaitų apie naminių gyvūnėlių laikymo naudą – ją ginte

ginė baimė. Juk tos rožės jai neprisisapnavo ir tikrai pačios nenukrito iš dangaus – kažkas jas atnešė ir pamerkė.

Renė susijaudinusi apžiūrėjo laukujes duris – jos buvo tvarkingai užrakintos, kaip paliko ryte išvažiuodama į ligoninę. Paknopstomis įpuolusi į miegamąjį dirstelėjo po lova, patikrino spintą. Nė vienas langas nebuvo praviras, o langelis virš vonios būtų per siauras įlįsti net vaikui. Užmetė akį ir į antrą miegamąjį, kurį buvo įrengusi kaip darbo kambarį. Ir jame, ir virtuvėje viskas taip pat, kaip buvo palikusi.

Tiesą sakant, tai tik dar labiau ją išgąsdino. Išdaužtas langas ar išlaužta spyna būtų jau šioks toks paaiškinimas – o dabar?.. Grįžusi į svetainę Renė atsisėdo ant sofos. Vyno jau nesinorėjo, bet nutarė išgerti dar taurę, kad apsiramintų. Tačiau tai vargiai bepadėjo, ir kai ant telefoninio staliuko suskambo telefonas, ji – ta pati Renė Niuton, kuri paauglystėje siauromis kopėtėlėmis drąsiai įsiropšdavo į gimtojo miestelio vandens bokšto viršūnę, nė akimirkos nesusimąstydama rizikuodavo gyvybe kaip gydytoja, išvykusi į karų ir konfliktų zonas, kuri mėgo iššūkius, visada juos priimdavo ir, pasak motinos, nebijojo nė paties velnio, – stryktelėjo kaip įgelta.

Nusikračiusi nuo plaštakos užtiškusį vyną, ji pakėlė ragelį. Kadangi skambučių susilaukdavo dažniausiai tik darbo reikalais, atsiliepė kaip visada energingu ir dalykišku tonu:

– Gydytoja Niuton klauso.

– Ponia Niuton, čia, jei prisimenate, detektyvas Veslis.

Kaip ji galėtų pamiršti. Per apklausą tas galingas kaip dramblys, impozantiškas, jau kiek pliktelėjęs griežto veido juodaodis pareigūnas rėžte įsirėžė į atmintį.

– Taip, klausau.

– Jūsų telefono numerį gavau ligoninėje. Dovanokite, kad skambinu į namus.

Ką jau darysi. Nors išties nedidelis džiaugsmas.

– Kuo galiu jums padėti, detektyve?

– Man reikėtų su jumis susitikti.

– Susitikti?

– Norėčiau kai ko paklausti dėl daktaro Houvelo nužudymo.

– Aš jau visa, ką žinojau, papasakojau... Atrodo, užvakar.

– O tai, kad abu pretendavote į tą pačią vietą, nutylėjote.

Jos širdis ėmė plakti it pašėlusi.

– Ką tai turi bendra?

– Rytoj dešimtą, daktare Niuton. Ketvirtas aukštas, žmogžudysčių skyrius.

– Atsiprašau, negaliu – rytoj ryte suplanuotos trys operacijos. Jas nukelti būtų sudėtinga, griūtų operacinės grafikai, ką jau kalbėti apie pacientus.

– O kada jums būtų patogu? – pasiteiravo jis sausai.

– Popiet, kokią antrą arba trečią.

– Tada antrą. Iki.

Renei nespėjus nė prasižioti pokalbis buvo baigtas. Ji padėjo ragelį, užsimerkė ir porą kartų giliai įkvėpė.

Li Houvelo paskyrimas chirurgijos skyriaus vedėju jai iš tiesų buvo nemenkas smūgis. Išėjus į pensiją buvusiam vyriausiajam jiedu buvo pagrindiniai pretendentai į šį postą. Po ilgų pokalbių ir atestacijų ligoninės direktorių valdyba praėjusią savaitę – Renės įsitikinimu, ištіes niekšiškai, jai kaip tik išvykus, – galiausiai paskelbė sprendimą.

Nors gal ir gerai, kad žinia apie Li paskyrimą ją pasiekė kelionėje. Ligoninėje turbūt kurį laiką visi tik tai ir aptarinėjo, bet Renei grįžus kalbos jau buvo aprimusios, ir jai neteko klausytis kolegų apgailestavimų.

Tiesa, visiškai to išvengti nepavyko. *Star-Telegram* pasirodė ilgiausias straipsnis, kuriame Li Houvelas buvo liaupsinamas kaip aukščiausios kvalifikacijos, atsidavęs darbui, nepriekaištingos reputacijos gydytojas, ne tik puikus specialistas, bet ir pavyzdingas šeimos tėvas. Po tokio kolegos išaukštinimo Renę vis nulydėdavo užjaučiami žvilgsniai. Kad ir kaip ji stengėsi nekreipti dėmesio, jie badė tarsi adatomis.

Iš esmės skyriaus vedėjo pareigos – tai tik didesnės popierių krūvos, nuolatinis personalo nepasitenkinimas ir grumtynės su direktoriais siekiant išmušti daugiau pinigų. Tačiau vis dėlto ir prestižas.

Praslinkus trims dienoms po to straipsnio laikraštyje Li vėl pateko į pirmuosius puslapius, tik šįkart jau kaip žmogžudystės auka. Detektyvo Veslio akimis, tai keistas sutapimas, kurį reikia ištirti. Jo darbas ir yra patikrinti visas įmanomas ir neįmanomas versijas. Savaime suprantama, įtarimas visų pirma krinta jai, Li konkurentei. Na, išsikvietęs ją rytoj pasikalbėti jis tik atliks kruopštaus pėdsekio priedermę.

Jai nėra ko jaudintis. Taigi. Juk ji tam Vesliui viską jau papasakojo. Jei dar kas domins, galės atsakyti – juk neturi ko slėpti, – ir daugiau jos tikrai netrukdys. Neverta sukti dėl to galvos.

Tačiau tos rožės...

Renė įsmeigė veriamą žvilgsnį į gėles, tarsi neatlaikiusios jos galėtų išduoti, kas yra jų siuntėjas. Žvelgė taip ilgai, kad puokštė galiausiai susiliejo į vientisą dėmę. Ji staiga sumirksėjo, akims netikėtai užkliuvus už kažko balto.

Vokelis. Įkištas į patį vidurį taip giliai, kad iš karto jo ir nepastebėjo. Saugodamasi dyglių, ji įkišo ranką ir iš vokelio, pririšto prie stiebelio plonu šilkiniu kaspinėliu, ištraukė laiškelį.

Renės pirštai, operacinėje taip tvirtai gniaužiantys skalpelį, virpėjo laikydami popieriaus skiautelę. Laiškelyje švietė tik viena mašinraščio eilutė:

„Aš tave įsimylėjau iki ausų.“

Trečias skyrius

– Dėdė Vikas!

– Dėdė Vikas!

Mergaitės pripuolė prie jo it kulkos – nors jau buvo paauglės, jausmus dar reikšdavo kaip vaikai, ypač savo dievinamam dėdei Vikui.

– Tu tarsi skradžiai žemę prasmegai, dėde Vikai. Aš tavęs taip pasiilgau.

– Aš irgi jūsų abiejų labai pasiilgau. Na, jūs tik pažiūrėkit, kaip jos ištįso. Truputį pristabdykit, nes tuoj būsit tokios pat ilgos kaip aš.

– Ne, tokių ilgų kaip tu apskritai daugiau nėra.

– O Maiklas Džordanas?

– Na, jis krepšininkas.

Jaunėlė, Lora, išdidžiai pranešė:

– Mama pagaliau man leido prasidurti ausis, – ir iškilmingai jas pademonstravo.

– Tik nesakyk, kad versies rinkę ir į nosį.

– Tėtis tikrai pasiustų.

– Ir teisingai.

– Dėde Vikai, ar tau patinka mergaitės su kabėmis?

– Žinoma, nieko nėra seksualiau.

– Eik tu?

– Tikrai.

– Tavo plaukai pašviesėjo, dėde Vikai.

– Buvau prie jūros. Išbluko nuo saulės. Jei neimsiu teptis apsauginiu kremu, tuoj būsiu toks pat juodas kaip jūs.

Mergaitės linksmai suprunkštė.

– Mane paėmė šokėja į komandos palaikymo grupę.

– Mhm, tėtis man sakė. Duok penkis. Iš anksto rezervuoju sau vietą sezono pradžiai.

– Tik kad mūsų apranga kaip maišas.

– Aha, – rimtai atitarė jaunėlė. – Kaip kokių senučių.

– Norėjau kiek patrumpinti, bet pats žinai, kaip karštai mama palaiko šiuolaikišką madą.

– Tai jau tikrai, – į jų pašnekesį įsiterpė tarpduryje pasirodžiusi Greisė Vesli.

Prasiskynusi kelią pro dukteris, ji stipriai apkabino Viką.

Galiausiai paleidęs ją iš glėbio Vikas mestelėjo:

– Greise, kada tu su manim pabėgsi?

– Dovanok, aš senamadiška.

– Aš taip pat būsiu senamadiškas. Tik tark žodį. Kaip Dievą myliu.

– Deja, negaliu.

– Kodėl?

– Tada Orenas tave nušautų.

– Ak, taip, – suniurnėjo Vikas. – Orenas. Visai buvau pamiršęs.

Mergaitės net dusdamos raitėsi iš juoko. Nepaisydama karštų protestų Greisė nusiuntė jas į viršų tvarkytis kambarių ir palydėjo Viką į svetainę.

– Na, kaip ten Galvestonas?

– Jūra, smėlis, karštis.

– Kaip suprantu, gyvenimu nesiskundi?

– Ten aš laisvas kaip paukštis. O kur tavo brangusis?

– Su kažkuo kalba telefonu. Turėtų greitai baigti. Gal tu alkanas?

– Pakeliui užšokau „Pas Andželą“ ir sutaršiau didkepsnį. Net apsilaižydamas. Jau buvau ir skonį pamiršęs.

– Turiu šokoladinio pudingo.

– Mielai išgerčiau tavo garsiosios šaltos arbatos.

– Su cukrumi?

– O kaip kitaip?

– Tuojau. Taisykis kur patogiau.

Prieš išeidama iš svetainės ji dar stabtelėjo prie durų ir atsigręžusi nuoširdžiai tarė:

– Smagu, kad grįžai.

– Man irgi.

Vikas susilaikė jos nepataisęs – iš tikrųjų jis dar negrįžo ir negalėjo pasakyti, ar kada nors grįš. Tik pažadėjo apsvarstyti tokią galimybę. O tuo tarpu, kadangi Orenas narplioja įdomią bylą ir paprašė jo pagalbos, sutiko padėti. Ir tiek.

Jis nė nekėlė kojos į komisariatą ir nesirengė to daryti, be to, ten visiškai ir netraukė. Jis atvyko čia tik dėl Oreno. Laikinai.

– Sveikas, Vikai! – įgriuvęs pro duris šūktelėjo Orenas.

Jis vilkėjo šortais, marškinėliais su užrašu „Teksaso universitetas“ ir avėjo sportbačius, tačiau vis tiek matei pareigūną – po pažastimi pūpsojo storas aplankas, prie juosmens kabojo pranešimų gaviklis.

– Kaip kelionė iš Galvestono?

– Ilga.

– Man gali nepasakoti.

Orenas prieš kelias dienas buvo sukoręs tą kelią pirmyn ir atgal.

– Ar jau įsiregistravai motelyje?

– Tai Fortvorto PK išgali išnuomoti tik tokią lindynę?

– Kurgi, tu juk Galvestone įpratęs prie prabangos.

Vikas linksmai nusikvatojo.

– Greisė tave pašefavo?

– Jau lekiu, – įsiterpė ji, kaip tik pasirodžiusi tarpduryje nešina dviem aukštomis arbatos stiklinėmis. Pastatė jas ant kavos staliuko. – Mergaitės liepė perduoti Vikui, kad nesumanytų išgaruoti neatsisveikinęs.

– Gali jas nuraminti. Pasakyk, kad prieš miegą paskaitysiu pasaką.

– Tik ne kokią nešvankią, gerai? – išsišiepė Greisė.

Vikas šelmiškai nusišypsojo.

– Na, negražias vietas praleisiu.

– Ačiū už arbatą, – tarė Orenas. – Dabar palik mus vienus, gerai?

Visa tai Vikui buvo taip pažįstama, šimtus kartų matyta. Prieš išvykdamas prie vandenyno jis būdavo dažnas svečias jaukiuose, kupinuose šilumos Greisės ir Oreno namuose.

Jiedu susipažino koledže ir baigę susituokė. Greisė buvo vietos gimnazijos psichologė ir direktoriaus pavaduotoja. Nors jos pareigos ilgainiui darėsi vis atsakingesnės, nebuvo nė dienos, kad ji neparuoštų šeimai vakarienės. Vakare visi privalėjo susirinkti prie vieno stalo.

Jų namai visada būdavo pilni klegesio ir šurmulio, mergaitės ir jų draugės be paliovos zujo laiptais aukštyn žemyn ir kaišiojo nosį į virtuvę. Dažnai pakviesti ar šiaip be ypatingos progos pasisvečiuoti užsukdavo kaimynai, žinantys, kad yra visada laukiami. Namuose būdavo švaru kaip rasotoj pievoj, tik viskas sujaukta nuolatos tarsi kregždžių būrys lakiojančios šeimos. Greisei grįžus namo galėjai nė neabejoti, kad tučtuojau pasigirs skalbimo mašinos pupsėjimas, ant šaldytuvo durelių sumarguos magnetukais priklijuotų priminimų ir šeimos nuotraukų miškas, o saldumynų dubuo vėl bus pilnas sausainių.

Vikas čia būdavo toks dažnas svečias, kad tapo beveik šeimos nariu ir neprašytas pasiraitojęs rankoves imdavosi plauti indus arba išnešdavo šiukšles. Ir vis erzindavo Greisę, esą šioji mėginanti jį, Viką, prijaukinti prie šeimyninio gyvenimo. Ir tai nebuvo visiška netiesa.

Paprastai po vakarienės, suplovus indus, jiedu su Orenu užsidarydavo svetainėje aptarti kokios painios bylos. Ir šįvakar šios tradicijos nesulaužė.

– Atnešiau tau pažiūrėti vaizdo įrašą.

Orenas įdėjo kasetę į grotuvą. Nešinas nuotolinio valdymo pulteliu grįžo prie sofos ir įsitaisė šalia Viko.

– Šios dienos.

– Kieno?

– Daktarės Renės Niuton.

Ekrane pasirodė apklausų kambarys. Vikas, matęs šimtus tokių juostų, žinojo, kad kamera, nutaikyta tiesiai į apklausiamojo kėdę, stovi ant trikojo už Oreno nugaros. Šįkart ten sėdėjo ta pati moteris, matyta Oreno vakar rodytose nuotraukose.

Vikas nusistebėjo:

– Ji gydytoja?

– Chirurgė.

– Eik tu?

– Grįžęs iš Galvestono iš karto susisiekiau su ja ir iškviečiau į apklausą.

– Dėl Houvelo nužudymo?

Įkalbėjęs Viką įsitraukti į darbą, Orenas išklojo jam visus bylos faktus. Tiesa, jų buvo visai nedaug

– Ji sutiko, kad apklausa būtų įrašyta, bet atsivedė advokatą.

– Nepėsčia.

– Tai jau ne. Tiesą sakant... Na, pats pamatysi.

Daktarės Niuton advokatas buvo tipiškas šios profesijos atstovas. Vidutinio ūgio, vidutinio svorio, šviesintais plaukais, pilku kostiumu šviesiais ruoželiais. Budrių ir suktų akučių. Iš karto matyti, kas per paukštis.

Po to Vikas ėmė tyrinėti Renę Niuton. Ji buvo visiškai nepanaši į gydytoją, nė per nago juodymą. Nepanaši ir į žmogų, iškviestą apklausti dėl sunkaus nusikaltimo. Jos nemušė prakaitas, ji nekinkavo kojų, nebarbeno pirštais į stalą, nekramtė nagų ir nesimuistė kėdėje. Sėdėjo ramiai, grakščiai užmetusi koją ant kojos, rankas sudėjusi ant pilvo, žvelgė tiesiai ir tvirtai. Tikras ramybės įsikūnijimas.

Ji vilkėjo kreminį kelnių kostiumą, avėjo rusvus reptilijos odos aukštakulnius, turėjo tokios pat odos rankinę. Iš papuošalų – tik nedideli auskariukai ir didelis, solidus laikrodis. Jokio žiedelio. Ilgi plaukai tvarkingai surišti. Iš tų slapčia darytų nuotraukų Vikas žinojo, kad paleisti jie krenta jai vos ne iki juosmens. Šviesūs kaip linas, regis, natūralūs, švytėte švytintys kaip auskariukų deimantai.

Orenas sustabdė juostą.

– Na, koks tavo, moterų žinovo, pirmasis įspūdis?

Vikas patraukė pečiais ir gurkštelėjo arbatos.

– Gerai rengiasi. Graži oda. Bet ant užpakaliuko neišeitų tirpdyti ledukų.

– Šaltoka.

– Kaip šaldymo kamera. Bet juk ji chirurgė. Jie visada turi išlikti šaltakraujiški, ar ne?

– Ko gero.

Orenas vėl paleido juostą – pasigirdo jo paties balsas, pristatantis apklausos dalyvius, įskaitant ir detektyvą Plamą – antrą kasdieniškai vilkintį žmogų apklausos kambaryje. Pasakęs datą, bylos numerį, Orenas pagal protokolą pasiteiravo, ar daktarė Niuton sutinka būti apklausta.

– Taip.

Orenas nieko nelaukdamas griebė jautį už ragų.

– Norėčiau užduoti jums keletą klausimų dėl jūsų kolegos daktaro Li Houvelo nužudymo.

– Detektyve Vesli, ką žinojau, jums papasakojau.

– Na, nepakenks viską peržvelgti dar kartą.

– Galbūt. Jei turite marias laiko.

Orenas sustabdė juostą.

– Matai? Tai ir turėjau galvoje – mandagi, bet su aiškia nuostata.

– Na, taip. Tačiau gal paprasčiausiai jos toks būdas. Neužmiršk, ji gydytoja. Chirurgė. Beveik pusdeivė. Kalba ji, o kiti gaudo kiekvieną žodį. Neįpratusi būti klausinėjama ir apskritai tyrinėjama.

– Tegu pratinasi, – sumurmėjo Orenas. – Nuojauta man kužda, kad ji nėra visai niekuo dėta.

Atsukęs juostą jis dar kartą išklausė: „Jei turite marias laiko."

Kadre Orenas su Plamu reikšmingai susižvalgė. Plamas kilstelėjo antakius. Orenas kalbėjo:

– Daktaro Houvelo nužudymo išvakarėse jūs viešėjote pas jį, ar ne?

– Kaip ir dar pora dešimčių žmonių, – įkišo trigrašį advokatas. – Ar juos taip pat antrą kartą kvietėte apklausti?

Praleidęs jo žodžius pro ausis Orenas pasiteiravo:

– Daktare Niuton, ar jūs pažįstate kitus to pobūvio dalyvius?

– Taip. Su Li žmona buvome pažįstamos jau anksčiau. Kiti svečiai – irgi pažįstami gydytojai, o su jų antrosiomis pusėmis ne kartą yra tekę susitikti įvairiuose susiėjimuose.

– Jūsų į tą pobūvį niekas nelydėjo?

– Ne.

– Jūs ten vienintelė pasirodėte be poros?

Advokatas palinko į priekį.

– Detektyve, ar tai susiję su byla?

– Galimas daiktas.

– Neįžvelgiu čia jokio ryšio. Daktarė Niuton atėjo į pobūvį viena. Gal galima pereiti prie kito klausimo? Mano klientės darbotvarkė labai įtempta.

– Nė neabejoju.

Aiškiai neskubėdamas Orenas ėmė sklaidyti savo popierius ir tik gerokai jais pašlaminęs tarė:

– Tai buvo piknikas?

– Taip, Houvelų terasoje.

– Daktaras Houvelas sukosi prie kepsninės, ar ne?

– Gal jums pateikti ir meniu? – pašaipiai mestelėjo advokatas.

Orenas, nekreipdamas dėmesio į jo žodžius, verte vėrė žvilgsniu Renę Niuton.

Ji tarė:

– Li laikė save tikru kepsnių meistru. Iš tiesų kepėjas jis buvo klaikus, tik niekas neišdrįsdavo jam to tiesiai į akis pasakyti.

Liūdnai nusišypsojusi, ji nuleido akis.

– Draugai už akių mėgdavo jį dėl to pašiepti.

– O dėl ko buvo surengtas tas pobūvis?

– Dėl ko?

– Tai buvo šiaip penktadienio vakarėlis ar kokia nors proga?

Ji sujudėjo kėdėje ir sukeitė kojas.

– Pažymėjome Li paskyrimą vyriausiuoju chirurgu.

– Ak taip, juk jis buvo paskirtas skyriaus vedėju. Kaip jūs į tai pažiūrėjote?

– Aišku, apsidžiaugiau dėl jo.

Orenas ėmė tarškinti šratinuku į stalą. Ji atlaikė įremtą jo žvilgsnį, nė akimirkos nenusukdama akių į šalį.

– Daktare Niuton, jūs irgi buvote kandidatė į tą postą?

– Taip. Ir tikrai buvau jo verta.

Advokatas įspėjamai kilstelėjo ranką.

– Vertesnė nei daktaras Houvelas? – paklausė Orenas.

– Mano nuomone, taip, – ramiai patvirtino ji.

– Daktare Niuton, aš...

Ji nutraukė advokatą:

– Sakau kaip yra. Be to, detektyvas Veslis numano, kaip turėjau jaustis, kai buvo paskirtas Li, o ne aš. Ir aiškiai laiko tai žmogžudystės motyvu.

Vėl atsigręžusi į Oreną ji tarė:

– Bet aš jo nežudžiau.

– Ar galėčiau persimesti pora žodžių su savo kliente? – iškošė detektyvas.

Nekreipdamas į jį dėmesio Orenas pasakė:

– Daktare Niuton, aš nemanau, kad jūs ką nors nužudėte.

– Tai kodėl gaišinate mano ir savo laiką? Kodėl iškvietėte čia, – ji su pasibjaurėjimu apžvelgė kambarį, – į apklausą?

Orenas sustabdęs juostą vėl pasiteiravo Viko:

– Na, kaip tau?

– Kas?

– Ji paneigė kaltinimą man net nespėjus jo pateikti.

– Baik, Orenai. Ji daugiau laiko praleido mankštindama smegenis negu tu, aš ir Plamas kartu sudėjus. Bet ir nereikėjo būti profesoriumi, kad sumestum, kur link tu kreipi. Net jei būtum į tą kambarį atvedęs dramblį, jis būtų buvęs ne toks pastebimas. Net kvailam aišku kaip ant delno. O ji nepanaši į kvailą.

– Jie su daktaru Houvelu be paliovos kirsdavosi.

– Kaip ir mes, – nusikvatojo Vikas.

Orenas ryžtingai pakratė galvą.

– Nieko panašaus. Visi, su kuriais kalbėjausi ligoninėje, vienu balsu tvirtino, kad jie su Houvelu gerbė vienas kitą kaip specialistai, tačiau sutardavo kaip šuo su kate.

– Sugižusi meilė?

– Iš pradžių ir aš to klausinėjau, o paskui lioviausi.

– Kodėl gi?

– Nusibodo klausytis kvatojimo.

Vikas grįžtelėjo ir klausiamai kilstelėjo antakį.

– Neįsivaizduoju kodėl, – atsakė Orenas į nebylų bičiulio klausimą. – Visi iki vieno vos išgirdę kausimą leipo juokais. Turbūt tarp jų niekada nėra buvę net jausmo užuomazgos.

– Tik draugiška konkurencija.

– Abejoju, ar tai jau taip paprasta. Iš pirmo žvilgsnio taip galėjo pasirodyti, bet jų priešiškumas, ko gero, slypėjo kur kas giliau. Jie visą laiką dėl ko nors kivirčydavosi – net dėl menkiausių smulkmenų. Kartais juokais, kartais iš rimtųjų. Tačiau niekam nebuvo paslaptis, kad griežia dantį vienas ant kito ir nepraleidžia progos išlieti tulžį.

Mintyse perkratydamas Oreno žodžius Vikas užsigalvojęs pliaukštelėjo gumine apyranke ant riešo.

Orenas pasidomėjo:

– A, ir vakar buvai ją užsimovęs. Ką nors reiškia?

– Ką?

Vikas pažvelgė į apyrankę tarsi pats stebėdamasis, iš kur ji atsirado.

– A, šiaip... Ee... grįžkim prie bylos: gal Houvelas tapo vyriausiuoju chirurgu tik todėl, kad jis vyras?

– Nemanau – kitos dvi skyriaus vedėjos Taranto ligoninėje yra moterys. Niuton jautėsi esanti verta vedėjauti ir, ko gero, net nebejojo, kad dėl didesnio darbo stažo būtent ji gaus tą postą. Houvelui atėjus į skyrių, ji jau darbavosi ten dvejus metus.

– Tikriausiai mirtinai įsižeidė.

– Suprantama.

– Bet kad pultų jį galabyti?

Žvelgdamas į sustabdytą kadrą ekrane Vikas skeptiškai suraukė kaktą ir galvos mostelėjimu davė ženklą Orenui paleisti juostą.

Orenas tęsė apklausą.

– Daktare Niuton, ar po vakarėlio jūs iš karto grįžote namo?

– Taip.

– Ar kas nors galėtų tai paliudyti?

– Ne.

– Ir tą naktį daugiau niekur nebuvote išėjusi iš namų?

– Ne. Ir to niekas negalėtų patvirtinti, – pridūrė ji, numanydama kitą Oreno klausimą. – Tai tiesa. Grįžau tiesiai namo ir nuėjau gulti.

– Kada sužinojote apie daktaro Houvelo nužudymą?

Išgirdusi klausimą Renė Niuton nuleido akis ir tyliai tarė:

– Ryte. Per televiziją. Niekas man nepaskambino ir nepranešė. Mane ta žinia pribloškė, negalėjau tuo patikėti.

Ji sunėrė pirštus.

– Niekas neįspėjo, ramiai įsijungiau žinias – ir staiga kaip griaustinis iš giedro dangaus.

Vikas paėmęs pultelį sustabdė juostą.

– Regis, ta žinia iš tikrųjų ją pribloškė.

– Hm... – numykė Orenas.

– Klausei našlės apie jų santykius?

– Ji pakartojo tą patį: gerbė vienas kitą kaip specialistai, bet nelabai sutarė. Sakė, kad Houvelui patikdavo erzinti Niuton. Jis buvo linksmų plaučių vyras. O ji rimtuolė. Lengvas grobis.

– Aha.

– Gal daktarei Niuton tas jo paskyrimas buvo paskutinis lašas, perpildęs kantrybės taurę?

Vikas pašoko nuo sofos ir ėmė vaikštinėti po kambarį pirmyn atgal.

– Trumpai primink faktus.

– Pačios žmogžudystės? Pasak ponios Houvel, svečiai išsiskirstė apie vidurnaktį. Pirmą valandą jie su vyru susitvarkę nuėjo gulti. Septynios po dviejų suskambo telefonas. Ji tiksliai žino laiką, nes kaip tik užmetė akį į laikrodį. Daktaras Houvelas atsiliepė, persimetęs keliais žodžiais padėjo ragelį ir pasakė turįs vykti į ligoninę, nes įvyko didelė avarija, yra daugybė sužeistųjų. Jis skubiai apsirengė ir išvyko. Jo kūnas buvo rastas prie automobilio dvidešimt aštuonios po dviejų – tada kaip tik į ligoninę atvažiavo greitoji. Kelionė iš namų turėjo trukti maždaug tiek pat laiko. Apsauginis tvirtina, kad Houvelas pasirodė keliomis minutėmis anksčiau, taigi jį nukneckino vos išlipusį iš automobilio. Piniginė nė nepaliesta. Iš automobilio irgi nieko nepaimta. Mirties priežastis – nukraujavimas dėl durtinės žaizdos po kaire pažastimi. Žmogžudystės įrankis – virtuvinis peilis – paliktas žaizdoje. Pasak gamintojų, medinių kriaunų jie nedaro jau dvylika metų, taigi peilis gali būti iš bet kur – iš močiutės virtuvės, sendaikčių turgaus ir taip toliau. Žinoma, jokių pirštų atspaudų. Ašmenys praėjo pro Houvelo šonkaulius tiksliai kaip per operaciją ir kiaurai perskrodė širdį. Spėjama, kad jis buvo užpultas iš

už nugaros, veikiausiai dešine ranka griebta už kaklo. Gindamasis jis instinktyviai pakėlė rankas, tada užpuolikas kaire jį nudūrė. Viskas įvyko žaibiškai, – Orenas spragtelėjo pirštais. – Viens du, ir viskas. Dirbo profesionalas.

– Sakai, galėjo būti kolega?

Orenas tik patraukė pečiais.

– Vakar minėjai kažkokį liudytoją...

– Aikštelės sargas. Toks...

Orenas atsivertė aplanką ir perbėgęs akimis lapą surado pavardę.

– Malkombas Lutis. Dvidešimt septynerių.

– Patikrinai jį?

– Kaip įtariamasis atkrito. Jis ir iškvietė pagalbą. Vos į kelnes nepridėjo iš baimės. Pareigūnams bandant apklausti įvykio vietoje keturis kartus jį supykino – to tai jau nesuvaidinsi. Per visus darbo metus nėra praleidęs nė dienos. Dirba ir per šventes. Gyvenime niekam niekur nėra užkliuvęs. Jokios baudelės už ne vietoje paliktą automobilį. Gyvena tyliai, kaip pelė po šluota. Tikras kelmas. Nors gal net ne kelmas – kelmelis.

– Ar jis ką nors matė, girdėjo?

– Jau sakiau tau, Vikai, – ničnieko. Baigęs lupti ožius išklojo viską kaip per išpažintį. Nervingas, šimts velnių, bet turi tokią motinėlę – tikra žiežula. Net ir aš šalia jos pradėjau nervintis. Jis čia tikrai niekuo dėtas.

– O kaip dėl tos avarijos?

– Jokios avarijos nebuvo. Ligoninėje visi neigia skambinę Houvelui. Ryšių operatoriaus duomenimis, skambinta iš mobiliojo.

– Abonentas, aišku, nežinomas.

– Atspėjai.

– Vyras ar moteris?

– Nežinia. Skambinusiojo – ar skambinusiosios – balsą girdėjo tik pats Houvelas.

– Na, o kokį turtą paveldėjo žmona?

– Nemažą. Buvo apdraustas kone kiekvienas Houvelo galvos plaukas. Bet ponia ištekėdama pati atsinešė didelį kraitį ir po tėvo mirties paveldės dar daugiau.

– Šeimoje viskas buvo gerai?

– Visais atžvilgiais. Norėjo susilaukti dar vieno vaikelio. Turi septynerių metų sūnų. Tiesiog pavyzdinė šeima – darni, laiminga. Jokių ekscesų, išgėrinėjimų. Jis kartais eidavo lažybų žaisdamas golfą – tuo azartiniai pomėgiai ir baigiasi. Nė nekvepia kokiais nors romanais su kitomis moterimis, ką jau kalbėti apie Renę Niuton.

Orenas sutarškino leduką savo stiklinėje, šiūptelėjo į burną ir garsiai sutriauškino.

– Per visą karjerą nesusilaukė nė vieno skundo dėl gydymo. Jokių neapmokėtų skolų. Priešų, kiek žinome, irgi neturėjo. Išskyrus Renę Niuton. Vikai, aš tiesiog jaučiu, kad ji čia įsipainiojusi.

Vikas liovėsi vaikščiojęs ir klausiamai pažvelgė į Oreną.

– Argi ne keistas sutapimas, kad konkurentas sudorojamas praėjus vos keletui dienų po paskyrimo, kurio ji taip siekė?

– Gal tik atsitiktinis sutapimas? – suabejojo Vikas.

– Gal ir galima būtų taip tarti, jei ne tas skambutis vidury nakties, atviliojęs Houvelą į aikštelę. Be to, aš netikiu atsitiktinumais. Juo labiau tokiais.

– Aš taip pat. Na, nenorėjau, kad būtų tik viena nuomonė.

Vikas vėl klestelėjo ant sofos, susidėjo rankas už galvos ir įsmeigė žvilgsnį į ekrane sustingusį ramut ramutėlį chirurgės veidą.

– Ji galėtų nudurti? Aišku, jai nereikėtų aiškinti, kur smeigti, kad kristum vietoje, bet abejoju.

Jis suraukė kaktą.

– Kažkaip sunku patikėti, kad šita ponia taip sugebėtų.

– Niekas ir nesako, kad ji nužudė savo rankomis. Spėju, kad ką nors nusamdė.

Vikas grįžtelėjo ir reikšmingai pažvelgė į buvusį partnerį.

– O juk Lozada mėgsta peilius.

– Nepraleidžia progos.

– Prisimeni, kartą panaudojo signalinį pistoletą.

Orenas palingavo galvą.

– Jėzau, ten tai buvo košė.

Anos aukos kūno dalis teko žvejoti po visą Erelių Kalno ežerą. Kitą kartą Lozada suknežino aukos galvą mechaniko raktu. Kaip ir dauguma jo žmogžudysčių, tai nebuvo koks nors užsakymas. Tas vargšelis paprasčiausiai jį suerzino. Žinoma, Orenas su Viku abiem atvejais negalėjo įrodyti, kad tai Lozados darbas. Jie tai tiesiog žinojo.

Vikas vėl pašoko nuo sofos, nužingsniavo prie židinio ir sustojęs ėmė apžiūrinėti ant atbrailos stovinčias Stefės ir Loros nuotraukas. Paskui priėjo prie lango ir pažvelgė pro žaliuzes į lauką. Grįždamas prie sofos dar kartą stabtelėjo palei židinį.

– Manai, toji daktarė Niuton pasamdė Lozadą, kad šis pašalintų konkurentą? Arba Lozada pats jį nužudė iš pykčio? Teisingai supratau?

– Tai aiškiai jo braižas. Tyliai. Žaibiškai. Paliekant žmogžudystės įrankį.

– Aš dėl to nesiginčiju, Orenai. Tik ar ji čia kuo dėta ar ne?

Jis mostelėjo ranka į ekraną.

– Chirurgė, turinti gerą vardą ir neabejotinai uždirbanti šešiaženkles sumas, kreipiasi į tokį šiukšlę – kad ir kaip jis mėgsta pustytis, visada toks liks – kaip Lozada ir pasamdo jį nužudyti kolegos? Neee. Neįtikima.

– O ką – ji per daug išsilavinusi? Per daug kultūringa?

– Ne, ji... pernelyg šalta. Ką aš žinau, – mestelėjo Vikas. – O ar yra kokių įrodymų?

– Ieškome.

– Trumpai tariant, ne.

– Trumpai tariant, ieš-ko-me, – išskiemenavo Orenas.

Vikas atsiduso.

– Taigi. Lozada galėtų susitikinėti kad ir su popiežiumi, ir nė šuo nesulotų. Slidus kaip žaltys.

– Gal ta gydytoja irgi panaši paukštė. Pasak bendradarbių, išskyrus darbą, apie jos gyvenimą jie nieko – ničnieko – nežino. Tarsi jo nė nebūtų. Todėl visus taip ir pralinksmindavo klausimas apie kokį nors šurum burum tarp jos ir Houvelo. Net jei ir su kuo nors draugautų, niekas nesuuostų. Ji vienišė. Ideali chirurgė, – padarė išvadą Orenas. – Visi vienu balsu tai pripažįsta. Ir šiaip apie ją kaip apie žmogų niekas nepasakė blogo žodžio. Gana draugiška. Maloni. Tačiau santūri. Va, visi dažnai kartojo kaip tik tai – santūri.

– Reikia svaresnių įrodymų, – tarė Vikas.

– Visiškai sutinku.

Kyštelėjęs ranką į marškinėlių kišenę Orenas išsitraukė lapelį ir padėjo ant sofos tarp savęs ir Viko.

– Kas čia?

– Jos adresas.

Vikui nereikėjo nė sakyti, ko nori Orenas. Jis papurtė galvą.

– Deja, tu manęs neįtikinai. Visa tai kol kas tik spėlionės. Nieko apčiuopiamo. Nematau pagrindo...

– Ar girdėjai ne per seniausiai apie Lozados teismą? Ar ausis ir akis buvo užpylęs Galvestono smėliukas?

– Aišku, girdėjau. Tyčinė žmogžudystė. Ir dar vienas išteisinimas, – karčiai metė Vikas. – Iki skausmo pažįstama dainelė. Na ir ką?

Orenas palinkęs į priekį teatrališkai sušnibždėjo:

– Spėk, kas buvo jį išteisinusių prisiekusiųjų seniūnė.

Ketvirtas skyrius

Vikas mūvėjo bėgimo kelnaites, vilkėjo berankovius marškinėlius, buvo apsiavęs sportbačius. Jei priešais išdygtų koks smalsaujantis kaimynas, galėjo apsimesti bėgiku, ieškančiu vietos nusilengvinti. Gal ir nelabai kas patikėtų, bet negi sakysi teisybę, esą darai paslaugą savo bičiuliui policininkui – neteisėtai laužiesi į įtariamosios namus pašniukštinėti?

Kad atrodytų įtikimiau, jis apibėgo porą ratų apie miesto parką netoli Renės Niutòn namų, ir šokant per tvorą į užpakalinį kiemą jo marškinėliai kaip tikro bėgiko jau buvo sumirkę prakaitu.

Kaimynystėje buvo girdėti žoliapjovių gausmas. O šiaip aplinkui nesimatė nė gyvos dvasios. Jiedu su Orenu nutarė, kad šis dienos metas bus pats tinkamiausias įsilaužimui: per anksti, kad žmonės pradėtų grįžti iš darbų, ir pakankamai įdienoję, kad likusieji namie dėl karščio nekištų nosies į lauką.

Užkopęs laipteliais prie užpakalinių durų, Vikas zvimbtelėjo prie juostos pririšto kapšiuko užtrauktuku ir išsitraukęs užsimovė gumines pirštines. Na, būtų nelengva kaimynui paaiškinti, kam jos reikalingos ieškant kur nusišlapinti. Tada iš kišenėlės išsitraukė savo *MasterCard* ir pasidarbavęs vos keletą sekundžių – viens du – atrakino duris.

Ausyse dar skambant Oreno įspėjimui: „Jeigu ką, aš tavęs akyse nemačiau“, – jis įsmuko į vidų.

Paprastai nebūdavo taip, kad Vikas vidury pokalbio nutiltų nežinodamas ką atsakyti, tačiau vakar, iš Oreno išgirdęs apie Renės Niuton vaidmenį prisiekusiųjų teisme, neteko žado ir tesugebėjo išspausti: „Hmm."

Orenas metė Vikui masalą, kurio tas negalėjo nepraryti.

Vos peržengęs slenkstį jis sustingo ir įsiklausė. Signalizacijos neturėtų būti – Orenas buvo patikrinęs privalomosios registracijos duomenis. Aplinkui spengė tyla. Policija sekė Renę Niuton jau visą savaitę. Ji gyveno viena ir laikėsi tokios griežtos dienotvarkės, kad, pasak Oreno, pagal ją drąsiai galėjai tikslinti laiką. Iš darbo parsirasdavo tik po vakarinės pacientų apžiūros, ir jos grįžimo laikas retai netilpdavo į dvidešimties minučių intervalą.

Vikas stovėjo nedidukėje virtuvėje, tviskėte tviskančioje švara. Kriauklėje neišplauti stovėjo tik kavos puodelis ir kavinukas. Abiejuose buvo per pirštą muiluoto vandens.

Džiovyklėje, stovinčioje prie viryklės, tvarkingai išrikiuoti tarsi instrumentai ant sterilaus padėklo blizgėjo virtuvės reikmenys. Tarp kitų peilių buvo ir peilis žuviai. Tokiomis pat plastiko kriaunomis kaip visas rinkinys.

Duoninėje gulėjo puskepalis baltos kvietinės duonos celofano maišelyje, ant kiekvienos iš lentynoje išrikiuotų maisto dėžučių į tam skirtą vietą buvo įstumtas lapelis su užrašu. Daržovių skardinės nebuvo išdėstytos pagal abėcėlę, nors stovėjo tvarkingai kaip per paradą.

Šaldytuvo asortimentas bylojo, kad ji paiso sveikos mitybos, nors nedreba skaičiuodama kiekvieną riebalų gramą – šaldiklyje puikavosi du dideli kibirėliai ledų. Žinoma, jie gali būti skirti ir svečiams.

Ištraukęs nedidelės spintelės stalčių, išvydo laminuotą kortelę su pagalbos telefonų numeriais, visiškai tuščią bloknotą ir keletą juodų *Bic* rašiklių. Nieko įdomaus.

Iš virtuvės durys vedė į svetainę. Ji atrodė taip, kad galėjai iš karto fotografuoti kokiam katalogui: pagalvėlės išpurentos

ir vienodais atstumais atremtos į atlošą, žurnalai tvarkingai sudėti į krūveles, kad neišsikištų nė kraštelis – kaip kortos kaladėje. Nuotolinio valdymo pultelis gulėjo lygiagrečiai su stalo briauna.

– Jėzau švenčiausias, – sušnibždėjo Vikas, prieš akis iškilus tvarkelei jo paties pašiūrėje. O ir viešbučio kambarys ryte, kai išėjo, atrodė tarsi nusiaubtas uragano.

Neilgo koridoriaus viduryje buvo durys į jos darbo kambarį. Vikas manė, kad ten tai jau tikrai jo laukia aibė asmeniškų dalykų. Deja. Medicinos knygos, atlasai, kelionių vadovai, keletas romanų (daugiausia klasika), nieko pikantiškesnio.

Ant švarutėlio stalo dviejose metalinėse kraitelėse gulėjo laiškai: vienoje perskaityti, kitoje – ne. Jis permetė akimis – vien dalykinė korespondencija. Didžiajame stalčiuje jis aptiko receptų kartoteką, sužymėtą atskirais mėnesiais. Sąskaitos faktūros samdomam žudikui ten nebuvo.

Ir tik miegamajame Viko laukė pirmasis netikėtumas. Jis stabtelėjo ant slenksčio bandydamas pirmiausia susidaryti bendrą įspūdį. Šitą kambarį, palyginti su kitais, galėjai pavadinti sujauktu. Čia jau aiškiai gyveno ne chirurgė, o moteris.

Žengdamas į vidų jis tikėjosi išvysti kareiviškai lygiai, be menkiausios raukšlelės, paklotą lovą. Tačiau neįtikėtina – ji buvo neklota. Jis priėjo prie lango, iš kur jį galėjo matyti priešais kiek į šoną trečiame aukšte įsitaisę Orenas su Tigpenu, ir parodė jiems iškeltą didįjį pirštą.

Pasitraukęs nuo lango užmetė akį į komodą. Apatiniai buvo tvarkingai sulankstyti ir sudėlioti į atskirus stalčius – kelnaitės į vieną, liemenėlės į kitą. Atskirai nėriniuotos ir paprastos.

Įdomu, kas lemia vienų ar kitų pasirinkimą? Dieninės ir naktinės? Darbui ir meilei? Ar kelnaitės priklauso nuo nuotaikos, o gal priešingai?

Jis ėmė raustis po apdarus, ieškodamas po jais kokių daiktų, laiškų, nuotraukų, galinčių patvirtinti Oreno spėjimą, esą ji gali būti susijusi su nusikaltėliu.

Tačiau visas jo laimikis tebuvo keletas paketų kvepalų. Tiek pat jis tepešė ir spintoje, kurioje viskas buvo sudėliota taip pat pedantiškai.

Tada Vikas ėmėsi naktinio stalelio. Ant jo gulintis mankštų žurnalas buvo atverstas ties puslapiu apie pratimus, padedančius darbo vietoje atpalaiduoti įsitempusį kaklą. Pastebėjęs ne iki galo užkimštą kosmetinio pienelio buteliuką, Vikas paėmė ir pauostė. Padvelkė kažkokiomis gėlėmis, o ant buteliuko buvo parašyta, kad tai sandalmedžio ir hortenzijų aromatas. Kvepėjo tikrai skaniai.

Pakėlęs belaidžio telefono ragelį pasiklausė tono. Pratisas, jokio pypsėjimo, vadinasi, atsakiklyje žinučių nėra. Vikas norėjo palikti čia kokią „blakutę", bet Orenas nepritarė.

– Tam reikia teismo orderio, o joks teisėjas be svarių įrodymų jo neduos.

– Gal išgirstume ką nors įdomaus.

– Tai neteisėta.

Vikas nusikvatojo.

– O įsilaužimas teisėtas? Jei ką nors ir rasiu, vis tiek negalėsime panaudoti kaip įrodymo.

– Na taip, bet tai visai kas kita.

Viko galva, jokio skirtumo čia nėra, bet Orenas užsispyrė ir viskas. Galiausiai juk tai jo byla. Vikas padėjo ragelį ir ištraukė naktinio stalelio stalčių. Jame gulėjo naujas pakelis rašomojo popieriaus ir išplėštas laikraščio lapas. Paėmė jį ir išlankstė.

Nekrologų puslapis. Vienas nekrologas skirtas Eleanorai Lojai Niuton. Duktė Renė buvo paminėta kaip vienintelė jos giminaitė. Miestas antraštėje – Daltonas, Teksaso valstija, – buvo jam žinomas. Vikui kruopščiai sulanksčius lapą ir dedant atgal į stalčių žvilgsnis staiga užkliuvo už kažkokio lapo kampelio, boluojančio iš po rašomojo popieriaus. Kilstelėjęs jį išvydo nediduką lapelį su viena mašinraščio eilute: „Aš tave iki ausų įsimylėjau."

Laiškelis buvo be parašo, datos ir adreso, taigi galėjai tik spėlioti, ar jis skirtas Renei Niuton ar ji pati rengėsi kam nors jį siųsti, bet apsigalvojo. Tokie laiškeliai paprastai pridedami prie dovanų. Gal jis atkeliavo su neseniai gauta dovana, o gal tai studijų laikų kavalieriaus, kokio buvusio meilužio arba šiaip praėjusio šeštadienio meilės nakties atminimas? Tas laiškelis aiškiai šį tą reiškė, antraip nebūtų gulėjęs naktinio stalelio stalčiuje kartu su mamos nekrologu.

Įdomu, bet nieko įtartina.

Vikas padėjo laiškelį į stalčių kaip buvo ir patraukė į vonios kambarį. Skalbinių pintinėje gulėjo drėgnas rankšluostis, boksininko kelnaitės ir dryžuoti berankoviai marškinėliai. Jos naktiniai? Kodėl ne – viena jo draugė visada žiūrėdavo tik patogumo nesukdama galvos, seksualu tai ar ne. Tiesą sakant, jam taip atrodydavo net dar seksualiau.

Lentynėlėje virš vonios rikiavosi visa baterija indelių su jūros druskomis ir geliais – atrodo, dažnai naudojamų, nes ore tvyrojo ištisa salsvų moteriškų kvapų puokštė. Dar buvo aromatinė žvakė, kempinė, moteriškas skustuvas ir skaitymo akiniai. Akivaizdu, ji mėgsta pasėdėti vonioje.

Pradaręs spintelę su veidrodžiu išvydo dantų šepetėlį, skalavimo stiklinę, pastos tūbelę – pirmą kartą gyvenime matė spaudžiamą iš apačios – ir mėtų skonio siūlą tarpdančiams valyti. Suprantama, čia buvo ir galybė kosmetikos, įvairiausių naktinių kremų, buteliukas aspirino ir pakuotė skrandžio rūgštingumą mažinančių tablečių. Jokių kontraceptikų. Spintelėje po kriaukle ji laikė tualetinį popierių ir dėžutę tamponų.

Jis vėl grįžo į miegamąjį ir kurį laiką stovėjo žvelgdamas į nepaklotą lovą. Šviesi geltona paklodė buvo susigarankščiavusi, vienas antklodės galas ant žemės. Visi ženklai bylojo, kad pas Renę Niuton vyro tikrai nebūta. Bent jau praėjusią naktį.

* * *

– Ilgokai užtrukai, – tarė Orenas, Vikui grįžus į sekimo postą name priešais.

– Ko ten taip krapšteisi? Matavaisi jos kelnaites?

Tai Tigpenas, neatsitiktinai tarp kolegų pelnęs Sutriaus pravardę, – storžievis, atgrubnagis ir, Viko galva, bukas kaip bato aulas.

– Ne, Sutriau, tik grįždamas dar užsukau pas tavo žmoną, kad pačiulptų. Prašė perduoti, kad parneštum duonos.

– Durnius. Nufotografavau, kai atkišai tą savo ataugą. Mažvaikis.

– Ačiū. Tikėjausi, kad tave sudomins.

– Pakabinsiu nuotrauką, kad visi matytų, – Tigpenas mostelėjo ranka į sieną, išklijuotą itin atviromis Renės Niuton nuotraukomis.

Vikas užmetė akį į tą Tigpeno altorėlį, susierzinęs griebė butelį mineralinio, atsuko kamštį ir išklukino vienu mauku.

– Na? – pasiteiravo Orenas.

Vikas klestelėjo į kėdę ir atrišęs nusispyrė sportbačius.

– Trumpai?

– Kaip pirmokams.

– Švaru. Kaip operacinėje. Tvarkos karalystė.

Jis papasakojo, ką matęs virtuvėje, svetainėje ir kabinete. Priėjęs miegamąjį pakomentavo:

– Ten irgi tokia pati tvarka, tik lova nepaklota. Gal rytą skubėjo į darbą ir nespėjo.

Paskui Vikas išvardijo naktinio stalelio radinius.

– Tas laiškelis buvo su voku? – paklausė Tigpenas.

– Juk sakiau – ne. Tik popieriaus lapelis ir viena mašinraščio eilutė.

– Ji iš Daltono, – patvirtino Orenas, Vikui papasakojus apie laikraščio lapą su nekrologu. – Ten gimusi ir augusi. Jos tėvas buvo verslo ryklys, vietinė žvaigždė. Ji vienturtė.

– Ko gero, viena kaip pirštas. Motinos nekrologe iš gedinčių artimųjų minima tik ji.

Dabar aišku, dingtelėjo Vikui, kodėl laiškinio popieriaus pakelis stalčiuje guli nepraplėštas. Kam ji gali rašyti?

– Ar radai kokių nors ryšio...

– Su Lozada požymių? – pats pabaigė Oreno klausimą Vikas. – Ničnieko. Neatrodo, kad ji apskritai su kuo nors bendrautų: jokių nuotraukų, telefono numerių. Tuščia.

Vikui nutilus Orenas mostelėjo, kad pasakotų toliau.

– Jokių vyro pėdsakų. Nė vieno vyriško drabužio, vonioje tik moteriškas skustuvas, vienas šepetėlis. Nei kontraceptikų, nei prezervatyvų, nei gaubtuko. Kaip pas vienuolę.

– Gal ji lesbietė.

– O gal tu asilas, – tėškė Tigpenui Vikas.

Orenas nužvelgė bičiulį ir atsisuko į kitą kolegą.

– Gal tu šiandien jau eik namo?

– Na, įkalbinėti nereikės, – pašokęs ir tempdamasis nuo pilvo nusmukusias kelnes mestelėjo Tigpenas.

Prieš išeidamas jis susiraukęs atsigręžė į Viką:

– Kokia širšė įgėlė?

– Nepamiršk duonos.

– Eik tu šikt.

– Tigpenai! – priekaištingai pažvelgė į jį Orenas. – Prisistatyk rytoj septintą.

Tigpenas dar kartą piktai dėbtelėjo ir nubildėjo laiptais. Vikas su Orenu sėdėjo tylėdami, kol galiausiai trinktelėjus lauko durims Orenas prabilo:

– Tai vis dėlto kokia širšė tau įgėlė?

– Noriu palįsti po dušu.

Orenas kiek patylėjęs mestelėjo:

– Taigi žinai kur.

Vonia, kaip ir reikėjo tikėtis, buvo varganoka. Rankšluosčiai tokie maži ir skysti, kad su jais nevertėjo nė prasidėti. Muilo Vikas atnešė nudžiovęs iš viešbučio. Karšto vandens nebuvo. Tačiau jo dušas Galvestone irgi buvo ne kažin koks, vandens šildytuvas veikdavo kada panorėjęs. Apskritai į patogumus Vikas nelabai kreipdavo dėmesio.

Renei Niūron sekti nebūtum radęs patogesnės vietos už šitą apleistą namą, mat iš jo kaip ant delno buvo matyti tiek pagrindinės durys, tiek užpakalinis kiemas. Pradėjus rekonstruoti tą namą tarp rangovo ir savininko kilo nesutarimų, ir rietenos taip įsiplieskė, kad byla atsidūrė teisme.

Fortvorto PK, gavęs abiejų pusių sutikimą, sumokėjo nedidelį nuomos mokestį ir įsirengė čia stebėjimo postą. Policininkai, persirengę meistrais ir statybininkais, įsikūrė čia neatkreipdami į save kaimynų, įpratusių prie kvartalo namų rekonstrukcijų, dėmesio.

Vikas išniro iš vonios ir pasirausęs po savo krepšį su rūbais įšoko į džinsus, užsitempė *Eagles* marškinėlius, kadaise įsigytus per jų koncertą Ostine.

Orenas, perėmęs iš Tigpeno stebėjimo postą prie lango, atsigręžęs kritiškai dirstelėjo į Viką.

– Sakyčiau, keistoka apranga policininkui.

– Aš ne policininkas.

Orenas tik kažką sumurmėjo.

– Turbūt alaus čia negalima?

– Tigpenas įskųstų. Nešiojamame šaldytuve yra kokakolos.

Vikas išsižvejojo skardinę, pokštelėjo ir nugėrė pusę.

– Nori?

– Ačiū, ne.

Nuspyręs sportbačius prie savo krepšio, Vikas klestelėjo į kėdę ir išmaukė gaivųjį gėrimą iki dugno. Orenas nenuleisdamas akių sekė kiekvieną jo judesį. Galiausiai Vikas tarė:

– Kas yra?

– Tai ką ten radai jos namuose?

– Juk jau sakiau.

– Ir daugiau nieko?

Vikas tik skėstelėjo rankomis.

– Dėl ko turėčiau ką nors nuo tavęs slėpti?

– Kas gali būti garantuotas, ką tau ten pakuždėjo tavo linksmakotis?

– Kaip?!

– Ta gydytoja, kaip baltoji, tikrai dailutė.

Vikas nusikvatojo ir paklausė:

– Na ir ką?

Orenas reikšmingai į jį pažiūrėjo.

– Aaa... Tai tu manai, kad aš...

Vikas raminamai palingavo galvą, nusuko akis į šalį, o galiausiai vėl sutikęs veriamą Oreno žvilgsnį tarė:

– Klausyk, jei ji susimokiusi su Lozada, dėl manęs gali būti prisirpusi kaip Trojos Elena. Orenai, aš su tuo šunsnukiu turiu savų sąskaitų. Pats žinai. Todėl prie jo prisikapstysiu trūks plyš.

Vis dar abejodamas Orenas pusbalsiu pasakė:

– Kaip tik todėl ir gali nuo manęs ką nors nuslėpti.

– Kaip tai?

– Venk kraujo keršto, Vikai.

– Ką, aš čia pats įsiprašiau?

Orenas tarė jau garsiau:

– Pasikviečiau tave į pagalbą, nes čia reikia žmogaus, turinčio šuns uoslę. Be to, jūs su Lozada turite senų sąskaitų.

– Tai kokią bezdalų virvę čia veji?

Orenas, nė nemirktelėjęs dėl bičiulio atžagarumo, mestelėjo:

– Žiūrėk, kad man nereikėtų gailėtis tave pasikvietus, – ir įspėjamai įsmeigė į Viką rūstų žvilgsnį, kurio neatlaikęs šis nukreipė akis į šalį.

Orenas visada pedantiškai laikydavosi taisyklių. Tuo tarpu Vikui jos regėjosi tik kaip grandinės ant kojų, trukdančios laisvai judėti, todėl jis jų visiškai nepaisė. Dėl to jiedu su Orenu paprastai ir kirsdavosi, nors širdies gilumoje dėl to paties gal kiek pavydėdavo vienas kitam. Orenas neretai prikaišiodavo Vikui nutrūktgalviškumą ir atsainų požiūrį į pareigūno kodeksą, tačiau gerbė už ryžtą. Vikas šiaušėsi prieš taisykles, užtat žavėjosi Oreno disciplinuotumu.

Orenas vėl ėmė stebėti Renės Niuton namą.

Kiek patylėjęs Vikas prabilo:

– Tik vienas dalykas man pasirodė keistas: jos spinta pilna mėlynų džinsų. Ir ne kokių nors prašmatnių, o apdriskusių kaip manieji.

Jis brūkštelėjo ranka per medžiagą, visiškai išblukusią ir apsitrynusią nuo nešiojimo ir skalbimo.

– Ir trys poros kaubojiškų batų. Ką tai galėtų reikšti?

– Ji jodinėja. Skaičiau byloje. *Star-Telegram* turi sulesioję visa, kas tik buvo įmanoma. Paprašiau kopijos. Jos pavardė be paliovos šmėžuoja laikraščiuose – labdaros vakarėliai, visuomeniniai renginiai, „Gydytojai be sienų".

– Kas per gydytojai?

Orenas paėmė ant stalo gulintį rudą voką ir švystelėjo Vikui.

– Apsišviesk. Jau ir taip vėluoju vakarienės. Greisė laukia.

Jis pakilo, pasirąžė, čiupo savo maskuotę – brėžinių ritinį – ir patraukė prie durų.

– Vakar dar iki galo neperžiūrėjome tos vaizdajuostės. Ji čia, jei nori, pasileisk, aišku, vis užmesdamas akį ir į namą.

– Būtinai reikės peržiūrėti. Gal už ko užsikabinsime.

Orenas linktelėjo netardamas nė žodžio.

– Jei kas atsitiktų, iš karto skambink.

– Pavyzdžiui, pasirodytų Lozada?

– Panašiai. Po dešimties minučių prisistatyčiau. Iki rytojaus.

– Ko nors užkąsti čia turite?

– Dėžėje yra sumuštinių.

Laiptai sutraškėjo nuo besileidžiančio jais Oreno svorio, trinktelėjo laukujės durys, ir name įsivyravo visiška tyla, tik retkarčiais pertraukiama senų sienojų girgždesio. Pradėtuose renovuoti tuščiuose kambariuose kvepėjo pjuvenomis. Gal kam nors būtų ir nelabai jauku praleisti naktį tuščiame name, bet Vikui tai buvo nė motais. Tiesą sakant, jis pats pasisiūlė

budėti naktį. Orenas juk turi žmoną, vaikus. Kaip ir Tigpenas. Nors šio žmona veikiausiai neprieštarautų, jei vyras kuo mažiau būtų namie.

Vikas pakėlė prie akių žiūronus ir apžvelgė Renės Niuton namą. Dar negrįžusi. Pasinaudodamas laisva minutėle jis užmetė akį į šaldymo dėžę ir išsitraukė du į popierių suvyniotus sumuštinius. Vienas buvo su tunu, kitas su kalakutiena ir šveicarišku sūriu. Vikas pasirinko antrąjį ir prisėdo už stalo netoli lango. Įdėjęs vaizdajuostę į grotuvą, atsilošė kėdėje ir dorodamas sumuštinį ėmė žiūrėti įrašą.

Ten Orenas tęsė apklausą:

– Daktare Niuton, neseniai jums teko dalyvauti prisiekusiųjų teisme, kuris išteisino žmogžudyste kaltinamą poną Lozadą, taip?

Jos advokatas palinko į priekį.

– Detektyve, ką tai turi bendra su šia byla?

– Pamatysite.

– Nekantrauju. Daktarės Niuton laukia ligoniai.

– Juos gali perimti kuris kitas gydytojas.

– Jei teisingai supratau, grasinate mane sulaikyti? – pasiteiravo Renė Niuton.

Orenas išsisuko:

– Juo greičiau atsakysite į mano klausimus, tuo greičiau būsite laisva, daktare Niuton.

Ji sunkiai atsiduso leisdama suprasti, kad apklausa ją išvargino.

– Taip, aš dalyvavau prisiekusiųjų teisme, kuris išteisino poną Lozadą. Pats kuo puikiausiai žinote, jei jau klausiate.

– Jūs teisi. Jei atvirai, aš jau apklausiau visus kitus vienuolika prisiekusiųjų.

– Kodėl?

– Šiaip, iš smalsumo.

– Kas jus ten taip sudomino?

– Iš karto krinta į akis, kad daktaro Houvelo nužudymas – veikiausiai samdomo žudiko darbas. Užpuolikas jo neapiplė-

šė. Nėra jokio tiesioginio žmogžudystės motyvo. Vienintelė jo priešininkė buvote kaip tik jūs.

Nustėrusi ji šūktelėjo:

– Mes nebuvome priešininkai, buvome kolegos. Nelinkintys vienas kitam pikto.

– Ir be paliovos besikivirčijantys.

– Taip, mūsų nuomonė dėl daug ko nesutapdavo. Tačiau negi dėl to...

– Jūs buvote nelinkinti jam pikto kolegė, visai neseniai paleidusi į laisvę samdomą žudiką.

– Ponui Lozadai buvo pareikšti įtarimai žmogžudyste, – savo nudilusį trigrašį įkišo advokatas. – Ir tai neturi nieko bendra su šia byla. Daktare Niuton, aš primygtinai jums siūlau daugiau neatsakinėti.

Vikas prasuko advokato ir Oreno dvikovą, pasibaigusią Oreno pergale. Jis prispaudė advokatą – tarpusavio pasitikėjimas, bendradarbiavimas su policija ir taip toliau ir panašiai, vienu žodžiu, sena Vikui puikiai pažįstama dainelė – ir galiausiai įrodė, kad pačiai jo klientei naudingiau atsakyti į klausimus.

Vikas vėl paleido vaizdajuostę normaliu greičiu ties Oreno klausimu:

– Visi kiti prisiekusieji tvirtino, kad jūs nuo pat pradžių pasisakėte už Lozados išteisinimą.

– Ne visai taip, – ramiai atsakė ji. – Aš nebuvau už išteisinimą. Nieko panašaus. Mano galva, ponas Lozada veikiausiai iš tiesų kaltas. Tačiau prokuroro pateikti įrodymai nebuvo akivaizdūs, todėl jausdami atsakomybę negalėjome jo tiesiog nuteisti.

– Taigi vadovaudamasi atsakomybės jausmu įtikinote kitus vienuolika balsuoti už išteisinimą?

Ji atsiduso.

– Mano, kaip seniūnės, pareiga buvo įsitikinti, ar pagrįstas kiekvienas teiginys. Taip, tai siaubingas nusikaltimas, tačiau

aš raginau prisiekusiuosius vadovautis ne jausmais, o įstatymu, kad ir koks jis netobulas. Po dviejų dienų svarstymo kiekvienas prisiekusysis balsavo pagal savo sąžinę.

– Man atrodo, jau gavote išsamius atsakymus į savo klausimus, – vėl pašoko advokatas. – Nebent pageidaujate dar paplepėti apie pašalinius reikalus, detektyve Vesli.

Orenas pasakė, kad daugiau klausimų kol kas neturi, ir išjungė kamerą.

Paleidus juostą persukti į pradžią, Viko galvoje ataidėjo vakarykščio jųdviejų su Orenu pokalbio nuotrupos.

– Atrodo, teisiamas Lozada bandė su ja užmegzti... ryšį, – tada pasakė Orenas.

– Ryšį?

– Daug kas tai pastebėjo. Kai paklausiau teismo prižiūrėtojo, ar Lozada bandė pagauti kurio nors prisiekusiojo žvilgsnį, jis tarė: „Turite galvoje seniūnę?“ Išpyškino iš karto, nė negalvodamas. Pasak jo, mūsų draugužis be paliovos vis į ją dirsčiojo. Visiems krito į akis.

– O gal ji visai nė nežiūrėjo į jį?

Orenas, iškalbingai tylėdamas, tik patraukė pečiais.

– Nieko keista, kad Lozada varvino seilę žiūrėdamas į patrauklią moterį, – tarė Vikas. – Jis juk tikrų tikriausias kuilys.

– Užtat atrodo kaip kino žvaigždė.

– Na, nebent iš filmų apie mafiją.

– Kai kurioms moterims kaip tik ir patinka tokie pavojingi vyrai.

– Tu čia iš savo patirties kalbi, Orenai? Nebijok, Greisei neišduosiu. Faktų, man reikia faktų. Ir kuo nuogesnių, – mestelėjo Vikas ir dar labiau erzindamas bičiulį valiūkiškai pamerkė akį.

– Baik.

Kaip tik tada svetainėje pasirodžiusi Greisė pasiteiravo Viko, ko jis kvatojasi, o šiam išsisukus nuo atsakymo priminė, kad mergaitės neis gulti be jo pasakos. Vikas surezgė joms

istoriją apie kerinčią dainininkę ir žavingą, iš koto verčiantį jos asmens sargybinį, labai jau primenantį jį patį. Tą vakarą jųdviejų su Orenu pašnekesys apie bylą taip ir nutrūko.

Ištraukęs vaizdajuostę iš grotuvo, Vikas nutarė, kad ne pro šalį bus suvalgyti ir sumuštinį su tunu. Tas atrodė jau kiek senstelėjęs ir trenkė žuvimi, bet žinodamas, kad iki pat ryto daugiau nieko neturės burnoje, sutaršė visą nepalikdamas nė kąsnelio. Kaip tik purtėsi nuo rankų trupinius, kai pastebėjo į Renės Niuton kiemą įsukantį visureigį.

Jis greitai čiupo žiūronus, bet automobiliui jau neriant į garažą spėjo tik akies krašteliu užgriebti ją sėdinčią už vairo. Nepraėjus nė pusei minutės virtuvėje užsidegė šviesa. Vos įžengusi į vidų, ji nusimetė nuo peties milžinišką savo rankinę ir dunkstelėjo ant stalo. Tada nusivilko kelnių kostiumo švarkelį ir susikamšė išsipešusius marškinius.

Priėjusi prie šaldytuvo pasiėmė buteliuką mineralinio ir atsukusi kamštelį atsigėrė. Tada vėl užsuko butelį ir nunarinusi galvą liko stovėti prie kriauklės. Vikas pareguliavo žiūronų ryškumą. Dabar ją matė visai šalia, taip arti, kad, rodos, ištiestum ranką ir ją paliestum. Per skruostą dryko liesdama krūtinę išsipešusi plaukų sruoga.

Renė Niuton pridėjo sau prie kaktos šaltą mineralinio buteliuką, visa savo laikysena bylote bylodama, kad yra visiškai nusivariusi nuo kojų. Kur nebus, pamanė sau Vikas. Jai ši dienelė buvo ne iš lengvųjų.

Penktas skyrius

Renė, atsišliejusi į stalą, masažavo kaktą lediniu buteliuku. Jau seniai jai nebuvo tekę griebtis kvėpavimo pratimų, kad atgautų savitvardą. Tačiau tą bejėgiškumo jausmą prisimena kaip šiandien.

Štai jau trys savaitės jos gyvenime vyrauja sumaištis, į kruopščiai surikiuotą kasdienybę įsiveržusi nuo tos dienos, kai atėjo šaukimas į prisiekusiųjų teismą. Rytojaus dieną gydytojų kambaryje, kur buvo susirinkę kolegos, įskaitant ir Li Houvelą, ji papasakojo apie šaukimą. Visi tik sutartinai atsiduso ir pareiškė užuojautą.

Kažkas pasiūlė atsisakyti sumelavus, kad namie yra mažų vaikų.

– Bet aš neturiu vaikų.

– Tada pasakyk, kad prižiūri pagyvenusią mamą.

– Bet kad taip nėra.

– Tai kad ką nors studijuoji.

Pastarojo pasiūlymo ji net nekomentavo.

– Išmesk į šiukšlių dėžę ir nekreipk dėmesio, – pasiūlė kitas. – Aš taip ir padariau. Nutariau jau verčiau sumokėti baudą.

– Ir ką?

– Ir nieko. Rene, jie neturi laiko – ten per savaitę kviečiami šimtai žmonių. Manai, jie gaiš laiką dėl vieno nepasirodžiusio?

– O gal kaip tik mane ims ir nubaus. Dar įmes į kalėjimą dėl pavyzdžio, kas laukia vengiančiųjų atlikti pilietinę pareigą.

Susimąsčiusi ji pamaišė šiaudeliu savo gaivųjį gėrimą.

– Juk tai iš tiesų kiekvieno pilietinė pareiga.

– Baik, – mestelėjo Li pilna burna šlamšdamas traškučius. – Tegu tą pilietinę pareigą atlieka tie, kurie neturi daugiau ką veikti. Pasakyk, kad turi daug darbo.

– Ant kvietimo didelėmis raidėmis užrašyta, kad darbas nėra pateisinama priežastis. Bijau, kad neturiu kitos išeities.

– Nesuk galvos, – tarė jis. – Vis tiek tavęs neišrinks į prisiekusiųjų tarybą.

– Nenustebčiau, jei paimtų, – merkdamas akį įsiterpė kitas kolega. – Mano brolis advokatas sakė visada pasistengiantis, kad į tarybą patektų koks dailesnis veidelis.

Renė nuvėrė jį lediniu žvilgsniu.

– O jei advokatė bus moteris?

Šypsena kolegos veide dingo.

– Kažkaip apie tai nepagalvojau.

– Lyg žinotum, ką tai reiškia.

Li nusikratė druskuotas rankas.

– Tavęs tikrai neišrinks.

– Ir kodėl gi, Li? Na, pasakyk.

Jis ėmė lenkti pirštus.

– Tu per daug logiška, dogmatiška, tiesmuka. Ir valdinga. Nei advokatas, nei prokuroras nesirinks prisiekusiosios, kuri gali imtis formuoti kitų nuomonę.

Tai buvo vienintelis jų ginčas, kai Renė širdies gilumoje troško, kad Li būtų teisus. Ji buvo pasirinkta antroji iš aštuoniasdešimt keturių kandidatų, o paskui taryba dar išsirinko ją seniūne. Dešimt darbo dienų, ant stalo ligoninėje nenumaldomai augant ligos istorijų krūvai, vis labiau atlikdama nuo operacijų grafiko, Renė Niuton vykdė pareigą Teksaso valstijai.

Tačiau net ir po proceso ji neturėjo ramybės – prisiekusiųjų sprendimą per žiniasklaidą puolė kritikuoti apygardos

prokuratūros atstovai. Neatsiliko ir pažįstami, bendradarbiai, tarp jų ir daktaras Li Houvelas.

Jis savo nuomonę išdėstė per tą penktadienio pobūvį.

– Neįtikėtina, kad paleidai tą tipą į laisvę, Rene. Jis juk recidyvistas.

– Jis nėra sėdėjęs kalėjime, – paprieštaravo ji. – Be to, tai pirmas kartas, kai dėl jam iškeltų kaltinimų byla pasiekė teismą.

– Na taip, teismas svarstė tik jo bylelę dėl vieno mūsų miesto bankininko nužudymo. Jam grėsė tik mirties bausmė.

– Na ir ką?

– Na štai, vėl prasideda, – mestelėjo kažkuris iš svečių, susispietusių aplink paklausyti, dėl ko šįsyk įsiplieskė jųdviejų ginčas. – Dar vienas užkietėjusio konservatoriaus ir karštos liberalės dvikovos raundas.

– Prisiekusieji balsavo už jo paleidimą ne todėl, kad būtų prieš mirties bausmę.

– Tai kodėl visi dvylika nutarėte tą šiukšlę paleisti, užuot pavaišinę nuodų doze? Negi išties manote, kad jis niekuo dėtas?

– Niekas ir nemanė, kad *niekuo dėtas*. Mes balsavome, kad jis *nėra kaltas*. Tai didelis skirtumas.

Li tik gūžtelėjo.

– Nematau čia jokio skirtumo.

– Skirtumas tas, kad jo kaltė nebuvo visiškai įrodyta.

– A, čia toji nesąmonė: „Jei kaltė neįrodyta, – nėra kaltas.“ Taip?

– Toji nesąmonė yra visos mūsų teisinės sistemos kertinis akmuo.

– Na, dabar jau dės, – mestelėjo kažkuris klausančiųjų.

– Vadinamieji pono Lozados kaltės įrodymai buvo netiesioginiai, – tarė ji. – Nusikaltimo vietoje nerasta jokių jo pėdsakų. Be to, jis turėjo alibi.

– Sumokėjo kam nors, kad pripūstų arabų.

– Nebuvo nė vieno liudytojo. Nėra...

– Sakyk, Rene, ar kiti prisiekusieji buvo tokie pat pasikaustę teisiškai kaip tu?

– Kaip tai?

– Na, juk tu mūsų Mis Precizija. Tvarkingai išdėliojai visus faktus, o nuo galimų žmogiškųjų veiksnių, žinoma, atsižegnojai kaip nuo velnio.

– Atsižvelgiau ir į juos.

– Nejaugi? Sakyk, kai prisiekusieji balsavo pirmą kartą, dar prieš pradedant bylos svarstymą, kiek pasisakė už tai, kad jis kaltas, ir kiek – prieš?

– Aš negaliu atskleisti detalių.

Li triumfuodamas apžvelgė aplinkinių veidus.

– Spėju, Rene, kad tu...

– Li, aš dvi savaites gilinausi į tą bylą. Nesiruošiu pradėti vėl iš naujo.

– Lažinuosi – negalėjai ramiai užmigti, kol įkalei visiems į galvą, kad jį reikia paleisti.

Jis teatrališkai susidėjo rankas ant širdies.

– Mūsų brangioji daktarė Renė Niuton, kovotoja už recidyvistų laisvę.

Visi tik nusikvatojo dar nežinodami, kad tai paskutinis jųdviejų susikirtimas. Kaip visada, jie išsiskyrė draugiškai. Kai palinkėjo labos nakties Mirnai ir Li, šis ją ūmai apkabino.

– Tikiuosi, neimi į širdį? Aš tik šiaip paerzinau. Iš tikrųjų nerastum žmogaus, kuris labiau už tave trokštų teisingumo.

Taip, ji labai norėjo, kad viskas būtų teisinga. Nė nenumanė, kaip atsirūgs tas prakeiktas kvietimas būti prisiekusiąja teisme. Galvojo patirsianti tik nedidelių nepatogumų, o ne galvos skausmą.

Nejaugi detektyvas Veslis iš tikrųjų ją įtaria?

Advokatas ją ramino, tvirtino, kad policija neturi jokių įrodymų, todėl užmetė platų tinklą ir kvočia visus Li Houvelo pažįstamus, pradedant bendradarbiais ir baigiant golfo partneriais, taigi potencialiais įtariamaisiais laikomi visi. O kaltinimai ir gąsdinimai esą seni įprasti policijos darbo metodai, taikomi visiems iš eilės, ne tik jai.

Renė mintyse bandė save įtikinti, kad jis teisus, o ji reaguoja perdėtai. Tačiau advokatas nežinojo kitos priežasties, kodėl ji taip bijo turėti reikalų su policija.

Renei toji apklausa neišėjo iš galvos visą dieną. O po pietų ligoninės direktorių valdyba pakvietė ją į savo kassavaitinį posėdį. Jai buvo pasiūlyta užimti tragiškai žuvusio gydytojo Li Houvelo postą.

– Dėkoju už pasitikėjimą, tačiau, deja, negaliu priimti pasiūlymo. Mano kandidatūra buvo svarstoma mėnesių mėnesius ir galiausiai atmesta. Nenoriu būti tik atsarginis variantas.

Jie patikino, kad daktaras Houvelas gavo tik vienu balsu daugiau už ją. Niekam nė į galvą neateitų jos laikyti antrarūše kandidate.

– Be to, dar yra ir kita priežastis, – pridūrė ji. – Aš ne tik gerbiau daktarą Houvelą kaip specialistą. Juodu su Mirna aš laikiau savo bičiuliais. Todėl pasinaudoti jo mirtimi dabar būtų... tiesiog nepadoru. Ačiū, bet turiu atsisakyti.

Didelei jos nuostabai, valdyba neatlyžo ir primygtinai siūlė dar pasvarstyti dieną dvi.

Nors pamaloninta ir pagerbta tokio valdybos atkaklumo, širdyje ji blaškėsi: labai troško to posto ir žinojo esanti jo verta, tačiau jautė, kad negerai kopti karjeros laiptais per Li lavoną.

Be to, reikia turėti galvoje ir Veslį. Jai užėmus Li postą, detektyvo įtarimai, kad tai yra žmogžudystės motyvas, tik pasitvirtintų. Ji čia niekuo dėta, bet kol tuo įsitikintų Veslis, jai tektų nueiti kryžiaus kelius. Va šito ji labiausiai ir bijojo.

Nuo tokių slogių minčių net suspaudė galvą, tad ji pasileido plaukus, papurtė juos ir spausdama pirštais ėmė masažuoti.

Priešpiet Renė atliko keturias sudėtingas operacijas. Laukiamajame prie operacinių buvo net tamsu nuo nekantriai trypinėjančių pacientų artimųjų ir bičiulių.

Baigusi operaciją ji kaskart išeidavo trumpai informuoti laukiančiųjų apie operacijos eigą ir paciento būklę. Laimė, visos operacijos praėjo sėkmingai, pacientai jautėsi gerai ir jai neteko niekam pranešti liūdnų naujienų.

Padedant patyrusioms sesutėms konsultacijų kabinete irgi pavyko suspėti apsidirbti. Ligonių apžiūra užtruko kiek ilgiau nei paprastai – jai reikėjo aplankyti keturis operuotus pacientus ir dar tris parengti rytojaus operacijoms. Vieną teko ilgai įkalbinėti, kol sutiko, kad jam, kaip paprastai prieš operaciją, būtų padaryta klizma. Visai nusivariusios sesutės jau buvo nuleidusios rankas, bet po pokalbio su Rene jis galiausiai sutiko.

Ir tada, jau besirengianti namo, ji buvo pakviesta prie telefono.

Prisiminus tai jai net šiurpas nuėjo per kūną. Ji greitai išgėrė vandenį ir švystelėjo buteliuką į šiukšliadėžę. Tada išplovė kavinuką, įbėrė į jį kavos ir nustatė laikrodį. Žinojo, kad ne pro šalį būtų ką nors įmesti į skrandį, bet vien nuo minties apie maistą ėmė pykinti. Nebuvo ūpo valgyti.

Palikusi rankinę ant stalo – jau neturėjo jėgų jos pakelti – Renė išjungė virtuvėje šviesą ir jau buvo bežengianti į svetainę, tačiau stabtelėjo ir vėl įjungė. Pirmą kartą per tiek metų, nors buvo įpratusi gyventi viena, norėjo, kad šviesa liktų degti.

Miegamajame įžiebusi lempą ji prisėdo ant nepaklotos lovos krašto. Šiaip tikrai būtų jautusis nemaloniai, kad ryte taip ir paliko nespėjusi pakloti, o dabar tai jai atrodė visiškas mažmožis. Ji ir taip turėjo dėl ko sukti galvą.

Renė baikščiai ištraukė naktinio staliuko stalčių. Laiškelį buvo padėjusi po rašomojo popieriaus pakeliu, praėjusiais metais gautu iš seselės, bet net ir nepraplėštu. Stumtelėjusi pakelį į šalį, ji įsmeigė akis į nedidelį popieriaus lapelį.

Ji kaip tik pildė operuotų pacientų ligos istorijas, kai budinti seselė pakvietė prie telefono.

– Trečia linija.

– Dėkui.

Ji skruostu prispaudė ragelį prie peties, kad nereikėtų atsitraukti nuo darbo, ir tarė:

– Daktarė Niuton.

– Sveika, Rene.

Rašiklis rankoje akimirką sustingo. Išgąsdinta ragelyje pasigirdusio paslaptingo šnibždesio, ji pasiteiravo:

– Kas čia?

– Lozada.

Ji slapčiomis giliai įkvėpė.

– Lozada?

Jis pusbalsiu nusijuokė, aiškiai neįtikintas tariamo jos užmaršumo.

– Baik, Rene, nesakyk, kad manęs nepažįsti. Negi taip greit užmiršai? Beveik dvi savaites praleidome kartu.

Žinoma, ji puikiai prisiminė tą vyrą. Jis iš tų, kurie iš karto įsirėžia į atmintį. O per bylos svarstymą ji vis susitikdavo tamsias jo akis.

Pastebėjusi iš pradžių bandė nekreipti dėmesio, tačiau kaskart vos dirstelėjusi į tą pusę išvysdavo veriamą jo žvilgsnį, nuo kurio darėsi nejauku. Kaltinamojo neslepiamo susidomėjimo ja negalėjo nepastebėti ir kiti prisiekusieji bei žiūrovai.

– Nesuprantu, kodėl jūs man skambinate, Lozada.

– Na, byla baigta. Yra tokia tradicija: kai kaltinamasis išteisinamas, gynyba su prisiekusiaisiais susirenka atšvęsti.

– Nematau prasmės. Tai būtų nepagarba aukos artimiesiems. Kad ir kaip ten būtų, aš neturiu nei ko švęsti su jumis, nei apskritai apie ką kalbėti. Viso geriausio.

– Ar patiko rožės?

Jos širdis, akimirką apmirusi, sutvaksėjo.

Po ilgų svarstymų atmetus visas galimybes, jai buvo dingtelėję, kad tai gali būti jos slaptasis gerbėjas, tačiau ji tučtuojau nuvijo tą mintį į šalį. Dabar irgi jau norėjo nuduoti nežinanti,

apie ką jis kalba, bet suprato, kad neišdegs: užbėgdamas už akių bet kokiems netikėtumams, jis pastatė puokštę tiesiai jai po nosimi. Knietėjo paklausti, kaip jis įsigavo į vidų, bet ji prikando liežuvį prisiminusi Li Houvelo žodžius, kad Lozada yra užkietėjęs recidyvistas su tokiu nusikalstamu stažu, jog atrakinti duris jam tik juokų darbas.

Žinoma, šitas vyras klastingas kaip lapė ir gudrus kaip žaltys – visada sugebėdavo išsisukti nuo bausmės už savo piktadarystes, įskaitant ir paskutinę žmogžudystę, už kurią buvo suimtas ir kuri, jos įsitikinimu, tikrai buvo jo rankų darbas, tik to dar kartą nepavyko įrodyti.

Jis tarė:

– Sprendžiant iš lauko durų, mėgstate raudoną spalvą.

Tačiau rožės nebuvo visai tokios pat spalvos kaip durys – jos buvo raudonos tarsi kraujas nusikaltimo vietos nuotraukose, kaip įrodymas keliavusiose per prisiekusiųjų rankas. Auka, prokuroro tvirtinimu, samdomo žudiko Lozados pasmaugta laidu – plonyčiu, bet pakankamai tvirtu, kad užveržtų kaklą iki kraujo.

– Prašyčiau palikti mane ramybėje, pone Lozada.

– Rene, nedėkite ragelio! – įsakmiai šūktelėjo jis. – Prašau, – jau švelniau pridūrė. – Aš tik norėjau jums padėkoti.

– Už ką?

– Ponia Grisom – ta storulė garbanotais žilais plaukais – man viską papasakojo.

Renei tučtuojau išniro iš atminties penktosios tarybos narės paveikslas. Jos vyras santechnikas, jie turi keturis vaikus. Ponia Grisom išūžė visiems ausis aimanomis dėl savo netikėlio vyro ir nedėkingų atžalų. O sužinojusi, kad Renė gydytoja, iš karto sudarė ištisą sąrašą negalavimų, dėl kurių trokšta pasikonsultuoti.

– Iš ponios Grisom sužinojau, kiek esu jums skolingas, – tarė Lozada.

– Jūs man nieko neskolingas.

– Ką jūs, nesikuklinkite, Rene. Jei ne jūs, jau stovėčiau eilėje į anapus.

– Sprendimą priėmėme visi dvylika, taigi dėl išteisinimo galite jaustis dėkingas visiems.

– Tačiau juk jūs buvote iniciatorė, ar ne?

– Mes tiesiog įsigilinome į bylą, gerai išnagrinėjome teisės aktus ir tada vieningai apsisprendėme.

– Aš nesiginčiju, Rene, – tarė jis ir tyliai sukrizeno. – Tačiau, pasak ponios Grisom, jūs palaikėte mane karštai ir... aistringai.

Jo intonacija glostyte glostė, ir vien nuo tos minties Renės nugara nubėgo šiurpas.

– Daugiau man neskambinkite, – Renė trinktelėjo ragelį, bet kurį laiką dar laikė spausdama taip, kad net krumpliai pabalo.

– Daktare Niuton, kas jums? Kas nors atsitiko?

Jos kakta buvo išrasojusi tarsi po sudėtingiausios operacijos. Darėsi bloga. Giliai įkvėpusi pro burną, ji paleido ragelį ir grįžtelėjo į susirūpinusią sesutę.

– Nieko, viskas gerai. Bet jei kas dar skambintų, manęs nėra. Noriu baigti darbus, jei labai reikia, tegu atsiunčia žinutę.

– Aišku, daktare Niuton.

Ji skubiai baigė pildyti ligos istorijas ir išvažiavo namo. Žingsniuodama prie automobilio vis gręžiojosi pro petį ir kiek nurimo tik išvydusi apsaugininką.

Važiuodama namo Renė be paliovos žvilgčiojo į atgalinio vaizdo veidrodėlį, ar kas neseka iš paskos, mintyse dėdama Lozadą į šuns dienas. Nukrito ant galvos kaip sniegas, kai ji galop tvarkingai susidėliojo savo gyvenimą į lentynėles.

Dabar, žvelgdama į tą nelemtą laiškelį savo naktinio stalelio stalčiuje, ji vis labiau pyko.

Kaip jis drįso šnekėti su ja tokiu saldžiu, netgi gašliu tonu? Tai ją gąsdino, ir ji dėl to tik dar labiau siuto.

Įširdusi uždarė stalčių, pakilo ir nusivilko palaidinę, nusimovė kelnes. Greičiau į karštą dušą. Jautėsi tarsi sutepta lipšnaus Lozados lūpų caksėjimo. Darėsi šleikštu vien pagalvojus, kad jis buvo įsibrovęs į jos namus ir kuo ramiausiai čia vaikštinėjo.

Nors bandė raminti save, kad tai tik įdirgintos vaizduotės vaisius, jai netgi ėmė rodytis, kad mato ir daugiau jo buvimo pėdsakų. Ji ėmė įtariai apžiūrinėti kiekvieną miegamojo kertelę. Ar viskas taip pat kaip šįryt išeinant į darbą? Kosmetinio pienelio kamštis buvo neužsuktas, bet ji prisiminė per skubėjimą pati taip palikusi. Žurnalas ant naktinio stalelio, rodos, gulėjo kiek kitu kampu.

Veltui Renė kartojo sau tik išsigalvojanti – vis tiek jautėsi nesaugi, pažeidžiama, sekama.

Ūmai nukreipė žvilgsnį į langą. Tarp žaliuzių lentelių švietė tarpeliai. Ji išjungė šviesą ir pripuolusi prie langų suskliautė jas aklinai.

– Velniai jį rautų, – sušnibždėjo tamsoje.

Nusipraususi įsitaisė pataluose. Užgesinusi lempą, panoro tuojau pat vėl ją įjungti, tačiau galiausiai nutarė – ne, negalima visiškai pasiduoti baimei.

Ji niekada nebuvo bailė. Net priešingai, maža buvo tokia bebaimė, kad mama iš susirūpinimo tik grąžė rankas. Paauglystėje, kaip ir priklauso, buvo gera nutrūktgalvė. O tapusi chirurge išmaišė visus pasaulio karštuosius taškus. Jai teko akis į akį susidurti su diktatoriais, ginkluotais plėšikais, grumtis su audromis ir epidemijomis, nepaisant savo saugumo skubėti į pagalbą kenčiantiesiems.

Tačiau dabar, gulėdama savo miegamajame, ji gūžėsi iš baimės. Ir ne tik dėl savo saugumo – Lozada jai galėjo pridaryti ir kitokių nemalonumų. Štai detektyvas Veslis kabinėjasi prie jo bylos nagrinėjimo, meta kaltinimus...

– Dieve švenčiausias.

Gaudydama orą Renė atsisėdo lovoje ir aiktelėjusi užsidengė rankomis burną.

Lozada pamalonino ją prašmatniomis rožėmis krištolo vazoje. Nepatingėjo pristatyti tiesiai į svetainę. Gal tai ne vienintelis jo dėkingumo ženklas?

Besiperšantis atsakymas – aišku, atėjęs į galvą ir tam detektyvui Vesliui – buvo toks baisus, kad ji nedrįso jo net mintyse ištarti.

Vikas atsikimšo dar vieną kokakolos skardinę, vildamasis nuplauti po sumuštinio su tunu burnoje likusį nemalonų prieskonį. Renė nuėjo gulti. Praėjus trisdešimt dviem minutėms, kai grįžo namo. Nevakarieniavusi. Nepasilepinusi kokiu skanėstu. Net neprisėdusi pusvalandį prie televizoriaus ir neatsipūtusi po sunkios dienelės.

Ji ilgokai stovėjo virtuvėje prie kriauklės, nugrimzdusi į savo mintis. Po to pasileidusi plaukus ėmė masažuoti sau galvą. Atrodė, tarsi ją kas nors be galo slėgtų arba klaikiai skaudėtų galvą.

Ko norėti – juk šiandien visai nusivarė nuo kojų. Žinodamas, kad operacijos prasideda nuo pat ankstyvo ryto, laukiamajame prie operacinės jis buvo jau septintą. Įsimaišė į būrį pacientų artimųjų, apsiginklavusių žurnalais ir kava iš automato. Įsitaisė tolimiausiame kampe, užsismaukė ant akių kaubojišką skrybėlę ir pasislėpė už išskleisto *USA Today*.

Daktarė Niuton iš operacinės pirmą kartą išėjo 8 val. 47 min.

– Ponia Franklin?

Ponia Franklin su visa palyda tučtuojau ją apspito. Renė vilkėjo standartinę chirurgo uniformą: chirurginis chalatas, kaukė, nusmaukta nuo veido ir kabanti po kaklu it seilinukas, kepuraitė ir šlepetės.

Žodžių nebuvo girdėti, nes ji dėl konfidencialumo kalbėjo pašnibždomis. Ponios Franklin veidas nušvito, iš dėkingumo ji sugriebusi pakratė Renės ranką. Trumpai painformavusi apie rezultatus, Renė atsiprašė ir vėl pranyko už dviverių durų.

Iki pietų ji pasirodė laukiamajame dar tris kartus, kaskart įdėmiai išklausydavo nerimaujančių artimųjų ir kantriai atsakinėjo į jų klausimus. Kartkartėmis vis padrąsinamai nusišypsodama.

Sunku buvo patikėti, jog ji ir moteris iš Oreno vaizdajuostės – tas pats žmogus: ten ji atrodė tokia atsiribojusi ir užrietusi nosį.

Vikas pratupėjo laukiamajame, kol galiausiai jo skrandis iš alkio ėmė taip gurgti, kad aplinkiniai net pradėjo grįžčioti. Laukiančiųjų buvo praretėję, todėl kaubojus, tarsi prikaltas sėdintis kampe ir jau trečią kartą iš naujo verčiantis tą patį laikraštį, negalėjo neatkreipti į save dėmesio. Taigi pats laikas buvo ko nors užkrimsti.

Orenas turbūt manė, kad jis iki vakaro iškirmys tame sumautame viešbutyje – Vikas neprasitarė bičiuliui ketinąs užsukti į ligoninę. Ir kad pasigriebęs užkandinėje karštą sumuštinį stebės Renės Niuton kabinetą konsultacinėje poliklinikoje.

Klinčių pastatas buvo naujas ir šiuolaikiškas, bet iš tų paprastųjų, neprašmatnus. Renės Niuton kabineto durys buvo be paliovos varstomos visą popietę, o automobilių aikštelė Vikui grįžtant pašniukštinėti po jos namus vis dar buvo apypilnė.

Taip, Renė per šią dienelę tikrai prisilakstė. O galiausiai parsiradusi namo atsigaivino tik buteliu mineralinio. Ir viskas. Išeidama iš virtuvės, ji išjungė šviesą, tačiau tuojau pat vėl įjungė. Keista.

Palikusi ją degti, Renė nuėjo į miegamąjį ir klestelėjusi ant lovos krašto nunarino galvą, ilgi plaukai užkrito ant veido. Visa jos figūra bylote bylojo apie klaikų nuovargį. Arba kažkokį vidinį nerimą.

Paskui ji kažkodėl pradarė naktinio stalelio stalčių ir keletą minučių spoksojo į jį. Nė nekrustelėdama.

Į ką ji ten taip žiūri, pagalvojo Vikas. Tikriausiai į tą laiškelį. Rašomasis popierius vargiai galėtų taip prikaustyti dė-

mesį. Dėl mamos nekrologo – taip, gal kartais jį paskaitinėja. Tačiau nuojauta kuždėjo, kad jos žvilgsnis vis dėlto įsmeigtas į laiškelį. Įdomu, nuo ko jis ir kodėl ją taip hipnotizuoja?

Galiausiai uždariusi stalčių, ji pakilo ir atsisagsčiusi nusivilko palaidinę. Iš po jos išniro paprastas liemenukas. Gal mezginiuotieji skirti toms dienoms, kai jai tenka mažiau nei keturios operacijos. Arba vyriškiui, atsiuntusiam tą laiškelį.

Ji ėmė mautis kojines.

Vikas ūmai susizgribo net sulaikęs kvėpavimą. Hm, ko norėti iš normalaus vyro, stebinčio nusirenginėjančią moterį? Negi jis išliktų šaltas objektyvus stebėtojas? Vargu. Tokio nė su žiburiu nerastum.

Vikas pabandė giliai įkvėpti ir lėtai iškvėpti.

Ir tą pačią akimirką, tarsi pajutusi karštą jo šnervių dvelksmą, ji baugščiai pažvelgė į langą ir pripuolusi užgesino šviesą miegamajame. Lange dar šmėkštelėjo blyškus jos siluetas, ir žaliuzių lentelės aklinai susiskliautė.

Tada šviesa sužibo vonioje ir degė kokias dešimtį minučių – tikriausiai ji prausėsi vienu iš savo kvapniųjų gelių. Gal dar nusiskuto kojas. Žinoma, išsivalė dantis, išspaudusi pastos nuo tūbelės apačios ir padėjusi ją atgal į lentynėlę virš tviskėte tviskančios baltumu kriauklės.

Po to visuose namuose pasidarė tamsu, išskyrus virtuvę. Turbūt iš vonios ji tiesiai nuėjo gulti.

Praėjus vos trisdešimt dviem minutėms, kai grįžo, ji jau turbūt miegojo savo gelsvuose pataluose, įsikniaubusi į pagalvę.

Jam jau pažįstamą pagalvę. Vikas ilgai į ją žvelgė ir galiausiai, nusimovęs pirštines, pakėlęs priglaudė prie veido. Tik trumpai, tik sekundėlę. Tiek, kiek dera detektyvui.

Apie tai Orenui irgi nepasakojo.

Šeštas skyrius

Tai buvo geriausias meksikiečių – taigi, Lozados nuomone, ir apskritai geriausias – Fortvorto restoranas.

Jis čia lankydavosi tik dėl maisto ir malonaus aptarnavimo. Būtų puikiausiai apsiėjęs ir be to trio, besisukiojančio aplink stalus, brązginančio gitaromis ir garsiais, nors gana vidutiniškais balsais plėšiančio populiarias meksikiečių daineles. Na, o interjeras, matyt, kurtas vadovaujantis šūkiu „Sombrerų ir pinjatų per daug nebus!“

Užtat maistas čia buvo puikus.

Sėdėdamas už įprasto savo stalelio kampe, nugara į sieną, jis gurkšnojo tekilą. Kaip žmonės gali gerti tą žalią atšaldytą makalynę iš gėrimų automatų, dar drįstančią vadintis „Margarita“?

Tekilą reikia gerti gryną. Jo mėgstamiausia buvo išlaikyta, tačiau „sidabrinė“, – jis puikiai žinojo, kad vadinamajai „auksinei“ tekilai spalvą suteikia ne išlaikymas, o paprasčiausia karamelė.

Priešais jį stovėjo ištuštintas pusdubenis *El Ray*, kurį sudarė *enchiladas* su mėsa, traškūs *tacos* su jautiena, pakepintos pupelės, ryžiai ispaniškai ir kukurūzų paplotėliai, aplieti sviestu. Vienu žodžiu, sotu ir riebu, bet jis nesuko galvos dėl antsvorio – gamta jį buvo apdovanojusi lieknu, tvirtu stotu, kitiems dėl tokios figūros būtų tekę gerokai pakilnoti geležis

ir išlieti vonias prakaito. Jo paties prakaitas niekada nemušdavo. Nė kiek. O svarmenį yra pakėlęs tik kartą – kai kažkam suknežino juo galvą.

Baigęs tekilą, jis paliko ant stalelio keturiasdešimt dolerių – beveik dvigubai, nei reikėtų pagal sąskaitą, – kad galėtų būti ramus, jog bet kada užėjęs savo stalelį ras laisvą. Galvos linktelėjimu atsisveikinęs su šeimininku ir pakeliui pamerkęs akį dailutei padavėjai, jis patraukė prie durų.

Restoranas buvo įsikūręs pačiame senojo užeigų kvartalo centre, tad vakare Pagrindinės ir Biržos gatvės sankryžoje šurmuliavo būriai turistų. Jie šlavė įprastą Teksaso suvenyrinį šlamštą – karvės kanopos pavidalo šokoladus ir barškuoles organiniame stikle. Labiau pasiturintieji buvo pasiryžę pakloti krūvą šlamančiųjų už kaubojiškus *Leddy's* rankų darbo batus.

Pro užkandinių duris sklido viliojantis ant algarobo medžio keptos mėsos aromatas, alaus tvaikas ir graudžių liaudies dainų melodijos.

Gatvės buvo grūste užgrūstos visokių automobilių, pradedant purvu aptaškytais furgonais ir baigiant grakščiais sportiniais kupė. Dairydamiesi vieni į kitus, medinius šaligatvius šlifavo merginos ir vaikinai. Tėvai pleškino savo atžalas, užsodintas ant atbukusiu ir nuolankiu žvilgsniu žvelgiančio ilgaragio jaučio nugaros.

Retkarčiais minioje šmėstelėdavo ir tikras kaubojus – tokį visada gali pažinti iš mėšlinų batų ir užpakalinėje džinsų kišenėje išsišovusio kramtomojo tabako dėžutės apskritimo. Be to, tariamuosius kaubojus jie nužvelgdavo su neslepiama ir visiškai suprantama panieka.

Ore tvyrojo nerūpestingų linksmybių ir gyvenimo džiaugsmo atmosfera.

Ne, tai tikrai ne jam, ne Lozadai.

Jis įlipo į savo sidabrinį „Mersedesą“ nuleidžiamu stogu, kurį už dvidešimtinę buvo palikęs pasaugoti vaikiui, ir Pagrindine gatve, per tiltą pasiekė miesto centrą. Nepraslinkus

nė dešimčiai minučių, palikęs automobilį pastatyti patarnautojui ir perėjęs tikru granitu blizgančią Trejybės Bokšto fojė, jis jau švilpė liftu į savo dvyliktą aukštą.

Įsigijo šiuos apartamentus, vos tik iš čia išsikraustė statybininkai. Kaip ir daugumos Sandanso aikštės pastatų, namo išorė, siekiant išlaikyti senovinę autentiką, buvo palikta kaip buvusi, o viduje viskas perstatyta nuo pat pamatų pagal naujausią statybų inžinerijos žodį – reikia tikėtis, neužmirštant ir dažnai čia pasisvečiuojančių tornadų – ir pritaikyta šiuolaikinio gyvenimo patogumams.

Jau patys apartamentai kainavo nemenką sumelę, o dar teko pakloti du milijonus už interjero, nusižiūrėto „Architektūros pulso" žurnale, kopiją. Bet tik trys darbeliai – ir viskas atsipirko.

Viduje po viso šventinio šurmulio jį pasitiko palaiminga tyla ir ramybė. Paslėptų šviestuvų šviesos didžiuliais ratilais atsispindėjo ant blizgančio kaip veidrodis parketo, paskiromis salelėmis baltuojant keletui avies vilnos kilimų. Kur pažvelgsi, viskas buvo lygu ir glotnu – lakuotas medis, plytelės ir plienas. Raudonmedžio baldai, beveik visi įmontuoti. Kiti – apmušti oda arba kailiais.

Pagrindinis svetainės akcentas buvo didelis stiklinis rezervuaras – dviejų metrų pločio ir ilgio, metro aukščio, – stovintis ant neaukšto marmurinio pjedestalo. Tai buvo vienintelis nukrypimas nuo to žurnalinio interjero. Verčiau reikėtų sakyti – papildymas. Čia jo geriausių draugų būstas.

Prietaisai palaiko pastovią temperatūrą ir oro drėgnumą. Kad neišgalabytų vienas kito, reikėjo pasirūpinti, kad visada turėtų į valias maisto. Dabar čia jų iš viso bėgioja penki.

Vardų jiems nebuvo davęs – tai kvaila, o jis, Lozada, tikrai ne kvailys. Tačiau šiaip juos skyrė ir retkarčiais mėgdavo išsitraukęs pasižaisti.

Tą *Centruroides* porelę pats kontrabanda atsigabeno iš Meksikos. Dabar pas jį jau kokie metai. Seniausia auginti-

nė – Arizonoje karaliaujančios rūšies patelė. Tai ne koks nors retas egzempliorius, tačiau tikra jo numylėtinė. Praėjusiais metais atsivedė trisdešimt vieną mažylį ir juos visus, vos tik nusiropštė nuo mamytės nugaros, pasiruošę leistis į platųjį pasaulį, nugalabijo. Dar du rezervuaro gyventojai jau buvo kur kas retesni ir pavojingesni. Žinant, per kokius vargus gauti ir kiek už juos suplota, kažin ar galima likti abejingam.

Žavesnių skorpionų nebūtum radęs visame pasaulyje.

Jis stabtelėjęs prie rezervuaro juos kiek pašnekino, bet į rankas neėmė. Patikrino atsakiklį, ar kas nepaliko pranešimo dėl galimo užsakymo. Tuščia. Svetainėje išsitraukęs iš bariuko dar įsipylė šlakelį tekilos ir su stiklu rankoje patraukė prie stiklinės sienos, pro kurią vėrėsi nuostabi upės, kurios vardu pavadintas namas, ir aplink stūksančių dangoraižių panorama.

Pašiepiamai kilstelėjo stiklą Taranto apygardos teismo rūmų garbei. Tada, atsigręžęs į kitą pusę, jau rimtai tuo pat mostu pasveikino anapus geležinkelio dunksantį sandėlį.

Ten dabar buvo įsikūręs namelių ant ratų ir mikroautobusų tiuningo salonas. Tačiau prieš ketvirtį amžiaus tas aprūdijusiais skardos lakštais dengtas angaras buvo pirmosios Lozados žmogžudystės liudytojas.

Su Tomiu Salivanu jiedu buvo draugeliai. Nieko prieš jį tikrai neturėjo. Niekada nebuvo netgi apsižodžiavę. Tomis tiesiog pasipainiojo po ranka. Buvo pašėlusiai karšta vasara. Nenumanydami, kuo čia užsiėmus, tąsyk jie įlindo į sandėlį. Galima sakyti, kad Tomis ir žuvo tiesiog per nuobodulį.

Jam kaip tik žingsniuojant priešais, Lozadai galvoje staiga šmėkštelėjo mintis, kaip lengvai dabar galėtų sugriebti draugą už kaklo ir perrėžti peiliu miego arteriją.

Padarė tai tiesiog norėdamas įsitikinti, ar neklysta. Pasirodo, ne.

Gerai, kad puolė iš užpakalio, nes kraujas ėmė švirkšti fontanu, ir jis vos spėjo išsilenkti. Tačiau šiaip nužudyti Tomį pasirodė vieni niekai. Kaip ir sumėtyti pėdsakus. Jis papras-

čiausiai nudrožė tiesiai į draugo namus ir paklausė mamos, ar Tomis namie. Šioji atsakė, kad ne, pakvietė užeiti ir palaukti, – greitai turįs grįžti.

Taigi jis sau ramiai pasėdėjo Tomio kambaryje pasileidęs muziką, iš anksto su pasigardžiavimu laukdamas akimirkos, kai paaiškėjus tiesai namuose nuskardės klyksmas.

Malonius Lozados atsiminimus staiga nutraukė pasigirdęs beldimas į duris. Iš įpratimo žengė prie jų budriai, delne dėl viso pikto gniauždamas spyruoklinį peilį. Žvilgtelėjęs pro akutę ir išvydęs pažįstamą namo patarnautojos veidą, nuėmė grandinėlę ir atidarė duris.

– Pas jus aptvarkyti, pone Lozada?

Tai buvo tarsi viešbutis ištisus metus: namo gyventojų paslaugoms – automobilių aikštelės budėtojas, durininkas ir dukart per dieną pasirodanti kambarinė. Jis mostelėjo užeiti. Ji patraukė į miegamąjį ir ėmė kloti lovą. Tuo tarpu Lozada šliūkštelėjo sau dar tekilos, pasidėjęs peilį po ranka ant stalelio, įsitaisė krėsle prie lango ir pradėjo skaitinėti filmų reklamas kitoje gatvės pusėje. Nė vieno girdėto pavadinimo.

Mintimis nuklydo prie šios dienos pašnekesio su Rene Niuton ir nusišypsojo prisiminęs nevykusį jos bandymą apsimesti nesupratus, apie ką jis čia kalba. Ji tikrai žavi.

Tarpduryje vėl pasirodė kambarinė.

– Gal užtraukti užuolaidas?

– Ne, ačiū. Nepamiršai man palikti saldainių ant pagalvės?

– Padėjau du. Tavo mėgstamus.

– Ačiū, Sele.

Ji nusišypsojusi ėmė sagstytis palaidinę. Jie niekad nesileisdavo į pašalines kalbas. Net nežinotų jos vardo, jei pati nebūtų pasisakiusi. Vis kartodavo kambarine įsidarbinusi laikinai, kol gaus darbą kokiame striptizo bare.

Gal jos krūtinė ir nieko, bet užpakalis... Platus kaip daržinė.

Jai lėtai žaidžiant palaidinės sagomis, jis mestelėjo:

– Gal tiek to, – ir parsiklupdė ją priešais.

– Viliotinio nenori? Tiek repetavau priešais veidrodį. Neblogai išeina, bent jau man taip atrodo.

Jis netardamas nė žodžio atsisegė diržą ir nusimovė kelnes. Ji, kiek nusivylusi, kad niekas nepageidauja išvysti jos pasirodymo, ėmėsi savo darbo. Iki galo atsisagstė palaidinę, paglostė pirštų galiukais jam ant krūtinės šviečiančią tatuiruotę – žydras aštrus durklas, persmeigęs spenelį. Aplink margavo ištatuiruoti kraujo lašai.

– Tai mane tiesiog užveda.

Ji liežuviu vikriai lyžtelėjo durklo smaigalį.

Pasidarė tą tatuiruotę būdamas šešiolikos. Meistras tada dar pasiūlė į spenelį įsiverti ir auskarą.

– Tu tik pagalvok – durklas ir auskaras spenelyje. Būtų jėga.

Puikiai prisiminė, kaip išvirto iš siaubo to vyrioko veizolai, kai čiupęs jį už kaklo išrovė iš kėdės.

– Aš tau ką, panašus į pederastą?

Tas tik sušvokštė:

– Ne ne, ką tu. Aš ne tai turėjau galvoje.

Lozada iš lėto atleido gniaužtus.

– Tai neplak liežuviu, o tik gerai ištatuiruok tuos kraujo lašus, arba aš tave tuoj atlaisvinsiu nuo visų darbų.

Gosli Selės burna jau buvo pasiekusi jo šakumą.

– Prezervatyvą, – tarė jis.

– Man tai nereikia.

– Man reikia.

Jis akylai saugojosi nepalikti jokių DNR pėdsakų. Nukarpyti nagai būdavo nuleidžiami į tualetą. Kiekvieną dieną kruopščiai nusiskusdavo visą kūną – išskyrus antakius. Iš tos tuštybės. Be to, be antakių nebūtų toks matomas ir randas, kurį nešiojo išdidžiai kaip medalį.

Laimė, jo kiaušas buvo kaip iš anatomijos atlaso – apvalus ir lygus, o dėl savo alyvuogių spalvos odos taip jis atrodė net

dar patraukliau. Kasdien išsisiurbdavo lovą, kad neliktų nė menkiausios odos atplaišėlės. Pirštų pagalvėles buvo išsideginęs dar neatmenamais laikais.

Jau per istoriją su Tomiu turėjo progą įsitikinti, kad daugiausia rūpesčių kelia aukos kraujas. Jis vis nuogąstaudavo, kad kas nors paprašys jo parodyti savo lenktinį peilį ir, nors ir kaip stropiai nuplovė, aptiks kraujo pėdsakų. Tačiau niekam nė nešovė mintis jo įtarti, ir galiausiai jis atsikratė peilio, bet nuo to laiko žmogžudystės įrankio nesitampydavo, visada palikdavo prie aukos. Pasinaudodavo tuo, kas pakliūdavo po ranka, – įprastais, kasdieniais daiktais, kad niekas negalėtų atsekti, kur ir kieno jie įsigyti. Kartais apskritai apsieidavo be jokio ginklo.

Kaip ir visi piliečiai, jis buvo apsidraudęs. Sąžiningai mokėjo visus mokesčius nuo pajamų, gaunamų iš televizorių taisyklos. Jai vadovauti buvo patikėjęs tokiam senam girtuokliui, kurio niekas nebuvo matęs blaivo. Taisykla veikė lūšnyne, ir niekas nesivargindavo taisyti sugedusio televizoriaus: paprasčiausiai traukdavo į turtingesnį kvartalą ir susikombinuodavo naują. Šiaip ar taip, tai buvo legali veikla, nors nepasakytum, kad pelninga.

Tikrosios jo pajamos nukrisdavo tarsi iš oro, praslysdamos pro mokesčių inspektorių ir finansinių nusikaltimų tyrimo tarnybos pareigūnų akis.

Selė savo stambiais dantimis praplėšė prezervatyvo pakelį.

– Tu turbūt turtingas kaip arabų sultonas. Tokie liuksusiniai apartamentai. Naujas „Mersedesas“.

Nėra kalbos – buvo gera tiek turėti. Dabar, po tų aštuonių mėnesių, kai kamavosi Taranto apygardos kalėjime laukdamas teismo, gal dar labiau nei bet kada. Tai išmokė jį vertinti gero gyvenimo teikiamus malonumus.

Žinoma, per tuos mėnesius neteko daug galimų įplaukų. Bet jis nesuko sau dėl to galvos. Už tą darbelį su bankininku jau gerokai atsigriebė.

Jo pinigai buvo iškaišioti po visą pasaulį, po šalių, žinomų tik iš pavadinimo, investicinius fondus. Taigi bet kada panorėjęs galėtų viską mesti ir gyventi sau pasišvilpaudamas.

Tačiau tokia mintis jam niekada nebuvo net atėjusi į galvą. Pinigų galėtų užsikalti ir kitaip, bet vertėsi tuo, kuo vertėsi, nes mokėjo ir mėgo savo darbą. Net ne mėgo, o jausdavosi tiesiog kaip žuvis vandenyje.

– Tie skorpionai tai baisūs, bet šiaip pas tave labai gražu. Čia tiek visokiausių nuostabių dalykėlių. Tas užklotas juk tikra audinė, ką?

Užsičiauptų ir dirbtų nepliauškusi žabtais.

– Ar tavęs tikrai verčiau pasisaugoti, kaip kalbama?

Jis sugriebė ją už juodų dažytų plaukų ir atlošė galvą į viršų.

– Kokie žmonės?

– Ai! Skauda.

Jis apsuko plaukus apie ranką, pešdamas dar smarkiau.

– Kokie dar žmonės?

– Merginos, kur kartu čia dirbam. Paprasčiausiai kalbėjomės, kažkas paminėjo tave.

Jis įbedė žvilgsnį jai į akis – jose nebuvo matyti jokio gudravimo. Ji per kvaila būti policijos šnipe.

– Manęs tegu saugosi tie, kurie nemoka prikąsti liežuvio.

Jis paleido merginos plaukus.

– Jėzau, ko čia užsiplieskei. Pašnekėjom tarp mergaičių ir tiek. Juk ir aš noriu kuo nors pasigirti, – žvelgdama į jį Selė išsišiepė.

Tikra karvė. Buka kaip bato aulas. Rankos niežtėte niežtėjo ją pamokyti. Bet jis tik vėl įmurkdė ją veidu sau į klyną.

– Pirmyn, nusibodo laukti.

Terliojasi čia su ja, nes ji vietoj, po ranka. Šiaip galėtų prisimedžioti tų moterų iki valios. Paprastai ilgai nesilaužo. Net ir su dailiomis kaip lėlytės po atitinkamo skaičiaus švelnių žodelių ir penkiasdešimtinės gali daryti ką nori.

Tačiau tos, lengvai prieinamos, jo dabar kažkaip jau netraukė. Staiga panoro tokios, kokios niekada neturėjo.

Mokyklos laikais jis buvo tikras neklaužada, nuolat trindavosi su visokiomis šutvėmis. Vis prisivirdavo košės ir turėdavo reikalų tiek su mokytojais, tiek su policija. O tėvai žvelgė į tai pro pirštus. Žinoma, paaimanuodavo, kad sūnus užaugo toks prastas, bet dėl to nė piršto nepajudino.

Jo mažasis broliukas į šį pasaulį atėjo turėdamas įgimtą negalią, ir nuo tos dienos, kai parsigabeno iš ligoninės namo, tėvai šokinėjo tik apie jį. Vyresnėlis apskritai jiems tapo tuščia vieta. Tarsi gražutėliam, sveikam, ne pagal metus išsivysčiusiam sūnui jau nereikėtų jokio dėmesio.

Būdamas kokių ketverių jis pradėjo jausti nuoskaudą, kad tėvai nekreipia į jį dėmesio, ir negali jiems atleisti iki šiol, kad jaunėlis šeimoje buvo mylimas labiau nei jis. Tada įsitikino, kad tik kokiomis nors išdaigomis dar gali bent kiek atkreipti į save mamytės ir tėvelio dėmesį, todėl tiesiog nėrėsi iš kailio jas krėsdamas nuo ryto iki vakaro. Taip nuo mažų dienų tobulėdamas, pamažiukais pamažiukais paauglystėje ir priėjo iki žmogžudystės.

Vidurinėje dailesnės mergaitės į tokius kaip jis nė nežiūrėdavo. Jis pats nevartojo kvaišalų, bet vogdavo juos iš gatvės prekiautojų ir pardavinėdavo. Penktadienį visi eidavo į futbolą, o jį labiau traukė nelegalios gaidžių peštynės. Nors buvo nuaugęs kaip tikras atletas, nesportavo: koks čia įdomumas, kai esi supančiotas aibės taisyklių? Visas smagumas dingsta. Be to, nebūtų galėjęs prisiversti paklusti kokio asilo su švilpuku, atseit trenerio, komandoms.

Mokyklos gražuolės burkuodavo su vaikinais, išdidžiai nešiojančiais mokyklos komandos uniformą ir galvojančiais toliau stoti – kaip brangieji merginų tėveliai – į Teksaso ar Pietų metodistų universitetą studijuoti to paties – verslo, teisės arba medicinos. Lėlytės visada rinkdavosi tik važinėjančius į golfo klubą nuosavu BMW.

Dailios, šaunios, teigiamos merginos, mokinių tarybos pirmininkės, skautės ir panašiai, – veikiausiai bijodamos sutepti savo reputaciją, – tiesiog sukdavo nuo jo žvilgsnį.

Nors nesusilaikydavo vogčiomis nešaudžiusios akimis. Ko jau ko, o išvaizdos iš jo neatimsi. Be to, jame visada slypėjo kažkoks laukinis pradas, o tai moteris traukia. Tačiau kartu jas ir gąsdino. Kai tik imdavo kurią ryti akimis, ši iškart sprukdavo į šalį. Gražuolytės neprisileisdavo jo artyn.

Tokios kaip Renė Niuton.

Ji tikrai klasiška, verta visų tų mokyklos gražuolių kartu sudėjus. Per teismą jis tiesiog nekantraudavo vedamas į salę, kad pagaliau vėl galėtų ją išvysti. Spėliodavo, kuo ji vilkės ir kaip bus susišukavusi. Porą kartų pajuto lengvą – turbūt jos – gėlių kvepalų dvelksmą, nors per tokį atstumą negalėjo būti visiškai tikras.

Galutinai įsitikino neklydęs tik jos namuose. Ten oras tiesiog buvo tirštas nuo įvairiausių aromatų. Prisiminęs tą po visus namus pasklidusį kvepalų šleifą, jis net suvirpėjo iš malonumo.

Pamaniusi, kad tai signalas jai, Selė įniko darbuotis dar spėriau. Jis užsimerkė ir pabandė įsivaizduoti, kad jį dabar myluoja ne jos, o Renės Niuton lūpos.

Po visko jis iš karto liepė merginai išeiti.

– Tai gal dar...

– Eik.

Jam buvo šleikštu net žiūrėti į jos nukarusias krūtis. Tikra kiaulė. Kekšė, daugiau nieko.

Tarsi patvirtindama jo mintis, mergina nuslydo rankomis sau nuo krūtinės prie klubų, visa rangydamasi mintyse aidinčios muzikos ritmu.

– Gražesnio už tave nesu mačiusi. Net ir šitas labai gražus, – ji ištiesusi ranką palietė dar neužgijusį randą, kertantį kairį antakį. – Iš kur jis?

– Dovanėlė atminimui.

Ji išvertė akis nieko nesuprasdama. Paskui tik gūžtelėjo.

– Kaip nori, gali nesakyti. Vis tiek labai seksualu.

Ji palinko į priekį. Sumojęs, kad mergina ketina pabučiuoti randą, jis bloškė ją į šalį.

– Eik lauk.

– Piktas kaip šeškas.

Dar nespėjusią atsikelti nuo žemės sugriebė už veido ir suspaudė it replėmis. Merginos lūpos net išsivertė.

– Jei dar kam nors – bet kam – apie mane prasižiosi, iškasiu tave iš po žemių ir išplėšiu liežuvį. Supratai?

Selės akys išsiplėtė iš išgąsčio. Ji linktelėjo. Lozada atleido gniaužtus. Nors ir tokia drūtgalė, mergina tiesiog garuote išgaravo. Gal vis dėlto kada nors šoks striptizą.

Jai dingus už durų, mintyse jis dar kartą prasuko pokalbį su Rene, taip įsigyvendamas į kiekvieną jos intonaciją, kad galiausiai net ėmė rodytis, jog jos balsas iš tikrųjų skamba ausyse.

Ji iš karto atpažino, kas skambina. Dar bandė apsimetinėti. Liepė daugiau neskambinti. Bet toks jau moters vaidmuo, ji turi taip sakyti. Suprantama, kad tokia gera mergaitė žvelgia į jį, blogą berniuką, nedrąsiai. Taip ir turi būti.

Jis turėjo aibę moterų, bet jo patirtis buvo ribota ta prasme, kad tai visada būdavo tik kūniškos sueitys, nuogas seksas. Jam tai buvo gerokai įgrisę. Vargsti, kabini jas, vežiesi namo, paskui neatstoja, bando įsikabinti į tave. Nieko nėra bjauriau už tas scenas.

O su prostitutėmis vėl kiti nemalonumai. Susitikinėti su jomis viešbučių, kad ir pačių prabangiausių, kambariuose – vis dėlto žemina. Be to, neišvengsi minties, kad tai sandoris, tad prostitutė savaime jaučiasi esanti padėties šeimininkė. Vieną tokią, per daug įsijautusią į vaidmenį, teko pamokyti, o šiaip paprastai pačios susiprasdavo.

Be to, prostitutėmis negali visiškai pasikliauti. Nežinai, kuri iš jų gali dirbti policijai ir paspęsti jam spąstus.

Atėjo laikas šalia turėti savęs vertą moterį. Iki visiškos laimės jam dabar trūksta tik šito. Su gražuole prie šono jau tikrai visiems nušluostytų nosį.

Ir štai ji pasirodė horizonte. Renė Niuton.

Jis irgi garantuotai bus kritęs jai į akį, antraip argi būtų taip karštai stojusi jo ginti? Labai norint jau seniai buvo galima patenkinti abipusį potroškį be visų tų nesąmonių. Galėtų ją pasiguldyti bet kada, ir net jei dar bandytų dėl vaizdo laužytis, galiausiai vis tiek atsiduotų. Patvarkytų kaip reikiant porą kartų, ir ji taip pat galutinai įsitikintų, kad jie skirti vienas kitam.

Tačiau šįkart jis nutarė veikti švelniai. Ji ne tokia kaip kitos, taigi su ja reikia elgtis kitaip. Reikia pademonstruoti tikrą tokios ledi vertą džentelmeniškumą. Todėl dar net nesibaigus teismui jis ėmėsi aiškintis, kas toji nuostabi būtybė ir ar ji turi kokių nedraugų. Tas šeškas advokatas būtų pardavęs informaciją apie bet ką – net apie savo motiną.

Žinoma, to daktaro nužudymas – ne kažin kas. Smulkmena. Todėl prieš skambindamas Renei jis nutarė, kad reikėtų dar kokio nors meilės ženklo. Ką rasi geriau už rožes. Romantika.

Lozada baigė siurbčioti tekilą. Prisimindamas Renės pastangas nuo jo atsiriboti, pusbalsiu nusijuokė. Tiesą sakant, net džiaugėsi, kad ji nepasidavė tuojau pat. Būtų neįdomu, per lengva. Jos išdidi laikysena tik dar labiau kaitino kraują. Aišku, iki tam tikro laipsnio.

Anksčiau ar vėliau ir ji gaus įsitikinti, kad ko Lozada siekia, tą pasiekia.

Septintas skyrius

Vikas prisiartino prie staliuko, už kurio pusryčiavo Lozada.

– Būk pasveikintas, Šūdada. Velnias, ta tavo plikė taip ir spigina į akis.

Lozados šakutė sustingo ore. Vos gniauždamas pyktį, jis lėtai pakėlė akis. Jei ir buvo nustebęs, to neparodė, tik sužaibavo į Viką akimis.

– Nagi, nagi. Ką mes matome.

– Jau savaitė esu čia, – linksmai tarė Vikas.

– Nejau Fortvorto policijos komisariatui taip riesta, kad ėmė šauktis visų savo atmatų?

– Neatspėjai. Aš poilsiauju.

Vikas atitraukė kėdę, apsuko ir įsitaisė apžargomis. Gal kai kurie lankytojai ir pasibaisės tokiomis manieromis, bet su Lozada reikia žaisti kietai. Ėmęs trūkčioti skruostas tik dar kartą tai patvirtino.

– O, tie blynai atrodo viliojamai.

Vikas padažė pirštą į klevų sirupą Lozados lėkštėje ir paragavo.

– Mhm. Skanumėlis.

– Kaip tu mane radai?

– Paprasčiausiai atsekiau paskui tavo smarvę.

Iš tiesų ši viešbučio kavinė policijai buvo žinoma kaip vieta, kur Lozada paprastai pusryčiauja. Tas šunsnukis mėgo

gerą gyvenimą. Jis tiesiog tyčiojosi iš savo gaudytojų, visa gyvenimo prabanga ir spindesiu tarsi juokdamasis jiems tiesiai į akis.

– Ko nors pageidaujate, pone?

Vikas atsigręžė į padavėją.

– Tik paplepėti, – atsiliepė nusivoždamas skrybėlę ir prispausdamas prie krūtinės. – Persimesti pora žodelių su senu pažįstamu Rikiu Rojumi.

Lozada tiesiog nekentė savo vardų ir nemėgo, kai kas į jį taip kreipdavosi, todėl Vikas niekada nepraleisdavo progos.

– Jūs pažįstami?

Jis perskaitė padavėjos vardą ant kortelės, prisegtos prie palaidinės.

– Šele, – tarp kitko, gražus vardas, – susipažink su Rikiu Rojumi. Riki Rojau, čia Šelė.

Ji išraudo kaip burokas.

– Jis nuolatinis lankytojas, žinau jo vardą.

Vikas šnibžtelėjo, neva kad Lozada negirdėtų:

– Ar negaili arbatpinigių?

– Ne, pone, tikrai negaili.

– Šaunumėlis. Aš priblokštas. Matai, šiaip nepasakytum, kad Rikis Rojus turi daug teigiamų bruožų.

Vikas pakreipė galvą tarsi mąstydamas.

– Tiesą sakant, jokio kito neprisimenu.

Padavėja nustebusi nužvelgė juos ir galiausiai vėl paklausė Viko:

– Gal norėtumėt kavos?

– Kad ačiū, Šele, tikrai ne. Jei ką, iš karto paprašysiu.

Jis linksmai pamerkė jai akį.

Ji vėl išraudo ir spruko į šalį. Vikas vėl atsigręžė į Lozadą ir tarė:

– Tai kuo baigėme? A, kad senokai nesimatėme. Dovanok, kad nedalyvavau tavo teisme. Girdėjau, jūs su advokatu ten parodėte tikrą cirką.

– Tai buvo tik laiko gaišimas.

– Na, tu teisus. Tikrai. Kam tas terliojimasis su tokia šūdo bačka kaip tu. Aš tai iš karto išrašyčiau porcijėlę nuodų – ir atia.

– Tada gerai, kad niekad nepateksiu į tavo rankas.

– Na, ką gali žinoti, Riki Rojau. Gal ta diena jau ne už kalnų.

Vikas išsišiepė, ir dviejų mirtinų priešų žvilgsniai susirėmė. Galiausiai Vikas mestelėjo:

– Dailus kostiumas.

– Ačiū.

Lozada apmetė akimis aptrintus Viko džinsus, kaubojiškus batus ir ant stalo pūpsančią skrybėlę.

– Galėčiau duoti siuvėjo adresą.

Vikas nusikvatojo.

– Ką tu, neišsimokėsiu. Iš karto matyti, kad čia karališki šilkai. Verslas aiškiai klesti.

Jis palinko į priekį ir šnibžtelėjo:

– Ar dar ką nors nugnybai po to bankininko? Įdomu, kas buvo užsakovas. Gal jo uošvis? Girdėjau, sutarė kaip šuo su kate. Tarp kitko – kuo ten darbavaisi? Laidu? Gitaros styga? Valu? Kodėl apleidai savo senąjį gerąjį peilį?

– Mano pusryčiai aušta.

– Ai, atsiprašau. Užsisėdėjau. Tiesiog eidamas pro šalį užsukau pasilabinti ir pranešti, kad aš vėl čia.

Vikas pakilo, paėmė skrybėlę. Atsukęs pastatė į vietą kėdę, pasilenkė per stalą prie pat Lozados ausies ir tarė:

– Ir kad išrėšiu savo brolio vardą tau ant nugaros. Nepaisydamas nieko.

– Man tai neatrodo toks jau gudrus ėjimas, Vikai.

– Na, truputį pasismaginau ir tiek.

– Tiesą sakant, manau, kad tai buvo kvaila.

Vikas bus prašovęs pro šalį – išgirdęs žinią apie susitikimą su Lozada, Orenas visiškai neapsidžiaugė. Tik susiraukė.

– O kodėl taip jau kvaila?

– Dabar žinos, kad jį sekam.

– Tikrai, jam tai bus kaip perkūnas iš giedro dangaus, – sarkastiškai mestelėjo Vikas. – Jis ir taip žino, kad PK seka kiekvieną jo žingsnį.

Vikas ir taip buvo ganėtinai suirzęs, o čia Orenas su tais savo priekaištais. Jis pašoko nuo kėdės ir ėmė žingsniuoti pirmyn atgal po kambarį, plekščiodamas guminę apyrankę.

– Tam šliužui būtų nė motais, jei jį dieną naktį vaikytųsi ir ištisas pulkas detektyvų. Jis sau ramiai mausto teisėsaugą jau metų metus. Tegu žino, kad kraujas nenubėgs nuo jo kaip nuo žąsies vanduo ir kad aš dabar nesiliausiu mynęs jam ant kulnų.

– Suprantu, kaip turi jaustis, Vikai.

– Abejoju.

Orenas paraudo iš pykčio kaip vėžys, bet į kivirčą nesivėlė.

– Juk negalima duoti valios jausmams, Vikai. Nei Lozada, nei Renė Niuton neturi suuosti, kad mes sukiojamės aplink. Jei jie abu prikišę nagus prie Houvelo nužudymo...

– Ji galėjo būti prikišusi nagus. Bet nėra.

– Aha. Iš kur žinai?

Vikas stabtelėjo ir dūrė pirštu į jos namą.

– Mes nenuleidžiame nuo jos akių štai jau ištisa savaitė. Ir ką? Darbas – namai, darbas – namai. Niekur neišeina. Nesimato, kad ir pas ją kas lankytųsi. Visas jos pažįstamų ratas – bendradarbiai ir pacientai. Ji kaip robotas: dirba, kol turi jėgų, grįžta namo, pasikrauna energijos – ir vėl į darbą.

Viršutiniame negyvenamo namo aukšte buvo nemaloniai tvanku. Elektra veikė, bet prieštvaninis kondicionierius buvo bejėgis prieš pragarišką vidudienio šutrą.

Tos pačios keturios kambario sienos, tarp kurių kiurksojo diena dienon, Viką jau buvo pradėjusios slėgti. Ką jau kalbėti apie varantį iš proto smulkmenišką taisyklių laikymąsi, kurio reikalavo Orenas. Tyrimas ištįso iki begalybės ir virto tikrų tikriausia kankyne.

– Jei dar neužtikome kartu, tai nereiškia, kad jų niekas nesieja, – tarė Orenas. – Jie ne tokie kvaili, kad tai demonstruotų. Ir ko jiems po visko skambinėtis?

Vikas, ūmai susimąstęs, atsilošė kėdėje. Po paraliais, juk Oreno teisybė. Juk iki žmogžudystės policija jos nesekė. Skambtelėjai kam reikia – ir ramu.

– Ar patikrinote jos pokalbių išklotines?

– Ten tik žinomi numeriai. Bet negi manai, kad planuojant žmogžudystę jai būtų užtekę kvailumo skambinti iš namų?

Orenas įsitaisė kėdėje priešais Viką.

– Na, pakaks tų spėlionių. Ko toks sumuręs?

Vikas persibraukė plaukus, paskui nuleido rankas ir mestelėjo:

– Nežinau. Nieko.

Orenas pažvelgė į jį taip, tarsi sakytų: „Baik, juk aš tave pažįstu."

– Na, jaučiuosi kaip koks iškrypėlis: dienų dienas slapčiomis pro langą spoksau į tą moterį.

– Anksčiau lyg nebūdavai toks jautruolis?

– Gal atpratau.

– Gali būti. Matyt, pasiilgai savo pakrantės? Sūraus oro? Ar ne?

– Veikiausiai.

– Hm. Tačiau turbūt yra ir dar kas nors – tu visas įkaitęs kaip virdulys. Pavargęs, susierzinęs. Kas yra? Dėl Lozados?

– Na, pakaktų jau ir to.

– Bet?..

Vikas, kiek pasulpęs žandą, tarė:

– Tai dėl to ožio Tigpeno.

Orenas nusijuokė:

– O jis apie tave taip gražiai šneka.

– Įsivaizduoju.

– Na, nemeluosiu, jis tave irgi laiko asilu.

– Aš bent jau nesmirdžiu. Visas namas trenkia tais prakeiktais sumuštiniais su svogūnais. Jo net visa sėdynė sumirkusi prakaitu.

Orenas pasileido kvatotis visa burna:

– Eik tu?

– Aha. Nepastebėjai – kai pakyla, kelnės užpakalyje būna šlapios nuo prakaito? Mane vimdo vos pažiūrėjus.

Jis vėl pašoko nuo kėdės kaip išmestas spyruoklės ir trimis žingsniais perlėkęs kambarį ėmė plėšyti nuo sienos Tigpeno parodėlės nuotraukas. Suglamžęs vieną po kitos svaidė ant grindų.

– Neįsivaizduoju, kaip galima būti tokiam nebrendylai! Niekuo nesiskiria nuo spuoguoto paauglio. Bukas kaip bato aulas, tikras...

Orenas, mąsliai suraukęs kaktą, žvelgė į siautėjantį bičiulį.

– Velniava, – galiausiai sumurmėjo Vikas, grįžo, paniuręs vėl klestelėjo į kėdę ir įsmeigė žvilgsnį į Renės namą.

Prieš valandžiukę ji buvo išbėgusi pasportuoti. Kai jie išvydo ją leidžiantis šaligatviu ristele, Orenas nubildėjo laiptais ir įgriuvęs į mašiną ėmė šliaužti jai iš paskos.

Nubėgusi aštuonis kilometrus ji grįžo gaudydama orą, marškinėliai buvo šlapi nuo prakaito – nors gręžk. Pasak Oreno, ji bėgo visą laiką.

– Mergina geros formos, – reziumavo jis.

Po to ji nekišo nosies į lauką. Dėl blizgančio saulėje stiklo vargiai galėjai ką įžiūrėti namo viduje, išskyrus retkarčiais šmėkštelintį jos siluetą. O sutemus ji visada aklinai suskleisdavo žaliuzes.

Vikas atsiduso.

– Na gerai, gal man ir nereikėjo rodytis Lozadai. Tik nemanau, kad jį tai būtų privertę labai sunerimti – jis puikiausiai žino, kad vieną dieną mūsų keliai dar susikirs. Galvą guldau.

Kiek patylėjęs Orenas atsiliepė:

– Man atrodo, kad Houvelas – jo rankų darbas.

– Man irgi.

Vos atvykęs Vikas iš karto peržvelgė bylą. Kriminalistai padirbėjo iš peties, bet nusikaltimo vieta buvo švarutėlė kaip operacinė. Nebuvo aptikta nė menkiausios žymės, kuri leistų apieškoti Lozados apartamentus arba automobilį. Kita vertus, ten jie garantuotai nebūtų nieko pešę. Taip buvo jau ne kartą.

– Sumautas vaiduoklis, – tarė Vikas. – Kad šitaip tu man – nė pėdsako. Ničnieko.

– Mes vis tiek prispausim jam uodegą, Vikai.

Vikas ryžtingai linktelėjo.

– Tačiau pagal visas taisykles.

Vikas įsmeigė žvilgsnį į Oreną.

– Na, pirmyn, klok.

– Ką?

– Netylėk, žinau, ką tu manai.

– Jau pradėjai skaityti kitų mintis, ar ne?

– Tu manai, kad jei būčiau laikęsis taisyklių, jau prieš trejus metus būtume jį pričiupę. Už Džo.

Tai nenuginčijamas faktas, bet Orenas buvo pernelyg geras bičiulis, kad drėbtų dabar tai į akis. Jis tik liūdnai šyptelėjo.

– Geras vyras buvo. Gaila.

– Aha.

Vikas įsirėmė alkūnėmis į kelius ir užsidengė rankomis veidą.

– Labai gaila.

– Prisimeni – buvai ką tik iškeptas policininkas. Neapsiplunksnavęs viščiukas. Mes su Džo tada sekėme tuos pogrindinius lošimo namus prie Džeksboro autostrados. O naktis kaip tik buvo šalta nors pasiusk, sustirome abu į ožio ragą. Tu tada nutarei, kaip naujokas, pamaloninti mus pica.

Vikas pratęsė:

– Atrūkau policijos automobiliu ir, žinoma, išdaviau, kad jūs ten. Džo tada nežinojo, ar iš pasiutimo iškaršti man kailį ar iš pradžių sukirsti picą, kol ji neataušo.

Jis tik karčiai palingavo galvą.

– Taip ir neleidote man išpirkti kaltės...

Džo su Orenu policijos akademijoje mokėsi viename kurse, o baigę netrukus buvo paskirti partneriais. Jiedu dalinosi ir džiaugsmą, ir liūdesį – Džo buvo šalia, kai Orenui gimė dukterys; budėjo kartu nerimo kupinomis valandomis laukiant atsakymo, ar Greisės krūtyje susiformavusi cista nėra piktybinė. Skrido kartu per visą šalį į jo motinos laidotuves. Ir Orenas verkė vienu balsu su Džo, kai šį paliko sužadėtinė.

Jiedu vienas kitu visiškai, be išlygų pasitikėjo. Kaip broliai. Kaip kad Vikas su Džo.

Todėl žuvus Džo Orenas savaime užėmė vyresnėlio vietą, o vėliau Vikas tapo jo partneriu, nors abu puikiai suprato, kad tuštumos, atsivėrusios jų gyvenime netekus Džo, niekuo neužpildysi.

Ilgą tarp jųdviejų stojusią tylą galop nutraukė Orenas, pliaukštelėdamas sau per koją ir pakildamas.

– Na, jei tu ne prieš, aš pasiplausiu.

– Žinoma. Perduok Greisei mano padėką už kumpį ir bulvių salotas. Po visų tų sumuštinių tai buvo tikra dangaus mana. Linkėjimai mergaitėms.

– Suprantu, šiandien šeštadienis, o...

– Ne, nieko. Aš... – Vikas staiga nutilo ir dirstelėjo į laikrodį. – O kelinta šiandien?

– Eee, vienuolikta. O ką?

– Nieko. Pamečiau skaičių. Na, pakaks čia mindžikuoti, o tai Greisė užkurs tau pirtį.

– Iki rytojaus.

– Aha, iki.

Vikas klestelėjo į kėdę ir susinėrė rankas ant viršugalvio, stengdamasis atrodyti nerūpestingas.

Luktelėjęs, kol nutols Oreno automobilio burzgimas, jis grybštelėjo savo raktelius, išnėrė į lauką ir įšokęs į pikapą pravažiavo pro Renės namą. Viduje nebuvo matyti jokių gyvybės pėdsakų. Tarsi jos ten nė nebūtų. O jei nuojauta vis

dėlto jį apgaus? Jei taip, jei Lozada šiąnakt čia apsireikštų, rytoj Orenas Viką sukapos į gabalus ir sušers šunims.

Tačiau pamėginti verta.

Bažnyčią jis pasiekė likus dar trim minutėms iki mišių. Tekinas leidęsis iš automobilių aikštelės, vos spėjo įsisprausti į paskutinį suolą, kai varpas išmušė septynias.

Palikęs stebėjimo postą, jis pirma kaip akis išdegęs nurūko į artimiausią prekybos centrą, paknopstomis įgriuvo į galanterijos skyrių ir maldaujamai pripuolė prie nusivariusio nuo kojų pardavėjo.

– Tai velnias, vos prieš pusvalandį prisiminiau, – tik atgaudamas kvapą išpyškino Vikas. – Sėdžiu sau, žiūriu „Reindžerius“ – alutis, sumuštinis su aitriosiomis paprikomis, viskas kaip turi būti, ir staiga – švyst, prisimenu.

Jis pliaukštelėjo sau per kaktą.

– Nepatikėsit: vos išėjau – „Reindžeriai“ iš karto pradėjo pirmauti.

Tačiau pardavėjui tai, atrodo, nepadarė jokio įspūdžio, jis tik abejingai šnarpštelėjo. Nieko, kiekvienai žuviai savas kabliukas.

– Jei nenueisiu, mama mane užgrauš. Aną ketvirtadienį surietė radikulito priepuolis. Dabar guli paslika, ryja vaistus ir aimanuoja negalėsianti pati dalyvauti. Ir velnias traukė mane už liežuvio: „Nesirūpink, mama. Nueisiu vietoj tavęs.“ Pažadas yra pažadas, pats suprantate.

– Ar jums labai skubiai reikia?

Ėhėhė! Kiekvienas juk turi mamą.

– Per valandą.

– Hmm. Nežinau, jūs labai aukštas. Tokių dydžių paprastai gauname vos porą vienetų.

Vikas išsitraukęs padėjo savo kreditinę ir penkiasdešimtinę.

– Lažinuosi iš visų, kiek turiu, kad tikrai ką nors rasite.

– Na, tai iššūkis, – mestelėjo pardavėjas penkiasdešimtinei dingstant jo kišenėje, – bet nesakau, kad neįmanoma.

Į procesą įsitraukus siuvėjui, kuris matuodamas, ką reikia pataisyti, be paliovos klaikiu akcentu kažką nepatenkintas murmėjo, Vikas buvo nuo galvos iki kojų deramai aptaisytas tokiai progai, įskaitant žydrus marškinius ir prie jų priderintą kaklaryšį.

– Na va, dabar jau yra šioks toks stilius, – tarsi antrindamas Lozadai, kad neprošal kiek pasidomėti mada, tarė pardavėjas.

Kol buvo siūlėjami kelnių atlankai ir persiuvamos švarko sagos, Vikas nulėkęs nusiblizgindino batus – laimė, tądien avėjo savo juoduosius, stručio odos. Po to susiieškojo tualetą ir susidrėkinęs plaukus pirštais sušukavo į viršų. Pas kirpėją jau nebūtų spėjęs.

Susirinkusieji bažnyčioje tikrai nebūtų patikėję, kad jis susiruošė vos per valandą.

Prasidėjo ceremonija, savo vietas užėmė mamos. Paskui įžengė pamergės, apsitaisiusios abrikosų spalvos suknelėmis. Galiausiai, subolavus jaunosios suknelei, visi kaip vienas atsistojo.

Vikas per kitų galvas apsidairė aplinkui ir jau buvo bemanąs, kad tik prisivirė košės ir į balą išmetė krūvą pinigų, kai už keliasdešimties metrų pastebėjo ją. Iš visko sprendžiant – vieną, be palydovo.

Jis stebėjo ją per visą ceremoniją. Nenuleido akių ir paskui, kai svečiai pabiro iš bažnyčios ir ėmė skirstytis prie savo ratų, rengdamiesi važiuoti į užmiesčio sodybą. Dideliam Viko džiaugsmui, jos džipas taip pat įsiterpė į vestuvininkų koloną.

Kvietimą į vestuves jis rado tarp laiškų tądien šniukštinėdamas po jos namus. Užmetęs akį dėl viso pikto įsidėmėjo, kas, kur ir kaip, – juk nežinai, kada gali praversti. Orenui užsiminus, kad šiandien šeštadienis, galvoje staiga blykstelėjo mintis: verta surizikuoti, gal Renė dalyvaus ir bus galima ją stebėti iš arti, nesislapstant.

Atvykęs į sodybą, jis nutarė nesinaudoti patarnautojo paslaugomis ir automobilį pasistatyti pats – kad būtų greičiau ir spėtų įeiti į vidų anksčiau už Renę. Galanterijos pardavėjas, paskambinęs į vestuvinių prekių skyrių, suorganizavo jam įmantriai supakuotą dovaną. Įžengęs į vidų, Vikas padėjo ją ant baltu audeklu užtiesto stalo.

Prie svečių knygos budinti daili mergina tarė:

– Neužmirškite įrašyti linkėjimo.

– Mano žmona jau tuo pasirūpino.

– Tada gero vakaro. Baras ir bufetas jau veikia.

– Puikumėlis.

Viko džiaugsmas buvo nesumeluotas, mat vykdamas čia jis baiminosi, kad svečiai bus sodinami už stalo iš anksto nustatyta tvarka. Kadangi kortelės su jo pavarde tikrai nebūtų buvę, būtų tekę trauktis it musę kandus.

Užuot patraukęs į barą ar bufetą, jis atsistojo palei sieną, stengdamasis niekam nekristi į akį. Akis pagavo Renę, vos pasirodžiusią tarpduryje, ir po to ištisą valandą lydėjo kiekvieną jos žingsnį.

Ji mielai atsiliepdavo užkalbinta, bet šiaip daugiausia stoviniavo viena, labiau kaip pašalinė šios šventės stebėtoja, o ne dalyvė. Nešoko, retkarčiais užkąsdavo ko nors iš bufeto, aplenkdama vestuvinį tortą ir šampaną, tenkindamasi citrinų gaiva.

Vikas po truputį vis artinosi prie jos, laikydamasis svečių būrio pakraštyje ir vengdamas jaunosios būrio, kad tik kas priėjęs neužkalbintų ir nepaklaustų, kas jis toks.

Matydamas Renę kaip tik atsisveikinant su kažkokia pora ir prisižadant pasikviesti ją pietų, Vikas nutarė, kad nėra ko daugiau snausti.

Jis atsistojo jai tiesiai už nugaros, ir ji sukdamasi trenkėsi į jį.

Greitosiomis atsigręžusi ji tarė:

– Oi, dovanokite.

Aštuntas skyrius

– Nieko tokio, – nusišypsojo Vikas ir mostelėjo galva į jos plaštaką. – Juk jūs pati apsipylėte. Duokit, palaikysiu.

Paėmęs gėrimą jai iš rankos, jis pamojo padavėjui. Šis paėmė stiklą ir tučtuojau sulakstė servetėlių.

– Ačiū, – padavėjui pasišalinus tarė ji.

– Nėra už ką. Dabar leiskite man jus pavaišinti.

– Ne, ačiū.

– Jokių kalbų, antraip negalėsiu ramiai užmigti. Be to, jau ir pats kaip tik rengiausi ko nors užsisakyti. Na, prašau.

Jis mostelėjo ranka baro link.

Kiek padvejojusi, galiausiai ji linktelėjo.

– Na, gerai. Ačiū.

Kai nužingsniavo prie baro, Vikas kreipėsi į barmeną:

– Man to paties, kaip ir poniai.

– Prašyčiau citrinų gaivos, – tarė ji barmenui ir dirstelėjo į Viką, kurio veidą nušvietė skausminga šypsena.

– Velnias, per tą mandagumą prisiviriau košės.

– Na, niekas neverčia, galit užsisakyti ir ko nors kito.

– Ne ne, aš tik šiaip, iš tikrųjų kaip tik ir norėjosi gaivos. Su tuo kostiumu vasarą galima iškepti.

Barmenas pastūmė jiems dvi stiklines. Vikas padavė vieną jai ir dzingtelėjo savąja.

– Tik gerkite po truputį, antraip gali suskausti galva.

– Gerai. Dar kartą ačiū.

Ji pasitraukė į šalį, vietą prie baro užleisdama kitiems svečiams. Vikas apsimetė nepastebėjęs šio ženklo ir vėl prisigretino.

– Įdomu, kodėl niekas nekelia vestuvių sausį arba vasarį?

Ji pažvelgė į jį nustebusi – neaišku, ar dėl to, kad jis nesuprato užuominos palikti ją ramybėje, ar išgirdusi klausimą nei į tvorą, nei į mietą.

– Na, turiu galvoje, – pasiskubino pridurti jis, – kodėl daugelis tuokiasi būtent vasarą, kai taip pragariškai karšta?

– Nežinau. Gal tokia tradicija?

– Gal jūs ir teisi.

– Be to, vasara – atostogų metas, ir į vestuves paprasčiau atvykti žmonėms iš kitų miestų.

– O jūs?

– Ar aš iš kito miesto?

Ji atsakė ne iš karto.

– Ne, aš gyvenu čia.

Nors jos veidas ir nerodė jokio susidomėjimo, jis pasisakė taip pat esąs vietinis.

– Jūs pažįstat jaunąją ar jaunąjį?

– Mes kartu dirbame su jaunojo tėvu.

– O mano ir jaunosios mamos yra antros eilės pusseserės, – sumelavo jis. – Ar kažkas panašaus. Mama negalėjo atvykti, bet kas nors juk turi atstovauti mūsų giminės šakai... Na, pati suprantate.

Ji vėl pasisuko eiti į šalį.

– Gero vakaro. Dar kartą ačiū už gaivą.

– Aš Vikas Tredgilas.

Renė taip ilgai spoksojo į ištiestą Viko ranką, kad šis net pamanė, jog ji apskritai jos nepaspaus. Bet galiausiai ji vis dėlto ištiesė savąją, tvirtai spustelėjo ir tuojau pat ištraukė. Jis tik spėjo pajusti, kad jos ranka vėsoka – veikiausiai nuo gaivos stiklinės, kurią Renė visą tą laiką tvirtai gniaužė.

– Kaip? Vikas?

– Aš, rodos, nemikčioju.

– Pirmą kartą girdžiu tokį vardą. Ar tai koks nors trumpinys?

– Ne. Tiesiog Vikas. O jūs kuo vardu?

– Renė Niuton.

– Ar tai koks trumpinys?

– Daktarė Renė Niuton.

Jis nusijuokė.

– Malonu susipažinti, daktare Rene Niuton.

Ji dirstelėjo į duris, žvilgsniu tarsi matuodama atstumą. Vikas jautė, kad jai knietėte knieti kuo greičiau dingti, ir iš paskutiniųjų stengėsi ją sulaikyti.

Net nebūdama viena iš įtariamųjų žmogžudystės byloje, ji tiesiog negalėjo nekelti įtarimo: kurių galų tokiai išsilavinusiai moteriai taip šalintis nepažįstamojo, kai aplink ūžia vestuvės ir sukasi šimtai žmonių?

– O kokia jūs daktarė? – pasiteiravo jis.

– Medicinos.

– Įdomu, kokios srities?

– Chirurgė.

– Oho. Gal traumatologė? Šautinės, durtinės žaizdos – na, kaip per televiziją?

Žodžiu, išmananti, kaip geriausia pasiųsti į anapus kokį kolegą. Jis įdėmiai žvelgė į jos žalsvas akis, tikėdamasis išvysti šmėkštelint kaltės šešėlį, bet veltui.

– Ne, daugiausia paprastos, planinės operacijos. Kartais, jei budžiu, tenka susidurti ir su traumomis.

Ji patapšnojo per išsipūtusį savo krepšį.

– Niekur nesiskiriu su pranešimų gavikliu.

– A, tai todėl ir neleidžiate sau net šampano.

– Kai mano eilė budėti, nė lašo.

– Na, tikiuosi šįvakar jūsų neiškvies.

Jo balsas ir žvilgsnis be užuolankų sakė, ką jis turi galvoje. Ir ji aiškiai pasijuto nejaukiai.

Šypsena iš karto išblėso, vos ne fiziškai galėjai jausti aplink ją kylančią tylos sieną.

Kaip tik tuo metu sutratėjęs būgnas patraukė jų dėmesį į sceną, nuo kurios jaunoji kaip tik ruošėsi mesti puokštę į šurmuliuojančių pamergių būrį. Vikas, atsistojęs Renei už nugaros, pajuto, kad jai toks artumas nemalonus. Įdomu, kodėl, pagalvojo jis.

Šiaip moteris dabar jau būtų: a) atsakiusi į flirtą ir leidusi suprasti, kad yra linkusi vakarą praleisti kartu; b) pranešusi, kad turi draugą, deja, negalėjusį atvykti į vestuves, ir yra jam ištikima; c) liepusi jam dingti iš akių.

Renė nepriklausė nė vienai iš šių kategorijų. Ji siuntė prieštaringus signalus. Buvo vis dar šalia, tačiau laikėsi atokiai, tarsi už aukštos vienuolyno sienos.

Norėdamas išsiaiškinti, kiek galima prie jos prisiartinti nepabaidant, Vikas prislinko dar arčiau, taip arti, kad ji jau negalėjo jo nejausti savo kūnu.

Po puokštės metimo jaunasis, priklaupęs ant vieno kelio, ėmė dantimis mauti nėriniuotą jaunosios keliaraištį, būreliui susigūžusių jaunuolių su rankomis kišenėse nenoriai išsirikiavus priešais.

– Kuo skiriasi moterys nuo vyrų, akivaizdu jau iš pačios vestuvių tradicijos, – palinkęs prie pat Renės ausies, šnibžtelėjo jis. – Iš karto matyti, ko tikisi moterys, o ko – vyrai.

– Vaikinai atrodo taip, tarsi žengtų ant ešafoto.

Jaunasis sviedė keliaraištį. Vienas iš jaunuolių, kuriam tas nukrito vos ne ant galvos, nebeturėdamas kur dingti pakėlė. Sucypusi iš džiaugsmo, jam ant kaklo iš karto puolė pamergė ir apipylė raudonio išmuštą veidą bučiniais.

– Pas mane tų keliaraiščių pilnas stalčius, – tarė Vikas. – Mat esu aukštesnis už kitus.

– Ir kas iš to?

– Taip ir pūpso pilnas stalčius keliaraiščių, daugiau nieko.

– Visas stalčius perniek? Gal tas ūgio pranašumas ir pakišo koją – per sunku buvo išsirinkti?

– Na, galimybė rinktis – visada geras dalykas.

Orkestras užgrojo linksmą muzikėlę. Svečiai pasipylė į šokių aikštelę, aplenkdami Viką su Rene, stovinčius it įkaltus.

– Tai jūs gydytoja, ar ne?

– Taip.

– Velniava.

– Kodėl?

– Aš niekuo nesergu.

Ji pažvelgė į jo kaklaraištį.

– Jūs čia su pora, daktare Niuton?

– Ne.

– Aš irgi.

– Hmm.

– Pašokim?

– Kad gal ne.

– Gal dar gaivos?

– Ne. Ačiū.

– Išeiti pirma jaunikio ir nuotakos turbūt irgi negalima?

Ji greitai kilstelėjo galvą ir pažvelgė jam į akis.

– Turbūt.

– Po paraliais.

– Na, man tų linksmybių gal jau ir gana.

Šypsodamasis Vikas palydėjo ją prie durų. Skindamasis kelią vestuvininkų šurmuly jis uždėjo ranką jai ant nugaros, o ji nė nepabandė nusipurtyti.

Atsišliejęį erdvaus portiko kolonas lūkuriavo patarnautojai. Vos jiedviem su Rene išėjus į lauką vienas jų bemat prišoko prie jos.

– Daktare Niuton, jūsų mašiną pastačiau va čia netoliese, kaip prašėte.

– Ačiū.

Ji atsegė rankinę arbatpinigių, bet Vikas ją aplenkė ir įspraudė į jaunuolio delną penkinę.

– Mašinos gali nevaryti. Aš palydėsiu daktarę Niuton.

– Kaip pageidausite, pone. Ačiū. Rakteliai ten.

Patarnautojui skirta Renės šypsena tiesiog sustingo. Ji leidosi Viko palydima plačiais akmeniniais laiptais į medžiais apsodintą aikštelę, bet žengė tarsi suakmenėjusi. Galiausiai sausai tarė:

– Na, to tai nereikėjo.

Ėhėhė, įsiuto.

– Ko?

– Man nereikia, kad už mane kas nors mokėtų.

– Kad už tave... A, tu apie tuos arbatpinigius? Na, kad galėčiau tave palydėti, nebūčiau pagailėjęs ir daugiau.

Jie sustojo prie jos džipo. Atidariusi vairuotojo dureles ir švystelėjusi rankinę į vidų, ji atsigręžė į Viką.

– Daugiau jau tikrai nieko nepavyks nusipirkti.

– Turbūt nė neverta bandyti kviesti kavos?

– Tikrai ne.

– Juk gali atsakyti ir ne iš karto.

– Liaukis.

– Aš tave pakviečiau tik išgerti kavos, o ne...

– Nuo tos akimirkos, kai atsitrenkiau į tave, nieko kito nedarai, tik meiliniesi. Jei tikėjaisi ko nors daugiau, žinok – nieko neišdegs.

Jis tarsi pasiduodamas pakėlė rankas.

– Kaltas, daviau už damą arbatpinigių. Maniau, džentelmenams taip pridera.

– Na, tai ačiū už džentelmeniškumą ir labanakt, – mestelėjo ji ir sėdusi į automobilį užtrenkė dureles.

Vikas prišokęs atplėšė jas ir prisikišęs išpyškino:

– Tiesiog pranešu, daktare Niuton: jei jums meilinčiausi,

tai jau žinotumėt, kad jūsų akys labai gyvos ir kad mane sapnuose tikriausiai persekios jūsų lūpos. Saldžių sapnų.

Tada trinktelėjęs durelėmis apsisuko ir nuėjo.

Iš savo automobilio, stovinčio kitoje gatvės pusėje priešais restoraną, Lozada kaip ant delno matė tarpduryje pasirodžiusią Renę. Ji vilkėjo lengvą, prigludusią vasarinę suknutę. Tikras saldainiukas.

Besileidžiančios saulės spinduliai žaidė šviesiuose jos plaukuose. Ji atrodė kaip deivė. Ir žengė grakščiai kaip stirna. O jos...

–...o kas ten dabar?

Nugrimzdęs į svajas, jis tik dabar pastebėjo šalia jos einantį vyrą. Akimirksniu pažino tą ilgakoję figūrą. Lozadai net rankos panižo, ketino tučtuojau pulti iš automobilio ir nieko nelaukdamas sutvarkyti Viką Tredgilą.

Vis tiek anksčiau ar vėliau reikės tai padaryti. Kada nors teks užversti tą išsišokėlį gaidį. Tai kurių galų dar laukti? Vienas du – ir baigtas kriukis.

Ne, tai ne jo, ne Lozados, stilius. Apakinti įniršio taškosi tik geltonsnapiai. Dėl malonumo susidoroti su Viku Tredgilu jis visiškai nesirengia visą likusį gyvenimą praleisti kalėjime tempdamas laiką visomis įmanomomis apeliacijomis, kol galiausiai vis tiek gaus porciją nuodų už policininko nužudymą.

Jei Vikas tąkart nebūtų pats visko sumovęs, Lozados dabar turbūt jau seniai lauktų egzekucija už jo brolelį Džo. Lozada kuo puikiausiai žinojo, kad Vikas dėl to iki šiol kremtasi dieną naktį. Jam kraujas turėtų užvirti vien pagalvojus, kad brolio žudikas gyvena laisvėje, vartosi kaip inkstas taukuose savo prašmatniuose apartamentuose, apsuptas prabangos ir mėgaudamasis visais gyvenimo teikiamais malonumais tik per jį, Viką.

Lozada palietė savo randuotą antakį ir nesusilaikė neprunkštelėjęs. Jis sugeba visada išlaikyti blaivią galvą, priešingai, nei tas karštakošis Vikas. Žinoma, daugelis nesusivaldo, puola strimgalviais ir prisiverda košės, bet tik ne jis. Ne, jis niekada nepasiduoda emocijoms, todėl ir yra visa galva už kitus aukštesnis.

Be to, jei jau nutarė pribaigti Viką, kam skubėti, neleisti sau pasimėgauti kruopščiai apsvarstyta menkiausia būsimo žmogžudystės plano smulkmena.

Tačiau stebėdamas šalia savo svajonių moters boluojančią figūrą jis, kad nepultų lauk prie jų, turėjo iš visų jėgų tarsi į gelbėjimosi ratą įsikibti į vairą.

Ką, po galais, jo Renė veikia su Viku Tredgilu?

Jo galva ėmė dirbti kaip kompiuteris. Čia kažkas rezgama. Šįryt per pusryčius Tredgilas gadina jam apetitą, o vakare drauge su Rene jau sukinėjasi vestuvėse? Kur čia šuo pakastas?

Ko Tredgilas nori iš Renės Niuton? Išsiaiškinti, kodėl ji užstojo Lozadą per teismą? Ar šniukštinėja dėl Houvelo nužudymo, kuriuo jau užspringo policija? Kad Renė dalyvaus vestuvėse, jis, Lozada, sužinojo panaršęs po jos namus tądien, kai atnešė gėlių. O iš kur Vikas tai suuodė? Gal ir jis ten buvo įkišęs nosį?

Kažkokia velniava.

Tačiau labiausiai Lozadai nedavė ramybės nuolat galvoje besisukanti mintis: gal Renė veikia išvien su policija? Gal policininkai kažkaip suuodė, kad jis jaučia jai simpatiją, ir įkalbėjo padėti jį supakuoti?

Velnias, čia tai būtų negerai. Žvėriškai nesinorėtų jos likviduoti už išdavystę. Tokia uogytė.

Jis prisimerkęs sekė, kaip Tredgilas įkiša galvą į jos džipą, kažką sako, atsitiesia ir trinkteli dureles. Ji išvažiavo atbulomis iš savo stovėjimo vietos, apsisuko restorano aikštelėje ir prašvilpė pro pat Lozadą įsmeigusi žvilgsnį į kelią, kietai

suspaudusi lūpas. Tredgilo atsilabinimas tikriausiai nebuvo jau toks romantiškas. Kur tau toks stuobrys mokės elgtis su moterimis.

Lozada įjungė variklį ir staigiai apsisukęs sekė Renę iki pat namų. Ji įėjo į vidų viena. Sustojęs atokiau, jis dar kelias valandas stebėjo namą, kol galiausiai įsitikino, kad ji niekur nevažiuoja, o Tredgilas čia nekiša snapo.

Jis net lengviau atsikvėpė. Matyt, be reikalo bus įtarinėjęs Renę. Galų gale ne taip jau sudėtinga paaiškinti, kodėl policininkas sukiojosi apie Renę. Veikiausiai dėl Houvelo – niekam ne paslaptis, kad jiedu su Rene nebuvo dideli bičiuliai. Žinoma, Vikas ne kvailys ir jau seniai bus tai atkapstęs. Pristojo prie jos su klausimais per vestuves, ir ji, aišku, supyko.

Patenkintas, kad viskas vėl sustojo į vietas, jis išsitraukė mobilųjį ir surinko jos numerį.

Devintas skyrius

Vikas tamsoje apgraibomis kopė laiptais. Vienoje rankoje laikydamas naująjį švarką ir parduotuvės maišelį, kita nusitraukė kaklaraištį. Kol pasiekė savo tvankų stebėjimo postą trečiame aukšte, jau buvo spėjęs atsisagstyti marškinius ir atsisegti diržą.

Nuo restorano jis sekė paskui Renę, bet jai pasukus į savo gatvę nevažiavo iš paskos, o nurūko aplinkiniu keliu prie policijos slaptavietės ir pasiekė ją Renės džipui kaip tik neriant į garažą.

Puolęs prie lango jis prilipo prie žiūronų, neatitraukdamas nuo jų akių nusispyrė batus ir nusimovė kojines.

Renė nė nestabtelėdama perėjo virtuvę ir dingo svetainės tarpduryje.

Vikas išsirangė iš marškinių.

Miegamajame sužibo šviesa. Atrodo, Renei taip pat jau seniai knietėjo išsivaduoti iš rūbų. Ji nusispyrė aukštakulnes basutes ir užčiuopusi ant nugaros patraukė suknelės užtrauktuką.

Vikas nusimetė kelnaites.

Renė nusmaukė nuo pečių suknelės petnešėles, nunėrė ją žemyn per klubus ir perlipo.

Vikas net sustingo.

Šįkart ji vilkėjo nėriniuotuosius apatinius. Šviesiai violetinius. Plonyčius kaip voratinklis. Tai buvo veikiau ne apdarai, o tik užuomina, dar labiau išryškinanti jos nuogumą.

Padėjusi batelius į spintą ir pakabinusi suknelę, ji dingo už vonios durų.

Vikas užsimerkė ir įrėmė į stiklą įkaitusią kaktą. Jėzau, apsiseilėjo kaip koks Tigpenas.

Padėjęs žiūronus ant stalo, jis iš šaldomosios dėžės išsitraukė butelį mineralinio ir neatsikvėpdamas iškliukino iki dugno. Akies krašteliu stebėdamas jos namą, apgraibomis krepšyje susirado džinsus ir įšoko į juos. Marškinėlių nesirengė – čia ir taip buvo trošku kaip pragare.

– Velniai rautų tą kondicionierių, – mestelėjo jis į tamsą.

Pastebėjęs iš vonios kambario išnyrančią Renę, jis vėl čiupo žiūronus. Vietoj nėrinių, tarsi nuaustų iš saldžių svajonių, dabar ji buvo apsišarvavusi boksininko kelnaitėmis ir berankoviais. Tiesa, Vikui jie atrodė ne mažiau patrauklūs, nors ir paneigė spėlionę, kad šįvakar ji ko nors laukia.

Į kuodą surištus plaukus dabar buvo paleidusi. Na, tiek ankstesnė, tiek dabartinė Renė Vikui atrodė savaip žavi. Vestuvėse ji buvo dirbanti moteris, o namie – tiesiog moteris, ir tiek.

Ji ėmė trinti rankas. Nuo šalčio? Nerimo? Dirstelėjusi į lango pusę ir susizgribusi, kad žaliuzės nesuskleistos, skubiai užgesino šviesą. Aha, nuo nerimo.

Vikas pasiėmė naktinio matymo žiūronus ir prisidėjęs prie akių išvydo Renę, stovinčią prie lango ir įdėmiai žvelgiančią per žaliuzių tarpus. Kraipydama galvą tai į vieną, tai į kitą pusę, ji apžiūrėjo visas tamsias savo kiemo kerteles, po to patikrino, ar gerai uždarytas langas, aklinai suskleidė žaliuzes, bet po akimirkos jas ir vėl praskleidė.

Gal kam nors duoda ženklą, pagalvojo Vikas.

Ji ir toliau stovėjo prie lango. Vikas stebėjo ją, retkarčiais vis greitosiomis užmesdamas akį ir į kiemą, ar ten kas nešmėkščioja. Tačiau aplink nebuvo matyti nė gyvos dvasios.

Galiausiai ji atsitraukė nuo lango. Vikas, pareguliavęs žiūronus, išvydo ją pasukus lovos link. Atsisėdusi lovoje ji užsitraukė antklodę iki juosmens, supureno pagalvę, nubraukė atgal plaukus ir atsigulė veidu į langą. Taigi ir į Viką.

– Saldžių sapnų, Rene, – sušnibždėjo jis.

Ją pažadino sučirškęs telefonas. Įjungusi lempą ant naktinio stalelio, ji automatiškai dirstelėjo į laikrodį. Beveik pirma. Atsigulė dar prieš dešimtą – kai budėdavo, visada stengdavosi laisvesnę minutėlę numigti, juk negali žinoti, kada iškvietimas tave išvers iš lovos.

O tokią naktį, iš šeštadienio į sekmadienį, beveik galėjai būti dėl to tikras: žmonėms savaitgalį nutrūkus nuo pavadžių, reanimacija būdavo perpildyta. Ir kai rezidentai jau nespėdavo suktis arba pasitaikydavo koks sudėtingesnis atvejis, į operacinę tekdavo vykti ir budintiems chirurgams.

Manydama, kad tai kaip tik toks atvejis, ji budriai atsiliepė:

– Daktarė Niuton klauso.

– Labas, Rene.

Ji instinktyviai užsidengė krūtinę antklode.

– Juk sakiau daugiau neskambinėti.

– Prižadinau?

Iš kur Lozada gavo jos namų numerį? Jį žino tik keletas pažįstamų ir ligoninės registratūra. Tiesa, jis juk užkietėjęs nusikaltėlis. Turbūt mokėtų iškapstyti numerį, net jei tas būtų įslaptintas.

– Jei nesiliausite man skambinęs...

– Ar dabar guli tuose gelsvuose pataluose?

– Džiaukitės, kad apie įsilaužimą į namus dar nepranešiau policijai.

– Kaip vestuvės, patiko?

Ji net nustėro. Jis seka kiekvieną jos žingsnį. Tikriausiai dabar jo veide šviečia ta atsaini šypsenėlė, nedingusi nuo

lūpų per visą teismo procesą, – tarsi jis dėl to nė trupučio nesuktų sau galvos ar net kiek nuobodžiautų.

Iš pažiūros toji šypsenėlė nebuvo grėsminga, tačiau jai nugara net perbėgdavo šiurpuliukai pagalvojus, kad jis veikiausiai taip pat išsišiepia ir stebėdamas savo aukų agoniją. Mėgaudamasis jos sutrikimu, jis ir dabar garantuotai vypso.

– Graži suknelė, – tarė jis. – Tau labai tinka. Tas šilkas taip gražiai prigludęs, lažinuosi, kad visų žvilgsniai krypo ne į nuotaką, o į tave.

Na, ją pasekti jam vieni niekai, jei jis įveikė sudėtingiausias signalizacijas ir pasmaugė bankininką nė neprižadindamas viršuje miegančios žmonos ir vaikų.

– Kodėl mane sekate?

Jis pusbalsiu nusijuokė.

– Todėl, kad negaliu atitraukti nuo jūsų akių. Per visą tą nuobodų procesą laukdavau nesulaukdavau, kada jus vėl pamatysiu, ir skaičiuodavau valandas iki ryto, kada mane atves į salę ir mano širdis vėl dainuos. Tik neapsimeskite, kad to nepastebėjote.

Žinoma, ji jautė jo žvilgsnį. Ir ne tik teisme – atrodė, kad jis ir dabar štai stebi kiekvieną jos žingsnį. Gal tai buvo ir įsikalbėjimas sužinojus apie neprašytą apsilankymą, bet ji niekaip negalėjo atsikratyti įspūdžio jau kelias dienas esanti nuolat lydima kažkieno žvilgsnio.

Pavyzdžiui, dabar.

Išjungusi šviesą ji patyliukais priėjo prie lango. Žaliuzes buvo palikusi nesuskleistas, kad Lozada negalėtų prislinkti nepastebėtas.

Gal jis ir dabar iš kažkur vogčiomis ją stebi? Jausdamasi tarsi ant adatų, nugara lakstant šiurpuliukams, ji prisivertė neatšokti nuo lango ir įsmeigusi akis į tamsą apsižvalgė.

– Jei manote, kad mane labai pamalonino tos nuolatos sekiojančios jūsų akys, tai labai klystate.

– Baik, Rene. Suprantu, kad nenori to pripažinti. Kol kas.

– Klausykite, ponas Lozada, – piktai iškošė ji. – Man nuo to jūsų spoksojimo buvo šleikštu. Kaip ir nuo šitų skambinėjimų. Ir jei nesiliausite manęs sekiojęs, tuojau pranešiu policijai.

– Ak, Rene, matau, tu visai nesidžiaugi.

Ji nurijo seilę.

– O kuo aš turėčiau džiaugtis?

Po nedidelės pauzelės jis tarė:

– Na, rožėmis.

– Man jų nereikia.

– Juk aš negalėjau neatsidėkoti už paslaugą. Ypač tau.

– Aš jums nepadariau jokios paslaugos.

– Baik, Rene, nereikia. Aš žinau daugiau, nei tau atrodo. Apie tave žinau viską.

Jai net užėmė kvapą. Ką jis žino? Ir nors suprato, kad tuo tik dar labiau jį pakurstys, ji negalėjo susilaikyti nepaklaususi:

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, kad mėgsti gėlių kvepalus. Kad rankinėje visada nešiojiesi higieninių servetėlių. Kad sėdėdama užsimeti dešinę koją ant kairės. Ir kad tavo krūtų oda labai jautri.

Ji spustelėjo mygtuką „Baigti“ ir sviedė telefoną. Praskriejęs per kambarį, jis nukrito ant lovos. Užsidengusi veidą rankomis, ji perėjo miegamąjį, ritmiškai giliai kvėpuodama pro burną, kad praeitų blogumas.

Kiek tas maniakas dar ją terorizuos? Reikia padaryti tam galą. Užsiliepsnojo kažkokia nesveika aistra ir dar įsikalbėjo ją esant jam neabejingą. Jis aiškiai ne tik žmogžudys, bet ir ligonis, sergantis didybės manija.

Per psichologijos kursą universitete ji sužinojo, kad tokie patys pavojingiausi – laiko save nesugaunamaisiais, todėl nesustoja prieš nieką.

Taigi kad ir kaip ji nenorėtų vėl turėti reikalų su policija, neišvengiamai teks kreiptis. Gana.

Ji paėmė telefoną, bet dar nespėjus surinkti 911 jis sučirškė. Ji net suakmenėjo. Galop jai toptelėjo žvilgtelėti į skambinančiojo numerį. Išvydusi pažįstamą skaičių derinį, su palengvėjimu atsiduso ir po trečio skambučio atsiliepė.

– Labas vakaras, daktare Niuton, čia daktarė Derborn iš priimamojo. Yra nukentėjusysis per eismo įvykį. Maždaug trisdešimties. Po kompiuterinės tomografijos paaiškės, ar smarkiai pažeistos galvos smegenys, ten išsiliejęs kraujas.

– Tuoj būsiu.

Oi, vos neužmiršo.

– Daktare Derborn?

– Taip?

– Mano slaptažodis.

– Ką?

Po Li Houvelo nužudymo teko imtis šios atsargumo priemonės, kad žinotum, jog tau tikrai skambina iš ligoninės.

– Na, mano...

– A, tiesa. Ee, septyniolika.

– Po dešimties minučių būsiu.

Vikui vos palindus po dušu, į jo viešbučio duris kažkas pasibeldė.

– Velnias.

Jis užsuko vandenį, susijuosė strėnas rankšluosčiu ir nuskubėjo prie durų tikėdamasis spėti užkabinti grandinėlę, kol kambarinė jų neatsirakino ir neįžengė į vidų.

Ji lyg tyčia prisistatydavo tvarkyti kambario vos jam parsiradus po naktinės pamainos, kai norėdavosi tik nusiprausti ir griūti į lovą. Kartais Vikui net atrodydavo, kad kambarinė jį seka. Vieną kartą reikės leisti save užklupti Adomo kostiumu – gal kiek apsiramins.

– Ateikite vėliau! – šūktelėjo jis žirgliodamas per kambarį.

– Skubus reikalas.

Pradaręs duris Vikas išvydo už jų stypsantį Oreną su baltu popieriniu maišeliu rankoje ir aplanku po pažasčia, surukusį kaip buldogą.

– Ojojoj. Vėl hemorojaus priepuolis?

Orenas įbruko jam maišelį ir prasibrovė į vidų.

– Gal nori spurgos?

– „Skanėsio“?

– O tau ne tas pat?

Kažkas pasibeldė. Orenas grįžtelėjęs išvydo tarpduryje stovinčią punktualiąją kambarinę su savo reikmenimis.

– Netrukdyk, – suurzgė jis ir užtrenkė duris.

– Ei, juk nebūtina taip šiurkščiai, – tarė Vikas.

– Pats sakei, kad ji įkyri kaip musė.

– Šiandien gali nebepasirodyti.

– Tik pamanyk, koks švaruolis.

– Jėzau, ko tu toks surūgęs? Nuleisk garą.

Jis mostelėjo Orenui į vienintelį krėslą kambaryje.

– Dovanok, kad naktį išverčiau tave iš miegų. Liepei skambinti, jei kas atsitiks, todėl taip ir padariau. Iš kur galėjau žinoti, kad Renė Niuton vidury nakties važiuos į reanimaciją? Gal paskambinau kaip tik tau su Greise šokant horizontalųjį tango? Ką? Ko toks susiglamžęs iš pat ryto?

– Verčiau patylėk.

Piktai verdamas jį žvilgsniu, Orenas įkišo ranką į popierinį maišelį ir išsitraukė spurgą. Vikas, kurį bičiulio rūstybė tik prajuokino, nusimetęs rankšluostį apsimovė kelnaites. Po to išsižvejojo blizgančią glajumi spurgą, vienu kąsniu šlamštelėjo iš karto pusę ir pilna burna sumykė:

– O kavos neatnešei?

– Papasakok, ką matei naktį.

Vikas nurijo seilę.

– Juk jau pasakojau. Daktarei buvo paskambinta kelios minutės po pirmos. Po dviejų minučių ji jau sėdėjo automo-

bilyje. Vos sprando nenusisukau dardėdamas tais laiptais ir kartu maudamasis batus. Pasivijau ją už trijų kvartalų, prie Bouvio kareivinių. Pasekiau iki ligoninės. Iš ten ji išėjo dešimt po penkių. Grįžo namo. Buvo namie, kai perdaviau budėjimą Tigpenui. Tarp kitko, jis pavėlavo penkiolika minučių.

Orenas bloškė jam aplanką. Jį pagavęs Vikas dar baigė valgyti spurgą, nusilaižė cukruotus pirštus ir tik tada išsitraukė pluoštelį nuotraukų.

Keturiose buvo jis pats. Peržvelgęs vieną pakišo Orenui po nosimi.

– Šita nebloga, nors aš geriau atrodau iš šono.

Orenas, išplėšęs nuotraukas jam iš rankų, švystelėjo ant šalimais stovinčio stalo.

– Na gerai, pričiupai mane. Demaskavai. Ką dabar turėčiau sakyti? Sveikinu, detektyve. Pareigūnai pasidarbavo iš peties. Ar pulti ant kelių ir maldauti atleidimo? Bučiuoti žiedą? Užpakalį?

– Koks velnias ten tave nešė, Vikai?

– Vykdžiau slaptą įtariamosios apklausą.

– Baik.

Orenas kilstelėjo nuotrauką, kurioje jiedu su Rene žengia prie džipo. Jo akys nukreiptos į ją, ranka uždėta ant juosmens.

– Nepasakok pasakėlių.

Orenas spirginte spirgino jį žvilgsniu. Galiausiai Vikas tarė:

– Na, namų stebėjimas nedavė jokių rezultatų. Kiurksojome ten kaip kelmai ištisą savaitę. Iš nuobodulio jau tris kartus spėjau nusigraužti nagus. Todėl pamaniau, kad verta imtis iniciatyvos ir pabandyti pralaužti ledus.

– Drožiant nosies tiesumu tiesiai prie įtariamojo?

– Ne, tu klysti.

– Ne? Tai tada kas tai buvo? Apšviesk mane! Kokia ta Renė bendraujant akis į akį?

Sukdamas akis nuo veriančio Oreno žvilgsnio, Vikas siektelėjo dar vienos spurgos.

– Tikra sniego karalienė. Glostoma leidžiasi ne geriau už barškuolę. Ir šnypščia panašiai.

– Tu bandei kišti prie jos savo letenas?

– Ne, va čia, – jis parodė tą jųdviejų nuotrauką, – rankos paspaudimas buvo intymumo viršūnė. Daviau už ją arbatpinigių patarnautojui, tai iš karto parodė dantis.

– Grąžins tau tą penkiukę.

Vikas dirstelėjo į Oreną. Negalėdamas patikėti savo ausimis, papurtė galvą ir sušvokštė:

– Ką, tai buvo mūsiškis? Tas spuoguotas vaikėzas?

– Naujokas. Moka žaisti tomis minikameromis.

– A, tai dabar aišku, iš kur nuotraukos. O kaip suuodėte, kad ji vyksta į vestuves?

– Kai pakeliui į bažnyčią užsuko pranešti į ligoninę. Mes nesnaudėme, ir jai atvykus į pokylį mūsų žmogus jau buvo ten.

– O kodėl mane laikėte nežinioje?

– Na, aš bandžiau tau pranešti. Grįžau norėdamas tau pasakyti, kaip ir kas, kad ten jau yra mūsiškis ir kad tu gali kiek atsikvėpti, na, pavakarieniauti, nueiti į kiną ar panašiai. Jaučiausi nesmagiai, kad tau tenka budėti šeštadienio vakarą. Ir įsivaizduok mano nuostabą – ateinu, o tavęs nė kvapo, į skambučius neatsiliepi.

– Buvau parduotuvėje, pirkau kostiumą.

– Ir kad neblaškytų išjungei garsą?

– Bažnyčioje turėjau išjungti.

– Vibravimo, žinoma, nepajutai?

– Na... tai...

Nesumodamas, kaip pasiteisinti, Vikas griebėsi kitos taktikos.

– Nesuprantu, ko tu taip širsti, Orenai. Juk nepriviriau jokios košės. Per pobūvį neišgėriau nė lašo. Jaunavedžiams

netgi padovanojau peilių rinkinį. Galvą guldau – niekam nė įtarimo nekilo, kad aš ne svečias.

Susigrūdęs spurgos likučius, jis aukštielninkas išsitiesė ant lovos ir pasikišo po galva pagalvę.

– Kur čia kokios problemos?

Orenas kurį laiką netardamas nė žodžio niauriai dėbsojo į jį, paskui prabilo:

– Net nežinau, ar verta sėdėti čia ir toliau su tavimi aušinti burną. Žinai, norisi į viską numoti ranka – eik tu po velnių, bet kartu taip niežti nagai čiupti tave už sprando ir gerai įkrėsti...

– Taip persiutai, kad pusvalandžiuką pabendravau su Rene Niuton?

– Ne, Vikai, juk pats puikiausiai supranti. Jau kartą susimovei, ir kaip reikiant. Ir neatrodo, kad pasimokei. Atvirkščiai.

Vikas užsiplieskė:

– Kur durys, žinai.

– Ne, taip lengvai neišsisuksi. Teks tau priminti. Manai, nežinau, kodėl nešioji tą savo guminę apyrankę?

– Šiaip, tokia mada.

– Kurgi ne.

Atrodė, kad Orenas tuoj puls jį kaip įniršęs liūtas.

– Mes, kuriems ne nusispjaut į tave, skaudama širdimi stebime, kaip po tos istorijos ritiesi vis žemyn. Tik per savo užsispyrimą išbuvai dar dvejus metus, kol galiausiai išėjai. Bet tu buvai jau visai nuvažiavęs nuo bėgių. Pats prisimeni.

– Kur neprisiminsi, kai tu nuolat kali man tai į galvą.

– Bijau, kad vėl pasikartos ta pati istorija.

– Tikrai ne!

– Gali nepasakoti!

Vikas atsisėdo tarsi spyruoklės išmestas.

– Dėl to, kad nuėjau į vestuves, išgėriau stiklinę gaivos ir paplepėjau su įtariamąja? Baik, Orenai.

Vikas nenorėjo išsiduoti, tačiau Oreno žodžiai smigo tiesiai jam į širdį. Jei būtų paisęs taisyklių, jie jau tada, prieš trejus metus, būtų pričiupę Lozadą. Jis iš tiesų vėl prasilenkė su jomis – ne tik vogčiomis paliko stebėjimo postą ir susipažino vestuvėse su Rene Niuton, bet ir nutylėjo apie kažkieno naktinį skambutį, tą pirmąjį, taip ją išgąsdinusį.

Ji akivaizdžiai buvo išsigandusi, kai spausdama telefoną prie ausies pripuolė prie lango ir ėmė baugiai stebeilyti į tamsą. Pokalbis tikrai nebuvo iš maloniųjų. Iš baimės, nevilties, o gal iš pykčio ji nusviedė ragelį ant lovos, o pati, tarsi nežinodama ko griebtis, užsidengė veidą rankomis. Tą akimirką Renė buvo tokia nepanaši į vos prieš kelias valandas taip ryžtingai jį atstūmusią ramią, neprarandančią savitvardos moterį.

Kas ten galėjo jai skambinti? Draugas? Varžovė? Meilužis? Tas, kuris atsiuntė laiškelį „Aš tave įsimylėjau iki ausų"? Kad ir kas ten buvo, ji tiesiog akimirksniu visa persimainė. Orenas turėtų tai žinoti.

Tačiau bičiuliui įgriuvus čia ir griausmingai svaidantis pamokslais, buvo ne pats tinkamiausias metas pasakoti. Verčiau pasakys vėliau.

Viko galvoje sukantis tokioms mintims, Orenas spingsojo į jį tarsi laukdamas pasiaiškinimo.

– Orenai, juk tu pats mane pasikvietei į pagalbą. Na, aš ir dirbu. Savais metodais.

– Tik žiūrėk, kad tie tavo metodai nesupjautų visos bylos.

– Žinai, aš pasiilgau saulės, bangų ošimo. Netgi žuvėdrų išmatų grandymas nuo denio man dabar atrodo tikra palaima. Jei tau daugiau nereikia mano pagalbos, tik tark žodį – tą pačią akimirką viską metu ir mielai grįžtu prie vandenyno rėžti sparno apie žvejo seserį.

Orenas, nuvėręs jį ilgu žvilgsniu, tik papurtė galvą.

– Palikti tave vieną medžioti Lozados? Ne, neišdegs.

Pakilęs jis sušlavė nuotraukas ir ištiesė Vikui.

– Gal norėsi įsiklijuoti į albumą?

– Kad ne, ačiū. Eksponuoti savo nesėkmę?

Orenas suniurnėjo:

– Na na, dar nebuvo taip, kad tau nesisektų su moterimis.

Sukišęs nuotraukas į aplanką, jis pasibruko popierinį maišelį su likusiomis spurgomis ir tarė:

– Tai iki vakaro. Gerai išsimiegok.

– Būtinai.

Vikui miegai buvo visiškai išgaravę.

Dešimtas skyrius

– Tai ko pageidausi, zuikuti?

Vikas, užvertęs meniu, įsmeigė akis į padavėją anapus baro. Tikriausiai tokias kaip ji veisia kokioj fermoj ir siunčia partijomis į Teksasą, pagalvojo. Šviesūs dažyti jos plaukai buvo suvelti į kažkokį įmantrų kaltūną, antakiai tarsi nupiešti juodu pieštuku, o plačiai išsišiepusių lūpų kampučiuose švietė nubėgęs akinamai oranžinis dažas.

– O ko pasiūlytumėte?

– Tu baptistas ar metodistas?

– ???

– Šiandien sekmadienis. Baptistų laukia vakarinės pamaldos, todėl nesiūlyčiau meksikietiškų pietų – nuo jų tik ės rėmuo ir pūs pilvą. Tada verčiau pasiūlyčiau keptą viščiuką, kiaulienos suktinuką arba maltinį. O metodistai praleidžia vakarines pamaldas nebijodami už tai pleškėti pragaro liepsnose, todėl gali sau leisti ir ką nors pikantiškesnio.

– O pagonys?

Ji žaismingai pliaukštelėjo jam per ranką.

– Taip ir pagalvojau, vos čia įnėrei. Na, sakau, šitas gražuoliukas tikrai ne šventeiva.

Įsirėmusi ranka į klubą, ji mestelėjo:

– Tada tau galima viskas. Ko pageidausi?

Pamerkęs jai akį Vikas tarė:

– Gal pradėsiu nuo kepto viščiuko.

– Su padažu?

– Žinoma, dvigubu.

– Va čia tai vyras. Sekmadieniais prie pagrindinio patiekalo dar galima nemokamai pasirinkti bandelę su žemuogėmis arba bananų pudingo.

– Gal vėliau, gerai?

– Gerai, nėra ko skubėti.

Ji užmetė akį į elektroninį laikrodį ant sienos.

– Jau po vidudienio. Gal, kol keps kepsnys, alučio?

– Jau maniau – nepasiūlysi.

– Jei dar ko pageidausi, tik šūktelėk Kristal, tai yra mane.

Tai buvo tipiška Teksaso miestelio užeiga, įsikūrusi už poros kilometrų nuo greitkelio, Daltono pakraštyje. Čia, nuolatinėje ilgųjų reisų vairuotojų stotelėje, kiaurą parą galėjai kaip reikiant pasistiprinti. Kava visada būdavo stipri ir karšta, alus šaltas kaip ledas. Valgiaraštyje vyravo kepsniai, bet visada galėdavai pasirinkti, kokio norėtum puskilograminio šonkauliuko – vos apskrudusio ar net apanglėjusio.

Dauguma užeigos lankytojų – sekmadienį po mišių suplūstantys tikintieji ir šeštadienio malonumų ieškotojai. *Rotari* ir *Lions* klubų nariai rengdavo pobūvius atskiroje salėje, o skalda išpiltoje mašinų aikštelėje pasimatymus skirdavo meilužiai.

Užeigos krėslai buvo apmušti raudonu vinilu, prie kiekvieno buvo nedidukas pultelis, sujungtas su prieštvaniniu muzikos automatu, gargaliuojančiu net ir šventą dieną. Prie baro su chromuotomis kėdėmis sėdėdavo skubantieji arba atėjusieji be poros, tokie kaip Vikas.

Iš ten lyg ant delno būdavo matyti, kaip virtuvėje gaminamas maistas, – aišku, tai grėsė apetito praradimu, bet buvo galima guostis prie durų kabančiu plakatu: „Dirbame nuo 1919-ųjų... Ir dar nė vienas nenumirė.“

Ant kasos aparato buvo priklijuotas vietos koledžo futbolo komandos rungtynių tvarkaraštis, o prie dulkėtos dėžutės Gyvūnų teisių organizacijos aukoms stovėjo vietos mėgėjų komandos 1988-aisiais laimėta taurė.

Po trijų valandų kelionės iš Fortvorto Vikas su pasimėgavimu siurbčiojo alų, toli už nugaros palikęs savo bičiulio rūgojimus laikytis visų būtinų procedūrų ir taisyklių. Viko galva, jos tik trukdo išradingai veikti. Atvirai šnekant, jam apskritai nusišvilpt į visas procedūras ir taisykles.

Jis su pasimėgavimu sudorojo kepsnį, gardžiai apskrudusį paviršiuje, bet sultingą viduje, ir nutarė užsigardžiuoti bananų pudingu. Kristal jam dar įpylė kavos užeigos sąskaita.

– Pirmą kartą Daltone?

– Aha. Važiavau pro šalį.

– Vietelė kaip tik pravažiuoti.

– Man pasirodė visai smagus miestelis. Neapsnūdęs.

Vikas šaukštu bakstelėjo į plakatus, išklijuotus ant stiklo. Jie kvietė į įvairiausius renginius.

– Na, turbūt tas pat ir kitur, – tarė Kristal. – Kai buvau maža, svajojau iš čia išvažiuoti, bet žinai, kaip būna.

Ji filosofiškai patraukė pečiais.

– Ištekėjau už tokio lepšio, na, kad buvo šiek tiek panašus į Elvį. Kai gimė trečias vaikas, jis pasipustė padus. Taip ir likau čia įstrigusi.

– Tai iš Daltono nebuvai nė kojos iškėlusi?

– Kur čia kelsi, taip ir sėdžiu kaip įlipusi į šūdą.

Vikas nusikvatojo ir gurkštelėjo kavos.

– Koledže mokiausi su viena tokia daltoniete. Kaip jos vardas... Eee... kažkoks negirdėtas. Regana? Ne. Ronė? Velnias, ne taip, bet kažkaip panašiai.

– Bendraamžė?

– Beveik.

– Tai gal Renė Niuton?

– Taip! Renė. Aha, Renė Niuton. Pažįsti?

Ji niekinamai prunkštelėjo.

– Ar ji buvo tavo panelė?

– Ne, tiesiog pažįstu iš matymo, ir tiek.

– Keista.

– Kodėl?

– Ji nepraleisdavo nė vieno vyro.

Barmenė reikšmingai kilstelėjo vieną juodą kaip smala antakį.

– Jei supranti, apie ką aš.

Ko čia nesuprasti. Sunkiau buvo tai susieti su šaltąja Rene Niuton, kurią jis pažino.

– Sakai, pasilakstydavo?

– Švelniai tariant.

– O kaip būtų nešvelniai?

Kristal nereikėjo ilgai įkalbinėti. Pasilenkusi per barą ji sušnibždėjo:

– Ta mergiotė tratindavosi su visais iš eilės.

Vikas neteko žado.

– Renė Niuton? Duodavosi?

– Ir dar kaip, zuikuti.

Vikas išspaudė šypsenėlę:

– Eik tu sau.

– Na, paprastai vyrukai juk mėgsta papliaukšti apie merginas. Stebiuosi, kad nieko apie ją negirdėjai.

– Taip, čia tai nuostolis.

Kristal patapšnojo jam per ranką.

– Patikėk, nieko nepraradai.

– Sakai, nieko gero, ką?

– Maža buvo tikrai labai geras vaikas. Bet kokioje devintoje klasėje, na, pražydo, ir ją tarsi kas permainė. Vos išsprogo visi jos moteriškumai, tuoj sumojo, ką iš jų galima išspausti. Visiškai nutrūko nuo pavadžio. Mamai dėl tų jos gastrolių tiesiog širdis plyšo. Prisimenu, vieną dieną stoviu štai čia už prekystalio, pilu į butelius kečupą ir staiga už lango kad

suūš, supypsės. Žiūriu, Renė švilpia pro šalį naujutėlaičiu tėvo kabrioletu, be paliovos maigydama signalą ir mojuodama visiems iš eilės – nuogutėlė. Na, be liemenuko. Pasirodo, ji su kompanija maudėsi vandentiekio rezervuare. Na, įsišėlo, kažkas nutraukė jai liemenuką ir nenorėjo grąžinti, tai Renė pasakė – gerai, jei taip, tuoj nuvažiuosianti pas jo tėvą į darbą ir viską išklosianti. Ir ką tu manai – taip ir padarė: šypsodamasi, vienomis kelnaitėmis, pro sustingusią iš nuostabos sekretorę įplaukė tiesiai į to vaikio tėvo kabinetą. Dar kavos?

Vikui net burna išdžiūvo.

– Gal alaus.

Kristal, aptarnavusi du klientus, pasuko jam dar vieną stiklą.

– Taigi džiaukis, kad jos nepažįsti, – tarė ji. – Tu vedęs?

– Ne.

– Ką, visai nebuvai?

– Nea.

– Ko taip? Juk toks išvaizduolis.

– Ačiū.

– Visada buvau neabejinga mėlynakiams.

– Panašiems į Elvį?

– Na taip. O, jo akys švietė kaip dangaus žydrynė. Gal dėl jų visos taip ir ėjo iš proto.

Ji nužvelgė Viką.

– Bet tu irgi nebjaurus, zuikuti. Tikriausiai lazda tenka gintis nuo moterų.

– Nea, mano bjaurus charakteris.

– Koks skirtumas, svarbiausia, kad akys žydros.

Jis, įsijautęs į vaidmenį, droviai šyptelėjo, tarsi sakytų „ak jau, baikite, ponia“, ir patraukęs alaus tarė:

– Įdomu, kaip toliau susiklostė jos gyvenimas.

– Kieno, Renės?

Kristal skudurėliu nubraukė nuo baro cukraus smilteles.

– Kiek girdėjau, ji dirba gydytoja. Geras, ar ne? Sunku patikėti. Nuo to laiko, kai tėvai įkišo ją į tą prašmatnų internatą Dalase, nebuvo čia pasirodžiusi. Na, kas jiems beliko daryti po to, kas nutiko.

– O kas nutiko?

Kristal neišgirdo jo klausimo, ji šypsodamasi žvelgė į senioką, kuris atkėblinęs prie baro užsiropštė ant kėdės šalia Viko.

Jis buvo apsitaisęs nuo krakmolijimo net suragėjusiais, išlygintais languotais vilnoniais marškiniais su perlamutro sagomis ir mėlynais džinsais. Atsisėdęs nusivožė nuo galvos skrybėlę ir pasidėjo šalia ant baro kaip tikras kaubojus – kraštais į viršų.

– Labas, Gasai, kaip gyvenimas?

– Kaip visada.

– Ko norėsi?

Tas grįžtelėjo į Viką.

– Šimts kalakutų – dvidešimt metų užsisakinėju vis tą patį, o ji klausinėja.

– Gerai gerai, – tarė Kristal. – Sūrainį su aitriosiomis paprikomis ir keptų bulvyčių! – šūktelėjo virėjui, pasinaudojusiam atoslūgiu po maldininkų antplūdžio ir prisėdusiam kiek atsikvėpti.

– Ir dar to, ano, – Gasas mostelėjo galva į Viko alų.

– Gasas – mūsų įžymybė, – kimšdama butelį pranešė Vikui Kristal.

– Tokia jau ir įžymybė, – suniurnėjo senis ir čiupęs iš jos rankų butelį prispaudė prie nurudusių nuo kramtomojo tabako lūpų.

– Rodeo bulių tramdytojas, – iškilmingai pranešė Kristal. – Kiek kartų buvai šalies čempionas, Gasai?

– A, atrodo, porą kartelių buvau.

Barmenė pamerkė akį Vikui.

– Kuklinasi. Turi tiek čempiono sagčių, kad nesuskaičiuotum.

– Ką jau kalbėti apie sulūžusius šonkaulius, – mestelėjo seniokas ir vėl užsivertė butelį.

– Mes čia kaip tik šnekėjomės apie Renę Niuton, – tarė Kristal. – Prisimeni ją, Gasai?

– Na, nors aš ir sulinkęs į gugį, galvos dar nepamečiau, – atsiliepė seniokas ir vėl pažvelgė į Viką. – O tu kas toks?

Vikas ištiesė jam ranką. Senioko delnas buvo šiurkštus kaip neobliuota lenta.

– Vikas Tredgilas. Važiuoju į Amarilą, užsukau čia pakeliui kiek atsipūsti. Išsikalbėjom su Kristal, pasirodo, turim bendrų pažįstamų.

Kristal nužingsniavus į kitą baro pusę paduoti meniu ką tik įėjusiems ir šūktelėjusiems ją vardu jaunuoliams, Gasas su visa kėde pasisuko į Viką ir pasiteiravo:

– Tai Niuton – tavo pažįstama?

– Kartu mokėmės koledže, – atsakė Vikas vildamasis, kad Gasui nešaus į galvą paklausti kokiame.

– Galiu su tavim šnekėtis tiesiai šviesiai?

– Žinoma.

– Žinai, šiais laikais tik pabandyk pasakyti kokį nesušukuotą žodį...

– Aš ne iš sušukuotos kompanijos.

Seniokas linktelėjo ir gurkštelėjo alaus.

– Ta mergiotė buvo graži kaip velnias. Ir ne mažiau pasiutusi. Na, toks senpalaikis kaip aš galėjo nė nevarvinti į ją seilės, bet kai ji jodinėdavo, vyrai plūste plūsdavo pažiūrėti. Jaunesniems vien pažvelgus į ją aptemdavo akyse.

– Ji lenktyniaudavo?

– Rodeo.

Rodeo? Moteris, tarsi su gulsčiuku kraunanti į kauges savo žurnalus, – rodeo jojikė? Vikas tiesiog nevaliojo įsivaizduoti Renės Niuton raitos ant besispardančio eržilo.

– Nežinojau, kad ji dalyvaudavo rodeo.

– Ooo, ir dar kaip. Daltone nuo balandžio pradžios iki liepos pabaigos kiekvieną šeštadienį rengiamas rodeo, čia ne mažiau populiarus nei koks futbolas. Pažiūrėti Renės kaubojai susigrūsdavo net keliomis eilėmis. Žinai, jos veide niekada nebūdavo nė šešėlio baimės. Pats savo akimis mačiau, kaip ji dukart krito. Akimoju strykteli ant kojų, nusipurto dulkes nuo savo sultingo užpakaliuko ir vėl šoka į balną. Kaubojai kalbėdavo, kad nuo jojimo jos šlaunys kaip iš plieno.

Gasas pamerkė susiraukšlėjusiu voku užgriuvusią akį.

– Na, šito tai nežinau, pats neturėjau malonumo išbandyti, bet tie, kuriems buvo pasitaikę atsidurti tarp jų, vienu balsu tikino nieko saldesnio nepatyrę.

Vikas išspaudė šypsenėlę, nors jo burna net perdžiūvo.

– Na, žinai, kaubojiškos šnekos, – gūžtelėjęs pečiais toliau pasakojo Gasas. – Negali imti už gryną pinigą, todėl dievai žino, kiek kieno žodžiuose teisybės, o kiek – rožinių svajonių. Šiaip ar taip, bent jau Denas, kai ta mergiūkštė būdavo šalia, tirpdavo kaip vaškas.

– Denas?

Senasis kaubojus nepatikliai išsprogino savo traiškanotas akis.

– Tai tu apie ją apskritai beveik nieko nežinai, ką?

– Galima sakyti, taip.

– Denas – jos tėtušis. Šunsnukių šunsnukis.

– Kodėl?

– Na, nenuobodžiaujate? – mestelėjo pardavusi jaunuoliams vyšnių kokakolos ir grįžusi atgal Kristal.

Vikas tarė:

– Gasas pasakoja man apie Deną Niutoną.

– O, vien nuo tos pavardės gali sutrikti apetitas, – kimiai nusijuokusi pasakė ji.

– Kuo jis čia taip visiems įsipyko?

– Ką jau sugebėjo, tai sugebėjo, – atsiliepė ji. – Papasakok Gasai, kad ir apie tą judviejų kivirčą.

Senasis kaubojus, iškliukinęs alų iki dugno, pradėjo pasakoti:

– Kartą Denas nusamdė mane išjodinėti vieną jo žirgą – tikrą eržilą, bjaurų kaip velnią. Na, žinoma, galiausiai jį priveikiau ir pažabojau, nors man tai kainavo sulaužytą kulkšnį. Bet Denas atsisakė apmokėti gydymo išlaidas. Pasak jo, pats kaltas. Pagailėjo sumautų septyniasdešimt penkių dolerių, kurie tokiam pinigų kapšui kaip jis apskritai neįžiūrima smulkmė.

– Pinigą kalti mokėjo, bet kitų nelaikė žmonėmis, – išpyškino Kristal.

– Atrodo, šeimynėlė apskritai buvo kaip reta, – tarė Vikas.

– Visi tik lengviau atsikvėpė, kai jų čia neliko, – mestelėjo Gasas gremždamas skruostą. – Žinoma, būčiau ne prieš dar paspoksoti į tą mergą ant žirgo. Vien prisiminus kelnėse darosi neramu. Ką veiksi šiandien vakare, Kristal?

– Pasapnuok.

– Kas belieka, – mestelėjo Gasas ir sunkiai nulipęs nuo kėdės nuklibikščiavo prie muzikos automato.

Vikas baigęs alų tarė:

– Labai tau ačiū, Kristal. Buvo malonu susipažinti. Čia galima mokėti kreditine?

Pasirašęs čekį, jis dosniai mostelėjo arbatpinigių ir dar pridėjo.

– Vaišinu Gasą. Perduok jam linkėjimų.

– O, jis tikrai neatsisakys.

Vikas lyg tarp kitko pasiteiravo:

– Tai, sakai, tėvai Renę galiausiai išsiuntė į internatą? Įdomu, kas perpildė kantrybės taurę?

– A, – atsiliepė Kristal taisydamasi segtuką, – ji nužudė žmogų.

Vienuoliktas skyrius

– Ką???

– Taip taip, Orenai. Ji nužudė žmogų.

– Ką?

– Dar neišsiaiškinau.

– Kada?

– Irgi nežinau.

– Kur dabar esi?

– Važiuoju atgal.

– Iš kur?

– Iš Daltono.

– Trenkeisi į Daltoną? Buvau tikras, kad šiandien griūsi į lovą ir miegosi.

– Tau įdomu, ar ne?

– Kaip sužinojai?

– Iš Kristal.

– Kas ta Kristal?

Vikas trumpai perpasakojo savo pokalbį pakelės užeigoje. Jam baigus Orenas tarė:

– Gal pripasakojo nebūtų dalykų?

– Kurių galų jai meluoti?

– Kad patrauktų tavo dėmesį?

– Na, tikrai patraukė, bet juk tai galima padaryti ir kur kas paprasčiau.

– Tai gal šiaip, dėl pramogos?

– Ji nepanaši į pasitenkinančią žodžiais.

– Tu sakai – tu žinai. Ar ji žinojo, kad tu iš policijos?

– Aš ne iš policijos.

– Jėzau, – suniurnėjo Orenas. – Taip ar ne?

– Ne.

– Ir ką, išklojo viską kažkokiam prašalaičiui?

– Aš jai pasirodžiau simpatiškas.

– Simpatiškas?

– Taip sakė. Na, Gasas nebuvo toks atviras.

Vikas patyliukais nusišypsojo įsivaizduodamas Oreną, dabar laukiantį tęsinio.

Galiausiai Orenas nutraukė tylą:

– Tai ką, reikia atskirai paprašyti?

Nusikvatojęs Vikas persakė savo pašnekesį su nusenusiu rodeo čempionu.

– Renė Niuton jam labai prie širdies, o apie jos tėtušį to nepasakytum. Tai, tavo duomenimis, Denas Niutonas buvo pasiturintis verslininkas, ar ne?

– Taip, ten jo visur buvo pilna.

– Neatrodo, kad visi būtų tuo be galo žavėjęsi. Pasak Gaso, jis buvo šunsnukių šunsnukis; išvertus į policijos šnektą, veikiausiai išeitų kažkas panašaus į „šūdo statinę“.

Orenas, mintyse perkratęs visa, ką išgirdo, galiausiai paklausė:

– Tai Renė Niuton jaunystėje nebuvo jau tokia doruolė?

– Pasak Kristal su Gasu, kaip nuo grandinės nutrūkus.

– Na, gal viskas tik apaugo gandais. Žinai, kaip žmonės mėgsta pagražinti, ypač bloga.

– Bet kad abu vienu balsu tvirtino, – tarė Vikas.

– Kad ir kaip ten būtų, Renė Niuton, kurią pažįstame, skiriasi nuo tų pasakojimų herojės kaip diena ir naktis.

– Tai jau taip.

– Tai kuri tada iš jų tikroji? – susimąstęs paklausė Orenas. – Kur ji, o kur – tik kaukė? A?

Vikas, irgi nežinodamas ką manyti, tylėjo. Toji moteris nuvijo jį kaip įkyrų uodą, tarsi visą gyvenimą vyrų nebūtų prisileidusi per patrankos šūvį, nors šiandien paaiškėjo, kad nieko panašaus.

Orenas paklausė:

– Tai plepioji Kristal daugiau nieko neužsiminė apie tą žmogžudystę?

– Kokią žmogžudystę?

– Pats sakei, kad ji kažką nužudė, Vikai.

– Nežinia, ar tai buvo žmogžudystė. Galėjo būti ir koks nors nelaimingas atsitikimas...

– Gal netyčia suvarė kam peilį į širdį. Nebuvai užsukęs į vietos policiją?

– Juk supranti, be ženklelio negaliu šiaip sau iš gatvės įgriūti pro duris ir imti domėtis kažkokia žmogžudyste, net nežinodamas nei kas, nei kaip ir apskritai – ar tai buvo žmogžudystė.

– Į vietos mokyklą nebuvai užsukęs?

– Juk šiandien sekmadienis. Telefonu atsiliepė sargas, bet šiaip niekas nedirba. Kaip ir visos valstybinės įstaigos, teismas.

– O į bibliotekos periodikos skyrių?

– Uždaryta, remontas. Kroketo gatvėje veikia biblioteka ant ratų, bet laikraščių ten nėra.

Orenas tik sunkiai atsiduso.

– Kristal kamantinėti jau negalėjau, – pasakojo Vikas. – Ją pasigrobė kaip tik įgriuvusi pro duris po treniruotės sukaitusi, ištroškusi ir išbadėjusi miestelio beisbolo komanda. Be to, jai būtų kilęs įtarimas, ko taip domiuosi neva tik iš matymo pažįstama mergina, ir tada jau būtų suvisam užsisiuvusi. Tikrai nebūčiau nieko pešęs, jei būtų įtarusi, kad aš iš policijos.

– Tu ne iš policijos.

– Na taip, taip, tą ir turėjau galvoje.

– O tas Gasas? Gal jis dar ką nors žino?

– Su kitu tokiu pat senioku leidosi į prisiminimus apie jaunystę, senus gerus rodeo laikus, todėl lįsti su klausimais nebuvo prasmės.

– Gal bijojai atsakymų?

– Ką turi omeny?

– A, nieko.

Dabar jau buvo Viko eilė tylomis pasukti galvą. Pastarąsias kelias dienas Orenas jam tarsi buliui po nosimi vis pamojuodavo raudona skraiste. Bet Vikas, puikiai numanydamas, kuo tai kvepia, apsimesdavo nepastebįs. Orenas norėjo patikrinti, ar Vikui Renė Niuton – nors įtariamoji – nebus kritusi į akį. O Vikas nė neketino to neigti arba teigti – jam pačiam dar buvo neaišku.

– Orenai, aš bandžiau pašniukštinėti. Apsukau Daltoną dairydamasis, ar nerasiu dar už ko užsikabinti, – ničnieko. Parsiradęs į Fortvortą panaršysiu internete, gal ten kas bus, bet žinai – savo nešiojamojo neatsivežiau, tai...

– Gerai, gerai, – nutraukė ji Orenas. – Ir taip daug padarei.

– Stengiausi, Orenai.

Ragelyje vėl stojo tyla. Galiausiai Orenas pasiteiravo:

– Tai ką manai?

– Apie ką?

– Po paraliais, apie ją, apie ką daugiau!

– Na, nežinau. Dabar reikia išsiaiškinti, ar apskritai būta tos žmogžudystės.

– Ir to lavono, ar ne?

Vikas, šiaip ne taip susitvardęs, ramiai atsiliepė:

– Kol nežinome, kas ir kaip, verčiau nedarykime skubotų išvadų.

– Ji kažką pasiuntė į kapus, – tarsi nenorėdamas nieko daugiau girdėti rūsčiai tarė Orenas.

Švelninančios aplinkybės jam negaliojo: arba juoda – arba balta.

– Ir šįryt du iš ten ištraukė, – tyliai paprieštaravo Vikas.

– Bandai mane sugraudinti?

– Na, tai ne matematika, bet gal viskas nėra jau taip vienareikšmiška?

Ragelyje vėl įsivyravo įtempta tyla. Vikas, jau visą parą nesudėjęs bluosto ir penkias valandas praleidęs kelyje, jautė, kaip pradeda mausti pečius.

– Klausyk, Orenai, man iki savo pamainos būtų neprošal truputį nusnūsti. Pavaduosi mane porą valandėlių, gerai?

– Tada tavęs taip pat šio to paprašysiu.

– Klausau.

– Tu dabar dvidešimtajame greitkelyje, ar ne? Į vakarus nuo Fortvorto?

– Aha, tuoj privažiuosiu Veterfordą.

– Tai grįši truputį kitu keliu.

– Kokiu?

Renė spustelėjo žirgui šonus, ir jis tučtuojau klusniai leidosi ristele. Įsigijusi prieš trejus metus dar visai kumeliuką, ji išmokė jį klausyti menkiausio vadelių timptelėjimo, spūstelėjimo kojomis ar pabaksnojimo kulnais. Iš viso penketo jos žirgų šitas buvo turbūt pats protingiausias ir klusniausias. Kai išjodavo su juo kaip šiandien – be balno, žąslų ir vadelių, – jiedu skriedavo tarsi susiliejęę į viena, be mažiausių pastangų, kurių šią pavakarę Renei kaip tik visiškai nesinorėjo.

Toji blužnies šalinimo operacija, kurią teko atlikti vidury nakties, išsunkė ją kaip citriną. Sužalojimai buvo siaubingi, blužnis priminė faršą ir vos pajudinta suiro gabalais.

Tačiau Renė, ją pašalinusi, sėkmingai sulopė kitus sumaitotus vidaus organus, o kadangi galvos trauma nebuvo sunki, pacientas turėjo išgyventi. Paklaikusi iš sielvarto žmona ir

tėvai, apsipylę dėkingumo ašaromis, nepajėgdami ištarti nė žodžio, tik graibstė ją už rankų.

Plyšęs apendiksas po to jau buvo palyginti vieni niekai, tačiau vis tiek buvo malonu pranešti gerų naujienų laukiamajame nerimaujančiam pacientės vyrui.

O jos pašto dėžutėje ligoninėje laukė direktorių valdybos raštas, kuriame pakartotas siūlymas užimti chirurginio skyriaus vedėjo postą ir reiškiama viltis, kad ji sutiks.

Ir laiškelis nuo Mirnos Houvel, kurį ji pradėjo padėka už puokštę, atsiųstą į Li laidotuves, ir baigė raginimu užimti po jos vyro žūties likusią laisvą skyriaus vedėjo vietą. Pasak jos, „Li tikrai pritartų“.

Tačiau Renė vis dar negalėjo apsispręsti. Direktorių valdybos raštas ir Mirnos laiškas išsklaidė susirūpinimą, kad pretenduoti į šį postą neetiška, bet virš galvos taip ir liko pakibę detektyvo Veslio mesti įtarimai.

Atrodo, ji galėjo būti savimi patenkinta – šįryt padėjo dviem ligoniams, direktorių valdyba primygtinai prašo užimti jos taip trokštamą postą – tik džiaukis ir mėgaukis sekmadienio ramybe.

Tačiau širdies gilumoje kirbėjo nerimas dėl vakarykščio Lozados skambučio.

Tas žmogus, nekviestas įsiveržęs į jos pasaulį, viską sujaukė. Jei dabar ji sutiktų tapti vedėja, Veslio įtarimai dar labiau sustiprėtų, o jei jis galiausiai iššniukštinėtų, kad Lozada jai skambina...

Velniai rautų! Kaip ji nekentė to vyro, vien nuo jo lipšnaus balso, sulig kiekvienu žodžiu tarsi prisilytėjančio prie jos, nugara nueidavo pagaugais.

Dėl Dievo meilės, kodėl jam į akį turėjo kristi būtinai ji, nė nenusišypsojusi, nė kartelio nešovusi į jį akimis. Paprastai į jos susikurtą sieną greitai atmušdavo sparnus net patys karščiausi gerbėjai, tiek vedę, tiek ne, bendradarbiai jau seniai

buvo ją pakrikštiję robote. Tačiau jai buvo vis tiek, ką plaka ilgi liežuviai, kad tik paliktų ramybėje...

O čia – priešingai. Kuo labiau ji stūmė Lozadą, tuo karščiau jis lindo.

Niršdama ji suragino arklį, ir tas tučtuojau pasileido zovada, tarsi tik ir būtų laukęs komandos kaip reikiant pramankštinti kojas.

Dundėdamas kanopomis ir keldamas dulkių debesį, jis skriejo tarsi vėjas, lyg kas būtų vijęsis. Renė stipriai įsikibo į jo karčius, šiltas vėjas švilpė pro ausis, nuplėšė nuo galvos skrybėlę, bet ji nė nesiruošė dėl jos sustoti.

Tokiomis valandėlėmis, kai raita skriedavo ant žirgo, ji jausdavosi laisva kaip paukštis. Net ir blogos mintys akimirką tarsi nutolo, pasiliko kažkur už nugaros.

Akies krašteliu staiga kažką pastebėjusi, Renė grįžtelėjo ir pamatė kitoje aptvaro pusėje dumiantį ir nuo jos neatsiliekantį pikapą. A, tai štai kodėl žirgas taip lėkė – jis nė nemanė nusileisti geležinei pabaisai.

Ji niekada nebuvo jo variusi kiek įkerta, ir gal jis dabar norėjo įrodyti, kad ne iš kelmo spirtas. Ką gi, atimti iš jo tokį šansą tikrai nepadoru.

– Na, parodykim, ką mokam.

Ji prigludo prie žirgo kaklo, įsirėmė keliais į šonus, ir jiedu šaute šovė pirmyn, išsiveržė į priekį. Pikapas taip pat spustelėjo, bet žirgas vis dėlto atsiplėšė.

Renė nesusilaikė nenusijuokusi. Tai bent smagumėlis!

Taip jiedu švilpė vėju kokias tris minutes, šalimais dumiant pikapui, kol priešais išniro jos sodyba ir arklidės. Dar po minutės jie jau bus prie aptvaro, todėl reikėtų mažinti tempą, kad spėtų sustoti prie vartų.

Tačiau tai reikštų pasiduoti. O po tų nelemtų Lozados skambučių ji trūks plyš turėjo sau įrodyti nesanti bėjėgė, išsigandusi moteris. Tai jau ne.

Be to, negi dabar atims iš žirgo pelnytą pergalę?

– Na ką, pasiruošęs?

Jis tarsi patvirtindamas pasileido iš paskutiniųjų. Ji šlaunimis jautė įsitempusius raumenis.

– Tada pirmyn.

Jos širdis daužėsi it pašėlusi, tarsi atsiliepdama į patrakusį kanopų dundesį, kūną krėtė virpulys. Dabar bus arba–arba. Ji iš visų jėgų įsikibo į šiurkščius žirgo karčius. Pikapas atsiliko, bet dabar tai jau buvo nesvarbu, nes jų laukė kur kas nutrūktgalviškesnis iššūkis.

– Oplia! – šūktelėjo Renė prisiplodama prie žirgo sprando.

Žirgas liuoktelėjo ir perskriejęs tvorą su geroka atsarga įsirėžęs nusileido kitoje pusėje. Renė vėl nusijuokė.

Tą pačią akimirką už nugaros nuaidėjus trenksmui, ji trūktelėjo žirgą už karčių ir stojusį piestu apgręžė į kitą pusę. Išvydo įsirėžusį į vartus, visą paskendusį dulkių debesyje pikapą.

Vairuotojas, atrodo, neįvertino to, kad važiuoja žvyrkeliu. Jam staiga nuspaudus stabdžius, mašiną sumėtė, ir ji galu trenkėsi į metalinį vartų stulpą. Tas nė nekrustelėjo, bet pikapas garantuotai nukentėjo. O vairuotojas?

Renė nušoko nuo arklio, pasileido prie vartų.

– Nesusižeidėte? – šūktelėjo ji ir greitai atlapojusi vartus pripuolė prie vairuotojo langelio.

– Pone?

Vyro galva gulėjo ant vairo. Iš pradžių Renė pamanė, kad jis bus netekęs sąmonės. Bet papurtytas už peties vyras sudejavo, lėtai atsitiesė, pasitaisė nusmukusią skrybėlę ir nusiėmęs saulės akinius tarė:

– Nusprendėte mane visai su žemėmis sutrypti, ar ne?

Iš nuostabos ji net atšlijo. Už pikapo vairo sėdėjo tas pats kavalierius iš vestuvių.

– Ką jūs čia veikiate?

– Lenktyniauju.

Jis mostelėjo galva į žirgą.

– Eržilas – oho!

Ir pažvelgęs į ją pridūrė:

– Kaip ir raitelė. Jūs ten pametėte skrybėlę.

– Tiesiog trūksta žodžių! – degdama iš pykčio šūktelėjo ji. – Iš kur jūs čia dabar atsiradote?

– Iš dvidešimtojo greitkelio.

Ji nutvilkė jį žvilgsniu.

– Na, jei rimtai, tai teko gerokai pašniukštinėti, kol radau jūsų pėdsakus.

– Pašniukštinėti?

– Ligoninėje. Velnias, jodinėjate tuo viesulu be jokio balno. Nebijote?

– Mažiau nei iš paskos sekiojančių nepažįstamų vyrų. Ligoninėje tikrai nebūtumėte nieko sužinojęs.

Vikas atsisegė saugos diržą ir atidaręs dureles išlipo lauk.

– Na, aš nesu visai nepažįstamas, bet šiaip – jūsų teisybė. Jei atvirai, prašukavau internetą. Ši sodyba priklauso jums, ten yra informacijos apie visokius nekilnojamojo turto mokesčius ir panašiai. Kai paskambinęs į ligoninę sužinojau, kad šiandien nebudite, man dingtelėjo, jog, galimas daiktas, užtiksiu jus čia.

Jis patraukė pečiais.

– Šiaip ar taip, norėjosi pasivažinėti.

Kalbėdamas jis apėjo pikapą ir pritūpęs apžiūrėjo įlenktą galą – plaštakos ilgio ir piršto storio įrantą nutrupėjusiais dažais. Daugiau pažeidimų nebuvo matyti.

Vikas perbraukė pirštu įrantą, nusipurtė rankas ir atsistojęs tarė:

– Sutaisyti bus juokų darbas.

– Pone...

– Vikas.

– Atrodo, aš jums aiškiai leidau suprasti...

– Kad mano šansai kaip pėsčio prieš raitą.

– O jūs vis tiek neatstojate?

– Na, nebeturiu ko prarasti.

– Kaip ir atrasti, pone Tredgilai.

Iš nuostabos, kad ji prisiminė jo vardą, Vikas net kilstelėjo antakius. Atrodo, ir pačiai Renei tai buvo staigmena.

– Ir jeigu galvojate apie... – ji staiga nutilo vidury sakinio, ir Vikas viltingai palinko į priekį. – Nieko nebus. Jokio pasimatymo. Na, ir taip toliau. Žodžiu, tik veltui gaištate laiką.

– Tai jūs ištekėjusi?

– Ne.

– Susižadėjusi?

– Nieko panašaus, ir net nesirengiu.

– Hm. Jūs apskritai prieš tai nusistačiusi ar tik aš taip nepatinku?

– Man nepatinka, kai kas nors braunasi į mano gyvenimą.

– Na, – tarė jis išskėsdamas rankas, – manimi tikrai galite pasikliauti. Paslaptis moku saugoti.

– Aš neturiu jokių paslapčių.

– O aš turiu apsčiai. Gal jums būtų įdomu?

Vikas išsišiepė savo neatremiamąja šypena, kuri dėl vieno kreivoko priekinio danties priminė šelmišką grimasą.

– Viso gero, pone Tredgilai, – mestelėjo ji, apsigręžusi žengė atgal į aptvarą ir uždariusi vartus ryžtingu judesiu dzingtelėjo skląstį.

– Na, nepabėkite taip. Leiskite kai ką jums pasakyti. Prašau jūsų, daktare Niuton...

Ji aiškiai tik dėjosi be galo pasipiktinusi, nes nesusilaikė neatsigrįžusi ir nepaklaususi:

– Ką?

– Norėjau atsiprašyti už tuos savo aštrius vakarykščius žodžius.

– Kokius? – Renė apsimetė nesuprantanti.

– Na, apie lūpas ir saldžias svajones. Kažkaip netyčia išsprūdo.

Nuo Viko veido išgaravo užkariautojo šypsnys. Moterims patinka nuoširdumas. Be to, ją tie žodžiai tikrai galėjo užgau-

ti. Ir užgavo, nors ji, žinoma, kaip įmanydama stengėsi to neparodyti.

– Ačiū bent už tai.

– Tikrai persūdžiau.

– Gal ir aš per jautriai sureagavau į tuos arbatpinigius.

Vikas prisiartino prie vartų.

– Tai gal pabandom iš naujo?

– Kad gal ne.

– Na, ko jums bijoti?

Renė nusigręžė ir prisimerkusi įsmeigė akis į tolį, tarsi nuo atsakymo priklausytų jos likimas.

Kai po kurio laiko ji vėl pažvelgė į Viką, jo akyse jau nebuvo matyti tų linksmų velniukų, skvarbus žvilgsnis smigte smigo tiesiai į ją, atrodė, iki pačių sielos gelmių.

Ko jai bijoti? Nieko. Arba visko. Na, gal geriau vis dėlto nereikia. Tačiau, didžiai savo nuostabai, ji išgirdo save atsakant:

– Ten centre yra tokia ledainė.

– Veterforde?

– Apsiruošusi arklidėse kaip tik rengiausi užsukti. Galime ten susitikti.

– Leiskite ir man patalkininkauti.

– Aš įpratusi viena.

– Tą tai žinau, – tarė jis ir apsigręžęs tekinas pasileido keliuku.

– Kur bėgate?

Jis šūktelėjo per petį:

– Atnešiu jūsų skrybėlę.

Dvyliktas skyrius

Per pusantros valandos ruoša buvo baigta. Iš pradžių Renė, kiek pavedžiojusi po aptvarą, kad atvėstų, įvedė žirgą į arklidę, kurios paprasta išorė buvo apgaulinga – viduje arklidė buvo puikiai įrengta.

– Mano žirgai ne iš prastųjų, – atsiliepė ji Vikui išsakius susižavėjimą, – todėl ir arklidė turi būti atitinkama.

Vikas nelabai ką išmanė apie arklius, tačiau aiškiai buvo matyti, kad tai tikri ristūnai. Renė, nesiliaudama meiliai šnekinti, žirgą kruopščiai nuvalė. Jai ėmusis ilgų jo karčių, Vikas atsistojo šalimais.

– Atrodo, tarsi jis suprastų kiekvieną tavo žodį.

Ji net pasipiktino:

– O ką?!

– Na, aš nemaniau, kad su arkliais galima susikalbėti.

– Su manuoju tai jau tikrai, – tarė ji ir nužvelgusi švelnumo ir susižavėjimo kupinomis akimis perbraukė glotnų žirgo kailį. – Bent jau aš susikalbu.

– Tai gal tu tokia talentinga, ne žirgas?

Ji buvo jau kažką besakanti ir grįžtelėjo į Viką, bet išvydusi visai šalia jo veidą pasilenkė ir pranėrė po žirgo galva į kitą pusę. Nėmaž nesuglumęs Vikas vėl priėjo.

– O koks šio stebuklingo padaro vardas?

– Krolis.

– Kaip neįprasta. Tai ką nors reiškia?

– Nieko. Man tiesiog patinka skambesys.

– Davei pirmą pasitaikiusį vardą, ar ne?

– Aha, – atsiliepė Renė, pažvelgė į jį, ir abu prapliupo kvatoti. – Tu visada tiek daug klausinėji?

– Man viskas įdomu. Gal su Kroliu dalyvaujate lenktynėse?

– Tik su besivejančiais pikapais.

Tai tarusi ji nuėjo, dar grįžtelėjusi per petį. Tai jau galima buvo laikyti flirtu. Gal ji visai nė nemanė flirtuoti, tik jam taip pasirodė dėl aptemptų džinsų ir ilgų šviesių plaukų, šviečiančių iš po jo atneštos šiaudinės kaubojiškos skrybėlės. O gal paprasčiausiai norėjosi, kad taip būtų.

Pripylusi ėdžias Renė atskirai atsisveikino su kiekvienu žirgu. Tarusi, kad jai reikia užsukti į namą, paliko Viką vieną.

– Jei nori, gali pasisupti verandoje.

– Atspėjai mano ketinimus.

Leidęs suprasti, kad užsigavo nepakviestas į vidų, jis klestelėjo į sūpynes ir pradėjo suptis.

– Gali neskubėti.

– Jei pasirodytų Tobis, pasakyk, kad aš tuoj.

– Tobis?

Bet ji, užminusi mįslę, jau dingo už durų, ir atsakymas paaiškėjo tik po kelių minučių, prie arklidės atidardėjus kažkokio vyro vairuojamam kledarui. Išlipęs iš savo laužo, šis sustojo kaip įbestas ir kurį laiką spigino į Viką, kol galiausiai prisiartinęs užkopė į verandą.

Vyras buvo aukštas, plačia kaip spinta krūtine, iš po prakaitu įmirkusios kaubojiškos skrybėlės kyšojo žilų plaukų sruogos. Kai galiausiai jis nusiėmė akinius nuo saulės, pasirodė skvarbios erelio akys: galėjai pamanyti, kad priešais tave – koks nors kietuolis teisybės gynėjas iš klasikinio vesterno. Vikas vos susilaikė nešūktelėjęs: „Pagarba, maršale.“ Neatrodė, kad Tobis būtų iš tų mėgstančiųjų juokauti.

– Kur Renė?

Nei labas, nei viso gero.

– Viduje. Jei tu Tobis, tai prašė perduoti, kad palauktum, ji tuoj.

Jis atsisėdo ant verandos turėklo, užsimetė koją ant kojos, atkišdamas savo penkiasdešimto dydžio aulinį, susinėrė ant krūtinės rankas ir nesidrovėdamas ėmė rakinėti žvilgsniu Viką.

– Graži dienelė šiandien, ką? – Vikas pabandė užmegzti pokalbį.

– Gal ir graži.

Na, tas Tobis aiškiai nejaučia jam simpatijos. Įdomu, kodėl?

Po ilgokos tylos, pertraukiamos tik sūpuoklių grandinių girgždesio, seniokas pasiteiravo:

– Iš kur tu?

– Iš Fortvorto.

Į tai jis tik sušnarpštė, tarsi Vikas būtų atsakęs: „Iš Sodomos, na, netoli Gomoros."

– Labas, Tobi, – tarė tarpduryje pasirodžiusi Renė.

Tobis tučtuojau pašoko nuo turėklo ir nusivožė skrybėlę.

– Labą dieną, Rene.

– Kaip laikotės?

– Ačiū, gerai. Ar viskas taip, kaip prašėte?

– Liaukitės kaskart vis to paties klausinėti. Geriau nė būti negali.

Taip tarusi ji apdovanojo senį tokia žavinga šypsena, kad Vikui net dilgtelėjo paširdžius.

– Turbūt jau susipažinote su ponu Tredgilu?

– Iki vardų dar nepriėjome, – tarė Vikas ir pakilęs ištiesė ranką. – Vikas Tredgilas.

– Tobis Robinsas, – nenoriai, tarsi prieš savo valią, ją spausdamas sumurmėjo kaubojus.

Jo delnas buvo šiurkštesnis net už Gaso, visas sėte nusėtas nuospaudų.

– Tobis mano kaimynas, – paaiškino Renė. – Prižiūri arklius. Kartais visą savaitę ar net ilgiau neištaikau atvykti.

– Laimė turėti tokį kaimyną.

Nekreipdamas dėmesio į Viko žodžius, Tobis kreipėsi į Renę:

– Buvo atvykęs veterinaras, visus apžiūrėjo. Sveikutėliai.

– Na, man taip ir atrodė, bet norėjau dėl viso pikto patikrinti. Labai ačiū, kad jį pakvietėte. Sąskaitą atsiųs paštu?

– Paliko man, – atsakė jis ir išsitraukęs iš marškinių kišenės voką įteikė Renei.

– Rytoj iš karto apmokėsiu, – tarė Renė ir įsikišo voką į rankinę. – Lūšis daugiau nesirodė?

– Nuo to karto, kai prieš kelias savaites nusinešė veršiuką, – nė pėdsako. Turbūt tąsyk mano kulka ją vis dėlto kliudė. Gal kur pasislėpus nudvėsė arba pasitraukė į kitas vietas.

Tariant šiuos žodžius senioko veidas – didžiai Viko nuostabai – nušvito plačia šypsena.

Renė atsakė tuo pačiu.

– Didelė, nelaboji, – pasakojo Tobis. – Didesnės kaip gyvas nesu matęs, bet gal ją jau būsime išrūkę.

– Na, – tarė Renė, – mums jau metas.

– Netrukdysiu. Viską uždarėt, užrakinot?

– Taip.

Mostelėjęs ranka žengti laipteliais pirmai, Tobis nulydėjo ją palikęs Viką sekti jiems iš paskos.

– Gal čia dar ką reikia padaryti? – pasiteiravo.

– Kol kas lyg nieko. Jei ką – paskambinsiu. Nežinau, kaip reikės už viską jums atsidėkoti.

– Ai, niekai.

– Perduokit nuo manęs labų dienų Korinai.

– Būtinai.

Kilstelėjęs skrybėlę Renei ir metęs į Viką ledinį žvilgsnį, Tobis užsidėjo akinius nuo saulės, įsiropštė į savo pikapą ir nudardėjo.

Renė, ilgesingai apžvelgusi namą ir arklidę, galiausiai tarė:

– Na, jau galime važiuoti.

Kaip ir reikėjo tikėtis, ledainėje tokią karštą sekmadienio popietę buvo sausakimša. Todėl, atsilaisvinus vienam metaliniam staliukui, Renė liko jo saugoti, o Vikas, atstovėjęs eilę, užsakė dvi dideles porcijas karamelinių ledų. Šiandien, turint galvoje dar Kristal bananų pudingą, jam neišvengiamai grėsė koks kilogramas antsvorio.

Jiedviem įnikus smaguriauti, Renė staiga nei iš šio, nei iš to pasiteiravo:

– Tave kamuoja baimės priepuoliai?

Vikas net išsižiojo:

– Ką?!

Ji tik gūžtelėjo pečiais.

– Na, žiūriu, ant tavo riešo, kaip ir vakar, ta guminė apyrankė.

– A, šita. Tai tik... eee... šiaip sau, net pats nežinau kodėl. Kažkaip užsimoviau, įpratau ir nešioju.

Ji, nepaliaudama jo tirti žvilgsniu, linktelėjo.

– Tiesiog tą negalią turintiems žmonėms patariama nešioti tokias apyrankes, kad jausdami artėjant priepuolį papliaukšėtų sau per riešą. Kartais tai padeda nuvyti jau beužvaldančią paniką, kad gresia kažkoks neišvengiamas mirtinas pavojus.

– Hm, net nežinojau.

Jiedu toliau kopinėjo ledus tylėdami. Baigusi savo porciją, Renė išsipešė iš stovelio servetėlę ir atkišusi lūpas nusišluostė. Jos buvo raudonos, putlios, prisirpusios kaip vyšnios, ir Vikui akimirką pasidingojo, kad štai jo lūpos susiliečia su jos...

– Įdomu – iš kur sužinojai, kad aš turiu sodybą?

– Vakar tave palydėjęs ant galinės sėdynės pastebėjau balną.

– Na, tai juk dar nieko nereiškia. Pavyzdžiui, aš galiu priklausyti ir kokiam jojimo klubui.

– Arba Kanados raitajai policijai. Ne, kažkaip iš karto pagalvojau apie sodybą.

– Tu labai protingas.

– Ačiū už komplimentą. Nors turbūt ne toks, kaip pačiam atrodo.

– Taigi.

Renei šypsantis visas jos veidas tiesiog neatpažįstamai pasikeisdavo, nušvisdavo. Atrodydavo, kad priešais tave visai kitas žmogus. Jei būtų Viko valia, ji būtų turėjusi šypsotis nuolat. Jis visą laiką paslapčia stebėjo, ar šioje moteryje bent akimirką nešmėkštelės ta nutrūktgalvė rodeo jojikė, besiduodanti su visais apylinkės vyrais, kurie būriais grūdasi ištiesę kaklus vieni per kitų galvas pavarvinti į ją seilės. Tačiau veltui. Taip, aptemptas džinsais jos užpakaliukas išties atrodė gundomai, bet, išskyrus išvaizdą, tiedvi moterys neturėjo nieko bendra.

Įdomu, kaip ir kodėl ta pašėlusi raganaitė dingo lyg į vandenį ir jos vietą užėmė štai ši santūri moteris?

Nuo įbesto mąslaus jo žvilgsnio Renei turbūt pasidarė nejauku. Ji staiga pareiškė:

– Man jau metas.

– Kodėl?

– Laukia darbai.

Tai nuskambėjo taip, tarsi ji sakytų: „Ne tavo reikalas."

Reikia žūtbūt vėl užmegzti kokį nors pokalbį.

– Tai kiek ten akrų turi?

– Du šimtus dvidešimt.

– Oho. Puiki vietelė atsipūsti nuo kasdienės rutinos.

– O ką tu dirbi, Vikai?

Na, pagaliau ledai pajudėjo: jam pavyko neleisti Renei pakilti, ji pati ėmė juo domėtis ir net pirmąkart pavadino vardu.

– Dirbu su programine įranga.

– Pardavinėji?

– Ne tik, ir kuriu.

– Hmm.

– Kas?

– Ne, nieko.

– Sakyk drąsiai, – spyrė Vikas.

– Tiesiog sunku įsivaizduoti visą dieną sėdintį prirakintą prie stalo.

– Taip ir jaučiuosi, kaip sakai, – lyg kalėjime.

– Tai kodėl nesiimi ko kito?

– Dairausi. Kaip sakoma, gyvenime dar neradau savo vietos.

– Nežinai, kuo nori būti užaugęs?

Jis nusikvatojo.

– Galima ir taip pasakyti.

Nustūmęs į šalį tuščią indelį, Vikas parimo ant stalo.

– Išvažiuodama iš sodybos atrodei tokia liūdna. Veikiausiai labai mėgsti ten būti.

– Be galo. Niekur geriau nesijaučiu nei tame name.

Ką gi, ją suprasti nebuvo sunku. Žinoma, Renės namas Fortvorte irgi gana dailus, bet ne toks jaukus kaip senovinis trobesys akmenų mūro pamatu, dviejų aukštų, suręstas iš kedrų, su milžiniška veranda. Tradicinis, amžių patikrintas būstas, kuriame vienam žmogui vietos net per akis.

O gal ten gyvena ir dar kas nors? Korina – veikiausiai Tobio žmona, bet ką gali žinoti, gal tai kokia Renės teta?

– Jūs turbūt jau seniai pažįstami su Tobiu ir Korina?

– Taip.

– Kiek jie turi vaikų?

– Tris. Neseniai sulaukė penkto anūko.

A, tai jis vis dėlto buvo teisus – Tobis turi žmoną ir per ilgai pas Renę neužsisėdi.

– Ar nebaisu ten vienai?

– O ko turėtų būti baisu?

Jis patraukė pečiais.

– Na, moteriai vienai tokioje nuošalioje vietoje...

Renė ūmai čiupo rankinę ir pašoko nuo kėdės.

– Ką gi, manęs laukia pacientai. Šiaip ar taip, jau metas namo. Dėkoju už vaišes.

Išpyškinusi tai vienu atsikvėpimu, ji lyg kulka šovė lauk. Vikas puolė iš paskos, vos kaktomuša nesusidūrė su tarpduryje išdygusia šeima. Pasivijo Renę jau sėdančią į automobilį.

– Ei, palauk. Kas atsitiko?

– Nieko.

– Šokai kaip iš gaisro.

– Man jau metas, ir tiek.

– Nespėjau nė prasižioti. Kas atsitiko?

Ji įkišo raktelį, grįžtelėjo į Viką ir liepsnojančiomis iš pasipiktinimo akimis išrėžė:

– Pasilaikyk sau tas užuominas, kad man reikia gynėjo.

– Bet aš nė...

– Gal manei, kad silpna, bejėgė moteris puls tavęs prašyti ją ginti?

– Nieko panašaus neturėjau galvoje. Paklausiau paprasčiausio dalyko, o tu iš degtuko priskaldei vežimą.

Ji pabandė uždaryti dureles, bet Vikas jas laikė. Jiems šitaip kiek pasigalynėjus, galiausiai jis tarė:

– O juk iš tikrųjų didžiausias bailys – tai aš.

– ???

– Štai dabar stoviu prieš tave ir drebu kaip epušės lapas.

Ji liovėsi traukusi dureles ir nustebusi pažvelgė į Viką.

– Tikrai, juk kuo galiu padaryti tau įspūdį? Turtais, išsilavinimu?

Pašnairavęs į durelių rankenėlę jis pridūrė:

– Jėga?

Ji, slėpdama šypsnį, nunarino galvą. Aha, reikia kalti geležį, kol karšta.

– Pavakarieniaukime kartu, Rene.

– Kam?

– Na, juk vienais ledais gyvas nebūsi?

– Man tai ir buvo vakarienė.

– Tada galime nueiti į kiną, pasivaikščioti, dar ką nors.

Ji suktelėjusi raktelį įjungė variklį.

– Sėkmės, Vikai.

– Palauk! – šūktelėjo jis ir matydamas ją vėl siekiant durelių švelniai pridėjo: – Labai prašau.

Ji atitraukė ranką.

– Kodėl tu nuo manęs visą laiką bėgi?

– Juk sakiau, kad gali...

– Taip taip, nieko nesitikėti. Jau turi su kuo leisti laiką?

– Taip.

Tik ne su Lozada, švystelėjo Viko galvoje. Tik ne su juo.

– Su savo pacientais, – tarė ji.

– Ir kartu pavakarieniaujate, ar ne? – jis nutaisė kuo graudesnę miną, bet Renė nė nešyptelėjo.

Ji nusigręžė ir įsmeigė žvilgsnį tiesiai priešais save. Tos kelios laukimo akimirkos Vikui, rodos, virto amžinybe.

– Tu tikrai šaunus, Vikai.

– Ačiū. Bet?

– Bet tai būtų tik tuščias laiko švaistymas.

– Tikrai?

– Taip.

– Aš su tuo nesutinku.

– Teks. Jau vakar leidau tau aiškiai suprasti, o šiandien galiu pakartoti: nieko iš to nebus.

Ir vėl atsigręžusi į jį pridūrė:

– Tai galutinis žodis.

Vikas ilgai žvelgė Renei į akis, tada ištiesė ranką prie jos skruosto.

– Nereikia, – sušnibždėjo ji.

Bet jis tik pataisė iš po skrybėlės išsipešusią plaukų sruogą, pirštai akimirką stabtelėjo prie pat jos veido, paskui greit jis atitraukė ranką ir švelniai tarė:

– Palydėsiu iki namų, kad žinočiau, jog saugiai grįžai.

– Ne, nereikia.

– Šiaip ar taip, jau žinau, kur gyveni.

– Žinok, užeiti nepakviesiu.

– Vis tiek palydėsiu, – tarė Vikas ir uždarė automobilio dureles.

Renė nuvažiavo nė nežvilgtelėjusi į jį, bet jis atlydėjo džipą iki pat namų. Jai sukant į garažą atsisveikindamas jis du kartus sutūtavo, tarsi šūktelėtų: „Viso gero!"

Grįžusi namo ji iš karto skambtelėjo į ligoninę pasiteirauti, kaip ten jos operuotieji pacientai. Sužinojo, kad jokių komplikacijų nėra, o vyro, kuriam buvo pašalinta blužnis, būklė iš patenkinamos virto gera, jis sparčiai sveiksta.

Taigi bent ši naktis žadėjo būti rami. Po dešimties minučių ji jau mirko karštoje putų vonioje. Kūną užliejus maloniai, atpalaiduojančiai šilumai, ji užsimerkė, ir prieš akis tučtuojau iškilo Vikas Tredgilas. Renė nejučia net nusišypsojo – jis išties žavingas. Kaip reta.

Kaip tik todėl verčiau jau iš karto viską nukirsti.

Visi jos romantiniai polėkiai buvo jau seniai išblėsę, užgesę kartu su Reimondo Koljerio gyvybe tą nelemtą pavakarę jos tėvo darbo kambaryje.

Ir jei ne visiškai mirę, tai prislėgti sunkiu antkapiu.

Renei pasisekė save įtikinti, kad jai jie neegzistuoja, kad ji gali apsieiti be meilės, prisirišimo, kad jai nereikia nieko, išskyrus darbą, tik darbą ir nieko daugiau.

Tačiau ši kruopščiai suręsta tvirtovė staiga ėmė eižėti.

Kai buvo dvidešimt kelerių, galėjo paslapčia net didžiuotis savo pasiryžimu niekada netekėti ir gyventi vienai, o dabar į širdį ėmė smelktis abejonė, ar atsukdama nugarą pasauliui nebus nusigręžusi nuo savęs pačios, nes ilgainiui laisvė virto vienatve...

Ir štai tarsi iš dangaus nukrinta išstypėlis blondinas susišiaušusia ševeliūra ir pažadina jos širdyje jausmus, kuriuos jau seniai laikė palaidotais, užneštais laiko dulkių. Šįvakar taip nesinorėjo su juo atsisveikinti, bet kartu baugino tas jo žvilgsnis, kuriame, jei ilgiau žiūrėsi, rodos, gali imti ir ištirpti...

Jo bučiniai turbūt tokie pat svaiginami kaip šypsena. Žinoma, bučiuojama ji tikrai nebūtų leidusis, bet būtų buvę taip gera, jam ištiesus ranką pataisyti plaukų sruogos, priglusti skruostu prie jo delno... Trumpai. Na, tik...

Renės mintis nutraukė sučirškęs telefonas.

Išnėrusi iš putų patalo, ji atsisėdo. Vikas? Jam tikrai užtektų įžūlumo ir atkaklumo.

O gal Lozada?

Skambinančiojo numeris buvo nežinomas. Kiek padvejojusi ji atsikrenkštė ir atsiliepė.

– Sveika, Rene, kaip laikaisi?

Tryliktas skyrius

Lozadą tiesiog vedė iš proto jos greitas alsavimas. Moterys taip kvėpuoja tik iš baimės arba iš meilės. O su Rene viskas bus pagal pilną programą – ir pirma, ir antra.

– Juk sakiau daugiau neskambinti.

– Tik norėjau sužinoti, ar viskas gerai, – tarė jis.

– O kas turėtų būti blogai?

– Na, reikėtų atsargiau rinktis draugus.

Išvydęs, kad Renę prie namų atlydi Tredgilo pikapas, jis negalėjo patikėti savo akimis. Tą jų susitikimą vestuvėse dar galima buvo palaikyti atsitiktinumu, bet čia jau kvepėjo policijos jam kasama vilkduobe.

Ir dar sutūtavo prieš nuvažiuodamas. Šunsnukis, net nenutuokia, kaip jam pasisekė, kad nebandė įeiti į vidų. Bet kur jie buvo? Kiek laiko? Valandą? O gal visą dieną? Ką veikė?

Lozada ėmė sukti galvą, kaip čia geriausia būtų sudoroti Viką Tredgilą. Kad jam skaudėtų, ir ne šiaip sau – kad jis net dusdamas raitytųsi iš nežmoniško skausmo. Be to, jo mirtis turėtų būti anaiptol ne herojiška, nes tada po mirties jis tik taptų kankiniu, o to visiškai nesinori.

Žinoma, galima pakartoti tą pačią procedūrą kaip jo broleliui Džo. Bet tai jau būtų neįdomu, juk jis, Lozada, garsėja kaip tik originalumu. Tokia proga reikia sugalvoti ką nors

ypatinga. Gal tiktų įtraukti į scenarijų ir kokį skorpioną – ko būtų vertas vien aukos siaubas, ką jau kalbėti apie pragarišką skausmą.

Jis, Lozada, pasistengs, kad tai būtų tikras jo šedevras, kuriam nėra lygių. Todėl verčiau neskubėti ir kruopščiai iki paskutinės smulkmenėlės viskam pasiruošti.

Žinoma, jei Tredgilas būtų užėjęs pas Renę, būtų tekę iš karto, nieko nelaukiant, abu nužudyti: Tredgilą, kad kiša rankas kur nereikia, Renę – už tai, kad išdavė jį, Lozadą.

Staiga jam toptelėjo, kad gal visiškai be reikalo įtarinėja Renę. Gal ji nė nenutuokia, jog Tredgilas iš policijos? O šis rėžia apie ją sparną, vien tikėdamasis kaip nors prisikasti prie jo? Lozadai labai norėjosi tuo tikėti. Taigi, norėdamas išsklaidyti visas abejones, jis ir paskambino Renei.

– Nesuprantu, apie ką jūs kalbate, pone Lozada, – tarė Renė. – Pagaliau man tai neįdomu.

– Man nepatinka jūsų draugai.

– Tai ne jūsų reikalas. Paskutinįkart sakau jums: daugiau man neskambinkit.

– Kam jūs bičiuliaujatės su tais policininkais.

Ragelyje stojo tyla.

– Ir dar su Viku Tredgilu. Rene, jis tikras pašlemėkas.

Galiausiai Renė išspaudė:

– Vikas?.. Jis policininkas?

Lozada tiesiog nušvito iš džiaugsmo. Vis dėlto jis buvo teisus – ji nieko nenutuokia.

– Vargšelė. Maniau, jis pasisakė.

– O tada?

– Jau dešimt kartų sakiau, gal ir vienuoliktą pakartoti? – tarė Vikas, trindamas nuo nemigos paraudusias akis.

– Taip.

– Iš arklidės ji nuėjo į namą. Manęs į vidų nepakvietė.

– Ar ten kas nors galėjo būti?

– Ką aš žinau. Niekas nepasirodė. Jokio kito automobilio aplink nebuvo matyti. Bet, aišku, galvos neguldyčiau. Patenkintas?

– Kodėl ji tavęs nepakvietė į vidų?

– O kodėl turėjo? Juk mes nesame pažįstami, tik trumpai susidūrę tose vestuvėse, ir aš staiga nei iš šio, nei iš to išdygstu jos sodyboje su abejotinu paaiškinimu, kaip čia atsiradau. Aš ja dėtas irgi nebūčiau tokio įsileidęs.

– Įtikinai. Toliau?

– Vienas klausimėlis, – įsiterpė Tigpenas. – Kokių nors ginklų nepastebėjai?

Vikas spragtelėjo pirštais.

– Gerai, kad priminei: į abi džinsų kišenes buvo įsikišusi po *Uzi*.

Tigpenas nepatenkintas kažką sumurmėjo. Orenas, priekaištingai žvilgtelėjęs į Viką, mostelėjo tęsti.

– O kuo aš baigiau?

– Ji įėjo į vidų, tu likai verandoje.

– A. Tada pasirodė tas seniokas. Tobis Robinsas. Toks aukštas, platus kaip spinta.

Vikas, atpasakojęs savo ir Renės pašnekesius su juo, pridūrė:

– Atrodo, labai ją globoja. Visą laiką spitrijo į mane kaip į kokį ateivį.

– Kad tu ir panašus į tokį.

Tigpenas prašyte prašėsi, bet Vikas nekreipė į jį dėmesio. Važiuodamas čia tikėjosi, kad tas bus išėjęs namo ir apskritai nereikės su juo susidurti. Nepasisekė.

Renės nuotraukos, kurias buvo nuplėšęs nuo sienos ir suglamžęs, visos iki vienos išlygintos vėl kabojo savo vietose, tačiau Vikas, nenorėdamas suteikti tam vikšrui malonumo, apsimetė nepastebėjęs.

– Fortvorto PK, tikiuosi, apmokės man pikapo remontą? – keisdamas temą pasiteiravo Vikas. – Žala per maža, draudimas neatlygins.

Orenas numojo ranka.

– Siunčiau tik pasižvalgyti aplinkui, o ne į pasimatymą.

Vikas išpūtė akis.

– Matau, mes skirtingai suprantame, kas yra pasimatymas. Juk nežinojau, kad ją sutiksiu, o tos lenktynės ir visa kita – tai tarsi savaime išėjo, ir tiek. Bet man tai buvo darbas, ne pramoga.

Melagis melavo, per tiltą važiavo, baigęs patyliukais pagalvojo sau. Iš tikrųjų jam be galo patiko būti šalia ir stebėti, kaip Renė šeria, valo, šukuoja arklius. Ji tai darė su meile, tarsi užmiršusi viską pasaulyje, o jis žiūrėjo kaip užburtas, pamiršęs bylą, Oreną ir Lozadą. Tokios laimingos Vikas dar nebuvo jos matęs.

Jo nebaidė sodrus arklidžių oras. Ir arklio prakaito kvapas, kiekvienam teksasiečiui turbūt neišvengiamai pažadinantis kaubojaus dvasią. Maloniai kvepėjo džiūstančiu šienu. Be to, stebėti Renę, jojančią be balno, irgi nebuvo jau tokia varginanti užduotis. Žinoma, visa tai verčiau nutylėti.

Vikas tarė:

– Na, jeigu tai buvo pasimatymas, tai veikiau su arkliais.

– O ledainė?

– Baik, koks ten pasimatymas ledainėje? Nei žvakių, nei šampano.

– Kol nieko neiškruša, jam ne pasimatymas.

– Tigpenai! – grįžtelėjo į jį Orenas. – Patylėk, gerai?

Vikas pašokęs jau gniaužė kumščius.

– Aš bent pajėgiu ką nors iškrušti. O kaip žmona suranda tavo makaroną tarp visų tų rinkių – neįsivaizduoju. Net abejoju, ar varginasi ieškoti.

– Dėl Dievo meilės, apsiraminkit jūs abu! – suriaumojo Orenas. – Susitelkime į darbą.

– Tai ne mano reikalas. Aš dingstu.

– Palauk, Vikai!

– Orenai, man reikia pailsėti.

– Suprantu. Mums visiems čia ne atostogos. Bet nebūtina erzelioti.

– Erzelioti!.. Jau visą parą nė bluosto nesudėjau. Todėl dabar keliausiu nosies tiesumu į savo motelį, griūsiu į lovą ir išsimiegosiu. Iki.

– Pasirodo, jis buvo jos tėvo verslo partneris.

Išgirdęs šį sakinį, Vikas sustingo tarsi įbestas, vėl klestelėjo į metalinę sulankstomą kėdę ir atkraginęs galvą užsimerkė. Nors atsakymą jau numanė, pasiteiravo:

– Kas buvo jos tėvo verslo partneris?

– Tas vyriokas, kurį nukneckino mūsų daktarytė.

Tarsi nė negirdėdamas Tigpeno, Vikas atsimerkęs pažvelgė į Oreną. Tas tik niauriai pakinkavo galva.

– Šiandien porą valandų knisausi Fortvorto viešojoje bibliotekoje. Pervertęs kelerių metų komplektus radau – ta istorija buvo patekusi ir į mūsų laikraščius.

– Na, ji tikrai pikantiška, – paskubėjo įkišti savo trigrašį Tigpenas.

Orenas, dėbtelėjęs į jį, kalbėjo toliau:

– Reimondas Koljeris nušautas Deno Niutono darbo kambaryje. Ten buvo ir Renė, tada šešiolikos.

Šešiolikos? Jėzau švenčiausias.

– Na?

– Kas na?

– O detalės?

– Jų beveik nėra, – atsakė Orenas. – Bent jau *Star-Telegram*. Teks palaukti rytojaus ir vykti į Daltono biblioteką. Į tenykštį PK skambinti nenorėjau – jei ją pasiektų kalbos, kad sekame, visas mūsų darbas nueitų šuniui ant uodegos.

Įsmeigęs žvilgsnį į Viką, jis pasiteiravo:

– Turbūt ji tau neatvėrė širdies ir apie tai nepasipasakojo.

Vikas luktelėjo kelias akimirkas, bet supratęs, kad Orenas kalba kuo rimčiausiai, nusijuokė:

– Na, užsiminė tarsi tarp kitko, kaip tik mums renkantis, kokius ledus užsisakyti – karamelinius ar žemuoginius.

Orenas susiraukė. Vikas atsidusęs išpoškino:

– Ne, ji neatvėrė man širdies ir nepasipasakojo, kas jai nutiko, kai buvo šešiolikos.

– O apie Lozadą irgi neužsiminė?

– Ne, Tigpenai, neužsiminė.

– O apie teismą? Prisiekusiuosius?

– Ne, ne.

– Juk tiek laiko praleidote kartu! Apie ką tada šnekėjotės?

– Apie primatus, jų evoliuciją. Buvai paminėtas ir tu.

– Vikai, – įspėjamai tarė Orenas.

Galiausiai neišlaikęs Vikas sprogo:

– Tik paskutiniam asilui šautų mintis, kad ji gali užsiminti apie Lozadą.

– Tu gali papasakoti, apie ką kalbėjotės, ar ne?

– Apie arklius. Sodybą. Kaip ten atsigauna jos širdis. Apie mano nuobodų darbą prie kompiuterio. Na, apie viską iš eilės, kaip kad paprastai plepa du vos susiėję žmonės.

– Tikrai nepanašu į pasimatymą, – kriuktelėjo Tigpenas.

Vikas vėl pašoko nuo kėdės.

– Na, man jau pakaks tų nesąmonių.

Orenas riktelėjo:

– Tai galų gale ar galima sužinoti, kokį įspūdį susidarei apie Renę Niuton?!

– Gerai, gerai. Kokį įspūdį susidariau? Na, visų pirma, kad ją tik be reikalo įtarinėjame. Visi jos ryšiai su Lozada baigėsi tą pačią akimirką, kai nuaidėjo teisėjo gongas, skelbiantis teismo pabaigą. Tarp kitko, ar kas nors seka patį Lozadą?

– Jo „Mersedesas“ visą dieną nebuvo pajudėjęs iš garažo, – tarė Tigpenas.

– Na, nežinau, – tarė Vikas. – Kad ir kaip ten būtų, mes tik tuščiai gaištame laiką toliau sekdami Renę Niuton. Nematau jokios prasmės. Ji visai nepanaši į ką nors nužudžiusį ar šal-

takraujiškai susidorojusį su konkurentu žmogų. Ar per tą laiką pastebėjome ką nors įtartina? Ničnieko. Ta pati kasdienė karuselė. O kol mes čia kiurksome įsistatę į akis degtukus, kad neužmigtume stebėdami jos gyvenimo rutiną, tikrasis daktaro Houvelo žudikas sau prunkščia į saują. Va toks mano įspūdis.

– Neužmiršk, kad ir aš su Lozada turiu sąskaitų. Ne tik tu.

– Taip, velniai rautų! – šūktelėjo Vikas. – Užtat ji neturi nieko bendra su Lozada.

– Aš dar nebūčiau toks tikras.

– Tai jau tavo bėdos, – mestelėjo Vikas ir čiupo skrybėlę.

– Išeini?

– Atspėjai.

– Namo?

– O kur daugiau?

– Į Galvestoną?

– Perduok Greisei ir mergaitėms nuo manęs labų dienų.

– Vikai...

– Iki, Orenai.

Vikas žengė prie durų, atidarė jas ir sustingo it žaibo trenktas. Už jų stovėjo Renė.

Ją pamatęs Tigpenas kažką suniurnėjo – Vikas pro ūžimą ausyse negalėjo suprasti ką. Orenas, šiaip visada tiesus, pasitempęs, tik nunarino galvą tarsi vaikas, užkluptas mamos su nepadoriu žurnalu. Kambaryje stojo spengianti tyla.

Renės žvilgsnis, apskriejęs visą trijulę, galiausiai grįžo prie Viko.

Tas žengė į priekį.

– Rene...

– Tu prakeiktas melagi.

Vikas nusprendė, kad jam dabar verčiau patylėti. Be to, kaip jis būtų galėjęs pasiteisinti?

Ji žengė prie lango, paėmė naktinio matymo žiūronus ir pridėjusi prie akių pažvelgė į savo namą. Vikas pastebėjo, kad

jos pečiai akimirką tarsi virptelėjo, bet padėjusi žiūronus ji atsisuko į juos vėl tokia pat tiesi ir ryžtinga. Ir tada jos žvilgsnis užkliuvo už pikantiškųjų Tigpeno nuotraukų galerijos ant sienos.

Išvydusi jas ji neteko žado, išbalo kaip drobė. Ir tuoj pat paraudo iš įniršio.

– Kuris iš jūsų čia vyriausias?

– Aš, – atsiliepė Orenas. – Kaip sužinojote?

Jis įtariai pašnairavo į Viką.

Viko išraiška tarsi bylojo: baik, ar tu mane kvailiu laikai?

Renė tarė:

– Galite būti ramus, detektyve Vesli, ponas Tredgilas tikrai moka dumti akis. Galite juo didžiuotis.

– Tada kaip sužinojote...

– Jeigu galima, dabar aš užduosiu keletą klausimų, – nutraukė ji Oreną. – Kodėl mane sekate?

– Daktaro Houvelo byloje liko daug mįslių.

– Ir ketinote jas įminti sekdami mane?

– Na, taip, tikėjomės.

– Ir kaip sekėsi?

– Kol kas nekaip.

– Ar klausėtės ir mano telefono pokalbių?

– Ne.

– Šniukštinėjote darbe?

– Truputį, – pripažino Orenas.

– Jūs šiurkščiai pažeidėte mano privatumą. Rytoj iš pat ryto mano advokatas susisieks su jūsų vadais.

– Sekame su jų žinia, daktare Niuton.

– Tai ne sekimas, o kažkoks žiūrėjimas pro rakto skylutę. Tikras... – dirstelėjusi į nuotraukas ir pritrūkusi žodžių savo pasibjaurėjimui išreikšti, ji žengė prie durų. – Laukite mano advokato.

Ji nubildėjo laiptais.

– Pasišikom.

Vikas, praleidęs pro ausis Tigpeno reziumė, puolė iš paskos ir pasivijęs ją jau ant šaligatvio griebė už rankos.

– Rene.

– Paleisk.

– Paklausyk.

Ji pabandė ištraukti ranką, bet Vikas nepaleido.

– Paklausyk, kaip viskas buvo.

– Gali nesivarginti, man neįdomu.

– Labai prašau.

– Eik po velnių.

– Man pačiam nesmagu.

Renė liovėsi vadavusis, pakėlė į jį akis ir karčiai nusijuokė.

– Kas čia dabar, pareigūne Tredgilai? Taip puikiai suvaidinote simpatiško nepažįstamojo vaidmenį. Nors šiaip gal jau buvote neakivaizdžiai pažįstamas, sprendžiant iš tų nuotraukų ant sienos.

– Suprantu, turi teisę ant manęs pykti.

– Ką tu čia įsivaizduoji, – metė ji, išsiplėšė iš Viko rankos ir liepsnojančiomis iš įtūžio akimis išpyškino: – Manai, taip man rūpi? Esi toks svarbus? Gailiuosi, kad apskritai tave sutikau. Nenoriu daugiau nė matyti.

Vikas šįkart nebandė jos sulaikyti, tik stovėjo ir žiūrėjo, kaip apsigręžusi tekina leidosi gatve. Lydėjo akimis, kol ji galiausiai dingo už kampo.

Keturioliktas skyrius

Vikui norėjosi tik vieno – prisigerti.

Savo neambicingam tikslui įgyvendinti jis pasirinko barą prie Saulėtojo parko, kur visada ūždavo daug žmonių, ir dabar sėdėjo ten parimęs jau prie kažkelinto *Wild Turkey* stiklo.

Jo nuotaiką labiau būtų atitikusi kokia aptriušusi lauko kavinė su aitriais gėrimais, liūdnai čirpiančia muzika ir paniurusiais lankytojais. Tačiau ši linksmybių oazė buvo tiesiai priešais Trejybės Bokštą, kur kaip inkstas taukuose vartėsi iš užsakomųjų žmogžudysčių gyvenantis Rikis Rojus Lozada.

Žėrintis Lozados gyvenimas tik didino Viko skausmą, kurį šįvakar norėjosi išgerti visą iki dugno. Vikas nutarė, kad iki jo bus likę dar bent pora stiklų.

– Labutis, kaubojau, tai geri vienas?

Šalia prie baro klestelėjo kažkokia mergina dažytais anglies juodumo plaukais, su marškinėliais, ant kurių žėrinčiomis sidabrinėmis raidėmis vinguriavo užrašas: PATIKĖK, TIKROS.

– Mieloji, aš šįvakar nelabai nusiteikęs bendrauti. Nėra ūpo. Todėl ir geriu vienas.

– Na, pabandyti juk galim, ar ne?

Vikas, gūžtelėjęs pečiais, pamojo barmenui. Mergina užsisakė to paties kaip jis ir kilstelėjusi stiklą prisistatė:

– Selė.

– Malonu susipažinti, Sele. Vikas.

– Ko taip nukabinęs nosį, Rikai? Susipykai su antrąja puse?

Vikas nepataisė savo vardo.

– Galima sakyti taip.

– Bjauru.

– Taigi.

– Dėl ko?

– Susipykome? Padariau nesąmonę. Netyčia sumelavau. Praradau pasitikėjimą. Na, pati supranti.

– Tokie jau tie vyrai, – karčiai tarė ji. – Tik nesuprantu kodėl.

– Kiaulės.

– Gal ir taip, visi vienodi, – pasakė ji ir patraukusi gerą mauką nusišypsojo. – Gal keičiam temą? Kuo užsiimi?

– Kada?

– Na, kur dirbi?

– A. Tu atspėjai – aš kaubojus.

– Eik tu? Aš tik šiaip, pajuokavau. Tu tikras kaubojus?

– Mhm. Va, šiandien tiesiai iš arklidžių – šakės, arkliai, šienas ir taip toliau.

Jis nebūtų nė susapnavęs, kad Renė, po pietų taip švelniai šnibždėjusis su arkliais ir šypsojusis, pavakare užgrius juos su griausmais ir grūmojimais, čaižydama žodžiais it botagais. Nuvijęs nemalonius prisiminimus į šalį ir mandagumu atsakydamas į mandagumą, Vikas paklausė Selės, ką ji veikianti.

– Šoku egzotinius šokius, – šelmiškai šyptelėjo ji ir suliūliavo krūtinę, kad net sidabro raidės ant marškinėlių ėmė banguoti.

Vikas, nenorėdamas pakirsti merginos pasitikėjimo savo talentu, apsimetė netekęs žado.

– Oho.

Ji iš pasitenkinimo net sukikeno.

– O kur šoki?

Jos veidas akimirksniu apsiniaukė.

– Na, kol kas dar niekur, tik dalyvauju peržiūrose. Laikinai dirbu ten, dangoraižyje. Valytoja, – atsakė ji ir mostelėjo galva į kitą gatvės pusę.

Vikas tučtuojau pastatė ausis, bet stengdamasis nuslėpti susidomėjimą plačiai nusišypsojo.

– Kai kur nors priims, būtinai pranešk. Pasitaikius progai norėčiau pažiūrėti, kaip šoki.

Ji uždėjo ranką jam ant šlaunies.

– Galėčiau ir dabar pašokti tau vienam. Namuose.

– Kur? Ten? – paklausė Vikas bakstelėdamas nykščiu į dangoraižį. – Turi ten butą?

– Juokauji, – prunkštelėjo ji. – Už kokias blusas?

– Velnias, norėčiau pažiūrėti, kaip ten atrodo iš vidaus, – svajingai grįžtelėjęs į Trejybės Bokštą pasakė Vikas. – Turbūt dar gražiau nei iš išorės, ką?

– O kaipgi. Ten gyvena vieni milijonieriai.

– Pavyzdžiui?

Atsargiai apsidairiusi ji tarė:

– Šiaip apie tai pasakoti mums draudžiama. Jei kas sužinotų, bematant lėkčiau iš darbo.

– A, aišku.

– Žinai, privatumas ir taip toliau.

– Suprantu, – mestelėjo Vikas ir nusigręžęs į televizorių, kabantį virš baro, apsimetė labai susidomėjęs be garso rodomu „Šauniuoju septynetu“.

– Bet tavim, manau, galima pasitikėti.

Selė niuktelėjo keliu jam į koją. Vikui atsisukus prisikišo prie pat jo ausies, tarsi netyčia priglusdama krūtimi prie alkūnės.

– Ar žinai tą mūsų lenktynininką?

Vikas pasakė žinąs, kad Fortvorte gyvena vienas NASCAR lenktynių dalyvis. Selė energingai palinksėjo.

– Vienuoliktame aukšte.

– Eik tu? Kaip jis iš arti?

– Visai mielas. Bet jau jo žmona... – susiraukė ji. – Tikra ragana.

– O kas dar?

– Anais metais gyveno vienas futbolininkas, bet jis buvo parduotas kitai komandai, tai išsikėlė. Dar šeštame aukšte yra tokia senutė, kuri filmavosi „Dalase“, tik nežinau nei pavardės, nei ką ten vaidino.

– Hmm, – apsimetęs, kad jo susidomėjimas blėsta, Vikas vėl įsmeigė akis į televizorių ir iš karto pajuto Selės krūtį dar labiau priglundant prie jo žasto, o ranką slystelint jo koja aukštyn.

– Ar girdėjai apie tą garsią žmogžudystės bylą, kai buvo išteisintas toks vyrukas?

Vikas abejingai mestelėjo:

– Žmogžudystės? Ne, negirdėjau. Kada tai buvo?

– Prieš porą savaičių. Jo pavardė Lozada.

– A, taip, kai pasakei pavardę, lyg kažką prisimenu. O ką, pažįsti jį?

Ji prisislinko visai prie pat Viko – atrodė, tuoj neišsilaikiusi nuvirs nuo kėdės.

– Mes su juo... na... nesvetimi. Jo apartamentai kaip tik mano aukšte. Taigi matausi kiekvieną dieną. Ir ne tik matausi, – reikšmingai kilstelėjusi antakius pasakė ji.

– Eik tu, negali būti. Pažįsti samdomą žudiką?

– Ššš, – prisidėjusi prie lūpų pirštą tarė ji ir vėl neramiai apsidairė. – Jei prisimeni, jo nenuteisė, paleido.

Ir sukikenusi pridūrė:

– O dabar jis linksminasi su manimi.

– Eik tu, – sukrizeno Vikas.

– Tai jau patikėk.

Jis pašnibždomis paklausė:

– Ar su juo kitaip... na, nei su visais kitais?

Ji, kiek pamąsčiusi, atsakė:

– Iš esmės tai ne, galima sakyti, tas pats. Tratinomės tik porą kartų, šiaip dažniausiai nori, kad jam pačiulpčiau. Tik vienas keistas dalykas, – ji prisispaudė dar arčiau, – ten pas jį – nė plaukelio.

– Kaip tai?

– Skutasi.

Vikas net išsprogino akis.

– Negali būti!

– Tikrai, nemeluoju.

– Tai tu jo draugė? – nuduodamas, kad jam tai daro begalinį įspūdį, pagarbiai paklausė Vikas.

– Na, neformaliai, – ji nuleido akis ir perbraukė pirštu jam per ranką. – Žinoma, jis mane įsimylėjęs ir taip toliau, tačiau... na, supranti, nemėgsta reikšti savo jausmų.

– Tai sakai, su kitomis jo nematei?

– Ne.

– Ir pas jį ten jokia niekada nesilankė?

– Ne.

– Iš kur žinai?

– Patikėk, moteris kitos moters pėdsakus iš karto pastebėtų. O pas jį reikia būti dvigubai akylesnei – vis bijau, kad kur nelindėtų pabėgęs prakeiktas skorpionas. Tfu, na ir šlykštūs padarai.

– Skorpionas?

Vikas žinojo, kad Lozada žavisi tais padarais, bet išgirdęs iš Selės apie terariumą su reguliuojama temperatūra net nustėro.

– Tad vaikštau išpūtusi akis.

– O skambučių nebūna?

– Skambučių?

– Na, kai tau tvarkantis kas nors paskambina, atsiliepi, jei jo tuo metu nėra namie?

– Baik, tą pačią dieną išlėkčiau iš darbo. Be to, jis turi tik mobilųjį.

– Prie tavęs kada nors juo kalbėjo?

– Kartą, bet negirdėjau ką.

– Nežinai, kalbėjo su vyru ar su moterimi?

Selė atšlijusi nužvelgė jį su nuostaba.

– O ko taip susidomėjai?

Vikas išsišiepęs patapšnojo jai per plaštaką, vis dar gulinčią jam ant šlaunies.

– Tik rūpinuosi tavimi, Sele. Norėjau įsitikinti, ar jis rimtas. Atrodo, gali dėl to būti visiškai rami.

Ji vėl prigludo prie Viko, šįkart jau visa krūtine įsiremdama į jo alkūnę.

– O tu simpampulka, Rikai. Gal traukiam pas mane? Turiu viskio.

– O kaip tas Lozada? Po to dar ims mane vaikytis.

– Nebijok, aš taip visada darau, ir nieko.

– Tai tu jo nemyli?

– Myliu. Jis tikras saldainiukas, gražiai rengiasi.

– Turtingas.

– Aha.

– Tai?..

– Na, jis... kartais man su juo baisu.

– Tikiuosi, prieš tave rankos nekelia?

– Ne. Na... šiaip tai nekelia, bet, pavyzdžiui, vakar sakydamas, kad niekam nepasakočiau apie...

– Vikai, ką tu čia veiki?

Vikas atsigręžė. Už nugaros žaibuodamas akimis stovėjo Orenas.

Selė suraukusi kaktą pasiteiravo Viko:

– Kas čia toks?

– Mano partneris Orenas. Orenai, susipažink, – Selė.

– Partneris?

– Taip.

– Tai tu žydras? – suspigo ji, kad net visas baras sužiuro.

Nusliuogusi nuo kėdės taip ryžtingai, kad net susiūbavo krūtys, Selė piktai nukaukšėjo savo aukštakulniais storapadžiais į šalį.

– Vis tiek norėčiau pažiūrėti, kaip šoki! – dar šūktelėjo pavymui Vikas.

– Papūsk tu man... – sviedė ji net neatsigręždama.

Tuo tarpu Orenas, sugriebęs jį už pakarpos, kone vilkte išvilko pro duris ir taip stumtelėjo, kad šis vos neišsitiesė kaip ilgas.

– Aš jau kelias valandas duoduosi po visą miestą tavęs ieškodamas.

Atgavęs pusiausvyrą Vikas tarė:

– Tik pabandyk dar kartą mane paliesti – pasigailėsi.

Orenas sugniaužė kumščius, kad net krumpliai pabalo.

– Visą komisariatą sukėliau ant kojų, paskelbėme tavo pikapo paiešką.

– O kam?

– Iš tavęs visada gali tikėtis kokios nors kvailystės.

Orenas pažiūrėjo į jį ir giliai įkvėpęs iškvėpė.

– Kokia širšė tau įgėlė, Vikai?

– Kokia dar širšė?

– Baik. Tu dabar visą laiką kažkoks suirzęs, pasišiaušęs. Šoki į akis dėl menkiausio niekniekio, viskas tau ne taip. Žinai, gal Tigpenas buvo teisus, kai pavadino tave prietranka.

– Na, tai eikit abu ir apsikabinę gulkit į lovą. Man kas – aš išvažiuoju.

Orenas, nunarinęs galvą it bulius, puolė į priekį, sugriebė Viką už atlapų ir bloškė prie sienos priremdamas alkūne. Jis savo karjerą policijoje pradėjo kaip nusikaltėlių kvartalo patrulis ir netruko pelnyti net aršiausiųjų pagarbą. Kaip Džo.

– Man nusibodo tavo išsisukinėjimai. Kas yra? Žinai, jei čia būtų Džo...

– Deja! – riktelėjo Vikas.

– Deja! O tai iškarštų tau kailį, pasidarytum šilkinis! – metė jam tiesiai į veidą Orenas.

– Atstok, velniai rautų, – atrėžė Vikas ir išsivadavo, regis, ne iš tokių jau kietų Oreno gniaužtų.

– Viskas dėl jos, ar ne?

Vikas atsigręžė.

– Dėl ko?

Orenas tik papurtė galvą ir nuvėrė jį žvilgsniu, kuriame atsispindėjo ir susierzinimas, ir gailestis.

– Ji iš tikrųjų ne tokia kokia dedasi, Vikai. Kekšė gydytojos chalatu.

– Ne.

– Pats kuo puikiausiai tai žinai po apsilankymo Daltone. Ant jos jojo, kas...

Vikas užsimojo, bet viskis padarė savo – Orenas spėjo išsilenkti, ir kumštis pataikė tik į platų jo petį. Nespėjęs nė mirktelėti, Vikas pajuto atsakomąjį smūgį į smakrą. Akyse pažiro kibirkštys.

Orenas sugriebė jį už marškinių, kad neparkristų, ir prisitraukęs iškošė:

– Reimondas Koljeris buvo nušautas prieš pat skyrybas. Žmona ryžosi skirtis dėl neištikimybės. Spėk, kas tarp jų buvo įsipainiojęs.

Vikas, nubloškęs Oreną į šalį, apsigręžė ir žiaukčiodamas nusverdėjo mašinų aikštelės link, kur stovėjo jo pikapas. Orenui neturėjo būti sunku jį surasti.

– Vikai!

Jis atsigręžė ir grėsmingai dūręs į Oreną pirštu vos gaudydamas kvapą sušvokštė:

– Jei dar kartą išgirsiu apie ją taip kalbant... Tik pabandyk.

Jis pats vos girdėjo savo žodžius. Reikia greičiau iš čia nešdintis, po velnių.

– Vikai, kaip tu vairuosi tokios būklės? Aš tave parvešiu į motelį. Arba važiuojam pas mane.

Vikas netaręs nė žodžio patraukė tolyn.

* * *

Pro savo visureigio, stovinčio mokamoje vietoje prie šaligatvio, langą Lozada stebėjo šią sceną tarp Viko ir buvusio Džo Tredgilo porininko Oreno Veslio. Ką jie kalbėjo, nebuvo girdėti, bet suprasti, kas vyksta, nebuvo sunku.

Lozada, matydamas juos susikibusius, negalėjo nuslėpti pasitenkinimo. Va čia tai geras. Policininkas prieš policininką. Draugas prieš draugą. Vikas Tredgilas dabar visų nemalonėje. Jėga.

Šiandien gera diena. Kaip išsižiojo Renė išgirdusi, kas iš tikrųjų yra Vikas. Jai dar nespėjus atsitokėti, jis pridėjo ir magaryčių: ją seka Fortvorto PK.

Tąkart Vikui meiliai dukart sutūtavus atsisveikinant su Rene, Lozada pasekė jį ir apsukęs kvartalą atsidūrė prie neva apleisto namo. Jam, seniai turinčiam reikalų su policija ir sekimu, buvo aišku kaip ant delno, kad tai slaptavietė: prie namo stovėjo trys automobiliai, tarp jų ir Viko pikapas. Aplink riogsojo statybinės medžiagos, bet nebuvo nė ženklo, kad su jomis kas būtų daroma. Statybinio laužo konteineris kieme irgi buvo tuščias. Kažkokia butaforija, ir jie dar mano, kad tuo pavyks jam, Lozadai, apdumti akis.

– Jų stebėjimo postas kitoje gatvės pusėje, kairėje, – pasakė jis Renei.

– Nesąmonė.

– Deja, ne, brangioji.

– O kam jiems mane sekti?

– Spėju, dėl to nužudyto tavo bendradarbio.

Ji nė nemirktelėjusi atrėmė:

– Netikiu.

Cha, būtų nepatikėjusi – nebūtų tučtuojau puolusi pro duris ir tekina aplinkiniu keliu pasileidusi prie ano namo, o po keleto minučių pikta it širšė išpuolusi iš ten Tredgilui vejantis.

Jie net neatkreipė dėmesio į visai čia pat stovintį jo visureigį. Šitie ratai buvo registruoti kita pavarde, todėl jais galima

buvo ramiai važinėti be policijos uodegos. Jei taip nori, tegu sau sekioja jo „Mersedesą". Kai turėdavo reikalų, jis sėsdavo į visureigį – ir sudie.

Lozada buvo taip arti, jog galėjo girdėti Renę rėžiant Vikui, kad daugiau nenori jo matyti. Dieve, kokia palaima buvo klausytis, kaip jo Renė taršo Viką Tredgilą taip, kad net tam kvaišai policajui negalėjo būti neaišku.

Stebėdamas ją liepsnote liepsnojant pykčiu, Lozada su džiaugsmu pajuto strėnas užliejantį karštį. Jei Renė lovoje bent perpus tiek karšta, tikrai verta dėl jos pasistengti.

Jai grįžus namo Lozada troško pulti iš paskos ir pereiti prie antrosios savo meilės scenarijaus dalies, bet dabar reikėjo nenuleisti akių nuo Tredgilo. Pasekė jį iki baro, kur tas, suprantama, nuėjo skandinti savo skausmo.

Vargšelis, pamanė sau Lozada stebėdamas Viką, juodą it debesis, žirgliojant tolyn nuo Oreno. Iš pradžių jam pirtį užkūrė Renė, o dabar štai ir geriausiais bičiulis. Toks erelis buvo, o dabar sprūdina kaip apipešiotas žvirblis.

Staiga pasigirdo beldimas į visureigio langelį. Lozada sureagavo žaibiškai – nespėjus nė mirktelėti, jo pistoleto vamzdis jau buvo nukreiptas į nustėrusios iš netikėtumo Selės Horton veidą.

– Jėzau, tai aš! – šūktelėjo ji per stiklą. – Pasirodė, kad čia tu, sakau, prieisiu ir įsitikinsiu. Ką čia veiki?

Lozada būtų galėjęs ją pasmaugti vietoje – Veslis vis dar stovėjo kitoje gatvės pusėje ir kalbėjosi su dviratį apsižergusiu patruliu.

– Dink.

– Nepriimsi pas save? – suniurzgė ji.

Ištiesęs ranką jis atidarė keleivio dureles. Velnias, jau verčiau tegu lipa, o tai stovės ir rėkaus ant visos gatvės. Ji įsirangė į vidų.

– O kur palikai „Mersedesą"? Žinoma, šitie ratai irgi jėga, – išpoškino ji braukdama ranka per glotnius odos apmušalus.

Tuo tarpu Lozada nenuleido akių nuo Veslio. Pažvelgusi į tą pusę, ji mestelėjo:

– Jis gėjus.

Lozada grįžtelėjo į ją.

– Ką?

– Žydras.

Vadovaujantis šūkiu „pažink savo priešą“ surinktais duomenimis, Veslis buvo pavyzdingas vyras ir dviejų dukterų tėvas.

– Iš kur ištraukei?

– Na, bare susipažinau su tokiu vyruku, jis pavaišino mane viskiu, mes įsišnekėjome, ir staiga kaip Pilypas iš kanapių išdygsta šitas. Visas persikreipęs iš pykčio. Pasirodo, jiedu – partneriai.

Ji ką, čiauškėjo su Tredgilu? O tas geraširdiškai pastatė jai viskio?

– O tas kitas irgi juodaodis?

Selė papurtė galvą.

– Ne, šviesiaplaukis, mėlynų akių. Kaubojus. Toks žalga, bet simpatiškas.

Tredgilas.

– Na, su žydrais, nors jie ir simpatiški, man nepakeliui.

Ištiesusi ranką Selė paglostė jam šakumą.

– O tavo ginklas kietas. Ką jau kalbėti apie pistoletą, – tarė ji ir prapliupo kvatotis iš savo lėkšto sąmojo.

– Apie ką kalbėjotės?

– Su kaubojumi? Na, papasakojau, kad svajoju tapti šokėja. Dar apie savo simpatiją, – pasakė ji ir pamerkė akį. – Spėk, apie ką?

Lozada išsiviepė.

– Turbūt nepažįstu.

Selė žaismingai jį kumštelėjo.

– Jis sakė...

– Tas kaubojus?

– Aha, sakė, kad jei pas tave nesilanko kitos, tai aš tau tikrai vienintelė.

Lozada sužnybo jai spenelį, išsišovusį pro kvailus marškinėlius.

– Iš kur jis sužinojo, kad pas mane niekas nesilanko? Turbūt iš tavęs?

– Aha, bet aš jam papasakojau tik... – ji staiga nutilo, baimingai žvilgtelėjo į jį ir išpyškino: – Aš jam apie tave nieko nepapasakojau, kaip tu ir prašei. Net neužsiminiau, tikrai.

– Šaunuolė, – mestelėjo jis ir taip suspaudė krūtį, kad ji net krūptelėjo iš skausmo. – Žinai, vos tave pamatau, man iš karto stojas.

– Hmm, jaučiu.

– Važiuojam į kokią nuošalesnę vietelę.

– O kam? Galim ir čia.

– Tam, apie ką galvoju, reikia kitos vietos.

Renė žvilgtelėjo į žadintuvą. Jau po trijų, o ji vis dar negali užmigti. Be penkiolikos šešios reikės būti skyriuje. Ji papureno pagalvę, ištiesino nuo vartymosi susisukusią antklodę ir užsimerkė, pasiryžusi nuvyti į šalį niekaip neduodančias ramybės pašalines mintis.

Po pusvalandžio vis dėlto galutinai pasidavė, nušlepsenusi į virtuvę užsikaitė elektrinį arbatinuką ir ėmė ruošti arbatą. Tačiau galva buvo sunki, rankos neklausė, ir ji tik iš kažkelinto karto pataikė uždėti arbatos dėžutės dangtelį.

– Šūdžius!

Pati vargiai būtų galėjusi nurodyti konkretų savo žodžių adresatą, nes tas „jis“ tiko tiek Vikui Tredgilui, tiek Lozadai. O gal net ir detektyvui Vesliui.

Rytoj užkurs jiems pirtį, dar paminės jos žodį. Advokatas iš pat ryto jau bus pas Veslio viršininkus. Tegu policija pateikia jai kaltinimus ir suima, o jei ne – tegu palieka ramybėje. Dabar ji nei pakarta, nei paleista – ant jos krinta šešėlis

žmogžudystės, su kuria neturi nieko bendro ir apie kurią ničnieko nežino.

Lozados dėkingumas turi baigtis tomis šešiasdešimčia rožių. Visa kita jau būtų beprotybė.

Tas vyras ją baugino. Vien nuo jo balso nugara nueidavo pagaugais. Jis iš tų, kurie neatstoja ir atkakliai, kantriai siekia savo tikslo. Jis nesiliaus, skambinės diena po dienos – ir ką ji gali padaryti?

Žinoma, ji galėjo kreiptis į policiją, bet tai reikėjo padaryti anksčiau. Dabar pranešdama apie Lozados elgesį Vesliui, ji tik patvirtins arba net sustiprins įtarimus. Anksčiau ar vėliau vis tiek paaiškės, kad ji niekuo dėta dėl Li mirties, o kol kas...

Būtent „kol kas“ ir kėlė didžiausią nerimą. Anksčiau ar vėliau jie išsišniukštinės tą nelemtą įvykį Daltone, o jau tada...

Sušvilpė arbatinukas. Prišokusi Renė jį išjungė, užplikė arbatą ir nešina puoduku patraukė į svetainę. Įsijungė televizorių ir parietusi kojas įsitaisė sofos gale. Maigydama pultelį perbėgo kanalus, ieškodama kokios nors laidos, kuri leistų užmiršti Lozadą. Ir negalvoti apie Viką.

Ji melavo, kad ant jo nepyksta. Ji tiesiog siuto, niršo ir pati ant savęs, kad pasijuto įskaudinta, nors jau manė daugiau nepasiduosianti silpnumui ir niekada prie nieko neprisirišianti. Deja.

Ji vis bandė atšaldyti jo simpatiją, bet jis neatlyžo ir savo atkaklumu negalėjo nepaglostyti jai širdies, nepelnyti jos prielankumo. Ji net nutirpo iš laimės išvydusi, kad už skriejusio paskui ją pikapo vairo – jis...

O pasirodo, visas šis dėmesys – tik būdas policininkui prisigretinti prie įtariamosios.

Tai buvo jai kaip šaltas dušas. Metams bėgant skaudūs prisiminimai ėmė blėsti, laikas apgydė senas žaizdas, į širdį pradėjo smelktis abejonė, ar ji nebus suklydusi atgręždama pasauliui nugarą, ir tik bac! – Viko antausis priminė, kaip ir

kas. Na, tai bus gera pamoka, už kurią, ko gero, net reikėtų jam padėkoti.

Tik sujaukė jai širdį, prižadino miegančius jausmus, įžiebė meilės ilgesį. Meilės jam...

Ji pastatė nugertą puodelį ant stalelio ir įsitaisė pusiau gulom. Vos užsimerkus prieš akis iškilo vakarykštė popietė, ji, raita ant Krolio, saulė ir šiltas vėjas, švilpiantis pro ausis, jiems lengvai it paukštis skriejant į priekį...

Jei tada būtų žinojusi, kad pavymui lekia Vikas, turbūt širdyje būtų buvę dar smagiau. Su juo taip gera... Tas kreivas priekinis dantis...

Staiga sučirškęs telefonas prikėlė ją iš sapnų.

Penkioliktas skyrius

Vikas nė neatsigręždamas patraukė tolyn nuo Oreno. Galiausiai įšokęs į savo pikapą – aikštelės sargas ilgiausiai kuitėsi skaičiuodamas, kiek mokėti, – jis nuvažiavo ir sustojęs kažkokioje nuošalioje gatvelėje pabandė save įtikinti, kad mirtinas pavojus jam negresia.

Jis vis pleškino sau ant riešo guminę apyrankę, bet smegenys atkakliai kalė, rėkte rėkė viena: pavojus, pavojus, pavojus... Tiesą sakant, jis nelabai tikėjo, kad toks triukas galėtų pagelbėti, tai tas pat kaip bandyti sprigtu sulaikyti įsisiautėjusį bulių, tačiau gydytojas patarė, tai ir užsimovė.

Rankų ir kojų pirštai dilgčiojo, tada nutirpo kojos, paskui rankos. Pirmą kartą ištikus paralyžiaus priepuoliui, Vikas buvo šimtu nuošimčių tikras, kad jam smegenų navikas. Tačiau, kaip jam vėliau buvo išaiškinta, taip nutikdavo dėl hiperventiliacijos kraujyje sumažėjus deguonies.

Atsidaręs automobilio daiktadėžę, Vikas išsitraukė priešpiečių maišelį, kurį visada vežiodavosi su savimi. Prisidėjus prie veido ir kiek pakvėpavus į jį, dilgčiojimas rankų ir kojų pirštuose atslūgo, tirpulys praėjo, ir Vikui kiek prašviesėjo.

Bet širdis vis dar daužėsi tarsi kyburiuojant virš bedugnės. Jis visas buvo šlapias nuo prakaito, ir nors sąmonė žinojo, kad nemirs, kūnas negalėjo tuo patikėti.

Pirmą kartą toks priepuolis Viką ištiko pietaujant su bičiuliais. Jis sau ramiai sėdėjo už stalo, skanavo kažkokį valgį, ir staiga jį užgriuvo panika. Be jokio įspėjimo, kaip žaibas iš giedro dangaus.

Ūmai kažkokia galinga banga ūžtelėjo į galvą, akis aptraukė baltas rūkas, o visu kūnu tarsi pradėjo tekėti elektros srovė. Rankos ir kojos ėmė tirtėti, pasidarė bloga. Vikas skubiai pakilo ir puolė į tualetą. Jam paleido vidurius, kūną krėtė klaikūs traukuliai, galvą tarsi kas peiliais raižė, širdis daužyte daužėsi, ir nors kvėpavimas padažnėjo keliskart, jam atrodė, kad į plaučius nepajėgia įtraukti nė gurkšnio oro.

Akyse viskas susiliejo, jis nebesuprato nei kur yra, nei kas jam darosi, tik mintis, kad jau miršta, kalte kalė į galvą.

Po dvidešimties minučių jis atsigaivelėjo, vargais negalais atsistojo ant kojų, apsišlakstė veidą šaltu vandeniu ir atsiprašęs draugų movė iš restorano, jausdamasis ką tik per plauką neiškeliavęs į anapus. Namie griuvęs į lovą išmiegojo lygiai dvylika valandų. Atsibudęs kitą dieną jautėsi silpnas, bet šiaip visai nieko, todėl spėjo, kad tai bus buvęs koks piktas virusas arba apsinuodijimas „Marinaros“ padažu.

Tačiau po dviejų dienų priepuolis pasikartojo. Jį tiesiog vidury nakties išplėšė iš miegų gyvuliška baimė, kad mirtis jau čia pat. Širdis plazdėjo kaip pabaidytas paukštis, išpylė šaltas prakaitas, dusino, jis vos ne vos gaudė orą, vėl taip pat ėmė tirpti rankų ir kojų pirštai, galvą skelte skėlė, joje tilindžiavo vienintelė mintis – štai ir viskas, dabar jau galas.

Ta neganda jį ištiko tuoj po tos nelemtos istorijos su Lozada, nužudžiusiu Džo ir įstačiusiu ragus visam Fortvorto PK ir Vikui asmeniškai. Tarsi to būtų negana, gavo dar vieną likimo dovanėlę. Eidamas pas gydytoją, Vikas nė neabejojo, kad tai mirtina liga.

– Norite pasakyti – man pasimaišė protas?

Atlikus visus įmanomus tyrimus – neurologinį, gastroenterologinį, kardiologinį ir taip toliau – gydytojo paskelbta galutinė diagnozė buvo tokia: tai baimės priepuoliai.

Jis nuramino Viką, kad su galva viskas gerai, ir paaiškino, kas ir kaip.

Vikas lengviau atsikvėpė – vis dėlto ne vėžys, nors jo džiaugsmą netruko pakeisti neviltis, kai sužinojo, kad negalavimo priežasties medicina kol kas nustatyti negali, todėl greitų gydymo rezultatų verčiau nesitikėti.

– Tai gali būti pavieniai priepuoliai, kurie daugiau nesikartos, – tarė jam gydytojas. – Bet gali būti ir kitaip, kai kuriems žmonėms jie kartojasi visą gyvenimą.

Vikas išstudijavo visą literatūrą apie tokius priepuolius. Nustebo sužinojęs, kad tuo skundžiasi vienas iš 160 žmonių. Mintis, kad jis ne vienas toks, savotiškai guodė.

Tuo tarpu jis kas savaitę lankydavosi pas terapeutą, profilaktiškai gėrė vaistus ir galiausiai tiek gydytojus, tiek pats save įtikino esąs vėl sveikas kaip ridikas.

– Aš jau atsistačiau, – pareiškė jis psichologui. – Tie dalykai, kurie galėjo išprovokuoti priepuolius, dabar jau praeityje. Man jau viskas gerai.

Ir ištisus dešimt mėnesių, iki pat dabar, atrodė, kad taip ir yra. Iki šito priepuolio. Laimė, nestipraus. Jam pavyko atsispirti panikai ir nesileisti jos užvaldomam. Gal vis dėlto padėjo ir ta guminė apyrankė.

Luktelėjęs dar penkias minutes, kad įsitikintų, jog priepuolis nepasikartos, jis pajudėjo ir įsukęs į vakarinį aplinkkelį leidosi be jokio tikslo į priekį, galvoje spiečiais sukantis mintims apie Renę Niuton. Chirurgė. Raitelė. Viliokė. Žmogžudė.

Galimas daiktas, baimės priepuolį sukėlė žinia, kad šešiolikos metų ji buvo įsipainiojusi į santykius su vedusiu vyru, tėvo verslo partneriu, taigi turbūt gerokai vyresniu už ją. Vadinasi, būdama paauglė, ji suardė šeimą.

Tai atitiko Kristal nupieštą siautulingos jauniklės portretą. Iš pusnuogės po miestą besiduodančios mergos gali tikėtis santykių su tėvo verslo partneriu ir šeimos ardymo, gal net kvatojantis iš pasitenkinimo.

Daltoniečiai turėjo būti pašiurpę nuo tokių dalykų, o tėvo verslo partnerio žūtis turbūt buvo paskutinis lašas, privertęs tėvus nieko nelaukiant jos atsikratyti išgrūdant į internatą.

Tačiau visa tai taip nederėjo su šia moterimi. Žinoma, Vikas su ja bendravo vos porą kartų, bet to visai pakako įspūdžiui susidaryti.

Ji laikėsi atokiai nuo bet kokių linksmybių, ką jau kalbėti apie šėliojimus. Galima sakyti, gyveno atsiskyrėlės gyvenimą. Ir koks jau ten akiplėšiškas seksualumas, jei ji kaip ugnies vengia vyro prisilietimo, neleidžia net paglostyti jai skruosto?

Tos Renės Niuton skyrėsi kaip dvi medalio pusės, ir Vikas tiesiog siuto bergždžiai laužydamas galvą ir niekaip neįstengdamas jų susieti. Tai jau šis tas daugiau nei vien Lozada ar gydytojo nužudymo byla; Orenas tai matė, todėl ir bandė laikyti jį už pavadžio.

Ant Oreno jis negalėjo pykti. Na, taip, žiebė jam, prišnekėjo nesąmonių apie Renę, bet juk detektyvs privalo būti įtarus. Oreno pakviestas į pagalbą, jis ne padėjo, o tik dar labiau viską supainiojo.

Staiga Vikas susizgribo, kad jo važiuota visai ne be tikslo – pikapas riedėjo jo vaikystės gatve. Galbūt intuicija buvo pakuždėjusi, kad dabar reikia stabtelėti, susivokti savyje. Vikas sustojo priešais savo gimtąjį namą.

Pardavė jį po Džo žūties. Vienas toliau ten gyventi tiesiog nebūtų pajėgęs. Nežinia, ar ten tebegyvena namą įsigijusi pora, o gal jau kokie kiti žmonės, bet net ir patamsyje buvo matyti, kad jis rūpestingai prižiūrimas.

Veja buvo kruopščiai nupjauta, gyvatvorė apkarpyta. Langinės švietė jau kita spalva, nors mamai ji turbūt būtų patikusi. Jos sodintas rožynas rytų pusėje vešėjo kaip senais laikais.

Vikas beveik girdėjo, kaip anais laikais, tėvą sakant:

– Gėdytumėtės, jūs drigantai. Lyg nežinotumėt, kaip mama apie jas tupinėja.

– Mes netyčia, – murmėjo Vikas.

– Juk prašė jūsų paėjėti toliau nuo jų su tuo savo kamuoliu. Ar neprašė?

Vikas šoko gaudyti brolio paspirto kamuolio ir nė nepastebėjo, kaip kartu su juo įlėkė tiesiai į rožyną. Kol išsivoliojęs galiausiai išsivadavo iš dyglių, pusė rožių gulėjo kaip dalgiu išguldytos. Mama, išvydusi tokį vaizdą, pravirko nesakiusi nė žodžio, o tėvas, grįžęs namo ir viską sužinojęs, užkūrė jiems pirtį.

– Nuo šiol futbolą žaisite dykvietėje gatvės gale. Ar supratot?

– Tėti, bet kad ten pilna rudųjų skruzdėlių, – prieštaravo Vikas.

– Tu patylėsi ar ne... – sušnypštė Džo.

– Noriu ir kalbu. Jei nebūtum taip smarkiai spyręs to sumauto kamuolio...

– Vikai!

Kai tėvas imdavo taip griaudėti, jiedu su Džo žinodavo, kad verčiau prikąsti liežuvį ir palaukti, kol audra praeis.

– Šį savaitgalį išvalysite garažą ir išgrandysite latakus. Jokių draugų, jokių žaidimų gatvėje. Ir jei tik išgirsiu skundžiantis, vaidijantis ar keikiantis, – sulig paskutiniu punktu tėvas įbedė akis į Viką, – kitą savaitgalį man šuniu kauksite.

Prisiminęs tai Vikas tik nusišypsojo. Netgi vaikas būdamas Džo mokėjo susitvardyti ir prikąsti liežuvį, o jis pats taip ir neišmoko iki šiol.

Tas namas žadino galybę įvairiausių prisiminimų. Kaip jie laukdavo gimtadienių, Kalėdų, Velykų, kokias vaišes tada suruošdavo mama. Kaip laikė kates, šunis, du žiurkėnus ir sužeistą strazdą. Arba kaip jis, krisdamas iš riešutmedžio kieme, susilaužė ranką, o mama vis kūkčiojo kartodama, kad galėjo nusisukti sprandą. Kaip Džo įsigijo savus ratus ir leido Vikui pasėdėti už vairo aiškindamas, kur kas.

Čia šurmuliavo jųdviejų su Džo išleistuvių – tiek baigus mokyklą, tiek policijos akademiją – šventės. Tėvai be galo didžiavosi, kad jų atžalos pasirinko tokį kelią. Tėvas savo pasakojimais apie du sūnus policininkus garantuotai išūžė ausis bendradarbiams sraigtasparnių gamykloje.

Žinoma, ne visi prisiminimai buvo tokie linksmi. Pavyzdžiui, tos dienos, kai sužinojo, kad tėtis serga vėžiu. Tada jiedu su Džo jau gyveno atskirai, kiekvienas savo bute, bet dažnai susibėgdavo pas tėvus.

Ir tąkart kaip tik sėdėjo įsitaisę virtuvėje už stalo, kirsdami šokoladinį pyragą ir kaip visada pasakodami nutikimus iš savo darbo, kurių tėtis su mama mėgdavo klausytis. Žinoma, kiek pacenzūruotus, kad per daug nesijaudintų. Paskui tėvas staiga surimtėjo, o mama, negalėdama sulaikyti ašarų, išpuolė iš virtuvės.

O po dvejų metų kažkoks geltonsnapis, kaip akis išdegęs įlėkęs į sankryžą per raudoną šviesą, rėžėsi tiesiai į jos automobilį. Atvykę greitosios medikai konstatavo, kad mama mirė vietoje. Iš pradžių Vikas niršo, keikė likimą ir visa kita, kas ten, aukštai, kad vieną po kito atėmė abu tėvus, tačiau vėliau pagalvojo: gal kaip tik tai buvo išganymas – mama nebūtų atlaikiusi žinios apie savo pirmagimio žūtį. Nieko nėra baisiau, nei tėvams laidoti savo vaikus.

Aišku, ne ką lengviau ir broliui laidoti brolį. Po jo žūties Vikas liko pasaulyje vienas kaip pirštas.

Po mamos mirties jiedu kartu apsigyveno tėvų namuose. Tą vakarą pas Viką buvo užgriuvusi draugų kompanija, visi šėlo, linksminosi, ir per kurtinamą muziką jis vos išgirdo čirškiant durų skambutį. O atidaręs nustebo išvydęs ant slenksčio stovinčius Oreną su Greise.

– Aaa, kas nors pasiskundė? Dėl muzikos? – Vikas tarsi pasiduodamas iškėlė rankas. – Daugiau taip nedarysime, pareigūne, tikrai.

Tačiau Orenas nė nešyptelėjo, Greisės akys buvo drėgnos.

Ūmai galvoje šmėkštelėjo klaiki nuojauta:

– O kur Džo?

Buvo galima ir neklausti – jis jau ir taip žinojo atsakymą.

Vikas atsidusęs metė paskutinį graudų žvilgsnį į savo prarastąjį rojų ir spustelėjęs akceleratorių nuvažiavo.

– Na, seni, gal šiandien pakaks atsiminimų.

Miestas miegojo, gatvėmis tik protarpiais prariedėdavo vienas kitas automobilis. Įsukęs į motelio aikštelę, jis išlipo, nukėblinęs prie savo numerio atsirakino duris ir įslinko į vidų.

Kambaryje oras buvo priplėkęs. Čia net sienos, rodos, buvo prisigėrusios cigarečių dūmų ir greito maisto kvapsnių. Kad kiek prasivėdintų, Vikas visa galia paleido ūžti kondicionierių. Lova, nors sukrypusi ir išdubusi, masino kaip tikras pūkų guolis. Bet pirma reikia nusiprausti.

Net ir tokį ankstyvą rytą karštas vanduo baigėsi nė nespėjus kaip reikiant išsimuilinti, bet tai Viko neišgąsdino. Jis dar ilgai stovėjo pakišęs galvą po vėsaus vandens srove, tarsi norėdamas nuplauti paskutinius baimės priepuolio likučius. Be to, jau buvo bepradedąs priprasti prie tokio drungno dušo. Regis, jam grėsė draugauti su juo visą gyvenimą.

Užsukęs vandenį Vikas išgirdo kambaryje kažką bildant.

– Velniai rautų, – suniurnėjo jis.

Ta kambarinė jį seka, ne kitaip. Kažkokia nesąmonė. Juk dabar tik... Jis dirstelėjo į laikrodį. Dvidešimt trys po keturių. Velnias, reikės pasakyti administratoriui.

Piktai čiupęs nuo kabyklos rankšluostį ir susijuosęs strėnas, jis išvirto pro duris.

Mergina aukštielninka gulėjo jo lovoje. Stalinės lempos šviesoje žėrėjo sidabro raidės ant marškinėlių, blizgėjo atmerktos akys ir krauju žydėjo dvi skylutės kaktoje.

Vikas staiga pajuto kažką sau už nugaros, bet nespėjus nė grįžtelėti tvirta ranka apglėbė jam kaklą. Kažkas smarkiai smogė jam į liemenį. Ausyse suspengė, kambarys ėmė plaukti prieš akis.

– Tu jai prišaukei mirtį, Tredgilai. O dabar tavo laikas.

Liemenį nutvilkęs skausmas pažadino kažkokį pirmykštį savisaugos instinktą. Vikas viena ranka plėštelėjo užpuoliko ranką nuo kaklo, o kitos alkūne smogė atgal. Jautė, kad pataikė į šonkaulius, bet tik kliudė. Jis užsimojo dar kartą, spyrė užpuolikui kulnu taikydamas į kelį. O gal tik bandė spirti, tikrai nežinojo.

Jėgos visiškai apleido, kūnas neklausė.

– Pone Tredgilai? – staiga tarsi iš kažkur toli ataidėjo duslus balsas ir pasigirdo atkaklus beldimas į duris.

– Šūdas!

Ranka, smaugianti kaklą, atsileido, Viko keliai sulinko, ir jis susmuko plodamasis veidu į gižiai dvokiantį kilimą. Galva, atrodė, sprogs kaip arbūzas.

Jis su palengvėjimu pajuto, kaip sąmonę aptraukia miglos.

Renė, sustojusi ligoninės automobilių aikštelėje, nuskubėjo į priėmimo skyrių.

– Daktare Niuton, trečia operacinė.

Ji švystelėjo budėtojai savo rankinę ir tarusi: „Pasaugokit, gerai?“, tekina pasileido koridoriumi. Ten spėriai sukosi pagalbinis personalas, laikydama paruoštą chalatą jau stovėjo jos laukdama seselė. Renė, akimirksniu įsinėrusi į jį, užsitempė gumines pirštines, užsidėjo apsauginius akinius ir tarė:

– Klausau.

Rezidentas išpyškino:

– Vyras, keturiasdešimt vienerių, durtinė žaizda nugaroje, dešiniame šone. Įrankis žaizdoje.

– Inkstas?

– Greičiausia.

– Kraujospūdis krito iki aštuoniasdešimties, – pranešė seselė.

Praktikantas ir kitos seselės raportavo, kad pacientas intubuotas, jam perpilta Rh– 0 grupės kraujo, į veną suleista Ringerio laktato tirpalo. Pacientas buvo paverstas ant kairio

šono, kad Renė galėtų apžiūrėti žaizdą. Iš jos kyšojo atsuktuvo rankena.

– Pilvo ertmė pilna kraujo.

Užmetusi akį Renė nutarė, kad teks apsieiti be peritoninio plovimo ir kompiuterinės tomografijos – pacientas gali mirti nuo vidinio kraujavimo.

– Daktare, krinta kraujospūdis.

Tą pusę minutės Renės galva, apdorodama kalną informacijos, ūžė kaip kompiuteris. Seselė, atsiliepusi telefonu, padėjo ragelį ir šūktelėjo:

– Operacinė paruošta.

Renė tarė:

– Pirmyn.

Jau gręždamasi eiti ji dirstelėjo į paciento veidą ir aiktelėjo. Visi sužiuro į ją.

– Kas atsitiko, daktare Niuton?

– Jums bloga?

Ji papurtė galvą ir kimiai tarė:

– Važiuojam.

Personalas vis dar stovėjo sustingęs.

– Bėgte!

Tarsi pabudusios iš miego, seselės užgulė ratukus ir išnėrė su jais į koridorių. Renė švytravo šalia. Jau beveik pasiekus jų laukiantį pravirą liftą, kažkas šūktelėjo pavymui:

– Palaukit, daktare Niuton!

Atsigręžusi ji išvydo prie jos skubantį detektyvą Veslį.

– Detektyve, vėliau. Nematot – manęs laukia skubi operacija.

– Jūs Viko neoperuosite.

– Čia dabar kas?

– Operuos kitas chirurgas.

– O aš – ne chirurgė?

– Viką operuos kitas.

Ratukai jau buvo įriedėję į liftą, ir Renė mostelėjo personalui kilti į viršų.

– Aš tuoj.

Lifto durims užsidarius, Renė vėl atsigręžė į Veslį.

– Ar suprantate, kad jam šokas ir jis gali mirti bet kurią akimirką?

– Daktaras Cukermanas po penkių minučių bus čia.

– Deja, tiek laukti negalime, detektyve. Be to, aš turiu daugiau patirties už daktarą Cukermaną ir mano specializacija kaip tik yra traumos. Darykit ką norit, bet pacientas miršta, ir mano pareiga – jam padėti.

Ryžtingai atrėmusi jo žvilgsnį, ji apsigręžė ir bėgte nubėgo prie pravirų lifto durų.

– Kaip mergaitės?

– Orenai, baik kas penkias minutes klausinėti vis to paties. Skambinau, viskas gerai.

Jis paėmęs paglostė Greisės plaštaką.

– Na, nepyk.

– Suprantu, – tarė ji apglėbdama vyrą per pečius. – Nusiramink. Ta policininkė, kur pasiuntei, pagamino joms pusryčius. Prie namų irgi budi policininkas.

Greisė ėmėsi masažuoti jam sprandą.

– Nesijaudink, viskas bus gerai.

– Aš nesijaudinu, – pasakė Orenas ir pašoko nuo laukiamojo minkštasuolio. – Ką jie ten taip ilgai daro? Operuoja jau kelias valandas.

– Gal tai kaip tik geras ženklas.

– Nesuprantu, ką jie...

– Jūs detektyvas Veslis?

Atsigręžęs jis išvydo seselę žaliu chirurginiu chalatu.

– Daktarė Niuton tuoj ateis. Prašė palaukti.

– O kaip Vikas? Pacientas? Kaip jis?

– Palaukite daktarės Niuton, – tepasakė seselė ir dingo už dvivėrių durų.

Greisė sugriebė Oreną už rankos ir timptelėjusi pasisodino šalia. Jis klestelėjo į minkštasuolį ir užsidengė veidą rankomis.

– Nieko nesako, vadinasi – mirė.

– Paprasčiausiai tai ne jos kompetencija.

– Jaučiu, kad mirė.

– Orenai, jis stiprus kaip jautis, atlaikys.

– Viskas taip pat kaip su Džo.

– Baik.

– Vienintelis skirtumas tas, kad Džo jau buvo negyvas, kai jį radau.

– Jis ne Džo, dabar viskas bus kitaip.

– Nesugebėjau išgelbėti nei Džo, nei Viko.

– Juk tu dėl to nekaltas.

– Jei Vikas iškeliavo anapus...

– Neiškeliavo, ką tu čia įsikalei į galvą.

– Greise, jei jis miręs, Džo man nedovanos. Juk aš turėjau rūpintis jo broliu. Saugoti jį.

– Liaukis! Baik čia save graužti. Negi dabar tu dėl visko kaltas?

– Taigi kad aš. Jei ne aš, Vikas sau ramiai drybsotų Galvestono paplūdimyje, gyvas ir sveikas, o ne merdėdamas ant grindų tame sušiktame motelyje.

Oreno balsas užlūžo.

– O kai užsiminė, ar policijos komisariatas negalėjo jam išnuomoti geresnio būsto, aš pasakiau, kad neinkštų, kad tas motelis, palyginti su jo lūšna, – tikri rūmai. Tikri rūmai!..

– Vikas nemirė.

– Iš kur tu gali žinoti?

Ji šyptelėjo:

– Tokių pasišiaušėlių kaip jis mirtis neima.

Orenui velniškai norėjosi tuo tikėti. Aišku, Greisė psichologė, toks jos darbas – rasti gerą žodį net beviltiškiausioje situacijoje. Tačiau net jei tai buvo tik paguodos žodžiai, vis tiek jie šildė, ir Orenas juos priėmė su dėkingumu.

Daktarė Niuton pasirodė operacinės tarpdury po gerų dešimties minučių. Jos laikysena – lėtas žingsnis, veidas be išraiškos – nežadėjo nieko gero.

Ji buvo užsimetusi chalatą, bet iš po jo aiškiai matėsi ant chirurgės apdaro tamsuojančios kraujo dėmės. Iš po kepurės kyšojo sulipusių nuo prakaito plaukų sruogos, paakiai buvo pajuodę, ji atrodė kaip alkana liūtė.

– Jis išgyveno, – vos priėjusi ji iš karto paskubėjo juos nuraminti.

Orenas atsiduso taip, tarsi jam nuo krūtinės būtų nuslinkęs kalnas, ir stipriai apkabino žmoną. Greisė įkniaubė veidą jam į krūtinę, o jos lūpos ėmė šnibždėti padėkos žodžius. Jiems kurį laiką taip parymojus, Orenas paleido ją iš glėbio ir nusišluostė sudrėkusias akis.

Greisė ištiesė ranką.

– Greisė Vesli.

– Renė Niuton.

– Labai jums ačiū, daktare Niuton.

Moterims paspaudus rankas, Renė ištiesė Orenui plastikinį maišelį su kruvinu *Phillips* atsuktuvu.

– Išskyrus mane, prie jo niekas daugiau nesilietė.

Paskui, susikišusi rankas į chalato kišenes, ji išdėstė padėtį:

– Žaizda buvo gili, pažeista didelė dešinio inksto dalis. Ją susiuvome, turėtų visiškai atsistatyti. Be to, keliose vietose buvo pažeisti ir raumenys. Mūsų ortopedas, kaip reikiant paplušėjęs, juos irgi sutvarkė. Jei norėtumėte sužinoti daugiau, vėliau galite pas jį užsukti.

– Jis neteko daug kraujo, taip? – paklausė Orenas.

Renė linktelėjo.

– Kraujavo iš prakirstos arterijos. Mums pavyko atstatyti inkstų kraujotaką. Dar kelios minutės, ir jie būtų liovęsi funkcionavę arba ligonis būtų mirtinai nukraujavęs.

Kitaip tariant, jeigu jie būtų laukę daktaro Cukermano, Vikas jau būtų iškeliavęs į anapilį. Orenas pasiteiravo, kada bus galima jį aplankyti.

– Kad ir dabar. Eime, palydėsiu.

Ji apsigręžusi nužingsniavo, Orenas su Greise nusekė iš

paskos. Greisė, pajutusi tarp savo vyro ir Renės tvyrančią įtampą, klausiamai į jį žvilgtelėjo ir šnibžtelėjo:

– Kas?

Orenas vien tylomis papurtė galvą leisdamas suprasti, kad dabar ne laikas. Kai viską papasakos, Greisė supras, kodėl jis su Rene laikosi mandagiai, bet šaltai.

Žengę pro dvejas automatiškai atsidarančias duris, jie atsidūrė intensyviosios terapijos skyriuje.

– Jis dar neatsigavęs po narkozės. Ir neišsigąskite – jo veidas sužalotas.

– Jis pats susižalojo krisdamas.

Gydytoja Niuton stabtelėjo ir išplėstomis akimis susijaudinusi atsigręžė į Oreną.

– Užpuolikas turbūt puolė iš už nugaros ir sugriebė jį už kaklo, – paaiškino šis. – Kai paleido, Vikas krito veidu į grindis. Taip jį ir rado paramedikai.

Žinoma, Orenas kukliai nutylėjo, kad praskeltas Viko smakras – jo paties nuopelnas.

– Ortopedas peršvietė jo veidą, – tarė ji. – Skruostikaulis nelūžęs, bet... Na, patys pamatysite.

Ji mostelėjo užeiti į vieną palatą. Greisė, drąsesnė, žengė pro duris pirmoji, bet priėjus prie lovos ir dirstelėjus į Viką jai sugniaužė gerklę ir ji apsipylė ašaromis. Orenui ir per žmonos pečius viskas buvo matyti kaip ant delno. Jis tylomis susikeikė.

Apkamšytas pagalvėmis, Vikas gulėjo ant kairio šono. Kyšanti dešinė veido pusė buvo taip smarkiai sutinusi, kad vargiai galėjai jį pažinti, o užkritusios akies apskritai nebuvo matyti. Prie lūpų buvo pritvirtintas kvėpuojamasis vamzdelis. Palyginti su visu tuo, prakirstas smakras buvo vieni niekai, tačiau Orenui į jį pažvelgus pasidarė silpna.

– Žarnynas, laimė, nepažeistas, bet dėl viso pikto nuo infekcijos sulašinome antibiotikų, – vėl įprastu dalykišku tonu ėmė dėstyti Renė. – Taip pat įvedėme kateterį. Iš pradžių šlapime buvo kiek kraujo, bet vėliau jis išnyko.

– Tai geras ženklas, ar ne? – pasiteiravo Greisė.

– Taip. Jo širdis stipri, pulsas lygus. Nuolatos stebime spaudimą. Kai atgaus sąmonę, nuimsime respiratorių. Žinoma, kurį laiką dar teks leisti nuskausminamuosius. Organizmas stiprus, jei išgyveno, vadinasi, neabejotinai pasveiks. Intensyviosios terapijos skyriuje dar palaikysime kelias dienas, stebėsime, kaip gyja, bet prognozės geros.

Jiems dar kiek tylomis pastovėjus prie Viko lovos, gydytoja Niuton mostelėjo eiti.

– Turbūt reikėtų pranešti artimiesiems? Šeimai? Mes, deja, neturime jokių duomenų.

– Vikas nevedęs, – pirma atsiliepė Greisė. – Artimųjų neturi.

Gydytoja Niuton vėl susigrūdo rankas į chalato kišenes.

– Aha.

– Gal jam atnešti kokio valgio? Ar šiaip gal kuo galėtume padėti?

Renė blausiai nusišypsojo Greisei.

– Ačiū, kol kas nereikia. Kai išrašysime, jam reikės dar savaitėlę paglobojamam pagulėti lovoje. O šiaip galite nesijaudinti – mūsų sesutės juo pasirūpins. Rytoj pavakare pas jį jau galės ateiti lankytojų.

Orenas tarė:

– Ne, daktare Niuton, jokių lankytojų. Jis yra nusikaltimo auka ir pagrindinis liudytojas.

– Kieno liudytojas?

– Žmogžudystės.

Šešioliktas skyrius

– Užpuolimo metu Viko kambaryje buvo jauna mergina, – tarė Veslis. – Ją rado negyvą.

Renė šiaip ne taip apsimetė abejinga, bet bijodama, kad balsas neišduotų, tik pakinkavo galva.

– Ten dabar darbuojasi mūsų kriminalistai. Jei ne ta įkyri motelio kambarinė, Vikui jau būtų amen.

– Ar ji matė užpuoliką?

Orenas papurtė galvą.

– Radome atdarą vonios langą – per jį, išgąsdintas jos beldimo, nusikaltėlis pabėgo.

– Tai kambarinė negalėjo jo apibūdinti?

– Deja, ne. Motelyje apskritai keblu užčiuopti kieno nors pėdsakus – ten juk šimtai žmonių.

– O žemėje prie lango batų žymių neliko?

– Ten asfaltas. Taigi kol kas sėdime tuščiomis rankomis. Tikėkimės, kriminalistai ras kokį siūlo galą.

– O šitas? – paklausė ji rodydama į atsuktuvą plastikiniame maišelyje.

– Pažiūrėsime, ką pavyks išpešti.

Renė, bijodama galimo atsakymo, nė nedrįso klausti, ką jie įtaria.

– Kai Vikas atgaus sąmonę, norėčiau jo paklausti, ką prisimena, – tarė Vikas.

– Suprantu, bet turėkite galvoje, kad šiąnakt jis buvo prie gyvybės ir mirties slenksčio, todėl jo negalima varginti.

– Manote, aš noriu jam pakenkti? – irzliai mestelėjo Orenas.

– Tiesiog įspėju. Dovanokite, detektyve, manęs po pusvalandžio laukia kita operacija.

– Bet jūs visai nuo kojų nusivariusi! – šūktelėjo Greisė.

– Papusryčiausiu ir atsigausiu, – atsakė Renė, nusišypsojo Greisei, su kuria kažkaip iš karto rado bendrą kalbą, ir vėl atsigręžusi į detektyvą pridūrė: – Kaip suprantu, jūs su ponu Tredgilu esate daugiau nei porininkai.

– Taip, draugai. Galima sakyti, jis man beveik kaip brolis.

– Tada įspėsiu intensyviosios terapijos skyriaus seseles, kad jums paskambinus informuotų apie jo savijautą.

– Būčiau labai dėkingas. Ačiū.

– Nėra už ką.

Greisė Vesli dar kartą padėkojo Renei, kad išgelbėjo Vikui gyvybę.

Tuo tarpu Orenas, sausai mestelėjęs: „Iki malonaus“, jau spaudė lifto mygtuką.

Renė, dar grįžusi į Viko palatą, paklausė seselės, ar ligonis nerodo kokių sąmonės atgavimo požymių.

– Tik porą kartų sudejavo, daktare.

– Kai atsigaus, iš karto praneškite man, gerai? Aš būsiu operacinėje, bet man vis tiek reikia žinoti.

– Būtinai, daktare Niuton.

Prieš išeidama ji dar pažvelgė į pacientą ir vos susilaikė nenubraukusi jam nuo kaktos užkritusios neklusnios plaukų sruogos.

Nusipraususi persirengimo kambaryje, apsivilkusi naują chalatą, Renė nusileido į kavinę pirmame aukšte ir užsisakė kiaušinienės, skrebutį ir apelsinų sulčių. Apetito nebuvo, valgė tik todėl, kad žinojo privalanti pasistiprinti.

Vėl pakilusi į chirurgijos skyrių, peržvelgė pacientės ligos istoriją ir šnektelėjo su ja pačia.

– Tiek jūsų onkologo, tiek mano nuomone, navikas neišplitęs. Pašalinsim tą dalį žarnos, ir viskas bus gerai.

Pacientė, kuriai anesteziologas jau buvo suleidęs didelę dozę raminamųjų, vos girdimai padėkojo.

Renė ėmė kruopščiai plautis rankas. Čia, operacinėje, viskas buvo kaip įprastai. O jos, regis, idealiai sutvarkytas gyvenimas nejučia ėmė ir susijaukė. Nuo tos akimirkos, kai sužinojo apie Li nužudymą ir savo svetainėje išvydo tas rožes, viskas eina šleivai kreivai.

Tačiau, pagalvojo ji, sąžiningai trindama tarpupirščius, viską galima vėl grąžinti į vėžes. Darbas, darbas ir dar kartą darbas. Štai kas niekada neapvils, į ką gali visada atsiremti. O gyvenimas pats pamažu susitvarkys.

Jai atsistojus prie operacinio stalo ir ėmus pjauti pacientės pilvo riebalinį audinį, asistuojantis rezidentas tarė:

– Girdėjau, šįryt jums teko paprakaituoti.

– Daktarė Niuton – mūsų nuolatinė didvyrė, – įsiterpė seselė.

Renė, visa įnikusi į darbą, tarstelėjo:

– Apie ką jūs čia?

– Šįryt rodė per kelias televizijas.

Renė dirstelėjo į anesteziologą pacientės galvūgalyje.

– Ką rodė?

– Kaip išgelbėjote gyvybę tam policininkui.

Rezidentas tarė:

– Prieš keletą metų tarnyboje žuvo Tredgilo brolis. Jei ne jūs, ir jį būtų ištikęs toks pats likimas.

– Na, skirtumas tik tas, kad Vikas Tredgilas buvo ne visai tarnyboje, – įterpė savo trigrašį seselė.

– Nieko negirdėjau, – abejingai atsiliepė Renė. – Siurblį. Padariau savo darbą ir tiek.

– Per televiziją sakė, kad mergina jau buvo negyva, – kalbėjo anesteziologas.

Rezidento nereikėjo ilgai traukti už liežuvio:

– Paramedikai, kurie ten buvo, pasakojo, kad ji gulėjo to policininko lovoje. Turbūt užpuolikas iš pradžių nužudė ją, o po to puolė Tredgilą.

– Gal koks pavydus draugas?

– Arba vyras.

– Aha. Pasak jų, Tredgilas, rodos, buvo ką tik išėjęs iš dušo.

– Aš tai prieš dušą visada dar parūkau, – išsišiepė rezidentas. – O tu, Betsai? Po meilės dūmiji ar ne?

– Nežinau, – mestelėjo anesteziologas. – Kažkaip neįsidėmėjau.

Visi prapliupo kvatotis.

Seselė virš chirurginės kaukės valiūkiškai kilstelėjo antakius.

– Jei tas policininkas iš tikrųjų toks gražus kaip nuotraukoje iš laikraščio, tai, sakyčiau, mergina mirė laiminga.

– Gal pakaks tarškėti? – subarė juos Renė. – Koks pulsas?

Anesteziologas surimtėjęs atraportavo. Visi aptilo. Renė darbavosi nepakeldama galvos, susikaupusi, bet supypsėjus pranešimų gavikliui paprašė seselės tučtuojau pažiūrėti, kas ten.

– Intensyviosios terapijos skyrius, daktare Niuton.

– Paskambink jiems, gerai?

Renė ištempusi ausis klausėsi, ką kalbą seselė. Galop ši tarė:

– Gerai, perduosiu.

Ir padėjusi ragelį pranešė:

– Tredgilas jau atgauna sąmonę.

– Ačiū.

Visi tik susižvalgė, bet niekas nedrįso nieko komentuoti, tad operacinėje įsivyravo tyla, tik retkarčiais pertraukiama

dalykiškų frazių. Pagaliau Renė atsitiesė nuo operacinio stalo ir davė ženklą rezidentui susiūti paskutinį vidinį pjūvį. Perbraukusi pirštu per siūles, ji tarė:

– Na ką, atrodo, neblogai.

– Puikiai, – pritarė tas. – Jūs tikra meistrė, daktare Niuton.

– Ačiū. Gal susiūsi už mane pilvą?

– Jūsų noras – man įstatymas.

– Tai tada ačiū visiems ir iki.

Nusimovusi kruvinas pirštines, Renė išdrožė pro operacinės duris žinodama, kad vos tik jos užsivers jai už nugaros, kolegos iš karto ims plakti liežuviais. Na ir tegu, pagalvojo ji.

Painformavusi už operacinės durų budinčius pacientės artimuosius, kad operacija praėjo gerai, ji nuskubėjo į persirengimo kambarį, dar kartą nusiprausė, o kai pasiekė intensyviosios terapijos skyrių, rado seselę kaip tik įtikinėjant Viką, kad jau reikia nuimti kvėpuojamąjį vamzdelį. Kaip ir visi pacientai, be jo Vikas iš pradžių duso, tačiau galiausiai seselė padarė savo.

– Na matot, pone Tredgilai, ne taip ir baisu. Šaunuolis.

Viko lūpos vos sujudėjo. Kad išgirstų, ką jis sako, seselė palinko prie jo ir netrukus atsitiesė kikendama.

– Ką jis sako? – paklausė Renė.

– Sako „eik tu šikt“.

– Na gražiausia!

– Nieko tokio, daktare, aš turiu vyrą ir keturis sūnus. Čia, galima sakyti, toks vyriškas švelnumas.

Renė prisėdo ant lovos krašto.

– Vikai, ar žinote, kur jūs?

Jis tik kažką neaiškiai suniurnėjo po nosimi. Pridėjusi stetoskopą jam prie krūtinės ir minutėlę paklausiusi, Renė tarė:

– Viskas bus gerai.

– Gerti.

– Grūsto ledo, gerai? – tarė ji žvilgtelėdama į seselę, ir ši tylomis linktelėjusi išskubėjo. – Jums kol kas bus galima gerti tik taip, Vikai, nuo vandens gali pykinti.

Jis vėl kažką suniurnėjo, iš paskutiniųjų bandydamas atmerkti dešinę akį, nesusigaudydamas, kad ji visa užtinusi. Kol visiškai atsipeikės, turės praeiti dar kelios valandos.

– Ar labai skauda, Vikai? Gal padidinti nuskausminamųjų dozę?

Vietoj atsakymo ji vėl išgirdo neaiškų memlenimą.

– Na, tegu tai bus „taip“.

Grįžo seselė, nešina puodeliu grūsto ledo ir šaukšteliu.

– Kai prabus, vis duokite jam po porą šaukštelių.

Renė, įrašiusi reikiamus duomenis į lentelę, kabančią lovos kojūgalyje, prieš išeidama tarė seselei:

– Aš būsiu arba skyriuje, arba savo kabinete. Jei tik bus kokių pokyčių, iš karto man praneškite.

– Būtinai. Daktare, atrodo, jis nori jums kažką pasakyti.

Renė vėl prisėdo prie Viko. Šis neįtikėtinai stipriai, tarsi plaštakoje nebūtų intraveninės adatos, sugniaužė jos delną. Ji palinko prie pat jo lūpų.

– Kas, Vikai?

Jis sušnibždėjo tik vieną žodį.

– Lozada.

Detektyvas Veslis suraukęs kaktą žvelgė į ją per užgriozdintą popieriais stalą.

– Daugiau nieko?

– Tik „Lozada“, – pakartojo Renė.

– Kada tai buvo?

– Apie vidudienį.

– Ir jūs tik dabar man pranešėte?

– Na, man pirma reikėjo suvesti galus.

– Kokius galus?

Kiti kriminalinio skyriaus pareigūnai tarsi nekreipė į ją dėmesio, bet Renė jautė, kad visų ausys ištemptos.

– Gal galėtume kur šnektelėti akis į akį?

Patraukęs pečiais Veslis mostelėjo jai sekti iš paskos, ir jiedu nužingsniavo į tą patį Renei jau pažįstamą kvotos kambarį, kur vyko pirmoji apklausa. Net susėdo lygiai taip pat. Ir nors Renei nelabai patiko vėl sėstis į įtariamosios vietą, ji prakalbo pirma:

– Tai gal Viko užpuolikas ir buvo Lozada?

– Jūs taip manote?

Renė pajuto kaistant skruostus.

– Turbūt nepasakiau jums jokios naujienos.

– Tai jau ne, daktare.

– Ar galiu kai ko paklausti?

Orenas tik abejingai gūžtelėjo.

– Kuo aš jums taip nepatinku?

Jis pasimuistė savo kėdėje ir tarė:

– Niekuo.

– Ne, jūs nuo pat pradžių buvote nusiteikęs priešiškai. Tik nesuprantu kodėl.

– Gal verčiau grįžkime prie to, kokius galus jūs šiandien norėjote suvesti.

– Li Houvelo laidotuvių dieną aš gavau puokštę rožių. Su šiuo laiškeliu.

Atsidariusi rankinę ji ištraukė plastikinį maišelį su nedideliu atviruku. Šiandien tai jau buvo antras daiktinis įrodymas jos rankose. Pirmąjį – atsuktuvą, kurį teko ištraukti Vikui iš šono, norėjosi kuo greičiau pamiršti.

Veslis, paėmęs iš jos maišelį, apžiūrėjo atviruką ir perskaitė įrašą. Priešingai nei galėjai tikėtis, jo veide nebuvo matyti nė lašelio susidomėjimo.

– Atrodo, ir šitai jūsų nenustebino.

– Na, kad jis atkeliavo pas jus su puokšte rožių, nežinojau.

– Bet pats atvirukas, kaip suprantu, jau matytas, ar ne? O kur jūs galėjote jį?.. Juk... – ūmai ji nutilo ir pritrenkta netikėtos minties įsmeigė akis į Oreną. – Tai jūs ne tik mane sekėte, bet ir apieškojote namus? Juk taip?

– Ne aš.

Ji, tarsi atblokšta nematomos rankos, atsilošė kėdėje.

– Vikas.

Veslis tylėjo.

Ji nunarino galvą ir įbedė akis į savo rankas, išsausėjusias nuo nuolatinio trynimo antiseptiniu muilu. Jų jau nepajėgė suminkštinti joks kremas ar losjonas.

Vadinasi, Vikas buvo įlindęs pas ją į namus, rausėsi stalčiuose, šniukštinėjo po jos daiktus. Įdomu, prieš jiems susipažįstant ar jau susipažinus? Tačiau koks skirtumas. Tarsi purvinais batais perėjo per jos gyvenimą, ir blogiausia, kad ne kas kitas, o Vikas.

Po ilgokai užsitęsusios slogios pauzės ji pakėlė galvą ir pažvelgė į Veslį.

– Šitas atvirukas nuo Lozados. O rožes jis man pristatė pats – įsilaužė ir paliko kaip siurprizą.

– Iš kur žinote?

– Jis pats sakė.

– Pats sakė?

– Jis man skambinėja, nors prašiau, kad paliktų ramybėje.

– Ir ką kalba?

– Na, juk atviruke aiškiai parašyta, detektyve. Jis per teismą įsimylėjo mane. Nenuleido nuo manęs akių. Visi tai matė, buvo labai nepatogu. Na, ir galiausiai įsikalbėjo, kad ir aš jam neabejinga.

– Dėl išteisinimo?

– Turbūt. Ką aš žinau? Jis beprotis.

Orenas tik abejojamai numykė.

– Apie Lozadą galima pasakyti daug ką, bet kad jis beprotis – tai jau ne...

Nužvelgęs ją Orenas pasiteiravo:

– Kodėl staiga nutarėte tai papasakoti?

– Todėl, kad jis veikiausiai ir nužudė daktarą Houvelą. Turbūt sužinojo, kad Li, o ne aš, buvo paskirtas chirurginio skyriaus vedėju, ir nužudė jį, manydamas darąs man paslaugą. Sakė norintis atsidėkoti man.

– Už išteisinimą?

– Jį išteisinau ne aš, o prisiekusiųjų taryba.

Orenas tik gūžtelėjo pečiais, tarsi sakydamas „kaip pavadinsi – nepagadinsi".

– Iš Lozados aš ir sužinojau, kad esu sekama. Jis irgi mane sekė. Ir vakar matė, kaip Vikas palydėjo mane iki namų. Ir pasekė važiuojantį aplinkiniu keliu prie stebėjimo posto. Ir paskambinęs man papasakojo. Su pasimėgavimu pranešė, kad mano naujasis pažįstamas iš tikrųjų yra policininkas.

– Na, Vikas dėl to galėtų ir pasiginčyti.

– Kaip tai?

– Nesvarbu. Kodėl, kai vakar ten užgriuvote, neužsiminėte apie Lozadą?

– Todėl, kad nenorėjau patvirtinti jūsų spėjimų.

– Kokių?

– Kad mes bendrininkai! – rėkte išrėkė ji. – Žinau, jūs taip manote. Kad nusamdžiau jį pašalinti Li. O paskui... paskui Viko. Todėl ir gulėt kryžiumi, kad jo neoperuočiau.

– Jūs buvote kaip reikiant ant mūsų įtūžusi. O ant Viko ypač.

– Tai, jūsų galva, aš po to iš pykčio skambtelėjau tam samdomam žudikui, tarp kitko, mane įsimylėjusiam, ir paliepiau suvaryti jam į šoną atsuktuvą?

Veslis žvelgė į ją nemirksėdamas. Jis buvo senas vilkas, todėl žinojo, kad net jei žmonės nori nusimesti slegiančią kaltę, be galo sunku taip imti ir prisipažinti.

– Jei jūs tikite tokia nesąmone, net nėra prasmės neigti, – tarė ji.

– Tai ko tada čia atvykote?

– Kai Vikas ištarė Lozados pavardę, viskas tarsi stojo į vietas. Aš supratau, kodėl jums kilo įtarimų. Li gauna paaukštinimą, į kurį pretendavau ir aš. Jis nužudomas. Liepiu Vikui daugiau nesirodyti man akyse. Kėsinamasi nužudyti ir jį. Ir vos man tai švystelėjo galvoje, iš karto atskubėjau pas jus, tik dar užsukau į namus atviruko.

– Kodėl jį pasilikote?

– Nežinau. Rožes išmečiau. Gal maniau, kad tai gali būti... na... įrodymas.

– Turite galvoje, kad jūs iš karto Houvelo nužudymu įtarėte Lozadą?

– Ne. Lozada paskambino tik praėjus kelioms dienoms po Li laidotuvių, kai pas mane atsirado tos rožės. Klausė, ar jos man patiko. Iki tol nenumaniau, nuo ko jos.

Orenas nepatikliai pakreipė galvą.

– Baikit, daktare Niuton.

– Tikrai, patikėkit.

– Net nenumanėte?

– Na, gal ir numaniau. Maždaug. Kas gi kitas būtų jas pristatęs tokiu būdu.

– O kodėl, net ir paaiškėjus, kad tai Lozada, nepranešėte man?

– Per apklausą šiame kabinete puikiai jaučiau jūsų nusistatymą ir bijojau, kad tai tik patvirtins jūsų įtarimus.

– Jūs nuslėpėte tai nuo mūsų, kartu padėdama Lozadai toliau sau nevaržomai veikti.

– Taip, pripažįstu, tai buvo klaida.

– Kitas jumis dėtas tuojau būtų atbėgęs pas mane mojuodamas tuo atviruku ir pranešęs, kad žino, kas kaltas dėl kolegos mirties.

– Tai būtų buvusi meškos paslauga, nes tik dar labiau būtumėte įsikibę į savo versiją.

– O man atrodo, daktare Niuton, jūs vylėtės, jog mes daktaro Houvelo nužudymo bylą kaip nors išnarpliosime patys ir viskas išsispręs be jūsų pagalbos, jums liekant šešėlyje. Ar ne?

Oreno žvilgsnis, atrodo, vėrė kiaurai.

– Nenorėjote, kad jūsų pavardė būtų siejama su žmogžudyste.

Daugiareikšmiškai patylėjęs jis pridūrė:

– Antrą kartą.

– Aa, štai kas, – Renė akimirką nunarino galvą, bet tuoj vėl ryžtingai pakėlė atremdama detektyvo žvilgsnį. – Jau sužinojote ir tai.

– Kai ką. Gal pati papasakosite daugiau?

– Neabejoju, detektyve, kad iššniukštinėjote visa, kas įmanoma.

– O kaip kitaip, – mestelėjo Orenas atsilošdamas ir sunerdamas rankas ant krūtinės. – Bet man vis tiek viena mįslė. Kaip jus galėjo skirti prisiekusiąja? Negi ten niekas nepasidomėjo, nepaklausė, ar kandidatė nėra teista? Juk jus ten prisaikdino kalbėti tiesą, visą tiesą ir tik tiesą?

– Reimondas Koljeris žuvo per nelaimingą atsitikimą. Byla nebuvo iškelta. Per pokalbį niekas nesiteiravo, ar aš paauglystėje nebuvau kokio nelaimingo atsitikimo liudytoja.

– O jūs ir nesiveržėte pasakoti, ar ne?

Renė pakilo.

– Matau, mano pagalba čia nepageidaujama.

– Kodėl, daktare Niuton, šis pokalbis buvo labai turiningas.

– Ar suimsite Lozadą?

– Kai turėsiu rankose pakankamai įrodymų, kad galėčiau pateikti kaltinimą.

– Ar atsuktuvas Viko šone – ne įrodymas?

– Jis šiuo metu tiriamas laboratorijoje, pagaminimo vieta greitai bus nustatyta, bet aš iš anksto galiu pasakyti, kad pa-

aiškės, jog jis gamintas prieš dešimtmetį ar du ir galėjo būti įsigytas bet kurioje šalies ūkinių prekių parduotuvėje ar net užsienyje. Ir ant jo rasime dešimtis, jei ne šimtus, pirštų atspaudų, todėl ką nors atsekti bus neįmanoma.

– O kaip dėl pistoleto, kuriuo buvo nušauta mergina?

– Jis gulėjo šalia jos. Ta pati litanija, kaip ir su atsuktuvu: senas, masinės gamybos, patikimas tik šaunant iš visai arti, kaip šiuo atveju ir buvo – prikišus penkių dešimties centimetrų atstumu. Nusikaltėlis žinojo, kad nustatyti ginklo savininką – tas pats kas ieškoti adatos šieno kupetoje. Žinoma, bandysime viską, bet rezultatus jau galima pasakyti iš anksto. Šnipštas.

– Juk jūs kuo puikiausiai žinote, kad tai Lozados darbas! – šūktelėjo ji. – Vikas gali jį atpažinti.

– Abejoju. Žinoma, savaime suprantama, kad Vikas įtaria būtent jį. Jie turi senų sąskaitų.

Iš Lozados intonacijos, su kuria šis kaskart košte iškošdavo Viko vardą, jai buvo susidaręs toks pat įspūdis.

– Kokių sąskaitų?

– Tai konfidenciali informacija.

Jis aiškiai neketino to atskleisti.

– Tai gal bent galite pritaikyti jam kardomąjį suėmimą ir apklausti?

Jis tik nusijuokė.

– Be jokio pagrindo? Jis tik trintų rankas iš džiaugsmo, nes po jo advokato sukelto triukšmo daugiau joks teismas nesiryžtų išduoti orderio jį vėl suimti. Lozadą galima būtų sulaikyti, tik jei Vikas atpažintų jį kaip užpuoliką. Tačiau galvą guldau, kad Vikas nematė jo veido. Motelio kambaryje, kaip ir reikėjo tikėtis, aibė pirštų atspaudų, plaukų ir kitų pėdsakų, juk jo slenkstį mynė šimtai žmonių, įskaitant ir mane. Teisme to niekaip nepateiksi kaip įrodymo. Net ir iš tos kitos aukos, merginos, lavono nelabai ką pešėme. Yra dešimtys liudytojų, mačiusių ją glaustantis su keliais vyrais, taip pat ir

su ir Viku. Net panagėse jokių odos atplaišų, tik nešvarumai. Jokio konkretesnio įkalčio.

– Ji turbūt paprasčiausiai atsidūrė netinkamu metu netinkamoje vietoje.

– Taip, bet yra dar kai kas. Ji buvo pažįstama su Lozada, – tarė Veslis. – Dirbo valytoja dangoraižyje ir bendradarbėms ne kartą gyrėsi, kad jie labai artimi.

– Tai kokių dar įrodymų jums reikia?

– O, mes turime kalnus įrodymų, kad ji turėjo reikalų su Lozados drabužiais, patalyne, kilimu, viskuo, kas yra jo apartamentuose. Tačiau kas iš to? Jo advokatui pakaks pareikšti, kad bet kuris Lozados pėdsakas galėjęs atsirasti darbo metu, ir niekas negalės ginčytis. Trumpai tariant, esame tuščiomis rankomis.

Orenas pašaipiai pažvelgė į ją.

– Gal jūs, kaip prisiekusiųjų pirmininkė, galėtumėte patarti, kokio įrodymo reikia, kad jis būtų pripažintas kaltu?

– Gal ant jo drabužių liko kraujo?

– Na, pati matėte, kad išorinio kraujavimo beveik nebuvo, nes atsuktuvas buvo paliktas žaizdoje. O net jei ant Lozados drabužių būtų užtiškęs koks lašelis, mums dar nespėjus išsirūpinti kratos orderio, jis jau seniausiai būtų jų atsikratęs. Tam bankininkui juk buvo perrėžta gerklė, kraujo marios, ir ką – ar pavyko jo aptikti ant Lozados daiktų?

– Ne, – atsakė ji. – Jo advokatas nuolatos tai pabrėždavo.

Kiek pamąsčiusi Renė tarė:

– O DNR? Juk šito tai tikrai neišsigintų. Neaptikta spermos, seilių?

Orenas tik papurtė galvą.

– Jis atsargus kaip žaltys. Net jeigu ir būtų rasta ko panašaus, kas įrodytų, kad jis bendravo su mergina būtent motelyje, o ne anksčiau, savo apartamentuose?

Apie galimus Viko DNR pėdsakus Orenas neužsiminė, o Renė pati nepaklausė.

– Ką gi, atrodo, tik be reikalo jums sutrukdžiau, – tarė ji ir pakilusi žengė pro duris.

Kitapus jų akimirksniu nutilo pareigūnų klegesys. Visų akys sužiuro į ją. Renė sutrikusi stabtelėjo ir žengė į priekį tik paraginta Veslio.

– Dar norėčiau jums kai ką parodyti.

Nusivedęs Renę prie savo stalo, jis paėmė kažkokią nuotrauką.

– Ta mergina buvo Selė Horton. Dvidešimt trejų.

Renė nesusilaikė nepaklaususi:

– Jie jau seniai buvo pažįstami? Ji buvo Viko draugė?

– Pasak barmeno, vakar bare ji pati priėjo ir užkalbino Viką. O po dvidešimties minučių aš jį išsivedžiau lauk. Kas vyko po to, tik jis pats gali papasakoti. Bet aišku, kad Lozadai jų pažintis užkliuvo.

Orenas ištiesė jai nuotrauką.

Renei mirtis buvo ne pirmiena. Jai teko matyti daugybę negalios ir traumų suluošintų, karo ir nelaimingų atsitikimų sumaitotų, klaikiai išdarkytų kūnų. Palyginti su tuo, net klaikiausias siaubo filmas galėjo atrodyti kaip nekaltas vaikų išdykavimas.

Ji tikėjosi išvysti ką nors panašaus kaip per tesimą – išpampusį veidą iškištu liežuviu ir išsprogusiomis akimis. Bet Selė Horton atrodė kaip gyva, tik kaktoje tamsavo dvi dėmelės.

Renė padėjo nuotrauką ant stalo.

– Tai užuomina, kad jei būčiau anksčiau jums pranešusi apie Lozadą, jis gal jau sėdėtų kalėjime ir mergina nebūtų žuvusi, taip?

– Na, taip. Bet ne tik.

– Man nereikia sakyti, kad jis pavojingas.

– Ypač – prasidėjus su Viku.

Septynioliktas skyrius

Lozada, išgirdęs tai per televiziją, netvėrė apmaudu.

Jis tiek vargo, rizikavo, kol patvarkė Viką, o Renė ėmė ir jį išgelbėjo! Jau tos moterys! Jų nesupaisysi. Nors verskis dėl jų per galvą – vis tiek neįtiksi.

Policininko nužudymas visada sukeldavo didelį rezonansą. Ant kolegų dešinės rankovės sujuoduodavo gedulo raiščiai, laikraščiai mirgėdavo gedinčios našlės ir našlaičių nuotraukomis, visi grąžydavo rankas tarsi netekę brolio, o tas iš karto būdavo paskelbiamas didvyriu.

Tą rytą paklausęs televizijos žinių galėjai pamanyti, kad Vikas – žmonijos gelbėtojas, nusileidęs iš dangaus. Žurnalistai net springdami vardijo aibes jo, vieno paties, išnarpliotų bylų, žinoma, nutylėdami, kad jis buvo išgrūstas iš policijos.

Renė buvo liaupsinama kaip auksarankė chirurgė, išplėšusi jį iš mirties nagų tik dėl savo neįkainojamos patirties, įgytos darbuojantis karinių konfliktų zonose.

Lozadai tas pataikūnų choras taip numušė ūpą, kad nesinorėjo net žaisti su savo skorpionais. Jo didžiausias priešas išaukštintas iki debesų. Renė – jo gelbėtoja. Net neprisiminė, kada paskutinį kartą jautėsi toks sugniuždytas – gal tada, kai paramedikas išgelbėjo jaunėlį broliuką, kuriam jis, Lozada, buvo į gerklę sugrūdęs kamuoliuką.

Tai buvo per Kalėdas. Jis tada buvo šešiolikos, brolis – trylikos, nors pagal protą kaip dvejų metų vaikas. Kalėdų Senelis jaunėliui tada atnešė žaislinį beisbolo rinkinį, ir jis, klestelėjęs prie eglutės, net išsižiojęs gėrėjosi lazda ir kamuoliuku. Tėvai tuo metu virtuvėje kepė kumpį.

Lozada, kurį laiką stebėjęs savo broliuką, galiausiai nutarė, kad pasaulis be jo bus tik gražesnis. Kvaišelis, kai jam grūdo tą kamuoliuką į gerklę, manė, kad čia koks žaidimas, ir nė kiek nesipriešino, net necyptelėjo. Jam galėjai nors kuolą ant galvos tašyti – akys visada būdavo idiotiškai giedros, be krislelio pykčio.

Ir tada brolis žvelgė į jį taip pat ramiai, bet akyse jau gęstant gyvybei Lozada išgirdo iš virtuvės sugrįžtančius tėvus ir ėmė rėkti, kad paskubėtų, – brolis įsikišęs į burną kamuoliuką! Skubiai iškviesta greitoji vis dėlto spėjo brolį atgriebti. Tėvai verkė iš laimės, visą dieną mylavo broliuką vis kartodami, kad jis didžiausias jų turtas.

Žodžiu, Kalėdos išpuolė sušiktos. Net kumpis, kaip prisimena, buvo prisvilęs.

O juk galėjo nė nesivarginti: vos po pusmečio tėvai susiruošė skraidinti broliuką į Hiustoną pas dar vieną stebukladarį gydytoją – vargšeliai naivuoliai, – ir jų lėktuvas per audrą nukrito į Rytų Teksaso pelkynus. Visi keleiviai iki vieno žuvo. Tądien jam fortūna tikrai nusišypsojo.

Tačiau Viko Tredgilo jai jis nepatikės.

Tą malonumą jis pasiliks sau. Ir taip jau vakar nenoromis teko aukoti tą saldų laukimo džiaugsmą. Vos užvakar nutaręs parengti Vikui ką nors ypatinga, jau po dienos, dideliam savo apmaudui, buvo priverstas veikti nedelsdamas, nespėjęs nė kaip reikiant pasimėgauti. Guodė nebent mintis, kad Tredgilas, šiaip ar taip, vis tiek išleis paskutinį kvapą.

Nors ir buvo iškilę šiokių tokių kliūčių, apskritai vakar jis veikė greitai ir sklandžiai. Tą šokėjėlę sutvarkyti, žinoma, buvo vienas du. Jo jauką, esą vienas draugas mėgsta paišdy-

kauti trise, kvaiša prarijo nė nemirktelėjusi. Jam paklausus, ar norėtų, išsišiepusi išpyškino: „Jei toks pat saldainiukas kaip tu – žinoma!“

Iš pradžių, kai pasiūlė važiuoti jos automobiliu, dar kiek pasispyriojo, bet jam mestelėjus: „Na, tai gal apskritai nereikia“, – tučtuojau nusileido.

Tredgilo motelis jam buvo gerai žinomas – skylė, kur Fortvorto PK slėpdavo papirktus liudytojus, apgyvendindavo pareigūnus iš kitų miestų, naujokus ir panašiai. Kad įsitikintų, ar ir Vikas ten, Lozadai tereikėjo skambtelėti, paprašyti sujungti, o administratorei tai padarius iš karto padėti ragelį.

Jis liepė Selei pastatyti automobilį prie prekybos centro per porą gatvių nuo motelio, ir ten jiedu atkulniavo pėsčiomis. Jai pasidomėjus kodėl, jis atsakė norintis padaryti draugui staigmeną. Ji nė nesuabejojo.

Viko pikapas stovėjo prie 121 kambario. Lozada apsižvalgė – aplink nesimatė nė gyvos dvasios. Dauguma motelio langų buvo tamsūs, o tie keli, kuriuose degė šviesos, – užtraukti užuolaidomis.

Jis praleido merginą į priekį.

– Eik pirma. Tegu išsižioja iš nuostabos, išvydęs tave.

Selė pasibeldė, o niekam neatidarius pridėjo ausį prie durų ir kiek paklausiusi tarė:

– Panašu į dušo šniokštimą.

Ji negalėjo nuslėpti susižavėjimo, kai Lozada atkrapštė spyną savo kreditine. Davęs ženklą laikytis tylutėliai, jis stumtelėjo ją į vidų ir pamojo gultis ant lovos. Jai ten įsitaisius ir vos tramdant juoko priepuolį, pridėjo pistoletą prie kaktos ir dukart iššovė. Dar norėjo išpjauti jai liežuvį, kad nelaikė jo už dantų, bet nutarė nesiterlioti. Be to, dušas kaip tik liovėsi šniokšti.

Gal reikėjo ir Viką sudoroti lygiai taip pat. Tik puf – šūvis į ausį išėjusiam iš vonios, dar vienas kontrolinis į kaktą, ir

viskas. Bet tai būtų buvę per daug jau paprasta. Vikas turėjo suprasti mirštąs.

Tas atsuktuvas buvo tikrai geras įrankis. Rado jį senoje įrankių dėžėje savo televizorių taisyklos sandėliuke. Didelis, senas, surūdijęs – niekas nesuos, iš kur jis.

Žinoma, galėjo ir juo smeigti tiesiai į širdį, kaip Houvelui, – ir baigtas kriukis, bet su Tredgilu norėjosi kiek pažaisti katę ir pelę. Tačiau viskas pakrypo netikėta linkme: dėl tos prakeiktos kambarinės jis nespėjo padėti paskutinio taško. Velnias, negi galėjo numanyti, kad kas nors valo kambarius pusę penkių ryto!

Jai iškvietus greitąją jis jau buvo parkūręs atgal prie prekybos centro. Įšokęs į Selės automobilį, nuvažiavo prie savo visureigio. Raktelius paliko viduje. Tada savo mašiną nuvairavo į garažą ir patraukė į viešbučio kavos barą pusryčiauti. Ten jį, gurkšnojantį paskutinį puodelį, per televiziją pasiekė pirmosios žinios apie Viką.

Velniai rautų, tiek vargo ir – šnipštas, galvojo jis dabar, sėdėdamas savo apartamentuose. Tas šunsnukis išsikapstė. Renės padedamas. Kodėl? Kodėl jinai jį išgelbėjo? Juk taip niršo ant jo. Sakė daugiau nenorinti nė matyti. Tiesiog siuste siuto.

O gal?..

Jis visą dieną prakiūtojo namie, visai neturėjo ūpo kur nors eiti. Surinkęs savo slaptąjį numerį išklausė paliktą balso paštą. Yra darbo. Užsakovui reikalas toks svarbus, kad jis pasirengęs sumokėti tiek, kiek bus paprašyta. Tačiau net toks viliojantis pasiūlymas neišsklaidė slogių minčių.

Jis pranašesnis už Viką Tredgilą viskuo, ką tik imsi. Jam prieinami visi geriausi dalykai, kokius tik įmanoma įsivaizduoti. Tuo tarpu Tredgilui – alus, na, gal dar pica. Jis milijonierius. Tredgilas verčiasi iš policininko algelės. Jis vilki vien dizainerių rūbais. Tredgilas atrodo kaip nuskuręs kaubojus.

Jis nori Renę padaryti savo karaliene, o Tredgilas – pasinaudoti ja, kad prisikastų prie jo.

Kažkokia nesąmonė. Negi galimas daiktas, kad jai labiau patinka ne jis, o Tredgilas?

Lozadai vis dar niauriai skendint apmąstymuose, per televiziją prasidėjo pavakario žinios. Selės Horton nužudymas bei pasikėsinimas į Viką vis dar buvo pagrindinė dienos tema. Glaustai priminęs ryto įvykius, pranešėjas tarė: „Šiandien Taranto ligoninėje buvo surengta spaudos konferencija, per kurią daktarė Renė Niuton atsakė į susirinkusių žurnalistų klausimus."

Ekrane pasirodė Renė, stovinti tribūnoje. Jai iš šonų rymojo kažkokie kostiumuoti vyriškiai bereikšmiais veidais, veikiausiai ligoninės administratoriai. Prisimerkusi nuo plieskiančių prožektorių, ji atsakinėjo arčiausiai prasibrovusiam žurnalistui.

– Daktare Niuton, kokia dabar pono Tredgilo būklė?

– Stabili, – atsakė ji. – Mums pavyko ją stabilizuoti. Dėl durtinės žaizdos šone ir didelių vidaus organų pažeidimų ryte ji buvo kritiška.

Lozada patenkintas išsišiepė. Štai ką reiškia paprastas atsuktuvas profesionalo rankose.

– Ar žaizda galėjo būti mirtina?

– Taip. Laimė, pagalba buvo suteikta laiku.

– Ar šis užpuolimas susijęs su prieš trejus metus įvykdyta pono Tredgilo brolio žmogžudyste?

– Nežinau.

– Ar Vikas Tredgilas vis dar atostogauja, o gal jau grįžo į darbą policijos skyriuje?

– To reikėtų klausti policijos.

– Ar jis...

Ji kilstelėjo rankas ramdydama žurnalistus.

– Aš chirurgė. Šį rytą buvau iškviesta operuoti paciento. Iš pradžių net nežinojau, kas jis. Tik atlikau savo pareigą. Nieko

negaliu jums papasakoti nei apie Viko Tredgilo darbą policijoje, nei apie šeimą.

Šioje vietoje reportažas iš spaudos konferencijos baigėsi, pranešėjas perėjo prie kitos temos.

Lozada išjungė televizorių, bet toliau sėdėjo nugrimzdęs į save ir mintyse perkratinėdamas tai, ką pasakė Renė. „Tik atlikau savo pareigą.“

Na žinoma! Ji išgelbėjo Tredgilą visai ne todėl, kad jis jai patiktų, – paprasčiausiai atliko gydytojos pareigą. Jam dėl savo aukų, kurias likviduoti būdavo nusamdomas, irgi nei šilta, nei šalta. Jis profesionalas. Kaip ir Renė.

O kaip ji atrodė prieš kameras! Šalta kaip ledas, išdidi. Tiesiog fantastiška.

Nors atrodė nusivariusi nuo kojų, vis tiek be galo žavi ir gal net dar patrauklesnė. O, kaip jis troško tuojau pat pajusti ją savo glėbyje. Na, laukti liko neilgai. Ji pamatys, kaip jis ją myli.

Staiga pasijutęs alkanas kaip vilkas, jis nutarė nulėkti kur nors užkąsti.

Įsipylęs tekilos, nusinešė į juodo marmuro dušą. Nusiprausęs, nusiskutęs galvą ir visą kūną, dar pastovėjo po vandens čiurkšle kokią dešimtį minučių, kad viskas iki paskutinio plaukelio tikrai nusiplautų. Tada ištraukęs kruopščiai išvalė groteles popieriniu rankšluosčiu ir nuleido jį į tualetą.

Įdėjęs groteles atgal, iššluostė rankšluosčiu kiekvieną dušo kertelę ir švystelėjo jį į skalbinių maišą. Išeidamas įmes į vamzdį, kuriuo skalbiniai nuleidžiami į rūsį. Ten jie surenkami dukart per dieną. Jis niekada nepalikdavo duše panaudoto rankšluosčio.

Maudamasis pagal užsakymą pasiūtas linines kelnes ir vilkdamasis šilkinius marškinėlius jis pabaigė tekilą. Mėgo šilką – tas taip švelniai priglusdavo prie kūno, maloniai, tarsi moters prisilietimas, kutendamas spenelius. Įdomu, ar jai patiks jo tatuiruotės.

Dar užsimetė ryškų švarką. Kaip meksikietiškam restoranui – gal ir per daug puošnu, tačiau tokia šventiška nuotaika!.. Paskambinęs garažo patarnautojui, paprašė išvaryti jo „Mersedesą“.

Prieš išeidamas skambtelėjo dar vienu reikalu.

Kai nusileido į apačią, patarnautojas jo jau laukė laikydamas atdaras „Mersedeso“ dureles.

– Gero vakaro, pone Lozada.

Žinodamas jaunuolio akyse atrodąs kaip nepasiekiamas idealas, Lozada nepagailėjo jam arbatpinigių.

Aštuonioliktas skyrius

Vos žengusi iš lifto ji išvydo rožes.

Didžiulė puokštė raudonavo tiesiai priešais, ant budinčios seselės stalo. Aplink lūkuriavo norinčių pamatyti jos reakciją seselių ir slaugių pulkelis. Visos kaip viena ją pamačiusios išsišiepė iki ausų.

– Tai jums, daktare Niuton.

– Atnešė prieš pusvalandį.

– Per puokštę vos buvo matyti pasiuntinukas. Kokios gražios!

– Kas tas jūsų slaptas gerbėjas?

– Tikrai ne policininkas, – savo trigrašį įkišo ir policininkas, Veslio atsiųstas budėti prie Viko palatos. – Tai mums ne pagal kišenę.

Renė, daugiau nė nepažvelgusi į puokštę, tarė:

– Čia kažkokia klaida. Jos tikrai ne man.

– B-bet ten yra ir laiškelis, – užsikirsdama išlemeno viena seselė. – Jums.

– Išmeskit viską. Kartu su vaza.

– Kaip? Išmesti?..

– Galite išdalinti pacientams, pastatyti fojė, koplyčioje, sudžiovinti žiedlapius – man nesvarbu. Noriu, kad jos iš čia dingtų. Prašyčiau pono Tredgilo ligos istorijos.

Šypsenos nuo susirinkusiųjų veidų dingo, personalas išsivaikščiojo savais keliais, policininkas nusliūkino atgal į savo postą. Viena seselė pačiupusi išnešė puokštę, kita padavė Renei Viko Tredgilo ligos istoriją ir pritilusi palydėjo iki palatos.

– Pacientas jau ilgiau išbūna atsibudęs, – raportavo ji. – Tik tenka vos ne jėga versti, kad papūstų į spirometrą.

Jo pulsas, kraujospūdis buvo normalūs. Renė patikrino tvarstį. Jai kilstelėjus nuo žaizdos marlę, Vikas pro miegus sudejavo. Vėl užklijavusi tvarstį, ji pasiteiravo seselės, ar pacientui jau duodama skysčių.

– Ne, tik grūsto ledo.

– Jei prašys, galite duoti porą gurkšnelių spraito.

– Šbrenžiu.

Renė žengė į kitą lovos pusę, į kurią nusisukęs gulėjo Vikas.

– Ką?

– Brenžiu. Špraite.

Vos pajudindamas galvą, jis bergždžiai bandė susieškoti ją savo neužtinusia akimi. Renė prisėdo ant kėdės tiesiai priešais jį.

– Brendžio ir spraito kokteilio?

– Galima ir ne spraito.

Ji nusišypsojo.

– Na, tu ir taip apsvaigintas.

– Mažokai.

Į palatą įėjo seselė, nešina stikline spraito. Vikas, vargais negalais pasukęs veidą į Renę, tarė:

– Tavo darbas?

– Taip.

– Tada negausite nuo manęs... – jis nutilo, sukandęs dantis iš skausmo, ir pabaigė: – kalėdinio atviruko.

– Jei juokauji, vadinasi, jauties geriau.

– Kaip pervažiuotas katinas.

– Na, tiesą sakant, panašiai ir atrodai.

– Cha cha cha, – tarė Vikas ir sveikosios akies vokas blinktelėjo žemyn.

Renė pakilo ir pridėjusi stetoskopą čia vienoje, čia kitoje vietoje jam prie krūtinės ėmė klausytis.

– Dar tuksi? – paklausė Vikas nustebindamas Renę, pagalvojusią, kad jis vėl užmigo.

– Aiškiai ir stipriai, pone Tredgilai, – atsakė ji ir vėl prisėdo šalia ant kėdės. – Plaučiai kol kas švarūs, bet kai seselė paprašys, papūsk į spirometrą.

– Nesąmonės.

– Kol nėra plaučių uždegimo.

– Rene?

– Ką?

– Kulka?

– Ne, dūris.

Jis vėl atmerkė akį.

– Atsuktuvu, – pasakė ji.

– Smarkiai?

– Gerokai, bet pagydysim.

– Ačiū.

– Prašom.

– Kiaušiniai skauda.

– Paprašysiu, kad padėtų ledo.

Ji net nustebo, kad vienoje akyje gali tilpti tiek pasipiktinimo.

– Sėklidės patinusios, – paaiškino ji. – Po tokių sužeidimų ten priplūsta kraujo.

– Bet šiaip nieko?

– Nieko. Tai laikina.

– Tikrai? Nemeluoji?

– Per porą dienų viskas susitvarkys.

– Tada gerai, – sumurmėjo jis ir vėl užsimerkė. – Juokinga.

– Kiek man žinoma, skausmas – ne juokas.

– Rene? – jis vėl atmerkė akį. – O jį sučiupo?

Ji papurtė galvą.

– Velniai rautų.

Kai šalia lovos sėdinčiai Renei jau ėmė rodytis, kad Vikas užmigo, jis vėl sumurmėjo:

– Skauda veidą. Kas jam?

– Jis turbūt puolė iš už nugaros, ar ne?

– Aha.

– Parkritai ant dešinio skruosto. Be to, buvo prakirstas smakras, bet siūti nereikėjo. Veidas ištinęs ir apibrozdintas, bet kaulai nelūžę.

– Tai galiu tikėtis išsaugosiąs savo grožį?

– Kaip ir gerą nuomonę apie save.

Jis nusišypsojo, nors buvo matyti, kad bet koks veido krustelėjimas sukelia skausmą.

Tarpduryje pasirodė seselė su gėrimu vienkartiniame puodelyje. Ji nustebo, kai Renė paėmė puodelį iš jos rankų – chirurgai paprastai šitaip nešokinėja apie pacientus – ir įkišo šiaudelį Vikui į burną. Porą kartų sriubtelėjęs, jis atlošė galvą leisdamas suprasti, kad pakaks.

– Daugiau nenori? – paklausė Renė.

– Bijau, kad supykins.

Jis daugiau nieko nebesakė ir gulėjo nė nekrustelėdamas, šįkart jau tikrai nugrimzdęs į miegus. Seselė išėjo, o Renė dar liko sėdėti prie jo. Nežinia, kiek laiko ji taip prasėdėjo, žvelgdama į ištinusį ir pamėlynavusį Viko veidą, kol ją tarsi iš snaudulio pažadino ūmai pasigirdęs švelnus balsas:

– Kaip jis?

Atsitokėjusi Renė pašoko ant kojų.

– Jis, eee... jis iš tiesų jaučiasi geriau. Prabudęs rišliai šneka. Išgėrė gurkšnelį spraito.

Staigiai, tarsi būtų sučiupta nusikaltimo vietoje, Renė pastatė puodelį ant stalelio su ratukais.

– Dabar vėl užmigo.

– Galima užeiti?

– Žinoma.

– Neprižadinsiu?

– Nebijokit, tikrai ne.

Greisė Vesli buvo daili, liekna moteris, plaukus susirišusi į kuodą ant viršugalvio – tai puikiai derėjo su jos smulkiais veido bruožais ir išsišovusiais skruostikauliais. Migdolo formos akys žvelgė atvirai ir išmintingai, nuo jos dvelkte dvelkė ramybe. Kaip Renė jau spėjo įsitikinti, pakakdavo vieno jos žodžio, kad grėsmingasis jos vyras akimirksniu taptų švelnus it ėriukas.

Greisė, priėjusi prie galvūgalio, kurį laiką tylomis žvelgė į miegantį Viką.

– Keista jį matyti va taip gulintį, – tarė ji šyptelėjusi. – Šiaip jis nenuorama, jo visur būna pilna.

– Aha, tikrai, – atsiliepė Renė. Greisei klausiamai grįžtelėjus, ji suskubo pridurti: – Žinoma, aš jo nepažįstu taip gerai kaip jūs. Galima sakyti, visiškai nepažįstu.

– Vikas kaip tik baigė vidurinę, kai mano vyras Orenas...

Renė linktelėjo.

– Kai Orenas su Viko broliu Džo įstojo į policijos akademiją. Džo buvo geras mūsų šeimos draugas. Kartą, prisimenu, visi net važiavome į mokyklos krepšinio rungtynes pažiūrėti, pasak jo, „kaip žaidžia mano mažasis broliukas“.

Ji pusbalsiu nusijuokė.

– Vikas tada gavo penkias baudas ir buvo pašalintas iš aikštelės.

– Nemėgsta niekam nusileisti?

– Ir dar toks karštakošis. Užsiplieskia kaip degtukas, bet greitai atlyžta ir atsiprašo.

Jiedviem kiek patylėjus, Renė tarė:

– Apie jo brolį išgirdau tik šiandien, iš žurnalistų.

– Džo žuvo prieš trejus metus. Sunku buvo atsigauti po jo mirties, ypač Vikui. Jam vyresnysis brolis buvo viskas.

Jos nutilo, nes palatoje pasirodžiusi seselė ėmė keisti lašinę. Jai išėjus, Renė vėl prakalbo:

– Kaip suprantu, Džo buvo...

– Nužudytas, – tarė Greisė.

Renės galvoje žaibu švystelėjo mintis.

– Lozada.

– Taip, jis.

– O kaip jis išsisuko?

– Jam nebuvo netgi pareikštas kaltinimas.

– Kaip?

Kiek padvejojusi, Greisė žengtelėjo prie Renės ir pusbalsiu tarė:

– Gal jūs man galėtumėte pasakyti, daktare Niuton, kodėl tarp Oreno ir jūsų tvyro kažkokia įtampa?

– Prieš dvi savaites teko būti prisiekusiąja teisme. Mes apsisprendėme išteisinti Lozadą.

– Na, Orenas taip ir sakė.

– Dėl to jūsų vyras ir griežia ant manęs dantį. Juk Lozada nužudė vieną jo draugą ir kėsinosi į kito gyvybę.

Ji žvilgtelėjo į Viką.

– Jei būtume nusprendę kitaip, to nebūtų atsitikę. Ir mergina būtų likusi gyva.

– Sakykite, – ramiai tarė Greisė, – jei galima būtų atsukti laiką atgal, ar jūs vėl balsuotumėte už Lozados išteisinimą?

– Remdamasi tuo, ką žinau dabar ar ką žinojau tada?

– Tuo, ką žinojote tada.

Renė susimąstė kaip tąkart prieš lemiamą apsisprendimą.

– Remdamasi tuo, ką žinojau tada, ir prokuroro pateiktais įkalčiais, vėl norom nenorom balsuočiau už išteisinimą.

– Tada nesigraužkite, daktare Niuton. Juk ne jūsų kaltė, kad Lozada užpuolė Viką.

Renė liūdnai tarė:

– Pabandykite tai papasakoti savo vyrui.

– Aš taip ir pasakiau.

Renė iš nuostabos nesumojo ką atsakyti. Greisė švelniai nusišypsojo ir suėmusi paspaudė jai ranką.

– Na, man jau metas. Kai Vikas pabus, perduokite, kad buvau užsukusi, gerai?

– Aš irgi jau tuoj eisiu, bet paprašysiu seselių, kad perduotų.

– O kada jis bus perkeltas iš intensyviosios terapijos skyriaus?

– Jei viskas bus gerai ir nekils kokia infekcija – po dienos kitos.

– Tai pasakyti mergaitėms...

– Jūsų dukterims?

– Taip. Turiu dvi patrakėles.

– Šaunu.

– Zyzė, kad ir jas šiandien vesčiausi, bet Orenas pasakė – verčiau tegu lieka namie.

Kodėl, Renei nereikėjo aiškinti: Orenas baiminosi dėl jų saugumo, nes Lozada gali bandyti užbaigti pradėtą darbą. Ligoninėje budėjo policininkai. Renė pastebėjo dar du rymant prie įėjimo į intensyviosios terapijos skyrių. Veikiausiai jie čia atlydėjo Greisę Vesli.

– Mergaitės dievina dėdę Viką, – tarė Greisė. – Jei būtų išleistas jo plakatas, puikuotųsi pas jas ant sienos tarp visų kitų stabukų.

– Perduokite joms, kad dėdė Vikas pasveiks.

– Mes visi jums be galo dėkingi. Mergaitės netveria kailyje – trokšta su jumis susipažinti.

– Su manimi?

– Aš joms vakar papasakojau, kieno tai nuopelnas. Girdėjau, po to abi nutarė, kad taps chirurgėmis ir gelbės žmones, kaip kad jūs išgelbėjote Viką.

Renei iš susijaudinimo net suspaudė gerklę. Tai pajutusi Greisė skubiai atsisveikino ir išėjo. Renė nulydėjo akimis ją, žingsniuojančią prie lifto, iš šonų lydimą apsauginių.

Kai grįžo prie budinčiosios seselės posto, rožių jau nebuvo nė kvapo. Ten stovėjo keletas stalų, pora kompiuterių, stebėjimo prietaisai, kartoteka ir dar aibė visokiausių dėžių dėžučių. Renė stabtelėjo nežinodama, nuo kurio galo pradėti ieškoti to, ko jai reikia.

– Ko nors ieškote, daktare Niuton?

– Ee, taip.

Gydomasis lūpų balzamas atsirado tik nuodugniai išrausus kelis stalčius. Pasiėmusi jį nužingsniavo atgal į Viko palatą. Jis miegojo, kvėpavimas buvo lygus. Prisėdusi ant kėdės, ji tik po geros minutės atsuko balzamo dangtelį. Palatoje pasklido vanilės kvapas.

Ji jau anksčiau buvo pastebėjusi, kad Viko lūpos sausos ir suskeldėjusios. Žinoma, po operacijos visų pacientų lūpos tokios, bet Viko atrodo išties labai sausos. Tad visiškai natūralu, kad ji, gydytoja, pateps jas balzamu.

Čia dabar! Ką ji čia įrodinėja? Kam?

Ji sukamaisiais judesiais patrynė balzamo paviršių, kol jis suminkštėjo, ir atsargiai, beveik nesiliesdama, patakšnojo juo apatinę lūpą, po to pakartojo tą pačią procedūrą su viršutine. Paskui, švelniai prisilytėjusi smiliumi, – atsargiai tarsi vaikas, bijantis išlįsti už piešinio kontūrų, – ištepė lūpas balzamu nuo vieno kampučio iki kito.

Jai jau beatitraukiant ranką Viko akys staiga atsimerkė: užklupo ją netikėtai ir tvilkyte nutvilkė.

Nė vienas nepratarė nė žodžio. Renės pirštas tarsi sustingo ant jo lūpų. Ji sulaikė kvėpavimą, jo gilus ir lygus alsavimas irgi staiga nutilo. Renė nedrįso nė krustelėti jausdama, kad jei kuris vienas dabar sujudės, kažkas atsitiks – kažkas ypatinga. Nelaukta.

Regis, jie taip išbuvo nustėrę ištisą amžinybę, kol Viko akis galiausiai užsimerkė. Renė išdrįso įkvėpti tik vėl pasigirdus jo alsavimui.

Ji atitraukė ranką, šiaip taip užsuko balzamo indelį, padėjo ant spintelės prie lovos ir nusukusi žvilgsnį išėjo iš palatos.

– Jei kas, informuokite, – tarstelėjo budinčiai seselei grąžindama ligos istoriją.

Prie lifto budintis policininkas, pamatęs ją iš tolo, iškvietė liftą ir sumišęs tarė:

– Daktare Niuton, norėjau jums... Na, Vikas tikrai šaunus vyrukas. Kai prieš porą metų mano vaikis susižeidė ir jam reikėjo kraujo, Viko nereikėjo net prašyti pagelbėti. Labai jums dėkui, kad jį atkrapštėte.

Tik įlipus į liftą Renę prislėgė nuovargis. Atsišliejusi į sienelę, ji užsimerkė. Pajuto skruostu riedant ašarą ir greitai nusišluostė, kol lifto durys dar neatsidarė. Šiandien visai nusivarė nuo kojų.

Nustebo išvydusi, kad prie išėjimo stovėjęs policininkas kažkodėl eina jai iš paskos.

– Kas nors ne taip?

– Toks Veslio įsakymas, ponia, tai yra daktare, – atsakė jis.

– Kodėl?

– Man liepta, aš per daug neklausinėjau. Turbūt tai susiję su Tredgilu.

Pareigūnas, palydėjęs ją iki automobilio, užmetė akį į galinę sėdynę, patikrino apačią.

– Gero kelio, daktare Niuton.

– Ačiū.

Jis lydėjo ją akimis iki pat vartų.

Tik nuvažiavus jau gerą gabalą jos akys užkliuvo už kasetės, kyšančios iš grotuvo. Čia dabar kas – juk ji klausosi tik kompaktų.

Stabtelėjusi prie šviesoforo, ištraukė ir apžiūrėjo – jokio užrašo. Apimta blogos nuojautos, Renė įdėjo ją į grotuvą ir paleido.

Iš garsiakalbių nuskambėjo pianino akordai ir saldus moteriškas balsas užtraukė: „Aš tave įsimylėjau iki..."

Renė, trinktelėjusi į grotuvą kumščiu, tuoj pat jį išjungė. Visa tirtėjo iš pykčio, bet kartu ir iš baimės. Ligoninėje knibždėte knibžda policijos, o jis sau ramiai įdėjo kasetę į jos automobilio grotuvą. Po šimts! Dureles ji rado tvarkingai užrakintas.

Viena ranka ėmė raustis rankinėje ieškodama mobiliojo, bet tik išvertė viską ant grindų. Tačiau namai jau buvo čia pat, todėl nutarė nestoti ir Vesliui paskambinti grįžusi.

Renė pralėkė dvi tuščias sankryžas degant raudonai šviesai ir didžiuliu greičiu įsuko į savo kiemą. Garažo durys, atrodė, niekada neatsivers. Ji nekantraudama nėrė vidun joms vos pusiau pakilus ir iš karto spustelėjo nuleidimo mygtuką.

Palikusi savo daiktus, iš rankinės pabirusius ant grindų, ji išsiropštė iš automobilio, puolė prie virtuvės durų ir įžengusi į vidų nustėro.

Pro svetainės duris mirguliavo kažkokia blausi šviesa. Kas čia dabar? Logiškiausia, žinoma, dabar nerti atgal, į garažą, pakelti vartus ir išlėkus į gatvę imti šauktis pagalbos.

Bet ji tikrai nelėks iš savo namų bliaudama kaip avis. Tai jau ne!

Neuždariusi durų į garažą, ji iš virtuvės stalčiaus pasičiupo peilį ir gniauždama jį rankoje žengė į svetainę. Ten įvairaus dydžio stiklo žvakidėse, kuriomis buvo apstatytas visas kambarys, mirgėjo jūra kvapiųjų žvakių. Nuo jų salsvo aromato tiesiog svaigo galva.

Ant kavos stalelio vidury svetainės vėl puikavosi rožių puokštė. Kompaktinių plokštelių grotuvas buvo įjungtas, iš jo sklido kažkokia saldi melodija, panaši kaip kasetėje – Lozados stiliaus.

Ji tankiai alsavo, širdis tvinksėjo smilkiniuose. Galvoje šmėkštelėjo mintis, kad gal nevertėjo čia kišti galvos vienai. Ji žengtelėjo atatupsta. Gal vis dėlto reikia apsisukti ir sprukti pro virtuvės duris.

Ji apmetė savo veiksmus. Atgal į virtuvę. Iš ten į garažą. Nuspausti vartų pakėlimo mygtuką. Pralįsti pro apačią – ir į gatvę. Arba per tvorą į pono Viljamso kiemą. Šauktis pagalbos. Sukelti žmones ant kojų. Prašyti iškviesti policiją.

Vis dėlto ne.

Ji žengtelėjo į priekį, išjungė grotuvą.

– Na, išeik, pasirodyk. Kur tu?

Jos šūksnis nuaidėjo ir nutilo. Jokio atsako. Ji ištempusi ausis pasiklausė, ar nepagaus kokio garso, bet visiškoje tyloje buvo girdėti tik jos alsavimas ir besidaužanti širdis.

Renė jau buvo bežengianti į koridorių, bet nejučia sustojo prieš baugią tamsos sieną. Tačiau po akimirkos, užliejus pykčiui, kad turi baidytis net savo namuose, ryžtingai nėrė į priekį.

Perlėkusi koridorių įpuolė į kabinetą ir įjungė šviesą. Ten buvo tuščia. Prišokusi ji pradarė vieninteles dureles, už kurių čia galėjo pasislėpti žmogus, – spintos. Nieko, tik jos lagaminai.

Tada patikrino miegamąjį. Ten taip pat, mesdamos atšvaitus ant sienų, lubų ir dabar dieną naktį užskleistų žaliuzių, mirguliavo žvakės. Ji pasilenkusi dirstelėjo po lova. Prišokusi atlapojo spintos duris, panaršė tarp sukabintų drabužių. Tuščia.

Įėjus į vonią, akys iš karto užkliuvo už užtrauktos dušo užuolaidėlės. Iš aklo įsiūčio jau visiškai pamiršusi baimę, ji vienu mostu jas atitraukė. Ant vonios lentynėlės stovėjo dar viena vaza su rožėmis.

Ji bloškė ją į vonią, vaza garsiai džerkštelėjusi pažiro į šukes.

– Šunsnuki! Palik mane ramybėje!

Patraukė atgal į miegamąjį. Ėmė užpūtinėti žvakes, bet turėjo liautis nė neįpusėjusi, kad dėl dūmų nesuveiktų priešgaisrinė signalizacija. Tada per svetainę, jau nekreipdama dėmesio į žvakes, grįžo į virtuvę, uždarė duris į garažą ir padėjo peilį į stalčių.

Šaldytuve susiieškojusi pusbutelį baltojo vyno, vos ne visą susivertė į taurę, vienu mauku nugėrė pusę ir pridėjusi šaltą stiklą prie įkaitusios kaktos užsimerkė.

Skambinti Vesliui ar ne? O kam? Kaip ji įrodytų, kad čia buvo įsibrovęs būtent Lozada?

Kita vertus, jei ji nepraneš, Veslis vis tiek kaip nors suuos... Na, gerai. Nors ir kaip nesinori, teks pranešti.

Renė pakėlė galvą, atsimerkė ir pažvelgė į savo atspindį spintelės stikle. Su Lozada už nugaros.

Ji dar pagalvojo: keista, jokios baimės, tik pyktis.

Devynioliktas skyrius

Suėmęs už pečių, jis atgręžė ją į save. Jo akys buvo juodos it anglis.

– Ko tokia nusiminusi? Aš maniau, kad tau patiks, – švelniai sumurkė jis.

Joje tuo tarpu grūmėsi baimė ir pyktis. Viena vertus, norėjosi pulti jį, išlieti visą savo įtūžį, antra vertus – susigūžti į kamuoliuką. Tačiau tiek viena, tiek kita būtų reiškę silpnumą, o to tai jau nieku gyvu nevalia parodyti, nes jis tik to ir laukia.

Lozada, paėmęs taurę iš Renės rankos, priglaudė jai prie lūpų.

– Atsigerk.

Ji bandė nusukti galvą į šoną, bet jis sugriebė kita ranka jai už veido ir prilaikydamas pavertė taurę. Ta net tarkštelėjo į dantis, šaltas vynas kliūstelėjo ant lūpų, nuvarvėjo per smakrą. Nubraukęs jį nykščiu jis išsiviepė – piktdžiugiškai ir kartu tarsi atlaidžiai, netgi maloniai, taip, kaip savo aukai šypsosi budelis.

Jis vėl pavertė Renei prie lūpų priglaustą taurę, tačiau Renė, neapsikęsdama tos kreivos šypsenėlės, nubloškė ją į šalį. Vynas užtiško jam ant rankos. Lozados akys susiaurėjo, jis kilstelėjo ranką, ir Renė išsigando, kad dabar jai smogs.

Tačiau jis tik pakėlė pirštus sau prie lūpų, gašliai nulaižė ir nusijuokęs tarė:

– Nesistebiu, kad jis tau nepatinka, Rene. Pigus birzgalas. Ką gi, aš tau parodysiu, kas yra geras vynas.

Jis linktelėjo į priekį, pastatė taurę ant stalo ir prisispaudė prie jos visu kūnu. Renė, galvoje ūmai šmėkštelėjus Selės Horton nuotraukai, vos vos susilaikė nenustūmusi jo. Aišku, jis norėtų, kad ji priešintųsi, – tai būtų pretekstas ir signalas pulti.

– Ko taip drebi, Rene? Negi bijai manęs?

Jis prisispaudė dar stipriau. Ji pajuto karštą jo alsavimą ir sukietėjusią varpą. Jis nedviprasmiškai pasitrynė į ją.

– Nebijok, aš tau noriu tik gero.

Galiausiai Lozada atšlijo ir pakreipęs galvą nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

– Gal prieš imantis vynų vis dėlto reikėtų pasirūpinti tavo garderobu.

Jis paglostė jai kaklą.

– Nuodėmė slėpti tokį grožį.

Jo žvilgsnis, slystelėjęs žemyn, prie jos krūtinės, užsibuvo ten nejaukiai ilgai.

– Tau reikėtų stilingesnių drabužių, Rene. Juodų, kad paryškintų šviesius plaukus. Nupirksiu tau kokią juodą seksualią suknelę su gilia iškirpte. Kad visi žiūrėtų ir pavydėtų.

Vėl pažvelgęs jai į veidą jis sumurkė:

– Na, tu šiandien išvargusi.

Perbraukė pirštu pajuodusius jos paakius.

– Visai nusivarei nuo kojų. Mano vargšelė.

Nurijusi šleikštų kamuolį, kuris pakilo gerklėje jam leidusis žodžiais perrenginėti ją kaip kokią lėlę, Renė tarė:

– Aš ne tavo.

– O, tu ir kalbėti moki. Aš jau maniau, kad ne.

– Išeikite.

– Tai kad aš tik atėjau.

Aišku, buvo ne visai taip – vien degiodamas žvakes svetainėje jis sugaišo kokią valandą.

Įdomu, kur jis buvo pasislėpęs, pagalvojo Renė.

Tarsi skaitydamas jos mintis jis tarė:

– Na, tegul tai būna mano maža profesinė paslaptis, – ir žaismingai žnybtelėjęs jai skruostą pridūrė: – Mes juk turime įdomesnių temų, ar ne?

– Tu teisus.

Jis patenkintas išsišiepė.

– Na, klausau tavęs.

– Li Houvelas.

– Kas?

– Tai tu jį nužudei, ar ne? Iš dėkingumo man. O po to užpuolei Viką Tredgilą, juk taip?

Jis žaibiškai kilstelėjo jos palaidinę; jai nespėjus nė susivokti, jo rankos jau grabaliojo apie liemenuką ir juosmenį. Ji iš visų jėgų bloškė jį nuo savęs.

– Patrauk rankas! – riktelėjo ji ir tvojo per jas.

– Baik!

Jis sugriebė ją už rankų ir prisitraukė.

– Na, Rene, Rene, baik, nereikia.

Jis kalbėjo švelniai, bet rankos laikė ją sugniaužusios it replės.

– Ša, ša. Nusiramink.

Ji įsmeigė į jį piktą žvilgsnį.

Jis saldžiu, supratingu balsu ėmė atsiprašinėti:

– Nepyk. Žinai, prieš porą metų prie manęs buvo prisigretinusi tokia policininkė. Norėjau įsitikinti, ar ant tavęs nėra pasiklausymo įrangos. Dovanok.

Jis paleido jos rankas ir tvirtai suėmęs pečius ėmė masažuoti tarsi rūpestingas sutuoktinis.

– Na, dabar geriau?

– Aš ne policininkė.

– Būčiau baisiai nusivylęs.

Staiga jo rankos užgulė smarkiau, veidas persikreipė.

– O kodėl bendravai su Viku Tredgilu?

Ji tik patempė lūpas.

– Nežinojau, kad jis policininkas. Jis tik norėjo manimi pasinaudoti.

– Tai ko taip nėreisi iš kailio, kad išgelbėtum jam gyvybę?

Renės ausyse tarsi aliarmas nuskambėjo Veslio įspėjimas. Selė Horton buvo niekuo dėta prašalaitė, netyčia užklydusi į Viko ir Lozados karo lauką. Ir už tai palydėjo galvą.

– Toks jau mano darbas, – atsainiai metė ji. – Pacientų juk nepasirinksi. Likimas iškrėtė man pokštą. Aš chirurgė, negalėjau stovėti ir laukti, kol jis nukraujuos.

Jis pabandė pagauti jos žvilgsnį. Apglėbęs kaklą, nykščiu perbraukė per miego arteriją.

– Labai įskaudintum, jei imtum apgaudinėti mane su tuo Viku Tredgilu.

– Tarp mūsų nieko nebuvo.

– Jis tavęs nebučiavo?

– Ne.

– Nelietė va taip?

Jis paglostė jos krūtį.

Renės gerkle pakilo ir įstrigo kažkoks karštas kamuolys. Ji tik papurtė galvą.

– Rene, niekas tavęs niekada netroško taip kaip aš, – sušnibždėjo jis spausdamasis prie jos. – Žinok.

– Rankas aukštyn, Lozada! – staiga pasigirdo įsakymas.

Įsiveržę į vidų ir nutaikę ginklus priešais stovėjo Veslis ir dar du policininkai. Jie apsupo Lozadą.

– Rankas aukštyn! Greitai! Pasitrauk nuo jos!

Renė neteko žado. O Lozados veidas akimirksniu vėl virto vaškine kauke be jokios išraiškos. Paklusdamas komandai jis žengtelėjo atgal.

– Maniau, kad tokiu laiku jūs jau seniai būnate lovytėje, detektyve Vesli.

– Rankas ant stalo, kojas pražergti.

Abejingai gūžtelėjęs, Lozada palinko virš virtuvės stalo ir atsirėmė į jį delnais abipus krepšio su nokinamais bananais.

Renę kažkodėl suėmė keistas linksmumas stebint, kaip pareigūnas prišokęs čiupinėja sustingusį it statula Lozadą ieškodamas ginklų ir iš jo kelnių kišenės išžvejoja kompaktišką pistoletą.

– Tai teisėtai nešiojamas ginklas, – mestelėjo Lozada.

– Antrankius, – paliepė Veslis. – Prie blauzdos rasite ir peilį.

Vienas policininkas užlaužė Lozadai rankas už nugaros ir činkštelėjo antrankius, kitas pritūpęs kilstelėjo kelnių klešnę ir iš dėklo ištraukė nediduką žvilgantį peilį. Lozada stovėjo kaip niekur nieko, veide nekrustelėjo nė raumenėlis.

Veslis pažvelgė į Renę.

– Kaip jūs?

Vis dar negalėdama atgauti žado ji tik palinksėjo.

Vienas policininkas leidosi vardyti Lozadai suimtojo teises, bet tas nė nesiklausydamas per jo petį pažvelgė į Veslį ir paklausė:

– Kuo aš kaltinamas?

– Žmogžudyste.

– O. Įdomu – kieno?

– Selės Horton.

– Tos kambarinės iš mano dangoraižio?

– Nekaltą avinėlį galėsi vaidinti prieš prisiekusiuosius, – tarė Veslis šnairuodamas į Renę. – Ir pasikėsinimu nužudyti Viką Tredgilą.

– Kažkokia nesąmonė.

– Na, pagyvensim – pamatysim. Į areštinę.

– Ryt ryte vis tiek turėsite paleisti.

– Užteks kalbų.

Veslis mostelėjo galva pareigūnams jį išvesti.

Dar atsigręžęs į Renę Lozada išsišiepė.

– Iki, mano meile. Netrukus vėl pasimatysime. Gaila, kad mums taip sutrukdė. Na, detektyvas Veslis mėgsta šou. Ko norėti – nieko kito ir nesugeba.

Vedamas pro Veslį, jis mestelėjo:

– Džo Tredgilas irgi galėjo tuo įsitikinti.

Vienas policininkas stipriai niūktelėjo Lozadą į nugarą, ir jie galiausiai dingo svetainėje. Renė susmuko ant kėdės prie stalo.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

– Sakėte, kad be patikimų įrodymų jo neareštuosite. Vadinasi...

– Ne. Paprasčiausiai išzyziau savo vadui ausis, ir jis davė sutikimą suimti Lozadą, kol mes apsišniukštinėsime aplinkui. Ir jei mums pasiseks kaip aklai vištai grūdas, gal rasime ką nors, dėl ko galėtume jį pričiupti.

– Tai, kaip suprantu, kol kas jūsų rankos tuščios.

Veslis tik patraukė pečiais.

– Negalime ilgai laikyti areštinėje nepareikšdami kaltinimo, bet bandysime ištempti kuo ilgiau. Reikia iškapstyti kokį nors apčiuopiamą įrodymą, kad būtent jis užpuolė Viką, antraip teismas sumals mus į miltus. Jei apygardos prokuroras apskritai bylą perduos teismui.

– Kaip? Bet juk Vikas matė, kad jį užpuolė Lozada.

– Vargu ar apygardos prokuroras rizikuos pateikti prisiekusiesiems Viko liudijimą kaip vienintelį kozirį. Dėl senų Lozados ir Viko sąskaitų tas liudijimas keltų didelių abejonių. Be to, Viko reputacija irgi neblizganti.

– Kodėl?

Pro duris kyštelėjęs galvą policininkas kreipėsi į Veslį:

– Mes jau pasiruošę.

– Važiuokit, aš tuoj.

Policininkas dingo. Renė nusekė paskui Veslį į svetainę, kur vis dar degė žvakės ir tvyrojo šleikščiai aitrus jų aromatas. Atidariusi langą, kad prasivėdintų, ji išvydo nuo jos namo nuvažiuojančias kelias policijos mašinas su įjungtais švyturėliais.

O ant šaligatvio, karštai aptarinėdami naujieną, būriavosi kaimynai vienomis pižamomis, apspitę kažką pasakojantį ir teatrališkai mostaguojantį rankomis poną Viljamsą.

– Detektyve, kaip jūs sužinojote, kad Lozada čia? Vis dar mane sekate?

– Ne. Mums pranešė jūsų kaimynas. Ponas Viljamsas. Jam pasirodė, kad pas jus dedasi kažkas įtartina.

Dieve, dabar visi tik ir plaks liežuviais.

Veslis, sustojęs svetainės vidury, apsidairė aplinkui, kiek ilgėliau jo žvilgsnis stabtelėjo ties rožėmis. Galiausiai atsigręžęs į Renę, jis tarė:

– Šiandien šnekėjausi su vienu jūsų ligoninės valdybos nariu. Jis sakė, kad sutikote užimti daktaro Houvelo postą.

Ji kilstelėjo smakrą.

– Taip, aš jiems tai pranešiau šiandien po pietų. Po mūsų pokalbio. Pamačiau, kad jokio skirtumo – sutiksiu ar ne, jūs vis tiek laikysitės nuomonės, jog tai aš nusamdžiau Lozadą pašalinti Li.

Jis mostelėjo ranka į rožes.

– Prisidedu prie sveikinimų.

– Jei manote, kad mes čia šventėme, labai klystate. Grįžusi iš darbo va taip viską ir radau. Jis vėl buvo slapčia pas mane įsilaužęs.

– Kodėl man nepranešėte?

– Nespėjau.

Jis tylomis nužvelgė suglamžytus Renės drabužius.

– Jis mane terorizuoja! – šūktelėjo ji. – Įsikalė sau į galvą, kad man lemta tapti jo didžiąja meile.

Ji atpasakojo visą Lozados monologą, nepraleisdama net pačių pikantiškiausių vietų.

– Jis mane grabaliojo. Tikrino, ar po drabužiais nėra kokio mikrofono.

– Mikrofono?

– Kai užsiminiau apie Li Houvelo nužudymą, tučtuojau puolė manęs apieškoti. Pamanė, kad galiu dirbti jums.

– Na, čia tai jis šovė pro šalį.

Įžeista pašaipaus Veslio tono, Renė išrėžė:

– Detektyve, aš jo tikrai nekviečiau į svečius. Kodėl jūs taip įsitikinęs, kad yra priešingai?

– Ar jūs ką nors sudaužėte?

– Vonioje taip pat stovėjo puokštė. Aš įsiutusi tėškiau ją su visa vaza.

– Ponas Viljamsas kaip tik buvo išvedęs į užpakalinį kiemą savo šunį. Išgirdęs pas jus trenksmą, nutarė paskambinti ir įsitikinti, ar nieko nenutiko.

Veslio akys užkliuvo už bevielio telefono svetainės kampe.

Renė paėmė jį, pasiklausė ir ištiesė Vesliui. Ragelyje buvo visiška tyla. Matyt, jis buvo nukeltas ir taip gulėjo, kol visiškai išsikrovė.

– Pasirūpino, kad jam niekas netrukdytų, – tyliai tarė Renė.

– Taigi.

Padėjusi ragelį į vietą, ji greitai atitraukė ranką.

– Gal nereikėjo man liestis?

– Pirštų pagalvėles jis išsioperavęs. Galų gale – koks skirtumas: mes žinome, kad pas jus lankėsi Lozada, bet tai juk ne nusikaltimas.

– O įsilaužimas ar ne nusikaltimas? Jis čia jautėsi it namie.

– Aha, ponas Viljamsas gelbėjimo tarnybos dispečerei taip ir pasakė. Pranešęs, kad girdėjo trenksmą, pridūrė: „Palaukit, gal be reikalo sukėliau paniką, pro virtuvės langą matau ją su kažkokiu vyru. Rodos, ten viskas gerai." Tačiau pasitaikė ne iš kelmo spirta dispečerė, ji prisiminė jūsų pavardę, žinojo, kad aš...

– Kad mane sekėte.

– Todėl nutarė dėl viso pikto paskambinti man ir pranešė apie keistą jūsų kaimyno skambutį, esą jūs su kažkokiu vyru myluojatės virtuvėje.

– Nepavadinčiau to mylavimusi. Bijojau, kad jei pasipriešinsiu, bus kaip Selei Horton.

– Neatmestinas variantas.

– Tai kodėl vis verčiate mane teisintis?

Jis pažvelgė į ją netardamas nė žodžio ir pasisuko eiti.

– Man jau metas.

Ji griebė jį už rankos, privertė atsigręžti.

– Jūs neatsakėte į mano klausimą, detektyve.

– Jei jau taip norite, prašom, – iškošė jis. – Todėl, kad aš jumis netikiu.

– Tai kaip man jus įtikinti? Jei Lozada būtų mane nužudęs, tada būtumėte patikėjęs?

– Nelabai, – atsakė jis, abejingai patraukęs pečiais. – Selė Horton prieš tapdama auka irgi buvo jo meilužė.

Dvidešimtas skyrius

– Jis nori jai tik gero.

– Ką???

– Vikai, nespoksok į mane taip, – pasijutęs nejaukiai nuo veriančio bičiulio žvilgsnio tarė Orenas. – Tai jo žodžiai, ne mano.

Intensyviosios terapijos skyriuje Vikas išbuvo dvi paras, o dabar štai jau šešta para kaip buvo perkeltas į vienutę, pro kurios langus matyti tolumoje dunksantys centro dangoraižiai. Vikas dabar jau galėjo gulėti ant nugaros, nors šonas vis dar pasiutusiai skaudėjo, ypač per du privalomus kasdienius pasivaikščiojimus.

Kiekvienas toks žygis, Viko žodžiais, prilygo kopimui į Everestą. Vien atsikelti iš lovos trukdavo penketą minučių. Iš pradžių jis klibikščiuodavo tik po savo palatą, o tos dienos rytą jau įstengė nukeliauti iki koridoriaus galo ir atgal. Seselėms plojant iš džiaugsmo ir garsiai reiškiant susižavėjimą tokia pergale, jis pro sukąstus keiksnojo tvirtindamas, kad jos tiktų į konclagerio prižiūrėtojas. Grįžo į palatą vos vilkdamas kojas ir sudribo į lovą visas šlapias nuo prakaito.

Jis laukdavo nesulaukdavo, kada jam suleis kasdien vis mažinamą nuskausminamųjų dozę. Tada skausmas kiek atbukdavo ir tapdavo bent jau pakenčiamas, ypač jei pavykdavo jį užmiršti ir galvoti apie ką nors kita. Pavyzdžiui, apie Lozadą.

Šįryt jam buvo nutrauktos lašinės, ir iš pradžių jis netvėrė kailyje iš džiaugsmo, bet tada jį ėmė terorizuoti seselės, kad gertų kuo daugiau skysčių. Puolė nešti įvairiausių sulčių folija užlipintuose plastiko puodeliuose – kol juos atkrapštydavo, pusę būtinai išlaistydavo.

– Jau duoda ko nors valgyti? – pasiteiravo Orenas.

– Šiek tiek. Truputį. Visai neturiu apetito. Be to, koks ten maistas, kažkokios košelės.

Viko skruostas vis dar švietė geltonai ir mėlynai, bet tinimui atslūgus jis jau matė abiem akimis. Todėl negalėjo nepastebėti Oreno kaktoje įsirėžusių rūpesčio raukšlių.

– Kas yra? – suniurnėjo Vikas.

– Kaip tavo „draugelis“?

Keletą dienų Vikui teko prasikankinti apsižergus maišelį su ledukais, bet paslėpsniai, kaip Renė ir žadėjo, atlėgo.

– Ačiū, gerai, gali pačiupinėti, jei nori.

– Gal tiek to.

Kiek pamindžikavęs Orenas pasakė:

– Klausyk, atsiprašau dėl to... na, kad prakirtau tau smakrą.

– Kad tik tiek būtų bėdų.

– Vis tiek nesmagiai jaučiuosi.

– Na, aš pradėjau pirmas.

– Abu pasikarščiavom. Nepyk.

– A, buvo ir pražuvo. Na, pasakok apie Renę. Tai ką ten Lozada įsikalė į galvą?

– Juk jau viską papasakojau, – priekaištingai tarė Orenas.

– Noriu išgirsti dar kartą.

– Baik. Kateterio dar neišėmė?

– Išims šiandien po pietų. Jei galėsiu pats šlapintis, jo nebereikės.

– O jei ne?

– Geriau dvi valandas stovėsiu ir varvinsiu po lašelį, bet daugiau nesiduosiu, kad man grūstų tą daiktą.

– Na tu ir popa.

– Tai galų gale papasakosi ar ne?

– Ką dar nori išgirsti? Kiek galima tą patį kartoti? Gerai, jei jau taip nori. Pasak kaimyno, jie bendravo itin šiltai. Daktarė Niuton tvirtina, kad Lozada ją terorizuoja, todėl ji nesipriešino bijodama, jog ją gali ištikti Selės Horton likimas.

Vikas atsišliejo į pagalvę ir užsimerkė. Akyse vis dar stovėjo tas šiurpus vaizdas: jo lovoje gulinti negyva mergina su dviem skylutėmis kaktoje. Vargšelė. Nužudyta jam ramiausiai turškiantis po dušu.

Vis dar užsimerkęs jis tarė:

– Man jos versija atrodo įtikinama, Orenai. Jei Lozada mano, kad Renė atstūmė jį dėl manęs, jo vyriška savimeilė garantuotai įžeista.

– Ar ji apie tai šnekėjosi su tavimi?

– Ne. Nė mur mur.

Vikas kamavosi niekaip negalėdamas perprasti, ką vis dėlto Renė galvoja apie jį patį. Jos atsiribojimas žeidė. Ji pasirodydavo palatoje du kartus per dieną, ryte ir vakare, nepakeldama akių nuo ligos istorijos vis tuo pačiu bespalviu balsu pasiteiraudavo, kaip jis jaučiasi.

Greitosiomis apžiūrėjusi gyjančią žaizdą, paklaususi, kaip savijauta, ir abejingai pakinkavusi galva jam atsakius, ji pranešdavo, kad gijimas vyksta normaliai, ir dirbtinai nusišypsojusi išeidavo. Žinoma, ji turėjo ir kitų pacientų, tad kažkokio ypatingo jos dėmesio jis nesitikėjo.

Na, nebent širdies gilumoje.

Nors intensyviosios terapijos skyriuje gulėjo visas pripumpuotas nuskausminamųjų, Vikas prisiminė, kaip ji sėdėjo šalia ir girdė jį spraitu. Kaip patepė jam lūpas balzamu. Kaip jų žvilgsniai susitiko ir jie ilgai žiūrėjo vienas kitam į akis.

O gal visa tai jam tik pasivaideno? Tebuvo malonus sapnas, kurį jis palaikė tikrove? Turbūt. Kaip kitaip paaiškinsi, kad

po to Orenas užklupo juodu su Lozada meiliai galynėjantis jos virtuvėje.

Vienu žodžiu, velnią čia supaisysi.

– Per apžiūrą ji laikosi pabrėžtinai dalykiškai, – tarė jis Orenui. – Jokių lyrinių nukrypimų, net apie orą.

– Lauke klaiki šutra – kaip orkaitėje.

– Jaučiau.

– Žinai, kad ji tapo chirurginio vedėja?

– Girdėjau, – pasakė Vikas. – Džiaugiuosi. Ji tikrai to verta.

Išvydęs į save įsmeigtą daugiareikšmišką Oreno žvilgsnį, jis pridūrė:

– Tik nedaryk toli siekiančių išvadų, Orenai.

– Juk nieko nesakau.

– Ir taip matyti.

Tarpduryje pasirodė seselė, nešina dar vienu puodeliu sulčių.

– Palikite, aš išgersiu vėliau, gerai? – puolė maldauti Vikas. – Tikrai, garbės žodis.

Seselė nenoromis pastatė sultis ant stalelio ir išėjo. Vikas mostu pasiūlė jas Orenui.

– Kad ačiū.

– Spanguolių ir obuolių.

– Nesinori.

– Be reikalo. Nepyk, bet tu man irgi atrodai kažkoks suzmekęs. Kas yra?

Orenas patraukė pečiais, atsiduso, nukreipė žvilgsnį į miesto panoramą, atsiveriančią pro langą, ir galiausiai atsigręžęs į Viką tarė:

– Prieš valandą su manimi susisiekė apygardos prokuroras. Asmeniškai.

Vikas nujautė, kad Orenas toks paniuręs dėl Lozados reikalų. Jeigu būtų turėjęs kokią džiugią naujieną, jau seniausiai būtų pranešęs.

Vadinasi, naujienos nekokios. Patogiau atsirėmęs į pagalves, Vikas paklausė:

– Na ir ką?

– Pasak jo, mūsų įkalčiai skysti. Prisiekusiesiems to neužteks. Vienu žodžiu, jis atsisakė perduoti bylą teismui.

Vikas taip ir numanė.

– Vakar buvo manęs aplankyti. Atjautos ir rūpesčio įsikūnijimas. Va, ką atnešė, – mostelėjo jis į akį rėžiančią raudonų, baltų ir dažytų mėlynų gvazdikų puokštę.

– Taip, parodė širdį.

– Išklojau jam, kaip viskas buvo ten, motelyje, ir kad galiu galvą guldyti – Lozados darbas.

– O jis?

– Na, patimpčiojo kalakuto pagurklį, pasikasė smilkinius, pasiglostė pilvą, suraukė kaktą ir suparpsėjo lūpomis – vienu žodžiu, atrodė lyg prispirtas reikalo. Galiausiai išmykė, kad tai esą labai rimti kaltinimai. „Na taip, kaip pirštu į akį, – atsakiau. – Žmogžudystė ir pasikėsinimas nužudyti iš tiesų rimti nusikaltimai." Jis dar kiek pabuvo, atsilabino ir išėjo, vengdamas mano žvilgsnio. Galėjo iš karto tiesiai šviesiai pasakyti, o tai suko aplink...

– Taigi, ne be reikalo eina tokias pareigas.

– O iš to jo mindžikavimo sumečiau, kad mano liudijimas netinka.

– Tikrai taip.

– Įdomu būtų išgirsti kodėl.

– Nekankinsiu tavęs visais tais teisiniais išvedžiojimais, – tarė Orenas. – Jis man pusę valandos dudeno ir bubeno, bet iš esmės...

– Na, prie reikalo.

Orenas, įnikęs vartalioti tarp pirštų trispalvį kaspiną, kuriuo buvo surišta gvazdikų puokštė, nuleidęs galvą paskersakiavo į Viką ir pasakė:

– Galima ir jį suprasti, Vikai.

– Nė velnio! Kai jam supils šešis maišelius kraujo, kai jo riešutėliai ištins iki boulingo rutulio dydžio, o į birką bus įkištas vamzdelis, tada aš jį suprasiu.

– Na, tokios tavo reakcijos ir...

– Kitokia ir negali būti.

– Bet gerai pagalvojus, jis teisus.

– Tavo laimė, kad aš dabar ligonis, o tai...

– Be reikalo karščiuojiesi, – atsiduso Orenas. – Na taip, apygardos prokuroras nelinkęs be reikalo rizikuoti savo užpakaliu, bet...

– Senas kinkadrebys!

– Gal ir taip, bet šįkart jis veikiausiai teisus. Ramiai viską apsvarsčius, mes neturime rimtų įkalčių prieš Lozadą.

– Prieš Lozadą! – iškošė Vikas. – Galėtum pagalvoti, kad jis nesugaunamasis. Lažinuosi – dabar susiėmęs už pilvo žvengia iš mūsų.

Orenas, luktelėjęs, kol bičiulis kiek atvės, kalbėjo toliau:

– Neturime jokių tiesioginių įrodymų. Lozada pažįsta tave kaip ir Selę Horton. Tačiau tai dar ne motyvas. Net jeigu per stebuklą prisiekusieji sutiktų nagrinėti bylą, mes nieko nepeštume. Man buvo duotos trys dienos rasti kokiam siūlo galui, kuris galėtų vesti prie Lozados. Bet kaip visada – šnipštas. Nieko neturime.

– Neužmiršk mano liudijimo.

Orenas paniuręs tarė:

– Apygardos prokuroras žino, kad tu su Lozada turi senų sąskaitų. Todėl tu, kaip liudytojas, vargu ar būtum laikomas nešališku.

Vikas, negalėdamas to užginčyti, tylėjo.

Orenas klestelėjo į žalią plastikinę kėdę ir įsmeigė akis į grindis.

– Nori nenori teks jį paleisti. Šiaip taip gavau kratos orderį, iššniukštinėjome kiekvieną jo apartamentų centimetrą – nieko. Švaru iki pamišimo. Net jo skorpionai – ir tie atrodo

kaip išprausti. Tas pats ir automobilyje. Jokių kraujo pėdsakų, odos nuoplaišų. Sterilu. Taip, turime nusikaltimo įrankį, bet kas galėtų atsekti, kam jis priklausė? Jokių liudytojų, išskyrus tave, o tavo liudijimu niekas nepatikės. Tuo labiau, kaip pats sakei, iš tikrųjų jo nė nematei.

– Na taip, nemandagiai pasielgiau – stovėjau nugara į jį. Reikėjo atsisukti ir pasilabinti.

– Jo advokatas jau ir taip kelia triukšmą, kad policija jį sulaikė neturėdama pagrindo. Tvirtina, kad...

– Man nusispjaut, ką jis tvirtina. Nenoriu klausytis kalbų apie pažeidinėjamas to šunsnukio teises.

Stojo tyla. Galiausiai Orenas pažvelgė į palubę palatos kampe.

– Televizorius tik taip rodo?

Pamatęs įeinantį Oreną Vikas buvo pritildęs garsą, vaizdas ekrane labiau priminė spalvotą sniegą, bet gerai įsižiūrėjęs vis dėlto galėjai šį tą pamatyti.

– Šūdas. Ne kabelinė, su antena.

Kurį laiką taip pažiūrėjus kažkokį serialą, aktoriams kažką žiopčiojant be garso, Orenas galiausiai pasiteiravo, apie ką jis.

– Tos dvi – motina ir duktė, – paaiškino Vikas. – Ir duktė permiegojo su motinos vyru.

– Savo tėvu?

– Ne, atrodo, ketvirtu patėviu. Tikrasis jos tėvas yra parapijos klebonas. Tačiau tai žino tik jis pats ir jos motina. Ta duktė kartą atėjo išpažinties ir pasipasakojo apie išdaigas su mamos vyru. Klebonas pasibaisėjo, apkaltino motiną rodžius dukrai blogą pavyzdį ir išvadino paleistuve. Bet ir pats pajuto sąžinės graužimą, kad neaugino savo dukters. Matydavo ją tik bažnyčioje, kaip parapijietę, – kai krikštijo ir taip toliau. Na, viskas čia labai painu. Taigi jis nekviestas nuėjo pas ją į namus.

Orenas nujautė, kad tardamas paskutinį sakinį Vikas turi galvoje ne tik serialą.

– Neguldyčiau galvos, kad ji pati jo pas save nepasikvietė, Vikai, – tarė jis.

Vikas tik įrėmė žvilgsnį į savo bičiulį.

– Na, kas galėtų paneigti tokią galimybę, – pridūrė Orenas ir nusisukęs į šalį kažką sumurmėjo po nosimi.

– Ką?

– Nieko.

– Kažką dar sakei?

– Nesvarbu.

– Ką?

– Jei taip jau nori: Lozada glamonėjo jai krūtinę.

Tardamas šiuos žodžius Orenas akylai stebėjo, kokia bus Viko reakcija. Šis nudavė esąs šaltas kaip ledas.

– Turbūt bijojo pasipriešinti.

– Jūs su Greise tarsi susimokę tą pačią giesmelę giedat. Iš kur galit žinot, juk šalia nestovėjot?

– Su Greise?

– Na taip, – sumataravo rankomis Orenas. – Žmona dabar didžiausia daktarės Niuton užtarėja.

– Greisė sakė, kad jos tik persimetė keliais sakiniais.

– Ji man namie jau visas ausis išūžė, esą dėl daktarės Niuton darau skubotas išvadas, be reikalo griežiu ant jos dantį dėl to prisiekusiųjų teismo, išteisinusio Lozadą.

Vikas vos susilaikė nenusišypsojęs. Jeigu yra pasaulyje žmogus, galintis paveikti Oreną, tai – Greisė. Taip, prieš tą moterį jo bičiulis tapdavo švelnus it ėriukas.

– Bet ji, kitaip nei aš, nematė tų balandėlių virtuvėje. Kaip ir va šito, – Orenas kyštelėjo ranką į švarko kišenę ir ant stalelio su ratukais šalia puodelio su sultimis padėjo kelis perlenktus lapus.

Vikas nė nepažvelgė į tą pusę.

– Gal per pastarąsias dienas tau išgaravo iš galvos, kad būdama šešiolikos daktarė Niuton šūviu mirtinai sužalojo žmogų.

– O tavo budrumo tai jau niekas neužmigdys, ar ne?

– Tau būtų pravartu užmesti akį į tos šventosios praeitį. Susisiekiau su Daltono PK ir apygardos šerifu – čia jų atsiųsti duomenys.

Vikas gulėjo kaip gulėjęs.

– Gal tu pats glaustai man viską išdėstyk.

– Šiurpus dalykas, – tarė Orenas. – Tėvas, išgirdęs du šūvius, atskubėjo į kabinetą. Reimondas Koljeris jau gulėjo negyvas. Kaip vėliau tvirtino Denas, tas pabaisa, jo verslo partneris, ėmęs lįsti prie jo nekaltosios mergaitės, ir ji gindama savo garbę neturėjusi kitos išeities, tik panaudoti ginklą. Vienu žodžiu, tai buvusi grynų gryniausia savigyna.

– Na, taip galėjo būti.

– Galėjo, bet abejotina. Ypač dėl to, kad jau seniai su Koljeriu vyko šurum burum.

– Va čia tai gražiai pasakyta, detektyve.

Orenas, praleidęs negirdomis Viko pašaipą, tęsė:

– Įdomiausia būtų sužinoti, kodėl kaip tik tą dieną ji staiga puolė ginti savo garbę.

– O ką ji pati sakė?

– Nežinau. Turbūt niekas nežino, nes čia ir prasideda pats įdomumas: niekas nebuvo apklaustas. Jokios apklausos, jokios bylos, jokio teismo. Denas turbūt nieko nelaukdamas užkimšo visiems burną pinigais, ir Koljerio mirtis buvo pavadinta nelaimingu atsitikimu. Viskas. Visi išsiskirstė laimingi ir patenkinti, įskaitant ir Koljerio našlę, netrukus išvykusią į naujus apartamentus Brekenridže. Naujutėlaičiu žvilgančiu „Jaguaru“.

Vikas, mintyse perkratęs Oreno pasakojimą, tarė:

– Jei kalbam apie pasitikėjimą kuo nors, tai manęs ši istorija nelabai įtikina.

– Kodėl?

– Ar policijos komisariatas ir apygardos šerifas patys atvirai prisipažino numarinę bylą?

– Ne, jų pranešimuose dėstoma oficialioji versija. Bet man pavyko susiieškoti vieną, dabar jau buvusį, policininką, kuris tada kaip tik pirmas atvyko į įvykio vietą.

– Buvusį?

– Išėjo iš tarnybos ir ėmėsi montuoti palydovines lėkštes. Bet jis prisiminė tą iškvietimą. Pasak jo, tai negalėjo neįsirėžti į atmintį.

– Kodėl?

– Dėl iškvietusiųjų laikysenos. Juk nušauti žmogų – nesvarbu, tyčia ar atsitiktinai, – nėra tas pats kas nusičiaudėti. Šovusysis paprastai pats būna sukrėstas, išsigandęs, jaučia sąžinės graužimą. O Renė Niuton buvo ramut ramutėlė. Jos akyse nebuvo matyti nė lašelio susijaudinimo. O jai buvo vos šešiolika! Paaugliai juk nevaldo emocijų. Kas nutiko, ji išpylė kaip žirnius, net neužsikirsdama. Jai iš šonų sėdėjo Denas ir ponia Niuton. Tėvas dėjo į šuns dienas Koljerį, pasak jo, bandžiusį išprievartauti dukrelę, ir griaudėjo kaip gyvas nesitikėjęs, kad jo partneris galėtų šitaip pasielgti. Tuo tarpu motina kūkčiodama, prisidengusi veidą nosinaite, kartojo nieko negirdėjusi, nemačiusi, nežinojusi ir vis klausinėjo, ar pareigūnai nenorėtų kuo nors atsigaivinti. Pasak policininko, tai buvo kažkokia nejauki scena, tarsi iš „Prieblandos zonos".

Vikas pabandė įsivaizduoti šešiolikmetę Renę, ramiai dėstančią, kaip ką tik nušovė žmogų. Veltui. Nesuvaldoma paauglė, apie kurią pasakojo Kristal, ir nimfetė, suviliojusi vedusį vyrą, niekaip nederėjo su ta Rene, kurią jis dabar pažino.

Orenas tarė:

– Aš jau eisiu, daugiau tavęs nevarginsiu. Gal turi kokių pageidavimų?

Vikas papurtė galvą.

– Gal nusileisti iki spaudos kiosko ir...

– Dėkui, ne.

– Kaip sau nori. Vakare dar užsuksime su Greise. Po vakarienės. Tai kaip, ar mergaitės jau gali tave aplankyti?

– Žinoma.

– O tai jau baigia visas ausis išzyzti.

Vikas prisiversdamas šyptelėjo:

– Perduok, kad laukiu.

Orenas linktelėjo ir patraukė prie durų, bet prieš išeidamas dar stabtelėjo.

– Dabar jokių nesąmonių, Vikai. Aišku?

– Aišku.

– Leisk tavęs kai ko paklausti – kaip vyras vyro.

Vikas paskersakiavo į bičiulį:

– Ko?

– Ji krito tau į akį, ar ne?

Vikas nusuko žvilgsnį į miesto panoramą už lango.

– Nežinau.

Orenas susikeikė.

– Eik, gerai? – pasakė Vikas, kurį staiga užgriuvo kažkoks nuovargis. – Kas dar?

– Nieko. Tik pora dalykų.

– O varge.

– Jei tiesiai šviesiai, Renė Niuton ištraukė tave iš mirties nagų. Ir už tai aš jai būsiu dėkingas iki karsto lentos.

Vikas grįžtelėjo į bičiulį.

– Bet?..

– Pasak to policininko iš Daltono, iki tol jam nebuvo tekę matyti, kad kas nors, nužudęs kitą žmogų, net didžiausią savo priešą, būtų toks kraupiai ramus.

Dvidešimt pirmas skyrius

Vikas nustebęs spoksojo į vyrą baltu chalatu ir tokia pat akinamai balta šypsena, energingai įlėkusį į jo palatą.

– Kas jūs?

– Aš daktaras Cukermanas. Kaip jaučiatės, pone Tredgilai?

– O kur daktarė Niuton?

– Aš ją šiandien pavaduoju.

– Kodėl?

– Kaip suprantu, šiandien jums išėmė kateterį. Kaip praėjo procedūra?

– O, puikiai. Galėtų išiminėti kas dieną.

Gydytojo veide vėl suspindo šypsena.

– Ir kaip dabar – ten viskas gerai?

– Sysioju kaip iš gaisrininkų žarnos. O kur mano gydytoja?

– Dabar aš jūsų gydytojas.

Labiau panašus į klouną, su pasidygėjimu pagalvojo Vikas.

Daktaras Cukermanas pakinkuodamas galva permetė akimis Viko ligos istoriją ir užvertęs išpyškino:

– Labai malonu pagaliau susipažinti su mūsų klinikos įžymybe. Mačiau per televiziją. Jus kaip reikiant aplamdė, bet, kaip matau, sparčiai taisotės.

– Malonu. O kada mane iš čia paleisite?

– Taip nekantraujate nuo mūsų pasprukti?

Labai juokinga. Vikui rankos niežėjo čiupti jį už sprando ir gerokai papurtyti. Erzino ta arkliška šypsena. O kodėl jis šiandien pavaduoja Renę? Gal jai laisva diena? Bet kodėl tada jo neįspėjo?

Lozadą paleidžia iš areštinės, o ji pasiprašo laisvos dienos, dingtelėjo nemaloni mintis. Vikas tučtuojau nuvijo ją šalin.

Niūri jo veido išraiška turbūt aiškiai sakė daktarui Cukermanui, kad verčiau paieškoti palankesnės auditorijos. Šypsena priblėso.

– Kada jus išleisti, spręs daktarė Niuton, bet jau tikrai greitai – po dienos kitos. Dar reikia stebėti, kad neišsiįstų kokia komplikacija.

Paspaudęs ranką, gydytojas pasišalino.

– Žąsinas, – sumurmėjo Vikas užsidarius durims.

Neilgai trukus pasirodė Vesliai. Orenas apribojo lankymą penkiolika minučių, bet šurmulio buvo kaip už pusdienį.

Mergaitės atnešė jam lauktuvių pačių keptų sausainių su šokoladu ir nenurimo, kol jis šiaip ne taip susikimšo du. Greisė įžengė nešina pirkinių maišu.

– Čia pižama. Nežinau, ar tau leis apsivilkti, bet jei ką, turėsi. Ir šlepetės.

Jis sugriebęs pakštelėjo jai ranką.

– Tekėsi už manęs?

Mergaitės ėmė klykti iš juoko ir tik subartos šiaip ne taip susitvardė. Jos užgriuvo dėdę kalbų lavina, visą tą ketvirtį valandos tarškėjo kaip užsuktos, ir Vikas, tiems mieliems veideliams atsisveikinus, paslapčia net lengviau atsipūtė.

Šeimai išėjus į koridorių, Orenas Vikui pranešė, kad Lozada jau laisvėje.

– Seržantas nesankcionavo jo sekimo. O nuo vidurnakčio mūsų žmones atšaukia iš čia.

– Trumpai tariant, nuo rytojaus mano ausys turi būti stačios, akys plačios.

Orenas rimtai linktelėjo.

– Būk budrus. Nuo vidurnakčio tavęs niekas nesaugos.

Viką ši žinia nudžiugino. Tiesą sakant, policijos apsauga jam buvo it girnapusė po kaklu. Šiandien sužinojęs, kad apygardos prokuroras atsisako kelti Lozadai bylą, jis galutinai įsitikino, jog vadinamajai teisėsaugai pričiupti Lozadą – tas pat kaip pagauti vėją. Nebent pats prisistatytų su įkalčiais.

Taigi Vikui teks sumedžioti jį vienam. O kad žaidimas būtų sąžiningas, reikia veikti taip pat – be jokių skrupulų. Tad policijos apsauga tik painiotųsi jam po kojomis.

Vikas pasiteiravo, kur jo pikapas.

Orenas įtariai kilstelėjo antakį.

– O ką?

– Tiesiog įdomu, kur jis.

– O koks tau skirtumas?

– Na, galų gale jis mano ar ne mano? – jau suirzęs mestelėjo Vikas.

Prispirtas Orenas nenoromis sumurmėjo, kad pikapą laiko prie namų.

– Leidau sau išregistruoti tave iš motelio. Kai kriminalistai apžiūrėjo tavo numerį, surinkau visus daiktus ir atvariau pikapą pas save.

Vikui labai rūpėjo, kur jo ginklas, tačiau nutaręs, kad tai sukeltų Orenui įtarimų, prikando liežuvį.

– Ačiū. Kažkaip nelabai traukia grįžti į tą motelį.

– Aš taip ir pagalvojau.

– O pikapo rakteliai kur?

– Tavo piniginė ir rakteliai saugiai padėti pas mane.

Padėti toliau nuo manęs, dingtelėjo Vikui, bet balsu jis tik pasakė plačiai nusišypsodamas:

– Labai ačiū, bičiuli.

Orenas, tarsi nujausdamas, kad tai tik širma, už kurios kažkas slypi, neatsakė tuo pačiu.

Jam išėjus Vikas ėmė nekantriai laukti vakaro. Galop žingsniai koridoriuje nutilo. Gydytojai po vakarinės apžiūros jau buvo išvykę namo. Lankytojai išėję. Likę tik budintys gydytojai ir seselės.

Vienuoliktą valandą palatoje pasirodė seselė su vaistais nuo skausmo.

– Žaliuzes nuleisti?

– Taip, ačiū, iš ryto čia plieskia saulė.

Jai priėjus prie lango, Vikas lyg tarp kitko tarstelėjo:

– Vargšelė daktarė Niuton.

Seselė nusijuokė.

– Vargšelė? Kodėl? Aš irgi norėčiau truputį paatostogauti.

– Paatostogauti? Bet, kaip supratau iš daktaro Cukermano žodžių, ji negaluoja.

– Ne, ji pasiėmė kelias laisvas dienas.

Vikas patrynė pirštu smilkinį.

– Nuo tų vaistų jaučiuosi kažkoks apdujęs.

– Būna toks šalutinis poveikis.

– O kada grįžta daktarė Niuton?

– Aš ne direktorė, nežinau, – nusišypsojusi atsakė seselė. – Nesijaudinkite, daktaras Cukermanas taip pat labai malonus.

Jai nusigręžus į langą Vikas apsimetė geriąs piliulę, pastatė ištuštintą stiklinę ant padėklo, padėjęs galvą ant pagalvės nusižiovavo ir sumurmėjo:

– Saldžių sapnų.

– Labanakt, pone Tredgilai.

Lozada į savo apartamentus grįžo jau temstant ir liko patenkintas išvydęs, kad visi jo nurodymai kuo kruopščiausiai įvykdyti, viduje tvarka ir ramybė.

Iš advokato sužinojęs, kad pas jį atlikta krata, jis jau iš anksto nujautė, ko laukti. Kratos jam buvo ne naujiena nuo mokyklos laikų, kai vieną gražų vakarą pas jį įsiveržė kovos

su narkotikais skyriaus pareigūnai, tikėdamiesi rasti narkotikų, bet tik bergždžiai išrausė visus namus, išgąsdino prietranką broliuką ir gavo sprūdinti pabrukę uodegas. Nuo to laiko pareigūnai, šniukštinėjantys po jo namus, buvo nuolatinis gyvenimo reiškinys, kaip lietus.

Todėl dar sėdėdamas areštinėje jis liepė advokatui iškviesti švaros tarnybą, kad sutvarkytų apartamentus ir po to išdezinfekuotų – kad policijos neliktų nė kvapo. Ir paprašyti specialistų patikrinti, ar kur neprikaišiota „blakių“.

– Švaru, – pranešė advokatas jiedviem švenčiant Lozados paleidimą *City Club*. – Visomis prasmėmis.

Advokatas niekada neklausinėdavo, ar Lozada iš tiesų nepadarė nusikaltimo, kuriuo yra kaltinamas. Kaip asmeninis advokatas, jis gaudavo milžiniškus pinigus ir galėdavo tarp bylų sau ramiai žaisti golfą, apskritai mėgautis visais gyvenimo malonumais, o ar Lozada kaltas ar ne, jam rūpėjo mažiausiai.

– Tik patarčiau laikytis atsargumo ir nesivesti bet ko į svečius, – įspėjo jis.

Lozadai to nė nereikėjo sakyti. Jis jau buvo įspėjęs dangoraižio durininką atsisakąs kambarinės paslaugų ir nusisamdė namų tvarkytoją, rekomenduotą vieno dėkingo buvusio kliento, užtikrinusio, kad jaunuolis esąs ne tik darbštus, bet ir patikimas.

Moterų dabar į namus taip pat nesives. Žinoma, išskyrus Renę. Su ta kvaiša Sele Horton prasidėjo tik todėl, kad nereikėdavo niekur eiti, nieko ieškoti. Bet, kaip paaiškėjo, tai buvo klaida. Tad kol Renė nebus jo, moterų eis į miestą.

Ji jau buvo beveik jo, kai pro duris su atkištu pistoletu tarsi kokio kvailo detektyvo herojus įgriuvo tas Veslis. Juokdarys. Ko iš jo norėti.

Svarbiausia – Renė, išvydusi tuos liurbius, mojuojančius pistoletais, nė trupučio neapsidžiaugė. Atrodė veikiau pasipiktinusi, kad jų įsiveržimas sugadino jo, Lozados, jai paruoštą staigmeną.

Pusvalandį su didžiausia meile pašnekinęs savo skorpionus, jis palindo po dušu ir ilgai stovėjo, norėdamas nusiplauti areštinės kvapą. Paskui kruopščiai nusiskuto – argi gali žaloti sau odą tuo valdišku pigiu areštinės skustuvu – ir kaip visada papunkčiui atliko visą vonios ir kūno valymo ritualą.

Po vandens procedūrų išlenkė porą stiklų tekilos, skanaudamas iš savo pamėgto restorano pristatytą vakarienę. Šiaip paprastiems žmonėms tokia paslauga nebūdavo teikiama, bet Lozadai, kaip ypatingam klientui, buvo daroma išimtis.

Šliūkštelėjęs sau dar stiklą prieš miegą, jis nutarė paskambinti Renei. Atsiliepė jos atsakiklis: „Sveiki, čia daktarė Niuton. Prašom pasakyti savo pavardę ir telefono numerį. Jei tai skubus atvejis..."

Jis padėjo ragelį. Žinoma, jam knieti ją kuo greičiau pamatyti, bet ji gali ir nesuprasti tokio pokšto. Gurkšnodamas tekilą dar dukart pabandė ją pagauti namie arba darbe, bet nerado.

Galiausiai numojo ranka – pagaus ryte. Pakvies kartu papietauti. Jis išsišiepė mintyse jau regėdamas, kaip jie kartu žengia į prašmatnų restoraną. Nusives ją į *Dallas* – reikia parodyti lygį. O prieš tai dar padarys staigmeną: iš pat ryto nupirks jai seksualią juodą suknelę ir prisistatys į namus. Aptaisys ją nuo galvos iki kojų, kad viskas būtų kaip reikiant. Išpuoš kaip lėlę. Jis pats ta proga pasipuoš naująja eilute. Visi tik gręžiosis jiems pavymui. Cha, tegu žiūri ir pavydi.

Tris naktis prasivarčius ant gulto, užkloto pradvisusiu čiužiniu, masinte masino patogiai išsitiesti savo plačioje lovoje. Jis nuogas palindo po šilko apklotais ir su pasimėgavimu pajuto jų vėsų prisilietimą. Užmigo su mintimis apie Renę, glosčiodamas tarpkojį ir prisimindamas tą jaudinantį aiktelėjimą, kai ji pajuto įsiremiant galingą jo kotą.

Jis miegojo saldžiai kaip kūdikis, kol įkyriai tilindžiuodamas iš miegų neišvertė durų skambutis.

* * *

Pabėgti iš ligoninės buvo vienas juokas.

Sunkiausia buvo apsivilkti naująją Greisės atneštą pižamą. Vargais negalais susitvarkęs su ta užduotimi, Vikas jau buvo šlapias nuo prakaito, kojos tirtėjo. Bet jis atsispyrė pagundai prigulti ir kiek atsipūsti, mat bijojo, kad po to neužteks ryžto vėl pakilti.

Jam išslinkus iš savo palatos, budinti seselė, palinkusi ties savo popieriais, nė nepakėlė galvos. Per pasivaikščiojimus koridoriumi jau buvo įsidėmėjęs, kur atsarginis išėjimas. Laimė, nuo palatos buvo visiškai netoli, ir jam pavyko ten įsmukti niekieno nepastebėtam. Abiem rankomis laikydamasis turėklų, jis po žingsnelį ėmė leistis žemyn. Kai galiausiai pasiekė pirmą aukštą, kojos linko.

Fojė jam taip pat niekas nepastojo kelio. Sargybiniai prie durų iš karto būtų jį atpažinę, bet vienas tuo metu kaip tik flirtavo su sesele prie registratūros, o kitas snaudė krėsle.

Tai tiek tos apsaugos.

Artimiausias prekybos centras buvo už dviejų kvartalų. Pradėjęs klibikščiuoti į tą pusę, Vikas netrukus suprato, kad šis žygis prilygs tikrų tikriausiam maratonui, – kojos drebėjo, linko per kelius, kas žingsnis diegte nudiegdavo šoną. Tačiau sukandęs dantis yrėsi į priekį.

Kai įžengė į 7-*Eleven*, pardavėjas su turbanu ant galvos, stovintis už prekystalio, išpūtė į jį akis su neslepiamu išgąsčiu.

– Žinau, atrodau iš tiesų keistai, – skubiai tarė Vikas. – Nepatikėsite. Žmona laukiasi. Vos spėjau užmigti, išvertė iš lovos – užsigeidė, kad jai trūks plyš atneščiau *Butterfinger* batonėlį. Tuojau pat. Tai šokau į ratus viena pižama ir leidausi to prakeikto *Butterfinger*. Bufete buvo *Snickers*, bet jai, matai, netinka, užsiskiedė ir gana. Ir, kaip sakoma, viena bėda – ne bėda: bevažiuojant baigėsi benzinas, teko kulniuoti iki čia pėsčiam. Velnias, jau vakaras, o vis tiek trošku kaip orkaitėje.

Pižama priekyje buvo sumirkusi nuo prakaito ir prilipusi prie kūno. Atlipdęs ją ir vėduodamasis ranka, Vikas tarė:

– Gal galėčiau užmesti akį į telefonų knygą? Išsikviesiu taksi.

Iš indo veido išraiškos neatrodė, kad jis būtų supratęs ką daugiau nei „telefonų knyga“. Jis pastūmė Vikui aptrintą knygą ir aibės rankų nučiupinėtą, suskretusį, glitų telefono aparatą.

Išsikvietęs taksi, Vikas įsitaisė ant sudedamos kėdutės ir ėmė laukti. Kad neprailgtų, pradėjo vartyti visus iš eilės kultūrizmo žurnalus. Per visą tą laiką į parduotuvę užsuko tik vienas pirkėjas. Abejingai dirstelėjęs į Viką, jis nusipirko pakelį cigarečių.

Galop prie parduotuvės pričiuožus taksi, Vikas padėkojo indui, aiškiai nudžiugusiam, kad keistasis svečias pagaliau išsinešdins, ir atsisveikindamas pamojavo. Taip ir pamiršęs nusipirkti tą *Butterfinger*.

Vikui nusišypsojo laimė – Oreno namuose nedegė šviesos, vadinasi, visi jau sugulę. Žinoma, Orenas nežinojo, kad jis po pikapo sparnu magnetinėje dėžutėje dėl viso pikto laiko atsarginį automobilio raktelį. Pasilenkęs, sukandęs dantis iš skausmo, Vikas užkišo ranką ir išsižvejojo jį, akimirkomis jau dingojantis, kad tuoj neteks sąmonės.

Atsirakinęs pikapą, puolė raustis po drabužių šūsnį pinigų ir galiausiai šiaip ne taip sukrapštė reikiamą sumą nirštančiam, kad reikia tiek laukti, taksistui. Pagaliau gavęs savo užmokestį, šis pratrūko ištisa papliūpa keiksmažodžių ir piktai žviegtelėjęs padangomis nurūko.

Vikas, užsiglaudęs namo šešėlyje, kiek palūkuriavo norėdamas įsitikinti, ar pas Oreną niekas nepabudo. Įsitikinęs, kad viskas tylu ramu, jis sėdo į pikapą, įjungė variklį ir šovė tolyn.

Stabtelėjęs tuštutėlėje mokyklos automobilių aikštelėje, persirengė savo rūbais ir apsiavė sportbačius, vis neramiai

dairydamasis, ar neatlekia iš paskos Oreno automobilis arba policijos ekipažas. Atrodo, niekas jo nebus pastebėjęs.

Nuo mokyklos jis nuvažiavo prie Renės namų ir pasiekęs juos išvydo, kad šviesos, išskyrus lempelę verandoje, nedega. Na ką gi, teks ją pažadinti. Sunkiai, tarsi koks sustiręs aštuoniasdešimtmetis, Vikas išsiropštė iš pikapo.

Pasiekęs duris užgulė skambutį, o niekam neatidarius ėmė belsti žalvario belstuku. Prikišęs ausį prie durų pasiklausė – tylu, nė krebžt.

– Po velnių!

Gal bijo atidaryti?

Nuėjęs prie garažo, jis pabandė paklibinti nuleidžiamų vartų rankeną, bet vartai, kaip ir reikėjo tikėtis, buvo užrakinti. Tada, vildamasis, kad koks nemigos kamuojamas kaimynas jo nepastebės ir nepalaikys vagimi, šmurkštelėjo pro garažo kampą ir patraukė palei sieną į užpakalinį kiemą. Pasiekęs jį, nudžiugo, kad garažas turi ir kitą įėjimą, kurio durys – o stebukle! – su langu.

Prisispaudęs prie stiklo, jis pažvelgė į vidų. Nors garaže tvyrojo tamsa, mašinos siluetą būtų įžiūrėjęs. Bet ten buvo tuščia. Vadinasi, jos nėra namie.

Drebančiomis iš nuovargio kojomis jis nukėblino atgal prie pikapo ir vargais negalais, tarsi koptų į aukščiausią kalną, įsiropštė į vidų. Buvo visas išpiltas prakaito, galva svaigo, atrodė, kad tuoj ims lupti ožius. Sėdynės atlošas taip masino atsiremti ir pailsėti. Akių vokai tiesiog lipte lipo, na, gal nieko, jei truputį užsimerks ir atsipūs...

Bet ne, pirma reikia surasti Renę.

Dabar patikrins antrą galimą jos buvimo vietą – Trejybės Bokštą.

Lozados veidas atidarius buto duris buvo juodas nuo vos tramdomo įsiūčio.

– Dovanokite, kad prižadinau, pone Lozada, bet čia jums prašė skubiai perduoti laiškelį, – durininkas ištiesė užklijuotą voką su stilinga dangoraižio emblema, įspausta auksu kairiajame kampe.

Lozada kaip tik sapnavo saldų sapną apie Renę. Šaižiai sutilindžiavęs skambutis negailestingai išplėšė jį iš miegų ir privertė akimoju pašokti, todėl dabar būtų galėjęs pasmaugti tą durininką.

Lozada išplėšė laišką iš jo rankų.

– Koks laiškelis? Nuo ko?

– Deja, tas žmogus neprisistatė, pone. Aš teiravausi, bet jis atsakė, kad jūs tikrai žinosite, nuo ko.

Lozada dryksteléjo voką ir išsitraukęs įdėtą lapelį perbėgo akimis kelias eilutes. Dėl autorystės klausimų nekilo – taip galėjo rašyti tik vienas žmogus.

– Jis buvo čia atėjęs?

– Vos prieš kelias minutes, pone Lozada. Užrašė, paprašė manęs tučtuojau įteikti jums asmeniškai ir išėjo. Atrodė prastokai – sunkiai laikėsi ant kojų. Kai įėjo, iš pradžių net pagalvojau, kad girtas. Ir šiaip viską painiojo.

– Ką taip?

– Iš pradžių sakėsi turįs žinią jūsų draugei.

– Draugei?

– Aš irgi nusistebėjau, pone Lozada. Pasakiau jam, kad šiandien lyg niekas pas jus nesisvečiuoja. Dėl viso pikto net patikrinau lankytojų sąrašą.

Tredgilas apsuko jį apie pirštą nė nemirktelėjęs.

– Pasakiau, gal norėtų pats jums paskambinti, bet jis atsakė verčiau paliksiąs žinutę. Paėmė rašiklį, popieriaus ir čia pat ją brūkštelėjo.

– Na, viskas aišku, – mestelėjo Lozada ir jau buvo bedarąs duris, kai durininkas dar kilstelėjo ranką jį stabdydamas.

– Dar kai kas, pone Lozada, – tarė jis ir kostelėjo į kumštį. – Jums bus pranešta raštu, bet turbūt geriau, kad iš anksto žinotumėte.

– Kas yra?

– Aš esu įpareigotas jums pranešti, kad gyventojų bendrija susirinkusi vienu balsu nusprendė, jog jūs... na...

– Ką?

– Kad jūs išsikraustytumėte, pone. Dėl tų įtarimų, kurie pastaruoju metu jums buvo pareikšti. Per mėnesį.

– Gali perduoti tiems gyventojams, kad šikau ir tapšnojau. Šitie apartamentai mano, ir aš čia gyvensiu kiek norėsiu.

Jis užtrenkė duris durininkui po nosimi. Nužingsniavęs prie pilkšvai melsvo baro, šliūkštelėjo sau tekilos. Sunku būtų buvę pasakyti, dėl ko jį apėmė pagieža – kad vejamas iš būsto ar dėl akiplėšiško Viko Tredgilo ketureilio:

Rožės žydėjo raudonai,
Kaip mano kraujas.
Gal susitinkam vėl, šunie?
Aš tavęs laukiu. Fas.

Dvidešimt antras skyrius

Renė, atvažiavusi į savo rančą, iš karto sėdo ant Krolio ir leidosi zovada į laukus. Grįžusi po ilgo pasijodinėjimo dar ilgai užsibuvo arklidėje – šukavo savo žirgus, nors jie ir taip žvilgėte žvilgėjo. Tiesiog norėjosi nusiraminti.

Orenas Veslis šiandien paskambinęs pranešė „gerąją naujieną“: Lozada išeina į laisvę.

– Paleidžiate jį?

– Neturiu kitos išeities.

Jis išdėstė jai apygardos prokuroro poziciją.

– Aš buvau teisus, kai sakiau, kad vargu ar byla pasieks teismą. Vikas tvirtina, kad tai buvo Lozada, bet be apčiuopiamesnių įkalčių...

– O įsibrovimas į mano namus?

– Kad nėra jokių įsibrovimo požymių, daktare Niuton.

– Tai jis kaip burtininkas perėjo kiaurai sieną?

– Jei norite, galite parašyti pareiškimą policijai.

– Ir kas tada?

Galop jai išaiškėjo, kad teisėsauga prieš Lozadą bedantė ir iš šitos košės teks kapanotis savo jėgomis. Bet kaip tai padaryti?

Tarsi to dar negana, ją draskė prieštaringi jausmai Vikui: viena vertus, Renė negalėjo nepykti ant jo, kad pasinaudojo

ja kaip policininkas, tačiau kartu jautė pareigą rūpintis juo kaip pacientu.

Ligoninės direktorių valdyba, norėdama, kad po gydytojo Houvelo laidotuvių praeitų kiek laiko, oficialų jos paskyrimą chirurginio skyriaus vedėja nukėlė dviem savaitėms. Renė norėjo pradėti eiti šias pareigas jau palikusi už nugaros visus pastaruoju metu užgriuvusius nemalonumus, tarsi atvertusi švarų gyvenimo lapą, todėl reikėjo ramiai viską apgalvoti ir nutarti, ko imtis.

Netikėtas jos pageidavimas pasiimti kelias laisvas dienas privertė kiek pastumdyti tvarkaraščius, bet daktaras Cukermanas, atsilygindamas už neseniai jos padarytą tokią pat paslaugą, sutiko Renę pavaduoti ir perimti jos pacientus, įskaitant Viką, tad viskas išsisprendė.

Ji greitai susikrovė daiktus ir su džiaugsmu paliko miestą, o skriejant žirgu per laukus apskritai visos bėdos tarsi atitolo. Vos jai grįžus po pasijodinėjimo, prisistatė ir Tobis Robinsas.

– Galėjot taip neskubėti, Tobi, – išvydusi jį tarė Renė.

Skambino jam prieš išjodama – pastebėjo, kad viena žirgų aptvaro lenta vos laikosi.

– Kaip aš čia jos nepastebėjau...

– Nedega, nieko tokio dėl jos neatsitiks.

– Aš tuojau sutvarkysiu. Nebent trukdau jums.

– Ne, tikrai ne.

Jis dirstelėjo pro jos petį į lagaminus, pūpsančius vidury svetainės.

– Šįkart ilgesniam laikui?

– Porai dienų. Eime, parodysiu tą lentą.

Jiedu nulipo laiptais ir patraukė prie aptvaro. Tobis pakeliui dar stabtelėjo prie savo pikapo – įrankių.

– Kaip laikosi Korina?

– Ačiū, gerai. Kitą ketvirtadienį bažnyčioje per moterų maldos grupės susirinkimą turės sakyti kalbą, tai dabar dreba kaip epušės lapas.

– Neabejoju, kad viskas bus kuo puikiausiai.

Jis tylomis linktelėjo, dirstelėjo į Renę ir tarė:

– Skaitėme apie jus laikraštyje.

– Įsivaizduoju, ko ten prirašyta.

– Ne, kaip tik vien gerai.

Kaip tik. Įdomu, ar tai atsitiktinai jam išsprūdo, o gal senasis kaubojus turi omeny kitus, ne tokius malonius, straipsnius, pasirodžiusius po Reimondo Koljerio žūties.

Prieš atsikeldamas į šią rančą po tėvų mirties, Tobis gyveno Daltone, ir Denas retkarčiais samdydavo jį atlikti kokio nors darbo. Ėmęsis gyvulininkystės, jis sugebėjo dešimteriopai pagausinti kuklią galvijų bandą ir dabar klestėjo, nors kiti žemdirbiai nuolat skųsdavosi oro kaprizais ir rinkos svyravimais.

Visus tuos metus jiedu su Rene nenutraukė ryšių, per šventes siųsdavo atvirukus. Žinodamas, kad ji ieško rančos, kur galėtų atvažiuoti savaitgaliais ir laikyti žirgus, Tobis, sužinojęs kaimyną parduodant savąją, tuoj pat pranešė Renei. Ši, vos užmetusi akį, iš karto nesiderėdama sumokėjo prašomą kainą.

Renė žinojo, kad Tobis tikrai išsiverstų be to papildomo uždarbio, kurį gaudavo už jos rančos priežiūrą, – jis padėdavo iš paprasčiausio žmoniškumo, kaip geras kaimynas, galų gale – ką čia slėpti – kaip vyras, jaučiantis jai simpatiją.

O gal dar ir dėl to, kad buvo pažįstamas su jos tėvu.

– Va, šita, – tarė ji ir pakrutinusi lentą pasitraukė į šalį, užleisdama vietą Tobiui.

Jis apžiūrėjo tvorą, pritūpęs susiieškojo įrankių dėžėje plaktuką. Tada vieną po kitos išlupo surūdijusias vinis lentos galuose.

– Tas policininkas, kuriam išgelbėjote gyvybę...

– Vikas Tredgilas.

– Tai jis čia tada pas jus buvo, ar ne?

– Taip.

– Na ir kaip jis jums?

– Niekaip, – greitai užtikrino ji.

Tobis pakėlęs galvą nepatikliai paskersakiavo į ją iš po skrybėlės krašto.

– Ee, Tobi, aš gal eisiu į vidų, išsiimsiu daiktus. Kai baigsite, nepabėkite, gerai?

– Būtinai.

Sukinėdamasi virtuvėje po valandėlės ji išgirdo beldimą į užpakalines duris.

– Prašom užeiti.

Jis žengė per slenkstį ir nusivožė skrybėlę.

– Dar pora lentų klibėjo. Pataisiau, dabar nė bulius neišverstų.

– Ačiū. Gal norite ko nors atsigaivinti?

– Kad ne, dėkui. Aš jau eisiu, kitaip atauš Korinos vakarienė. Pamaniau, kitą savaitę galėčiau perdažyti vartus.

– Jei tik nesunku. Man nupirkti dažų?

– Nereikia, man dar liko. Aišku, jei tinka baltai.

– Puikiausiai.

– Tai sau ramiai čia pabūsite, ar ne?

– O ką?

– Ne, nieko.

Bet iš to, kaip jis nervingai glamžė skrybėlės kraštą, spoksodamas į išklypusių darbinių batų galus, buvo matyti, kad kažkas neduoda jam ramybės.

– Kas yra, Tobi?

Pakėlęs galvą, jis pažvelgė tiesiai jai į akis.

– Dovanokite, pastaruoju metu apie jus sukiojasi kažkokia nelabai aiški kompanija.

– Na, „neaiški kompanija“ Lozadai būtų komplimentas.

– Aš ne tik apie jį. Tas Tredgilas irgi panašus paukštis – jį juk išmetė iš policijos.

– Neišmetė, jis išėjo nemokamų atostogų.

Tobis tik gūžtelėjo pečiais, tarsi sakytų „o koks skirtumas?"

– Mes su Korina nežinome ką ir galvoti.

– Galiu jus nuraminti, Tobi: mūsų su Lozada keliai susikirto atsitiktinai, o ponas Tredgilas – tiesiog mano pacientas. Tik tiek.

Tobis vis tiek žvelgė nepatikliai.

– Tobi, aš jau didelė mergaitė ir moku pasirūpinti savimi, – tarė ji ir pusbalsiu pridūrė: – Nuo šešiolikos metų.

Jis tylomis linktelėjo, matyt, sutrikęs, kad priminė jai senas žaizdas.

– Nepykite, mums su Korina ne tas pats, kaip jums sekasi.

– Žinau. Ir esu be galo jums dėkinga.

– Na, tai aš jau eisiu, – tarė jis užsivoždamas skrybėlę. – Jei ko prireiktų, skambtelėkite.

– Būtinai. Ačiū, kad sutvarkėte tvorą.

– Laimingai, Rene.

Ji gurkšnodama vyną pasigamino spagečių ir įsitaisiusi už stalo pavakarieniavo gėrėdamasi saulėlydžiu. Tada užsinešė į viršų lagaminus ir ėmė traukti daiktus. Čia, kaime, ji leido sau nebūti tokiai pedantiškai ir todėl apatinius švystelėjo į komodos stalčių nesulanksčiusi, o drabužius sukabino spintoje kaip papuola, be jokios sistemos.

Baigusi ėmė vaikštinėti po namus, iš kambario į kambarį, dairydamasi, ko čia dar nusitvėrus. Taip laukė, kada turės laisvo laiko, o dabar še tau – neturi ką veikti. Televizorius nerodė nieko įdomaus. Žiūrėti filmo iš savo kinotekos irgi kažkodėl netraukė. Ji prisėdusi pabandė skaityti neseniai įsigytą knygą iš žymių žmonių biografijų serijos, bet ši jai pasirodė neįdomi, su didelėmis pretenzijomis. Tada nužingsniavo į virtuvę, vildamasi ko nors nusitverti ten, net nieko nesugalvojusi galiausiai atsiplėšė pakelį sausainių ir įniko juos krimsti.

Rančoje, toli nuo miesto šviesų, kaip niekur kitur galėjai gėrėtis žvaigždėtu dangumi, todėl ir šįkart, išdrįsusi nerti į

kiemo tamsą, ji užvertė galvą į viršų. Atpažinusi kelis žvaigždynus, pastebėjo judančią švieselę – palydovą – ir pasekė akimis, kol šis galiausiai išnyko.

Tada ji patraukė per kiemą ir atsidariusi Tobio sutaisytus vartus įžengė į arklių aptvarą. Senojo kaubojaus nerimas kažkaip nejučia persidavė ir jai: žengdama į tvarto tamsą Renė net susigūžė.

Paprastai šieno ir žirgų kvapas, lydintis nuo pat vaikystės, – tėvas vos pramokusiai vaikščioti jau buvo įtaisęs ponį, – iš karto nuramindavo, ir arklidėje ji niekad nejausdavo jokios baimės. Tačiau šįkart viduje tvyranti juoda it derva tamsa atrodė grėsminga. Žirgams baikščiai žvengiant ir trypiant, ji apėjo gardus. Nors bandė juos meiliai kalbinti ir raminti, jautė, kad jos pačios balsas virpa. Nors pašerti, pagirdyti, sušukuoti, žirgai kažko buvo neramūs, kaip ir ji.

Grįžusi namo dar neramesne širdimi nei išėjo, ji užrakino visas duris, uždarė langus. Dar kartą juos patikrinusi užlipo į viršų, paskubomis palindo po dušu ir tik tada susizgribo.

Ji, drąsiai plaukdavusi Afrikos upėmis, knibždėte knibždančiomis gyvačių ir krokodilų, dabar staiga kažko baidosi savo duše? Pyktelėjusi ant savęs, kad taip įsibaugino, Renė ryžtingai išjungė šviesą ir atsigulė į lovą.

Tačiau jos miegas buvo budrus – tarsi nujaustų, kad vis tiek bus prižadinta kokių nors garsų.

– Po velnių!

Vikas stipriau įsikibo į pikapo vairą.

Iš nuovargio galva buvo sunki kaip švinas. Vikas vis dar jautėsi apdujęs nuo nuskausminamųjų, bet galop vis dėlto negalėjo nepastebėti, kad vairas jo rankose – kaip kalte įkaltas, nė krust.

Vikas suglumęs dirstelėjo pro langą, paskui žvilgsnis nukrypo į degalų indikatorių.

– Velniai rautų!

Jam baigėsi benzinas. Kažkokiuose laukuose, vidury nakties.

Išvažiuodamas iš Fortvorto pamiršo pasitikrinti. Įsitikinęs, kad Renė ne Lozados apartamentuose, ir įdavęs durininkui žinutę kartu su dešimtine, jis leidosi tolyn iš miesto. Jo ir pėdos bus ataušusios, kai Orenas pastebės, kad dingo pikapas, arba seselė pakels triukšmą radusi palatoje tuščius patalus.

Per visą kelionę Vikas dėjo nežmoniškas pastangas, kad nesuliptų akys. Paprastai švilpdavęs automobiliu kaip vėjas, lenkdamas visus iš eilės, dabar jis riedėjo pirmąja juosta, užleisdamas kitas vilkikams ir motociklininkams.

Žinoma, jo spėjimas, kad Renė savo rančoje, galėjo būti ir klaidingas, tačiau turint galvoje, kad ji pasiėmė vos porą laisvų dienų, labiausiai tikėtinas. Vikas nelabai žinojo nei ką jai sakys, nei kaip ji sureaguos į tokį nelauktą vizitą. Taip, ji išgelbėjo jam gyvybę, bet gal tik kaip pacientui, o kaip policininkui gal vis dar neatleido. Vis dėlto Vikas slapčia vylėsi, kad viskas kaip nors susitvarkys savaime.

Ir štai dabar įstrigo nežinia kur.

Iš paskutiniųjų suktelėjęs vairą, jis nuvairavo pikapą į kelkraštį ir pariedėjęs kelis metrus sustojo. Nustojus veikti kondicionieriui, viduje jau darėsi tvanku. Vikas pradarė langą, iš lauko tvokstelėjo šutra.

Jis sukorė greitkeliu kokius dvidešimt kilometrų, o iki keliuko į Renės rančą buvo likę dar kokie dvidešimt penki. Bėgte pasiektų ją per kokią valandą, na, gal valandą ir penkiolika minučių. Bet jis vos valiojo pavilkti kojas: kol nuklibikščiuotų, sugaištų pusę dienos, žinoma, jei sugebėtų tiek laiko išsilaikyti ant kojų, o tai vargiai tikėtina.

Žinoma, galima būtų pabandyti mobiliuoju susisiekti su artimiausia degaline, bet jos paprastai neteikia pagalbos kelyje, o kol atvažiuotų techninės pagalbos automobilis, praeitų ištisa amžinybė. Be to, jo kišenės tuščios, nes piniginė saugiai padėta

pas Oreną. O iki aušros pagauti kokį pakeleivingą automobilį taip pat nėra vilčių. Vienu žodžiu, jis kaip reikiant įstrigo.

Turbūt reikėtų sulaukti aušros ir išpėdinti savo tikslo link tikintis, kad pakeliui pasirodys ir paveš koks Gerasis samarietis. Savo veido veidrodėlyje Vikas negalėjo įžiūrėti, buvo pernelyg tamsu, bet jeigu jis atrodo bent perpus taip kaip jaučiasi, jo nepasigailėti reikia akmeninės širdies.

O iki aušros galima kiek atsipūsti. Su ta palaiminga mintimi jis atrėmė galvą į atlošą ir užsimerkė, bet netrukus suprato, kad jeigu neišsities, pragariškai diegiantis šonas neleis jam nė sumerkti akių. Velnias, reikėjo užsisakyti ne atskiras sėdynes, o vieną, ištisą.

Sukaupęs jėgas jis atidarė duris ir prieš išlipdamas turėjo kiek lukteléti, kol atgaus kvapą. Nuleisdamas ant žemės kojas nebuvo tikras, ar jos nesulinks, bet jos, nors ir tirtėdamos, laikė. Įsikibęs į pikapo šoną, jis nušliaužė prie galo ir vargais negalais nuleido sunkų kaip švinas užpakalinį bortą. Ir tik tada sumetė, kad gulėti kėbule ne ką patogiau nei ant asfalto. Velniai rautų. Reikia žūtbūt išsitiesti, nes tuoj kris paslikas.

Jis karštligiškai apsidairė. Aplink – nė žiburėlio. Kitapus kelio, už spygliuotos vielos, dunksojo nedidelis medžių guotas. Ant žemės būtų tikrai patogiau nei ant metalo, be to, po medžiais žemė minkštesnė – ten turėjo likti daugiau drėgmės. Žinoma, galvos jis nebūtų guldęs, bet atrodė viliojamai.

Paėmęs sunkų it akmuo savo krepšį, Vikas nuklibikščiavo per kelią vilkdamas jį iš paskos. Atsigulęs ant žemės – tiesiog pasilenkti ir pralįsti nevaliojo – prašliaužė po spygliuota tvora.

Tačiau tas guotas pasirodė esąs kur kas toliau, nei tamsoje atrodė. Nakties tyloje buvo girdėti tik sunkus Viko alsavimas. Visas šlapias nuo prakaito jis kasėsi į priekį jau nebūdamas tikras, ar tai realybė ar sapno slogutis.

Galiausiai pasiekęs guotą, jis nutrenkė krepšį prie medžio kamieno, o pats parklupo ant kelių, nunarinęs galvą atsirėmė

rankomis į žemę,– prakaitas varvėte varvėjo nuo nosies galiuko, bet jis jau to nejautė, nejautė nieko, galvoje mušė vienui viena mintis: ATSIGULTI, – ir išsitiesė šonu ant išdžiūvusios žolės, kiek duriančios per marškinius, bet tai jau buvo vieni juokai, palyginti su diegliu šone.

Įsirausęs skruostu į storą medžiaginį krepšį, jis vaizdavosi prigludęs prie moters krūtinės. Švelnios, minkštos ir svaigiai kvepiančios. Pavyzdžiui, alyvomis ir hortenzijomis.

Miegojo kaip užmuštas. Jį prižadinti galėjo tik koks nors didelis pavojus. Staiga nuaidėjusi frazė „nejudėk, šausiu“ buvo kaip tik tai.

Žinoma, jis vis tiek sujudėjo – atmerkė akis ir pasivertė ant nugaros nesusigaudydamas, kas atsitiko.

Už dešimties žingsnių nuo jo, pridėjusi šautuvą prie peties ir žvelgdama pro optinį taikiklį, stovėjo Renė. Jis žaibiškai atsisėdo.

– Juk sakiau nejudėt.

Driokstelėjo šūvis.

Dvidešimt trečias skyrius

Nuo medžio visai prie pat Viko kojų šlumštelėjo nušauta lūšis, sūkuriais sukilo dulkės. Žvėries krūtinėje tamsavo nedidelė skylutė. Vikas sėdėjo nei gyvas, nei miręs.

Galiausiai, sunkiai nurijęs seiles, jis išspaudė:

– Puikus šūvis.

Renė atžingsniavusi priklaupė prie savo laimikio.

– Tokia graži.

Jei ne kyšančios plėšrios iltys, gyvūną tikrai būtum galėjęs palaikyti didele prašmatnaus kailio kate. Renė švelniai paglostė baltus kuokštelius ant lūšies ausų.

– Taip nekilo ranka šauti, bet ką daryti – jau ruošėsi pulti. Ji kelis mėnesius sukiojosi mano rančos apylinkėse, pjaudavo ėriukus, vištas, o šįryt įlindo į arklidę.

– Ar jos puola ir arklius?

– Ne, turbūt ieškojo kokio triušio ar pelės. Bet arkliai išsigando, pradėjo blaškytis, ji pati, paklaikusi iš baimės, galop vieną net apdraskė. Išgirdusi tą sambrūzdį pasileidau tenlink ir dar spėjau pamatyti ją išsprunkant lauk. Sekiau visą valandą.

– O ji savo ruožtu sekė mane.

Renė pirmąkart žybtelėjo akimis į jo pusę:

– Būtų buvęs lengvas grobis.

– Kaip miško sanitarė, būtų sudorojusi silpną gyvūną.

– Sakyčiau, leisgyvį. Kokie vėjai tave čia atnešė, Vikai?

– Kažkaip neįsidėmėjau krypties, – tarė jis ir mostelėjęs galva į šautuvą, atremtą į jos kelį, pasiteiravo: – Kaip matau, retai prašauni pro šalį?

– Dar nepasitaikė. Na, laukiu atsakymo.

– Kaip čia atsidūriau? Ilga istorija, bet esmė ta, kad man baigėsi benzinas. Turiu slaptą viltį, kad tu ne pėsčiomis...

Renė atsistojusi šaižiai sušvilpė. Vikas tik išpūtė akis – jam dar nebuvo tekę sutikti moters, mokančios švilpti. Dar didesnei jo nuostabai, po kelių akimirkų iš už medžių guoto išniro kumelė.

– Oho, čia tai bent. Visai kaip kine, – tarė jis.

Kumelė, išvydusi tysant negyvą lūšį, baikščiai pastatė ausis ir sustojusi atokiau ėmė trypti kanopomis.

– Abejoju, ar išsilaikysiu ant jos be balno.

– Tu ir nejosi, – tarė Renė ir apsigręžusi nužingsniavo prie kumelės.

– Tai ką, paliksi mane čia?

– Aš nekviečiau į pasimatymą.

Vikas negalėjo nesigėrėti matydamas, kaip ji, įsikibusi į tankius arklio karčius, vikriai pašoko į viršų, švystelėjo dešinę koją ir nespėjus nė mirktelėti jau sėdėjo apžirgomis. Spustelėjo šonus kulnais ir arklys, plevėsuodamas uodega ir karčiais, apsigręžė piestu.

– Tai laukiu, taip? – šūktelėjo Vikas.

Jam pasirodė, kad Renės veide šmėkštelėjo slepiama šypsenėlė, bet ryto sambrėškoje tai, žinoma, galėjo tik pasivaidenti.

Suraginusi kumelę keliais, Renė zovada nurūko tolyn.

Vikas, širdies gilumoje būdamas tikras, kad ji grįš, raitelei su arkliu dar nespėjus dingti už horizonto, jau vėl knarkė.

Kiek taip išmiegojo, – penkiolika minučių ar penkiolika valandų, – nebūtų galėjęs pasakyti, bet kai pramerkė akis, išvy-

do šalia Renę, vyniojančią negyvą lūšį į storą užtiesalą. Pastebėjusi, kad jis pabudo, ji tarė:

– Nepaliksiu aniems sudraskyti.

Jis pakėlė akis į viršų ir pro medžių šakas išvydo danguje sukant ratus kelis grifus.

– O gal jie laukia, kol aš išleisiu paskutinį kvapą.

– Gal.

Kilstelėjusi ryšulį Renė nužingsniavo, kaip Vikas sumetė, prie savo rančos darbinio arklio – apibraižyto ir aplamdyto pikapo. Kol ji įvertė negyvą lūšį į kėbulą ir uždarė užpakalinį bortą, Vikas šiaip ne taip atsistojo laikydamasis kamieno ir pasilenkė savo krepšio.

– Aš paimsiu! – šūktelėjo ji žengdama artyn. – Tu sėsk į vidų.

Prasilenkiant Vikui knietėte knietėjo juokais atiduoti jai pagarbą, bet paskutinę akimirką susilaikė.

Renės išvaizda ir drabužiai tarsi prieštaravo kariškai laikysenai: ji buvo apsivilkusi raudonus berankovius marškinėlius, prigludusius džinsus, įsispyrusi į kaubojiškus batus, palaidais išsitaršiusiais plaukais. Turbūt sambrūzdis arklidėje išvertė ją iš lovos, ir ji, paskubomis užsitempusi džinsus ir įšokusi į batus, puolė lauk. Tačiau, Viko galva, tai buvo vienas geresnių jos aprangos variantų.

Kol vargais negalais pralindo pro tvorą ir įsiropštė į pikapą, Viko kaktą išmušė šaltas prakaitas, kojos drebėjo.

Pavymui su krepšiu pasirodžiusi Renė be ceremonijų švystelėjo jį į kėbulą prie negyvos lūšies ir įšokusi į vidų paleido variklį. Pastebėjusi, kad Vikas per užpakalinio vaizdo veidrodėlį stebeilija į kėbulą, pasiteiravo:

– Kas nors ne taip?

– Ne, nieko. Tik dėkoju Aukščiausiajam, kad ir manęs ten neįvertei kaip kokio maišo.

– Pagailėjau.

– O kaip mano pikapas?

– Turiu kanistrą benzino.

Ji nepasakė nei kaip, nei kada jie pasieks Viko pikapą, o jis ir neklausinėjo. Jiems tylomis nuvažiavus gerą kilometrą, ji pagaliau tarė:

– Tik nemeluok, daktaras Cukermanas neišrašė tavęs iš ligoninės.

– Nuo tavęs nieko nenuslėpsi.

– Paprasčiausiai ėmei sau ir išėjai?

– Mhm.

– O apsauga?

– Įsivaizduoju, kokią pirtį užkurs jiems Orenas, kai paaiškės, kad dingau kaip į vandenį.

– Ar jis dar nieko nežino?

– Na, dabar gal jau žino, visi turėtų būti sukilę ant kojų.

– Turbūt neapsidžiaugs.

– Kur jau ten – virte užvirs iš pykčio.

– Ir teisingai, tau dar keletą dienų reikėtų pagulėti ligoninėje.

– Ne dėl to. Jam ne paslaptis, kad aš pats vienas leidausi į Lozados medžioklę.

Renė nuvėrė jį žvilgsniu.

– Tai kodėl atsibeldei pas mane?

– Rene, aišku kaip dukart du – jis čia pasirodys.

– Jis nieko nežino apie rančą.

– Iššniukštinės, gali neabejoti.

Toliau jiedu važiavo netardami nė žodžio. Galiausiai išnirus rančai, Renė sustojo prie pat namo laiptų. Išlipusi prilaikydama padėjo Vikui išsiropšti iš pikapo, užkopti laiptais ir atrakinusi duris mostelėjo žengti į vidų.

Vos peržengęs namo slenkstį, jis atsidūrė erdvioje, prašmatniai Teksaso stiliumi apstatytoje svetainėje: kutuotos pagalvėlės, ilgo plauko kilimai, masyvūs odiniai baldai, tarsi kvieste kviečiantys patogiai įsitaisius pavakaroti prie židinio, skaitant ant stalelio – negali būti! – paskleistus žurnalus.

Kampe pagarbiai išstatytas puikavosi juodas odinis rankų darbo meksikietiškas balnas, ant sienos kabėjo marga gūnia.

– Čia labai jauku, – pagyrė interjerą Vikas.

– Ačiū.

– Jei atvirai, įsivaizdavau kiek kitaip. Čia viskas kažkaip nelabai panašu į jus.

Ji dirstelėjo į jį.

– Atvirkščiai. Turbūt nevalgęs?

– Taip, lūšis tiks.

– Eime.

Jiedu patraukė į virtuvę, kur stovėjo pietietiško stiliaus stalas su lentynomis apačioje. Varinis praustuvas buvo pilnas nuplautų ir paliktų džiūti obuolių. Virš stalo kabojo virtuvės rakandai. Prie kriauklės gulėjo atplėštas sausainių pakelis.

– Sriubos ar avižinės košės?

Sukandęs dantis iš skausmo, Vikas įsirangė už apvalaus medinio stalo.

– Meniu tik toks?

– Na, jei pageidauji lūšies, prašom – užleidžiu virtuvę.

– O kokia sriuba?

Pasirodo, pomidorų – ir tokia skani, kad pirštus apsilaižyk. Renė, paėmusi skardinę konservuotos sriubos, pridėjo sviesto, prieskonių, paskui, supylusi į molinį indą, apibarstė tarkuotu čederio sūriu ir pašovė į mikrobangę, kad jis išsilydytų, – visa tai greitais, chirurgiškai tiksliais judesiais.

– Po ligoninės mitalo čia kaip prašmatniausiame restorane, – tarė Vikas šlamšdamas jau antrą skrebutį. – O kas priešpiečių?

– Pogulis.

– Rene, manęs laukia reikalai. Pabėgau iš ligoninės, vos galo negavau šliauždamas čia, o dabar sau pūsiu į ūsą?

– Jokių kalbų. Neužmiršk, kad buvai vos per plauką nuo mirties. Aš, kaip gydytoja, privalėčiau tuoj pat iškviesti greitąją, kad nugabentų tave į apygardos ligoninę.

– Tada – viso gero, dingstu.

– Žinau, todėl ir nekviečiu.

Baigusi plauti indus ji nusišluostė rankas.

– Na, dabar lipsime į viršų, nusirengsi – ir į lovą.

– Rene, aš jau prisimiegojau po tuo medžiu.

– Ne.

– Tikrai, visiškai nenoriu miego.

– Jokių kalbų.

– Neisiu. Nebent prievarta sugirdytum migdomųjų.

– Kam prievarta, tu jau ir taip jų ką tik prisigėrei.

– Ką?

– Kai buvau tualete, sugrūdau nuskausminamųjų ir migdomųjų. Ir įmaišiau į sriubą. Tuoj pradės imti miegas.

– Na, žinai! Aš taip lengvai nepasiduosiu, pamatysi.

Ji nusišypsojo.

– Spyriokis nesispyriojęs. Užmigsi kaip kūdikis. Todėl, jei nenori tysoti čia ant grindų, verčiau eime, paguldysiu tave į lovą.

– Mums reikia kai ką aptarti, Rene.

– Gerai, gerai. Bet pirma išsimiegok.

Padėdama atsistoti Renė, suėmusi už alkūnės, trūktelėjo Viką į viršų, bet jo kojos neklausė, nutirpę pirštai dilgčiojo – šįkart, kaip jis jau žinojo, ne nuo hiperventiliacijos, o nuo vaistų.

– Apkabink mane per pečius.

Jis padarė ką liepiamas, ir Renė, apkabinusi jį per juosmenį, prilaikydama nuvedė per svetainę prie laiptų į antrą aukštą.

– Man jau svaigsta galva, – tarė Vikas, jiems pasiekus laiptų vidurį. – Ir ūžia ausyse. Kiek laiko truks „labanakt, vaikučiai"?

– Sunku pasakyti, kiekvienam individualiai.

– Taip taip, gydytojų pasakėlės.

Antrame aukšte virš svetainės buvo erdvus prieškambaris, o jame kelerios durys į kambarius. Įžengę pro vienerias

jiedu atsidūrė miegamajame, kurio viduryje stovėjo nepaklota lova.

– Čia tavo miegamasis, ar ne? – paklausė jis.

– Kiti dar neapstatyti.

– Tai aš miegosiu tavo lovoje?

Ji atrėmė Viką į spintą.

– Pakelk rankas.

Jam paklusniai įvykdžius komandą, ji nutraukė per galvą marškinėlius, paskui priklaupusi atrišo ir nuavė sportbačius.

– Maukis kelnes ir gulkis.

– Na, negalvojau, kad eisi tiesiai prie reikalo. O kas ten? – pasiteiravo jis, pamatęs ją kažką traukiant iš apatinio spintos stalčiaus.

– Švirkštas, – tarė ji atsitiesusi ir pakėlusi švirkštą sprigtelėjo. – Tuojau gausi dramblio dozę antibiotikų.

– Aš prieštarauju.

– Aš nesiruošiu čia su tavim ginčytis, Vikai.

Net ir norėdamas ginčytis jis jau nebūtų galėjęs – liežuvis buvo visai sustingęs, kojos linko, akys merkėsi.

Vikas atsisagstė džinsus ir išsinėrė iš jų. Renė, aišku, manė, kad jis bus su apatinėmis kelnaitėmis. Ką gi, daktare Niuton, štai jums siurprizas. Nusvirduliavęs prie lovos, jis atsigulė.

– Apsiversk ant pilvo, gerai?

– Na, tu ir šalta, – vos apversdamas liežuvį sumurmėjo jis.

Renė, patepusi jo minkštąją spiritu, smeigė adatą.

– Jėzau...

– Ši injekcija būna skausminga.

–...Marija! Ačiū, kad įspėjai.

Sukandęs dantis jis, rodos, ištisą amžinybę laukė, kada ji pagaliau ištrauks tą prakeiktą adatą.

Padėjusi tuščią švirkštą ant naktinio stalelio, ji tarė:

– Dabar gulėk, nejudėk. Pavalysiu žaizdą.

Vikas dar norėjo pašmaikštauti, bet galvoje jau buvo rūkas, ir jis ėmė grimzti į miegą.

Beveik nejuto, kaip ji kažkokiu šaltu skysčiu nuplovė ir perrišo jam šoną. It per miglą matė Renę užklojant jį paklode ir plonu pledu. Kambaryje tarsi vis labiau temo, prieš neriant į sapną praplėšus akis dar akimirką švystelėjo Renė, stovinti prie lango ir užverianti langines – stangrus siluetas, nutviekstas saulės. Ji buvo be liemenėlės.

Jis, rodos, sudejavo: „Viešpatie švenčiausias." O gal ir ne.

Kai atmerkė akis, gulėjo ant dešinio – sveikojo – šono. Renės kambaryje nebuvo, bet pro vonios durų apačią skverbėsi šviesa. Dirstelėjęs į langus, jis pamatė, kad langinės vis dar užvertos.

Dieve, kiek laiko jis čia taip parpė? Parą? Dvi?

Šviesa vonioje užgeso, durys tyliai prasivėrė, ir tarpduryje pasirodė Renė. Padvelkė šampūnu. Žvilgtelėjusi į Viką ir pamačiusi, kad jis jau pabudęs, ji tarė:

– Dovanok. Bijojau, kad plaukų džiovintuvas gali tave prižadinti, bet taip knarkei, kad surizikavau.

– Kiek dabar valandų?

– Šešta ryto.

Čiukšėdama basomis kojomis į grindis, ji priėjo prie lovos galvūgalio.

– Kaip jautiesi?

Renei pasilenkus prie jo plaukai užkrito ant akių, ir ji delnu nusibraukė juos ant sprando, kad nekliudytų.

– Gal nori gerti?

Vikas žvelgė į ją nepajėgdamas atplėšti akių. Dieve, kokia ji graži... Tos akys, lūpos, plaukai... Taip, ji krito jam į akį iš pirmo žvilgsnio, tada, kai Orenas pakišo po nosimi jos nuotraukas. Ir jis visą laiką to gynėsi, meluodamas tiek Orenui, tiek sau, iš pradžių, kad ji apskritai jam nerūpi, vėliau – kad jis geba atskirti darbą nuo jausmų. Tas visas jo nešališkumas nuo vieno jos žalių akių žvilgsnio akimirksniu išgaravo kaip dūmas, kai ji atsigręžė per tą vestuvių pokylį ir jis suprato prapuolęs.

Per savo viengungystės metus jam teko pažinti daugybę moterų – pradedant gatvinėmis ir baigiant namų šeimininkėmis – apgavikių, melagių, vagilių ir skaidrių kaip krištolas šventuolių. Kostiumuotų karjerisčių, tarsi girnomis sumalančių visus po kojomis pasipainiojančius vyrus, ir paprastuolių, akimirksniu nusimetančių drabužius, kartais už pinigus.

Orenas neklydo: jis ramiai nepraeidavo pro jokią moterį. Visi kartai buvo savaip išskirtiniai, pradedant pirmąja meile – darželio auklėtoja, arba kolege policininke, galiausiai išvadinusia jį nevykėliu ir apgailestavusia, kad apskritai jį sutiko, ir baigiant padavėja Kristal. Žodžiu, moterys jam nebūdavo abejingos.

Nežinia, prakeiksmas tai ar dovana, – jis gebėjo jausti moteris, ir jos visada atsilygindavo tuo pačiu.

Su kai kuriomis – tiesą sakant, su daugeliu – miegojo. Bet nė su viena būdamas nesijautė toks sutrikęs ir kartu apsalęs kaip su Rene, kuri štai čia pat, o kartu – it už kalnų. Renė pakreipė galvą, ir jos plaukų galiukams švelniai pakutenus krūtinę Vikas neišlaikė – sumurmėjo: „A, bala nematė“, – apkabino ją ir prisitraukė jos veidą.

Jų lūpos, tarsi tik to būtų laukiusios, susiliejo į begalinį bučinį. Paakintas karšto ir tankaus Renės alsavimo, Vikas, pakreipęs jos galvą, siurbte įsisiurbė į tas švelnias, it ugnis deginančias lūpas. Ranka slystelėjusi žemyn apglėbė stangrią, pilną krūtį, pirštai atsargiai palietė spenelį ir pajuto, kaip jis švelniai glamonėjamas bunda, kaista ir brinksta.

– Ne!

Atšokusi ji papurtė galvą, kurį laiką žvelgė į jį pastėrusiu žvilgsniu, tada staiga apsisuko ir šaute šovė pro duris.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Vikas nusiprausė, paskui nusiskuto rausvu moterišku Renės skustuvu. Jo atvaizdas veidrodyje virš kriauklės jau nebeatrodė toks pamėkliškas: juoduliai po akimis jau buvo pradėję blykšti, o ir pačios akys jau nebuvo taip įkritusios.

Aišku, jis dar iš tolo nepriminė princo ant balto žirgo – išblyškusiame veide visu gražumu puikavosi jau ėmusi gelsti mėlynė. Ir plaukai prašyte prašėsi pakerpami.

– A, velniai nematė, – mestelėjo jis savo atspindžiui veidrodyje ir išėjo iš vonios.

Renė, besidarbuojanti virtuvėje, jam įėjus grįžtelėjo ir pasiteiravo:

– Savo krepšį radai?

– Aha, taip.

Kaip būtų galėjęs nepastebėti – ji buvo padėjusi jį kojūgalyje, kad iš karto galėtų persirengti.

– Kaip jautiesi?

– Jau kur kas geriau. Ačiū. Žinoma, tik ne už švirkštą.

– Jei nori gerti – šaldytuve.

Apvoliojusi džiūvėsėliuose, ji klojo į troškintuvą vištienos krūtinėles.

Vikas, įkišęs galvą į šaldytuvą, išsitraukė pakelį apelsinų sulčių ir papurtęs atsuko kamštelį.

– Neprieštarausi, jei gersiu tiesiai iš pakelio?

– Geriau įsipilk į stiklinę.

– Savo dantų šepetėliu leidai naudotis – ir nieko?

– Aš turiu atsarginį.

– Na, žinoma.

– Stiklinės spintelėje, tau už nugaros.

Vikas godžiai išklíukino stiklinę ir prisipylė dar vieną.

– O kur dėjai lūšį?

– Pranešiau medžioklės inspektoriui, jis atvykęs išsigabeno. Dar padėkojo.

– Na, yra už ką – tikrai atlikai bendruomenei naudingą darbą.

Renė akimirką sustingo prie savo puodo ir susimąsčiusi tarė:

– Bet tai vis tiek žudymas.

Nusiplovusi rankas ji įjungė orkaitę ir priėjusi prie kriauklės paėmė iš stovo virtuvinį peilį. Prieš pjaustydama pomidorus mostelėjo juo į mobilųjį, gulintį ant stalo.

– Skambėjo porą kartų.

– Jėzau, jau buvau beveik pamiršęs, kad jį turiu.

– Gulėjo tavo pikape.

– O kur pikapas?

– Daržinėje – ten, už namo.

Pažvelgęs pro langą Vikas išvydo statinį, panašų į arklidę, tik mažesnį.

– Kaip tu jį atvarei?

– Pasiėmusi kanistrą degalų, nujojau su Kroliu, o tada, pririšusi arklį prie galo, lėtai parvažiavau.

– Ar ne paprasčiau buvo palaukti, kol atsibusiu?

– Na, pagalvojau, gal nenori, kad kas tave čia pamatytų.

Kiek patylėjęs Vikas tarė:

– Arba priešingai.

Renė liovėsi pjausčiusi pomidorus ir grįžtelėjo į jį.

– Tai tu nenori, kad kas mane čia pamatytų.

Ji vėl palinko prie darbo.

– Ar tu valgai salotas su pomidorais?

– Rene...

– Kai kas nemėgsta.

– Rene!

Dunkstelėjusi peilį ant stalo ji atsigręžė.

– Ką?

– Na, pasibučiavome, ir kas? – švelniai tarė jis.

– Tik nereikia iš to daryti toli siekiančių išvadų.

– Aš ir nedarau, tai tu darai. Išlėkei iš miegamojo kaip per gaisrą.

– Kitaip nebūtum liovęsis grabinėtis.

– Grabinėtis? – šūktelėjo jis. – Grabinėtis?!

– Aš tau iš karto, tą patį vakarą, kai susipažinome – neva netikėtai, – tiesiai šviesiai pasakiau, kad man... tokie dalykai nerūpi.

Užsiplieskęs Vikas žengtelėjo prie jos.

– Tai matai, kokia – vos pabučiavau, ir jau „grabinėjies“. Daltone, rodos, nebūdavai tokia jautruolė.

Ji atšoko tarsi gavusi smūgį, tačiau akimoju suėmė save į rankas ir tarė:

– A, tai detektyvas Veslis, pasirodo, dar ir liežuvautojas.

– Aš buvau Daltone. Ten visi prisimena saldžiausią miestelio uogelę. Tada bučiniai rūpėjo, ar ne? Ir ne tik...

Ji nudelbė akis.

– Aš dabar jau ne tokia.

– O kodėl? Juk taip mokėjai linksmintis! Daltoniečiai dar ir šiandien plaka liežuviais, kaip pusnuogė švilpei per miestelį raudonu „Mustangu“. Kai uždėjau ranką ant krūties, pajutau, kaip spenelis iškart sustandėjo.

Renė taikėsi sprukti ir jau buvo benerianti pro Viką, bet jis, staiga žengtelėjęs į šoną, užtvėrė jai kelią.

– Tau velnioniškai patikdavo, kai per rodeo visi tie kaubojai iškišę liežuvius varvindavo į tave seilę!

– Baik! Ką tu žinai...

– Patikėk, žinau. Vyrai visada jaučia tokius dalykus. Nors kartais tokias kaip tu visaip pravardžiuojame, bet nesakau, kad mums tai nepatinka. Kiek gi širdžių jau buvai sudaužiusi, kai tavo taikiklyje atsidūrė Reimondas Koljeris?

– Neleisiu...

– O kai pamatei, kad žaidimas virto rimtu reikalu, teko suvaryti jam kulką? Ir nuo to laiko grabinėjimo vengi kaip ugnies?

– Taip!

Po jos šūksnio virtuvėje stojo spengianti tyla. Renė nusigręžusi atsirėmė į stalą ir užsidengė ranka burną, bet po akimirkos atitraukė ir ūmai tarsi nežinodama, kur dėti rankas, sunėrė jas ant krūtinės, paskui nuleidusi žemyn patrynė delnus į šlaunis, galiausiai paėmė troškintuvą su vištos krūtinėlėmis, pašovė į orkaitę ir nustačiusi kepimo laiką vėl ėmė pjaustyti pomidorus.

Tuo tarpu Vikas žvelgė į ją nenuleisdamas akių. Tai buvo tik pradžia – jam nuo jos kaip nuo svogūno pavyko nulupti pirmą lukštą, bet tik nulupus visus kitus galop paaiškės, kas po jais slypi, kodėl ji apsupusi save kažkokiu patologišku sterilumu, bijo prisilytėti kito žmogaus visur, išskyrus operacinę, ir ten tik su pirštinėmis ir skalpeliu. Tik tada jam pasirodys tikroji Renė Niuton.

– Kas vis dėlto tada atsitiko tavo tėvo kabinete?

Peilis jos rankoje šaižiai ir piktai čekštelėjo į pjaustymo lentą.

– Veslis tau turbūt jau viską papasakojo.

– Tas taip.

– Tai jau viską žinai.

– Iš to, ką girdėjau ir ką skaičiau policijos pranešime, man niekas neaišku. Norėčiau, kad pati papasakotum.

Netardama nė žodžio ji baigė pjaustyti pomidorus, nuplovusi peilį padėjo džiūti ant rankšluosčio ir pašaipiai dirstelėjusi tarė:

– Labai smalsu, ar ne, Vikai?

– Baik, – paraudęs iš pykčio iškošė jis. – Pati žinai, kad klausiu ne todėl.

Pasirėmusi į stalą, ji palinko prie jo.

– O kodėl? Pasakyk man, kodėl tau taip velnioniškai rūpi.

Jis irgi palinko prie jos, jųdviejų veidai priartėjo.

– Neapsimetinėk, pati žinai, Rene, – sušnibždėjo jis ir uždėjęs delną jai ant rankos pirštais paglostė riešą.

Ji nudelbė akis. Gal žiūrėjo į jųdviejų rankas, gulinčias viena ant kitos, – Vikas nebūtų galėjęs pasakyti, nes ant akių buvo užkritę plaukai. Tik praėjus kiek laiko ji ištraukė ranką.

– Vikai, nieko iš to nebus.

– Iš ko? Iš mūsų keisto meilės trikampio – tu, aš ir Lozada?

– Nėra jokio trikampio.

– Baik, Rene.

– Jūs turite senų sąskaitų. Kuo aš čia dėta?

– Dabar tu jau nesi tik stebėtoja.

– Tai ne mano reikalas, – kaip kirviu nukirto ji.

– Tai kodėl ūmai paspruki į rančą?

– Norėjau pailsėti.

– Ne, tu sužinojai, kad Lozada paleidžiamas iš areštinės.

– Taip, bet ką tai...

– Ir viską metusi atlėkei čia. Man tai kažkodėl primena slapstymąsi.

Sučirškė ant stalo gulintis Viko mobilusis. Dirstelėjęs, kas skambina, jis patyliukais susikeikė.

– Prasideda.

Nešinas mobiliuoju išėjo į verandą ir įsitaisęs sūpynėse atsiliepė:

– Sveikas.

– Kur tu esi, velniai rautų?

– O kur „labas“?

– Vikai...

– Gerai jau, gerai.

Jis atsiduso.

– Orenai, daugiau negalėjau ištverti toje ligoninėje. Žinai, kaip man sunku nusėdėti vienoje vietoje. Jaučiau, kad dar diena – ir prapliupsiu velniais ir rupūžėmis. Todėl nieko nelaukdamas pasipusčiau padus ir sėdęs į savo pikapą išvažiavau. Šįryt, eee... kokią penktą, jau buvau Galvestone ir pūčiau sau iki vakaro, klausydamasis bangų ošimo. Pasaka, nė nepalyginsi su ligonine.

Po ilgokos pauzės Orenas tarė:

– Tavo lūšnoje Galvestone nėra nė gyvos dvasios.

Tai velnias.

– Iš kur žinai?

– Paprašiau vietos policijos patikrinti.

– Kokiu pagrindu?

– Nepūsk man arabų, Vikai.

– Na, gerai jau, gerai, pakeliui dar šen bei ten užsukau. Ką, negalima?

– Tu dabar su ja, ar ne?

– Orenai, aš ne mažas vaikas, neprivalau tau...

– Ji irgi dingo kaip į vandenį. Daktarės Niuton nėra nei namie, nei darbe. Dėkui jos kaimynui – papasakojo vidury nakties matęs į jos duris besibeldžiantį nesveikai atrodantį vyrą.

– Ar jis kiaurą parą budi prie to lango?

– Jis mums padeda jau ne pirmą kartą.

– Orenai, vargšeli tu mano, turbūt visai nusiplūkei nuo kojų. Tiek rūpesčių – skambink į Galvestoną, skambink kaimynui.

– Turiu ir didesnių.

– Eik tu! Kokių?

– Lozada ėmė gąsdinti mano namiškius.

Jį visi vadindavo Myžniumi Sojeriu, visiškai nesibaimindami gauti grąžos. Kas būtų bijojęs tokio neūžaugos?

Ta pravardė prilipo antroje klasėje, kai kartą per pamoką jis apsišlapino. Neišpasakytam klasiokų džiaugsmui, po jo suolu sublizgo nedidelė gelsva balutė. Jam norėjosi skradžiai žemę prasmegti iš gėdos, bet deja – teko išgerti šią karčią taurę. Per pertrauką mokyklos „erelių“ gauja su Rikiu Rojumi Lozada priešaky jam visam gyvenimui prilipdė Myžniaus pravardę. Ir amplua.

Todėl dabar, atidaręs duris ir išvydęs ant slenksčio Lozadą, Myžnius tik suaimanvo pro sukąstus dantis.

– Galima?

Žinoma, tai buvo tik pokštas – jokio pakvietimo Lozadai nereikėjo. Nustūmęs Myžnių į šalį, jis įžengė į ankštą, tvankų jo butą, kuriame Myžnius kartais lindėdavo dienų dienas nė neiškišdamas nosies į lauką – čia buvo jo priebėga nuo žiauraus ir neteisingo pasaulio.

– Lozada, aš dabar kaip tik pietauju.

Šalia minkštakrėslio ant sulankstomo staliuko stovėjo dubuo su tižių kukurūzų dribsnių tyre.

– Nekreipk į mane dėmesio, valgyk. Svarbus reikalas.

– Tavo reikalai visada svarbūs.

– Taip.

Myžnius buvo Lozados atpirkimo ožys iki pat mokyklos baigimo. Na, jis kaip niekas kitas tiko šiam vaidmeniui: čiuplutis, žvairas, nuolatos susigūžęs, nuolankiai nuryjantis visas skriaudas ir patyčias. Ilgainiui engti jį darėsi jau net neįdomu, ir Lozada ėmė į jį žiūrėti tik kaip į vertą užuojautos padarą, kurį tarsi šunytį galima panorėjus paspirti, panorėjus – iš širdies dosnumo pamaloninti ir paglostyti.

Kiekvienoje klasėje yra savas kompiuterių genijus, o jų klasėje tai buvo Myžnius. Kompiuteriai ir mikroprocesoriai Lozados, aišku, nedomino, bet naujosios technologijos negalėjo nedaryti įspūdžio. Taigi kompiuteriams vis labiau užkariaujant pasaulį Myžniaus vertė jo akyse irgi didėjo.

Dabar Myžnius vertėsi interneto tinklalapių kūrimu. Tai jam buvo ne tik darbas, bet ir saviraiška. Būdamas pats sau šeimininkas, jis galėjo darbuotis namie, laisvu grafiku. Iš klientų už darbo valandą Myžnius plėšdavo kaip už keturias, bet šie, patenkinti rezultatais, net nesiderėdavo. Vienu žodžiu, Myžnius neskurdo.

Tačiau jo uždirbami pinigai tebuvo išmalda, palyginti su tuo, ką numesdavo Lozada.

Myžniaus kompiuterių centras buvo užėmęs visą kambarį. Peržengęs slenkstį ten pasijusdavai tarsi patekęs į mokslinės fantastikos filmą. Beveik visa, ką uždirbdavo, jis vėl sukišdavo į naujausią įrangą. Kompiuterius prižiūrėjo ir puoselėjo su tokia meile, kaip motina puoselėja savo vaikus. Visi jie jam buvo geri ir brangūs, verti dėmesio – jis ne tik žinojo, bet ir suprato, kaip jie veikia.

Porą kartų spragtelėjęs pele jis galėjo be jokio vargo atsidurti kokioje nors uždaroje interneto pokalbių svetainėje, paleisti viską naikinantį virusą arba nulaužti sudėtingiausią apsaugos kodą. Jeigu būtų turėjęs bent kiek fantazijos, būtų drąsiai galėjęs iš savo aptriušusio, pradvisusio, sujaukto buto Dalaso užkampyje kontroliuoti didelį gabalą pasaulio.

Lozadai tai visada atrodė nedovanotinas talento švaistymas. O, kaip tokius sugebėjimus išnaudotų kas nors kitas, turintis košės galvoje ir polėkio.

Pavyzdžiui, jei jo, Lozados, specializacija būtų kitokia, pasitelkęs Myžnių jis galėtų neišeidamas iš kambario susižerti krūvas pinigų, ir nė šuo nesulotų. Bet tai per daug paprasta, neįdomu. Jokių emocijų, jokio malonumo. Todėl Myžniaus jam prisireikdavo tik tada, kai reikėdavo sužvejoti informacijos apie užsakovus ir numatomas aukas.

Išgirdęs, kad iš jo norima to paties kaip visada, Myžnius, pasitaisęs smunkančius nuo nosies akinius, tarė:

– Taip taip, žinau. Ir kaip visada netrukus sužinosiu, kad žmogus paliko šią ašarų pakalnę.

Lozada įsmeigė į jį smauglio žvilgsnį.

– Tau kas nors nepatinka?

– Ne, nieko, – atsiliepė Myžnius ir ėmė nervingai krapštytis šašą ant alkūnės.

– Ko toks susiraukęs kaip septynios pėtnyčios? Nepatenkintas atlyginimu?

– Neee, patenkintas, tik...

Jis šniurkštelėjęs gurktelėjo snarglį.

– Dėl pinigų viskas gerai.

– Tai kas yra?

– Paprasčiausiai nenorėčiau po to turėti problemų. Na, su policija ir panašiai. Pastaruoju metu apie tave tik ir šneka per televiziją.

– Na ir ką? Ne pirmas kartas.

– Ką aš žinau, bet, kaip supratau, jie tau lipa ant kulnų. Tas Tredgilas prilips prie tavęs kaip erkė.

– Kas? Jis? Aš mažiausiai suku sau galvą dėl jo.

Bet Myžniaus širdyje vis tiek kirbėjo baimė.

– Jis juk čia atvažiavo vien dėl tavęs. O ką, jei suuos, kad padedu tau?

– Baik, kaip?

– Maža kaip.

Lozada negalėjo pakęsti to verksmingo inkštimo, pažįstamo dar nuo mokyklos laikų. Kiek jis čia dar klausys tų nesąmonių?

– Kitaip tariant, – toliau postringavo Myžnius, – aš nenoriu tapti nusikaltimo bendrininku. Kažkurį vakarą žiūrėjau „Teisę ir teisingumą“, tai ten toks vyrukas už bendrininkavimą gavo beveik tiek pat kiek žmogžudys. Ačiū, man to tikrai nereikia.

– Išsigandai kaip mažas vaikas?

– Na taip, išsigandau, man dėl to negėda. Įsivaizduoji, kaip man būtų kalėjime?

Lozada, nužvelgęs jį nuo galvos iki kojų, išsišiepė.

– Gal tu ir teisus. Tada teks būti dvigubai atsargesniam nei iki šiol. Ką?

Myžnius vėl puolė nervingai taisytis akinius, rakinėti šašą ant alkūnės ir šniurkščioti, tarsi ugnies vengdamas Lozados žvilgsnio. Suraukęs kaktą šis sukomandavo:

– Sėsk prie kompiuterio, Myžniau. Aš neturiu laiko. Pasiskubink.

Myžnius, dar kiek pasvyravęs, galų gale nenoromis klestelėjo ant biuro kėdės priešais monitorių bateriją, mirgančią įvairiausiomis užsklandomis.

– Renė Niuton, – padiktavo Lozada. – Daktarė Renė Niuton.

Myžnius suaimanavo:

– Taip ir žinojau. Mačiau per televiziją jos spaudos konferenciją apie tą policininką. Ir ką apie ją surasti?

– Viską.

Myžnius palinko prie monitoriaus, įbedė į jį nosį ir prisimerkęs ėmėsi darbo – pirštai lakstyte lakstė klavišais. Bet Lozada buvo ne iš tų, kuriuos galima lengvai apsukti apie pirštą: iš visos Myžniaus povyzos buvo aišku kaip ant delno, kad jis tik apsimeta ieškąs. Taip paklaksėjęs po klaviatūrą, vis kažką nepatenkintas murmėdamas po nosimi, po kelių minučių jis atsilošė ir pranešė:

– Hmm, neįtikėtina. Apie ją beveik nieko nėra. Tikrai.

Lozada, kyštelėjęs ranką į kelnių kišenę, išsitraukė buteliuką užsukamu dangteliu ir tyliai atsukęs išvertė ant Myžniaus.

Skorpionas nukrito tiesiai ant krūtinės. Myžnius, riktelėjęs iš siaubo, instinktyviai bandė atšlyti, bet už nugaros stovintis Lozada uždėjo delną jam ant kaktos ir atlošė Myžniaus galvą atgal neduodamas nė pajudėti, o skorpionas tuo tarpu sau ramiai kabarojosi krūtine į viršų.

– Neseniai įsigijau. Norėjau tau parodyti. Gražus, ar ne?

Myžnius, neįstengdamas pratarti nė žodžio, tik sukliko iš siaubo.

– Iš Indijos, *Mesobuthus tamulus*. Retas egzempliorius, labai nuodingas, nuo jo įkandimo žmogus gali net mirti, tiesa, ne iš karto – dieną kitą pasikankinęs.

Myžniaus akiniai buvo persikreipę, išverstos akys iš paskutiniųjų stengėsi užgriebti baisųjį skorpioną, kurį jautė ropojant krūtine į viršų.

– Dėl Dievo meilės, Lozada, – gaudydamas orą žioptelėjo jis.

Lozada paleidęs jį sukrizeno.

– Tik neapsimyžk kaip tada, gerai?

Ramutėliai nubraukęs skorpioną nuo Myžniaus krūtinės popieriaus lapu, susuko popierių į piltuvėlį ir išpurtė gyvį atgal į buteliuką.

– Na, pakaks tų juokų, Myžniau, – tarė užsukęs dangtelį. – Prie darbo.

Dvidešimt penktas skyrius

– Neskanu?

Vikas pakėlė galvą nuo lėkštės:

– Eee... ne. Labai skanu. Paprasčiausiai... Turbūt per pusryčius prisikirtau tos pomidorų sriubos, tai dabar nesinori.

Jis pabandė nutaisyti šypseną, bet jautė, kad neišeina.

Jiedu buvo nusinešę padėklus su vakariene už namo ir ten įsitaisę valgydami stebėjo saulėlydį – beveik tylomis, persimesdami vos vienu kitu žodžiu.

Renė pakilo nuo kėdės su savo padėklu ir ištiesė ranką norėdama paimti likučius.

– Jau viskas, daugiau nevalgysi?

– Aš nusinešiu pats.

– Neužmiršk, kad tu ką tik po operacijos.

– Man jau neskauda.

– Duok, gerai?

Galiausiai jis pasidavė, ir Renė nešina padėklais dingo tarpdury. Netrukus virtuvėje pasigirdo jos žingsniai, ėmė šniokšti vanduo, trinktelėjo šaldytuvo durelės. Klausantis šių pašalinių garsų jo mintys sukosi visai kitur.

Renė grįžo nešina buteliu baltojo vyno ir pastatė jį ant stalelio tarp medinių sulankstomų lauko kėdžių. Vikas tarė:

– O, čia tai jėga.

– Gali nevarvinti seilės, tau negalima, – atsiliepė Renė ir įsipylė vyno į vienintelę atsineštą taurę.

– Kodėl?

– Tu vartoji vaistus.

– Vėl kažko primarmaliavai į vištos krūtinėlę? Ar į ryžius?

– Neatspėjai. Tiesiog nežinau, kokius vaistus tu dabar vartoji.

– Apie ką tu šneki?

– Apie baimės priepuolius.

Vikas jau norėjo nuduoti nesuprantąs, apie ką ji kalba, tačiau sumojo, kad apsimetinėti bergždžia.

– Nevartoju jokių vaistų. Jau kurį laiką.

Ir nusukęs žvilgsnį į horizontą paklausė:

– Iš kur sužinojai?

– Pažįstami simptomai.

Vikui su nuostaba grįžtelėjus, Renė susimąsčiusi pusbalsiu išklojo:

– Ribinė būsena – obsesinis-kompulsinis sutrikimas. Prasidėjo senokai, prieš kokią dešimtį metų. Na, neskaičiuoju, kaip kiti, kiekvieno savo judesio, kad neišeitų „blogas" skaičius, nesiplaunu rankų po dešimt kartų vis kitu muilu, kad būtų tikrai švarios, bet šiaip žinau, ką tai reiškia. Reikia su tuo kovoti.

Vikas buvo linkęs nekalbėti šia tema.

– Man porą kartų buvo... kaip jūs, gydytojai, vadinate... priepuolių. Padidėjęs pulsas, dusulys. Ir tiek. Tiesiog vienu metu užgriuvo kelios bėdos, viskas taip susidėjo.

Jis tarsi abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Psichiatras sakė, kad tai nieko tokio, pasitaiko.

– Čia nėra nieko gėdingo, Vikai.

– Kuo čia dėta gėda, – karštai paprieštaravo jis.

Pažvelgusi į jį Renė kiek patylėjo ir tarė:

– Jei kartais dabar vartoji kokį preparatą, gali drąsiai jį gerti, su nuskausminamaisiais tokie vaistai nesąveikauja.

– Jau sakiau, kad dabar negeriu jokių vaistų.

– Gal vis dėlto vertėtų.

– Kodėl, daktare?

– Jei svertum bent penkiais kilogramais daugiau, kėdė tavo muistymosi jau nebūtų atlaikiusi.

Vikas vargais negalais prisivertė liautis muistęsis.

– Tai apie ką ten šnekėjotės su Vesliu? – pasiteiravo Renė.

Vikas vėl įsmeigė žvilgsnį į tolį. Dieve, koks vaizdas! Tokią vietelę ir pats norėtų turėti. Aišku, kol kas apie tai galima tik pasvajoti. Jis niekada per daug nesivaikė pinigų, bet jei būtų verta jų turėti, tai tik kad galėtum įsigyti štai tokį rojaus kampelį.

Pievoje už tvoros stūksojo keli galingi plačiašakiai pekano riešutmedžiai, per ją vinguriuojančio upelio pakrantėse į dangų stiebėsi aukštos tuopos, nuleidę šakas, sūpuojamas gaivaus pavakario vėjelio, žaliavo gluosniai.

Savaitę išgulėjęs tarp keturių ligoninės sienų, Vikas su džiaugsmu priėmė Renės pasiūlymą vakarieniauti lauke. Vienintelis šešėlis, temdantis nuotaiką, buvo Oreno praneštos žinios.

– Greisė Vesli šiandien apie pusę penkių baigė darbą mokykloje, – pradėjo jis. – Ten dabar visi rengia ateinančio pusmečio mokymo planus. Greisė, didelė pedantė, užsisėdėjo ilgiausiai ir išėjo paskutinė. Kai ruošdamasi važiuoti namo įlipo į automobilį, ant užpakalinės sėdynės jos laukė Lozada.

Renė aiktelėjo.

– Aišku, – pasakojo Vikas, – ji iš baimės ko nenumirė.

– O jai...

– Ne, jis jos nė pirštu nepalietė. Tik klausinėjo.

– Ko?

– Kur dabar esu aš, kur tu.

– Ar ji žino?

– Ne, taip jam ir pasakė. Bet jis, suprantama, nepatikėjo.

Vikas dirstelėjo į Renę. Ši sėdėjo įsitempusi kaip styga, sudėjusi rankas ant krūtinės.

– Jis pasakė, kad Greisė savo pačios labui verčiau tegu nemeluoja. Jai dar kartą patikinus, kad nieko nežino, jis pareiškė, kad ji turi labai gražias dukteris.

Renė nuleido galvą ir įsikniaubė į delnus, nykščiu ir didžiuoj pirštu mygdama smilkinius.

– Negi jis...

– Ne, mergaitės gyvos ir sveikos. Tai buvo tik grasinimas. Bet turint galvoje, kieno grasinimas, galima neabejoti, kad netuščias. Aišku, persigandusi Greisė pradėjo verkti – šiaip ji ne iš tų, kurios greitai suskysta, tačiau kai kalbama apie vaikus... Pasak Oreno, ji nesigūžė į kamuoliuką, nemaldavo pasigailėti, ir Lozada galiausiai ja vis dėlto patikėjo. Išlipo, sėdo į savo automobilį ir nuvažiuodamas net pamojavo. Žinoma, Greisė nedelsdama paskambino Orenui, ir mergaitės netrukus buvo pristatytos namo, o dabar saugomos policijos. Kaip ir Greisė. Na, Oreno savijautą galima įsivaizduoti.

Jiedu kurį laiką sėdėjo tylomis. Aplink buvo girdėti tik į vakarą vis labiau įsismaginančių svirplių griežimas.

– Jis nori Greisę su mergaitėmis išsiųsti pas jos mamą į Tenesį, – pasakojo Vikas. – Kalbėdamas su manimi kaip tik krovė jų lagaminus. Nepaisydamas savo moterų protestų – girdėjau kažkur netoliese mergaites besipiktinant, o Greisę kartojant, esą tegu jis nemano, kad ji paliksianti jį vieną, ji nesiruošianti leistis įbauginama kažkokio išsigimėlio ir bėgti iš savo namų, slapstytis.

– O kaip tu manai?

– Na, jis tikrai išsigimėlis, šventa teisybė.

– Baik, puikiai supranti, apie ką aš. Ar jai tikrai reikia išvažiuoti?

Vikas tik patraukė pečiais.

– Abejoju.

– Man irgi taip atrodo. Kiek pažįstu Greisę, ji ne iš tų, kurios sunkią akimirką paliktų vyrą.

– Aš ne apie tai. Jei Lozada nutars smogti Oreno šeimai, atstumas jam nieko nereikš.

Jiedu nutilo ir susižvalgė.

Staiga pašokęs nuo kėdės, Vikas ėmė žingsniais matuoti akmenimis grįstą užpakalinį kiemą.

– Velniai rautų. Na ir šūdžius. Tik pagalvok, dabar jau gąsdina moteris ir vaikus. Dieve, kokia šūdo bačka reikia būti, kad... Koks jis vyras – visada puola iš pasalų, kaip koks prakeiktas skorpionas.

– Skorpionas?

– Jis puola tik iš už nugaros. Tai šį tą sako, ar ne? Tą bankininką pasmaugė iš už nugaros. Man smeigė lygiai taip pat. Akis į akį, dienos šviesoje, drįsta susidurti tik su moterimi ir dar gąsdina sudorosiąs jos vaikus. Dieve, kaip norėčiau šnektelėti su juo akis į akį.

– Tai būtų vaikščiojimas skustuvo ašmenimis.

Vikas tik pašnairavo į Renę.

– Jūs su Orenu kalbat it susimokę. Išgirdęs iš jo šią žinią, jau buvau bešokąs iš sūpynių ir belekiąs į daržinę pikapo grįžti į Fortvortą. Bet Orenas prigrasė, kad jei tik pasirodysiu mieste, jis mane be ceremonijų suims.

– Kodėl?

– Į smulkmenas jis nesileido, bet iš balso buvo justi, kad nejuokauja. Mestelėjo, kad jam dabar mažiausiai reikia, kad po kojomis painiotųsi koks karštakošis supermenas. Pasak Oreno, laimė, kad Lozadai gąsdinant Greisę manęs kaip tik nebuvo mieste.

– Jis to ir ėmėsi todėl, kad tavęs nebuvo mieste.

Vikas sustojo ir pažvelgė į Renę.

– Tu klauseisi mūsų pokalbio? Orenas pasakė tą patį, žodis į žodį. Atseit, Lozada tokiu būdu norįs prisivilioti mane.

– Panašu į tai.

Vikas persibraukė plaukus.

– Man irgi taip atrodo, – sumurmėjo. – Jis tikisi, kad aš atrūksiu viesulu.

– O jis tavęs jau lauks, ir tapsi lengvu jo grobiu.

– Ypač jei aš jį pulsiu pirmas. Jam tik to ir reikia – nudėtų mane ir po to pareikštų, kad tai buvo savigyna.

Renė pritardama linktelėjo, ir Vikas susijaudinęs ėmė žingsniuoti dar sparčiau.

– Orenas manė, kad aš būsiu grįžęs į Galvestoną. Nelabai nudžiugo sužinojęs, kad esu vis dar netoliese.

– Ir dar su manimi.

– Aš jam dar kartą pasakiau, kad tu su Lozada tikrai neturi nieko bendro.

– Vargu ar jis patikėjo.

Viko tyla buvo iškalbingesnė už bet kokį atsakymą. Renė tarė:

– Taigi.

Vikas netardamas nė žodžio grįžo prie savo kėdės, pasičiupęs butelį nugėrė tiesiai iš kaklelio ir palinkęs prie Renės tarė:

– Lozada šituo išpuoliu prieš Greisę ir vaikus parodė, kad loš *va banque*. Gerai. Jei tas šunsnukis taip nori, galime sulošti. Visa griozdiška teisės mašina, kaip jau ne kartą teko įsitikinti, prieš jį bejėgė. Dabar ir Orenas jau pamažu ima tai suprasti. Todėl prieš Lozadą reikia veikti jo paties ginklais, be jokių skrupulų.

– Pritariu, – atsiliepė Renė ir pastebėjusi Viko veide nuostabą pasakė: – Tu pamanei, kad aš čia slapstausi nuo jo, kad išgirdusi, jog Lozada paleidžiamas, išsigandusi puoliau bėgti. Ne. Iš tikrųjų aš čia atvykau tik ramiai apsvarstyti, kaip padaryti galą jo persekiojimams, nes visiškai nesiruošiu ir toliau gyventi baimėje. Jis dukart buvo įsibrovęs į mano namus, nužudė mano kolegą Li Houvelą, po to Selę Horton, vos nepasiuntė į anapilį tavęs, ir – nieko, kaip nuo žąsies vanduo. Ir

dar pati jam padėjau išsisukti nuo bausmės už to bankininko nužudymą.

– Nereikia savęs graužti – tu, kaip prisiekusioji, elgeisi pagal savo sąžinę.

– Teisėsauga prieš Lozadą bejėgė, bet, kaip sakoma, kiekvienam sava kulka.

– Tu jau įrodei esanti gera šaulė.

Išvydus po šių žodžių suakmenėjusį Renės veidą, šypsena Viko veide greitai išblėso.

– Rene, aš turėjau galvoje lūšį, o ne tai, kas įvyko Daltone.

Ji prisiversdama šyptelėjo ir palinksėjo.

– Aš negalėčiau šauti į nieką, net į Lozadą. Be to, tai būtų menkas laimėjimas – pačiai grėstų kalėjimas.

– Aš irgi to netrokštu, tačiau vis tiek privalau suvesti su juo sąskaitas.

– Dėl brolio?

Vikui tylomis linktelėjus, ji pridūrė:

– Turbūt tai ir buvo vienas iš tų vienu metu užgriuvusių likimo smūgių?

– Taip. Ir pats skaudžiausias.

Vikas atsilošė kėdėje ir atrėmė galvą į atkaltę. Dangus buvo nusidažęs sodriu purpuru, jau spindėjo pirmosios žvaigždės – ištisi jų spiečiai, žėrintys pirmapradiškai ryškiai, nestelbiami, kaip mieste ir net Galvestono paplūdimyje, reklamų pašvaistės.

– Džo su Lozada buvo pažįstami nuo vaikystės. Na, iš matymo. Mokėsi skirtingose mokyklose, vienu metu baigė. Džo aktyviai sportavo, buvo mokinių prezidentas, o Lozada valkiojosi gatvėje, buvo visiems kaip rakštis ir prekiavo narkotikais. Jie kartais susitikdavo, na, jaunimo susibūrimuose. Susikirtę buvo tik kartą, kai Džo išskyrė besimušančius su kažkokiu vyruku, – na, apsižodžiavo, ir tiek. Po mokyklos Džo tapo policininku, o Lozada – samdomu žudiku, taigi jų keliai anksčiau ar vėliau neišvengiamai turėjo susikirsti.

Vikas, siektelėjęs vyno, patraukė dar gerą gurkšnį vildamasis, kad bent kiek apmaldys vėl pradėjusį diegti šoną.

– Ir kartą Džo su Orenu gavo tirti ypač svarbią bylą. Tipiška Teksaso istorija: savo rūmų terasoje kraujo klane randama nušauta milijardieriaus žmona. Vyras, suprantama, kaip tik buvo išvykęs verslo reikalais ir turėjo nepaneigiamą alibi. Kadangi iš rūmų niekas nedingo, visos brangenybės buvo paliktos neliestos, pakvipo užsakomąja žmogžudyste, ir Džo su Orenu ėmė šniukštinėti aplink vyrą, kaip pasirodė, turintį prašmatnią meilužę Niujorke. Vaizdžiai tariant, visos gijos vedė prie Lozados, bet jie niekaip negalėjo susieti su juo to milijardieriaus. Džo užgulė tą veikėją, per kiekvieną apklausą to akys vis labiau lakstydavo į šalis, buvo matyti, kad galiausiai vis tiek palūš.

Vikas nutilo ir kiek patylėjęs tęsė:

– Paskutinįkart su Džo susitikome kavinėje. Jis pasipasakojo jau baigiąs apdoroti piniguočių. „Dar truputis, ir jis bus mano rankose. O kartu ir Lozada." Sakė, kad tas milijardierius – tikras pašlemėkas, tos Niujorko paukštytės suimtas už vienos vietos. Jo net savotiškai gaila. „Bet Lozada, broleli, – tai monstras. Aš nejuokauju", – kaip šiandien prisimenu jo žodžius. Pasak Džo, Lozada žudąs ne tiek dėl pinigų, kiek dėl malonumo, todėl tokiam vieta tik kalėjime. Iki gyvos galvos. Tada dar susidaužėme kavos puodeliais už ranka pasiekiamą pergalę. Matyt, tai nujautė ir pats Lozada.

Tą vakarą Orenas išėjo iš komisariato keliomis minutėmis vėliau nei Džo ir priėjęs prie savo automobilio pastebėjo, kad partnerio mašina vis dar čia. Vairuotojo durelės buvo atdaros, Džo sėdėjo tarsi susimąstęs, žvelgdamas į tolį. Orenas sukdamas prie jo dar šūktelėjo: „Ei, ar užmigai? Maniau, tu jau seniai namie."

Vikas atsiduso. Buvo jau visiškai sutemę, virš pat horizonto kabojo siauras mėnulio pjautuvas.

– O aš tuo metu sau ūžiau namie su draugais. Man pranešė Orenas su Greise.

Jis palinko į priekį sudėjęs delnus, priglaudė juos prie lūpų ir vėl atitraukė.

– Bet žinai, Rene, kas man labiausiai neduoda ramybės? – tarė Vikas ir grįžtelėjęs išvydo, kad ji visą tą laiką klausėsi nė nekrustelėdama. – Vieno dalyko niekaip negaliu suprasti.

– Ko?

– Kodėl Lozada nužudė Džo, o ne milijardierių? Juk logiškiau būtų buvę nužudyti liudytoją.

– Lozada suprato, kad Džo nepaliks jo ramybėje. Taigi arba jis, arba Džo. O kodėl jis už tai nebuvo teisiamas?

Tuo metu kaip tik sučirškė mobilusis, ir Vikas nebeatsakė.

Jis atsiliepė:

– Klausau?

Kiek pasiklausęs jis žvilgtelėjo į Renę ir atsistojęs patraukė tolėliau.

– Ne, apie tai kol kas nešnekėjome, – dar nugirdo Renė jam žengiant iš kiemo.

Nenorėdama trukdyti pokalbio, ji nužingsniavo į virtuvę baigti ruošos. Kažin, kokių dar nemalonių naujienų šįkart turi Veslis.

Pro virtuvės langą buvo matyti, kaip Vikas vaikštinėja pirmyn atgal palei aptvarą. Renei irgi širdis buvo nerami, norėjosi ko nors imtis, tik ji nežinojo ko.

Ji patraukė į svetainę, užsidegė lempą ant stalelio, susirangė savo įprastame sofos kampe ir ėmė vartyti žurnalą, nereginčiu žvilgsniu slysdama puslapiais. Galvoje tuo metu sukosi mintys apie Viką.

Kaip ir sakė Greisė Vesli, jis iš tiesų negalėjo nustygti vietoje, bet kalbėdamasis žvelgdavo pašnekovui tiesiai į akis. Sutikus tą skvarbų mėlynų akių žvilgsnį, rodos, net šiurpuliukai nueidavo kūnu.

Jis turi galvą ant pečių, yra iškalbus, linksmas ir pasitikintis savimi, gal net per daug. Ir turi širdį. Tai matyti vien iš beatodairiškos meilės broliui. Ir lygiai tokio pat beatodairiško keršto troškimo.

Nors savo gyvenimo kelyje kadaise pasirinko visai kitokį sąskaitų suvedimo būdą, Renė puikiai suprato Viką, nes žinojo, kas yra visa užvaldantis keršto troškimas. Kartu buvo gaila Viko, nes, kaip pačiai teko patirti, tai visa aplinkui išdeginantis ir neišvengiamai stumiantis į vienišumą jausmas.

Nors iš paskutiniųjų stengėsi neįsižiūrėti, Vikas Tredgilas krito jai į akį. Kad ir kaip bandė pykti, kad tada apsimetė ne tuo, kas esąs, vis tiek tas pyktis galiausiai kažin kur išgaravo. Nors ir kaip gniaužė, jos širdyje vis dėlto prabudo jausmas. Ji puikiai numanė, kad jei bent kartelį su juo pasibučiuos – viskas, bus jau pražuvusi, tačiau vis dėlto nesusilaikė nepasibučiavusi. Jeigu jis taip ugningai bučiuojasi, galima tik įsivaizduoti, kaip...

– Rene?

Ji pašokusi atsisėdo ir atsikrenkštusi šūktelėjo:

– Aš čia!

Netrukus Viko batai sudundėjo į medines grindis. Tarsi pasiruošęs bet kurią akimirką vėl pašokti, jis prisėdo kitame sofos gale.

– Ką veiki?

Renė mostelėjo galva į atverstą žurnalą.

– Žurnalas apie arklius?

– Aha.

– Kas naujesnio arklių padangėje?

– Nepapasakosi, apie ką kalbėjotės?

Vikas atsidusęs pasikasė sprandą.

– Man dabar būtų neprošal koks masažas.

– Kol žaizda nesugijo, nepatartina.

– Tik pečius. Vis maudžia sprandą nuo tos nakvynės po medžiu. Kaip gydytoja, negali atsisakyti pagelbėti savo vieninteliam šiuo metu pacientui.

– Vėl kokios nors blogos naujienos?

– Ne, visai ne. Iš kur gavai tą balną?

– Prizas.

– Išjodinėjimo varžybų?

– Iš kur žinai?

Išvydusi sumišimą jo veide, Renė pridūrė:

– Ak, tiesa. Taip, tų pačių.

– Dar nesu matęs tokio balno. Tikras meno kūrinys. O tos sidabrinės kniedės nespaudžia atsisėdus?

– Vikai, jei naujienos nėra blogos, ko tada žaisti slėpynių?

– Na, gerai, – nukirto jis. – Galiu papasakoti. Bet žinok: tai tikrai ne mano sumanymas.

– O, jau įsivaizduoju.

– Abejoju, ar tau tai patiks.

Renė žvelgė į Viką laukdama, ką šis pasakys, o jis vis delsė.

– Dėl Dievo meilės, tai koks tas baisusis sumanymas?

– Orenas siūlo mums apsimesti įsimylėjėliais, – galop kapodamas žodžius išskiemenavo Vikas.

Renė netardama nė žodžio kurį laiką spoksojo į jį, galiausiai prapliupo kvatotis.

– Tai tik tiek įstengėte sugalvoti?

Vikas pasišiaušė.

– O ką? Blogai?

– Ne, puikiai. Bet kuris muilo operų scenaristas pritartų.

Ji niekaip negalėjo liautis krizenti, žvelgdama į suakmenėjusį it uola Viką.

– Baik, Vikai. Vadinasi, apsimetame įsimylėjėliais, kad Lozada imtų pavydėti? Sugalvojęs kokį nors baisų keršto planą, bandys jį įgyvendinti ir bus supakuotas? Tokia šios gudrios schemos esmė, ar ne?

– Maždaug, – iškošė Vikas.

Renė tarsi netikėdama savo ausimis papurtė galvą.

– Trūksta žodžių.

– Man visai nejuokinga, Rene. Lozada dingo kaip į vandenį. Jo „Mersedesas“ ramiausiai stovi garaže. Nuo vakar niekas jo nematė nei restoranuose, kur jis kasdien sėdi, nei Trejybės Bokšte. Durininkas Orenui papasakojo, kad namo gyventojų valdyba prašė Lozadą išsikelti.

– Tai gal taip ir yra – jis paprasčiausiai išsikėlė?

– Kur jau.

Vikas pašoko ant kojų ir ėmė sukti ratus po svetainę.

– Lozados iš ten neišrūkytum nė su dūliu. Tai jo tviskanti šventovė. Todėl prašymas išsikelti tolygus mirtinam įžeidimui. Ir spėk – ant ko jis grieš dantį, kad Fortvorto grietinėlė atgręžė jam nugarą? Aišku, ant manęs. Jis siunta nežinodamas, kur mes, ypač jei mano, kad išvykome kartu. Siunta, kad per tave ir mane spiriamas lauk iš Trejybės Bokšto. Ir staiga kažkur dingsta. Nepatinka man visa tai.

Kiek luktelėjusi norėdama įsitikinti, ar Vikas jau baigė savo tiradą, Renė surimtėjusi tarė:

– Vikai, man tai irgi visiškai nekelia juoko. Pakanka prisiminti, kas nutiko Greisei. Tačiau nebūkime naivūs: Lozada neužkibs ant tokio kabliuko.

Vikas sustojo tiesiai priešais ją, visai prie pat, tad Renei net teko atkraginti galvą.

– Na gerai, tai paklausykime, koks tada tavo planas. Sakei, atvažiavai čia norėdama apgalvoti, kaip padaryti galą šiai istorijai. Kaip suprantu, turi mažiausia kokį tuziną variantų.

Renė nuleido akis.

– Kam tas sarkazmas.

– Oho, jūs tik paklausykite, kas čia kalba.

Vikas patraukė į virtuvę, Renė po kurio laiko nusekė iš paskos. Jai įžengus į vidų jis jau buvo bebaigiąs tuštinti butelį mineralinio.

– Pastebėjau, kad šlubuoji. Skauda šoną?

– Ne tas žodis.

– O tvirtinai, kad ne.

– Pamelavau.

– Ne pirmas kartas.

Stojus nejaukiai tylai jų žvilgsniai susirėmė. Renė mestelėjo:

– Gerai, tai ko imsimės pagal planą? Stovėsime susikibę rankomis Ketvirtosios ir Pagrindinės gatvės sankryžoje? Spoksosime vienas į kitą restoranuose prie žvakių šviesos? Valandų valandas šoksime lėtą?

– Pamiršai dar grabaliojimąsi, – tarė jis. – Man atrodo, truputį reikėtų.

Renei veidą išpylė karštis, bet norėdama pabrėžti, kad tai jai ničnieko nereiškia, ji nepasidavė impulsui piktai apsigręžti ir pasišalinti.

Susikeikęs Vikas pastatė mineralinio butelį ant stalo ir pasitrynė nuvargusias akis.

– Nepyk. Išsprūdo.

– Na, gal ir aš persūdžiau. Iš tikrųjų tai juk buvo...

Vikas atitraukė ranką nuo akių ir žvilgtelėjo į ją.

–...ne grabaliojimas.

Jo žvilgsnis tirpdyte tirpdė, ir Renė galiausiai prisivertė nusukti akis į šalį.

– Tai koks tas Oreno planas?

– A, taip, – atsiliepė Vikas ir suraukė kaktą tarsi bandytų prisiminti, apie ką jie kalbėjosi. – Pasak jo, gal ir pavyktų Lozadai pateikti kaltinimą dėl tavo persekiojimo. O jei įkištume jį už grotų, bent trumpai, gal rastume ir kokį Selės Horton nužudymo ar mano užpuolimo bylos siūlo galą. Bet...

– Laukiau šito žodžio.

– Deja, liudytojų, galinčių patvirtinti, kad jis tau skambinėjo, nėra.

Jai jau bepuolant prieštarauti Vikas kilstelėjo rankas.

– Luktelėk. Tai būtų pirma, ką išgirstum apygardos prokuratūroje. O antra – koks nors ką tik iškeptas prokurorėlis tau iš karto išpyškintų: „Ar turite įrodymų?“ Ir ką mes atsakytume? „Deja, ne.“

– O tas raštelis su rožėmis?

– Ten nėra jokių grasinimų.

– O įsilaužimas?

– Orenas ir dar du policininkai užtiko jus su Lozada meiliai sulipusius.

– O kas man beliko? Nesinorėjo baigti kaip Selė Horton.

– Nerasta jokių įsilaužimo žymių.

– Kaip ir po tavo slapto apsilankymo, bet tai dar nieko nereiškia.

Vikas sustingo it žaibo trenktas.

– Iš kur tu... žinai?

– Nujaučiau, ir Veslio tylėjimas mano spėjimą tik patvirtino.

– Mhm...

Vikas nunarinęs galvą pasikasė sprandą.

– Tada reikia tik stebėtis, kad palikai mane gyvą ant operacinio stalo.

– Sužinojau jau po to.

Vikas, kilstelėjęs galvą ir išvydęs Renės lūpose šypsenėlę, irgi prajuko.

– Dėkui Dievui.

– Grįžkim prie persekiojimo, – tarė ji. – Kokia mums iš viso to nauda, jei nieko negalime įrodyti?

– Mūsų įrodymai būtų kur kas svaresni, jei jis tave atsektų kur nors tolėliau.

– Pavyzdžiui, čia?

Vikas papurtė galvą.

– Jis galėtų sakyti, kad pati jį pasikvietei.

– Tai kur?

– Į Galvestoną, pas mane. Niekas nepatikėtų, kad jis gavo mano kvietimą pasisvečiuoti. Per kiek laiko susiruoštum?

Dvidešimt šeštas skyrius

Orenas atsiliepė po pirmo pyptelėjimo. Vikas pranešė, kad jiedu su Rene pritaria jo sumanymui.

– Daktarė Niuton pritarė mano planui?

– Ne visai, – atsiliepė Vikas. – Kaip ir aš. Jis susiūtas baltais siūlais. Lozada būtų paskutinis avigalvis, jei užkibtų.

– Bet geresnio turbūt neturite.

– Kodėl, aš turiu. Apsiginkluoju iki dantų ir vienas pats ištrėškiu tą žiurkę.

– Ir sėdi už grotų.

– Tik dėl tos nemalonios procedūros ir renkuosi tavąjį variantą. Jis ne kažin koks, bet kito tiesiog nėra. Antra vertus, smogsim Lozadai į pačią skaudžiausią vietą – savimeilę.

– Kaip tik todėl gali suveikti.

– O kaip Greisė su mergaitėmis?

– Mergaites išsiuntėme. Greisė liko.

Vikas nejučia nusišypsojo.

– Šaunuolė.

– Tai jau taip... Klausyk. Kai pasieksite Galvestoną, apie tavo namus jau bus mūsų žmonės.

– O tu pats?

– Kur du, trečias nereikalingas.

– Na, šiais laikais...

– Vikai.

– Taip taip, nepyk. Suprantu.

Pastebėjęs netoliese sukiojantis Oreną, Lozada iš karto sumotų, kad tai spąstai.

– Aš budėsiu prie telefono, dieną ir naktį, – kalbėjo Orenas. – O tu būk išplėtęs akis ir ištempęs ausis, nuolatos palaikyk su manim ryšį ir apie viską – net menkiausią žuvėdros purptelėjimą – tučtuojau man raportuok.

– Na, nežinau, jų ten debesys, ir jos tiek...

– Tu baik, gerai? Čia tau ne juokai.

– Žinau, – staiga surimtėjęs tarė Vikas. – Juokai dabar – į šalį.

– Lozada tarsi skradžiai žemę prasmego. Tau nereikia pasakoti, kuo tokie jo dingimai paprastai baigiasi.

– Dar vienu lavonu.

– Tai žaidimas su mirtimi, Vikai. Ir jis jau prasidėjo.

– Suprantu. Nors nemanau, kad jis mus taip greitai surastų.

– Ką gali žinoti. Mūsų agentūra jau po visą miestą nešioja gandą, kokia aistra įsiliepsnojo tarp tavęs ir tau gyvybę išgelbėjusios chirurgės. Taigi greitai turėtų pasiekti ir jo ausis.

– Jis puls kaip įsiutęs bulius, pamatysi.

Vikas nutylėjo apie savo vizitą pas Lozadą ir tą vaikišką ketureilį, tarsi raudoną skraistę buliui po nosimi. Lozadai viso to jau tikrai bus per daug.

Baigęs kalbėti su Orenu, Vikas išėjo į lauką apsidairyti. Apėjo namą, užmetė akį į arklidę ir daržinę. Nepastebėjęs nieko įtartino, patraukė atgal į namą ir kartu su Rene patikrino, kad būtų gerai uždaryti visi langai ir durys. Renė nebuvo apimta kokios paniškos baimės, tiesiog suprato, kad reikia būti atsargiems.

– Nebūčiau nė susapnavusi, kad dėl mano dalyvavimo teisme užvirs tokia košė.

– Juk negalėjai numanyti, kad kaltinamasis įsimylės tave iki ausų.

– Įsimylėjimas iki ausų – nekaltas, vaikiškai tyras jausmas. Čia visai kas kita. Čia tiesiog...

Jai nerandant tinkamo žodžio, Vikas užbaigė:

– Lozada.

– Jau vien pavardė skamba grėsmingai.

Ji sunėrė ir ėmė trintis rankas tarsi nuo šalčio.

– Nejaugi jis išties manė, kad aš ištirpsiu kaip žvakė nuo įsmeigto jo žvilgsnio?

– Žinoma, manė.

– Dieve, juk jis buvo teisiamas už žmogžudystę, jam grėsė mirties bausmė. Kas tokią akimirką galėtų sau ramiausiai šaudyti akimis po salę?

– Tas, kuriam atrodo, kad visas pasaulis jo kišenėje. Kuris laiko save gudriausiu iš gudriausių, geriausiu iš geriausių.

– Na, žmogžudžių pasaulyje gal taip ir yra.

– Panašiai. Tarp amato brolių jam iš tiesų nedaug kas galėtų prilygti. Tarptautiniu mastu jis, rodos, nesidarbuoja, bet, antra vertus, – kam jam tai? Su mažesne rizika daugiau užsikala čia, Fortvorte. Be to, tarptautinio masto samdomiesiems žudikams, kurių aukos paprastai yra politikai, tenka gyventi nuolatos slapstantis, Interpolui vis lipant ant kulnų, o tai Lozadai visiškai ne prie širdies. Kam vargintis, kai jis ir taip ramiai sau vartosi kaip inkstas taukuose ir yra pirmo ryškumo vietinė žvaigždė.

– Ir neįsivaizduoja, kaip kokia nors moteris galėtų jį atstumti, ar ne?

– Taigi, – tarė Vikas. – Be to, jam viskas turi būti geriausia. Lozada užaugo vidutiniokų šeimoje, o kadangi vienintelis jo brolis buvo psichiškai ir fiziškai neįgalus, visos tėvų lėšos buvo skiriamos tam vaikui. Todėl, Lozados akimis, turtas yra labai didelis dalykas, viršūnių viršūnė. Jis save laiko turtingu verslininku, išmanančiu, kas yra klasė, ir galinčiu – privalančiu – visa tai turėti. Na, prie komplekto, žinoma, reikia ir pirmaklasės moters.

– O kaip čia dera skorpionai?

– Jis juos kolekcionuoja. Šiurpoka kolekcija, ar ne? Tai tarsi jo talismanas. Kaip ir jis, skorpionai medžioja savo grobį naktį. Lozada niekada nerinktų monetų, pašto ženklų ar meno kūrinių, nes tai būtų neoriginalu, o jis visur ir visada laiko save išskirtiniu.

Pakreipusi galvą Renė mąsliai nužvelgė Viką.

– Toks jausmas, kad esi jį išanalizavęs kaip pro mikroskopą.

– Išėjęs iš komisariato nemokamų atostogų, priešingai nei mano Orenas, negulėjau pliaže išvertęs pilvą. Surinkau apie Lozadą visa, kas tik įmanoma.

– Pavyzdžiui?

– Skaičiau mokinio bylą. Ten buvo ir jo psichologinė charakteristika po pirmų susidūrimų su policija. Iš jos sužinojau daugelį dalykų – apie antisocialų elgesį nuo pat vaikystės, pranašumo kompleksą ir taip toliau. Galima sakyti, dabar pažįstu jį geriau nei save patį.

Vikas kiek patylėjęs pridūrė:

– Deja, nežinojau, kad Selė Horton – jo pažįstama. Būčiau įspėjęs laikytis atokiau nuo jo ir nuo manęs ir pats tą vakarą pasisaugojęs. Taigi jei jis mano, kad mes susičiulbėjome...

Vikas nebaigė sakinio, nes ir taip viskas buvo aišku.

– Selė Horton jam buvo tik atsitiktinė mergina. Priešingai nei tu.

– Ir dabar esu jam neištikima su kitu.

– Būtent – pagal jo logiką tik taip. Todėl jo rūstybė bus nukreipta ir į tave. Oreno žmonės prie kiekvieno kampo skleidžia gandus apie beprotišką mūsų romaną. Lozada nepakęs net minties, kad mes galime būti kartu, – tai jam tarsi dvigubas spjūvis į veidą: tu jį išduodi, o aš paveržiu jo lėlytę.

– Nuo kada aš jo?

– Jis mano, kad tu jo, ir taškas. Daugiau niekieno nuomonė nesvarbi. Net tavo. Tu – jo.

– Tik per mano lavoną.

– Deja, šiuo atveju tai ne tik frazė.

Vikas prisilytėjęs pirštų galiukais kilstelėjo jos smakrą ir pažvelgė į akis.

– Todėl turi visišką teisę atsisakyti dalyvauti. Tada aš paskambinsiu Orenui ir pasakysiu, kad privalome veikti kaip nors kitaip, neveldami į tą pavojingą žaidimą tavęs. Aš ir skubėjau čia tavęs įspėti, kad išvyktum kur nors toliau, kol tas reikalas vienaip ar kitaip išsispręs.

– Kas žino, kiek tai gali užtrukti.

– Na, nemanyčiau, kad labai ilgai, – tarė Vikas, vėl prisiminęs savo laiškelį, perduotą Lozadai.

– Ar šiaip, ar taip, man vis tiek grės pavojus. Neužmiršk, kad aš jau atstūmiau jį. Be to, negaliu visko staiga mesti – savo darbo, pacientų – ir pasišalinti. Trumpai tariant, ne.

– Na, tada per kiek laiko susiruoštum?

– Tu nori išvykti jau šįvakar?

– Susikrauk daiktus ir važiuojam.

– Ne dėl to. Tu ką tik išėjai iš ligoninės, be to, nebaigęs gydymo.

– Patikėk, aš jaučiuosi puikiai.

– Kur jau ne. Susilenkti negali, šoną skauda, net einant per kambarį veidas persikreipia iš skausmo. Esi dar labai silpnas, lengvai gali prikibti kokia infekcija ar plaučių uždegimas, o tai jau ne juokai. Ką jau kalbėti, kad ir kelios siūlės garantuotai bus prairusios.

– Bet tu pati sakei, kad žaizda gyja.

– Tai iš išorės, o viduje yra kur kas daugiau siūlių. Prižadėk, kad vos suskaudus pilvą iš karto man pasakysi.

– Gerai, prižadu. Jei pakeliui į Galvestoną pasijusčiau blogiau, galėsime užsukti į artimiausią ligoninę.

– Ne, šįvakar mes nevažiuosime, – kirste nukirto ji. – Dėl to, kas susiję su policijos reikalais, aš klausau tavęs ir Veslio, o sveikata jau yra mano sritis. Todėl mes niekur nevažiuosime, kol tu atgausi jėgas. Taškas.

* * *

Jiedu miegojo vienoje lovoje, nes Vikas kategoriškai nesutiko palikti jos vienos apačioje ant sofos. Mestelėjo: „Tai policijos sritis, todėl jokių prieštaravimų nepriimu. Taškas."

Iš džentelmeniškumo jis atsigulė su džinsais ir neužsiklojo. Buvo užsnūdęs, bet netrukus pabudo ir gulėjo nesumerkdamas akių, mat gerokai numigo dieną. Be to, galvoje sukosi mintys apie spąstus Lozadai. Ir, žinoma, dar dėl to, kad šalia miegojo Renė.

Ji miegojo kaip kūdikis, veidas buvo ramus, atviras. Viena ranka delnu į viršų, pusiau sulenktais laibais pirštais, gulėjo ant apkloto. Žvelgdamas į tą ranką, tokią gležną ir trapią, nė nebūtum pamanęs, kad jai gali paklusti ir skalpelis.

Viko širdį ūmai užliejo švelnumas. Ir geismas.

Dieve, kaip jis jos dabar geidė. Na, tai natūralu: juk jie – moteris ir vyras, vienas šalia kito. Tačiau Viką kurstė ir kitkas: visos jo pastangos juokaujant, švelnumu ir netgi piktuoju pramušti jos susilipdytą kiautą buvo bergždžios. Taip, gal pavyko jį šiek tiek įskelti, bet pramušti – ne. Gal dabar reikėtų tiesiog užsimerkti ir pulti į priekį: kas bus – tas? Ta mintis viliojo ir jaudino.

Nuo pirmo jo prisilietimo ji tiesiog įsigūžė į save – ne todėl, kad būtų nepatikę, tiesiog instinktyviai. Tai buvo tarsi sąlyginis refleksas, radęsis dėl tos kraupiai pasibaigusios istorijos su Reimondu Koljeriu, kai linksmas flirtas virto tragedija. Aišku, tai dar nereiškė, kad ji šalta ir neaistringa, – paprasčiausiai iš karto puldavo gesinti širdyje įsižiebusią menkiausią jausmo kibirkštėlę.

Tačiau, kaip jau įsitikino, toji ugnis, kad ir kaip slopinama, vis tiek kartais prasiverždavo. Kai jųdviejų lūpos šiandien buvo susilietusios kelias kvapą gniaužiančias akimirkas, jis nejuto pasipriešinimo – ji troško atsiliepti, tik nedrįso.

O tas nelygus jos alsavimas, pašiurpusi nuo jaudulio oda, nuo vieno prisilytėjimo akimirksniu sustandėję krūtų speneliai po jo pirštais...

Bandydamas nuslėpti gerklėje susitvenkusį jaudulį, jis atsikrenkštė. Renė toliau sau ramiai miegojo, nė nenumanydama, kaip jis kankinasi čia, visai jos pašonėje. Vikas, įsitikinęs, kad ji neatsibudo, atsisuko veidu į ją. Jei ji pabustų ir pakeltų aliarmą, galėtų pasiteisinti, kad ėmė skaudėti šoną. Be to, tamsoje jis vis tiek negalėjo jos matyti, tad koks skirtumas?

Tačiau jam, kad galvoje imtų suktis jaudinantys vaizdai, visiškai pakako ir švelnaus jos alsavimo, o visa kita – veido bruožai, kūno linijos, kurias išstudijuoti turėjo tiek progų ilgomis sekimo valandomis, – savaime išplaukė iš atminties.

Kaip tas vakaras, kai ji, grįžusi iš vestuvių, tiesiai priešais jo akis išsinėrė iš savo suknelės. Negi šalta moteris puoštųsi tokiais perregimais, raibuliuote raibuliuojančiais nėriniais?..

Lėtai, atsargiai vieną po kitos jis atsisagstė džinsų sagas. Jei ji dabar pabustų, jis iš karto išgirstų, kad jam tik viena galvoj. Tuo tarpu jo „draugelis“, atsigavęs po sužeidimo, regis, su dviguba jėga veržėsi į laisvę.

Šiam kiek apmalšinus įkarštį, Vikas užsimerkė ir pabandė jei ne užmigti, tai bent nuvyti į šalį audringas mintis ir kiek snūstelėti. Verčiau negalvoti, koks saldus buvo tas bučinys, kaip jo delną svėrė švelni, apvali, apsunkusi krūtis. Negalvoti apie ją, jauną ir stangrią, gulinčią visai šalia vien po plonyte antklode, apie tą jos saldžią lomą, drėgną ir karštą, atsiveriančią, įsileidžiančią, apglėbiančią jį...

Staiga atsklidęs arklio žvengimas Viką paveikė tarsi ūmai sučirškęs žadintuvas. Tuoj pat atsimerkęs, jis gulėjo nė nekrustelėdamas, klausėsi sulaikęs kvėpavimą. Arklys vėl sužvengė.

Renė miegojo kaip miegojusi. Nepaisydamas skaudančio šono, Vikas žaibiškai išsirito iš lovos, pasičiupo pistoletą, kurį buvo pasidėjęs po ranka ant naktinio stalelio, pritykino prie lango ir užsiglaudęs prie sienos atsargiai pažvelgė į lauką.

Kieme buvo tylu ramu, kaip ir aptvare, bet arklys juk nusižvengė ne šiaip sau. Gal jį išgąsdino kokia pelė. Arba dar viena lūšis. Arba čia atsiradęs Lozada.

Nuslinkęs prie durų ir dar įsitikinęs, kad Renė ramiausiai miega, Vikas tylutėliai išsmuko į koridorių. Pasiekęs laiptus stabtelėjo ir įsiklausė tamsoje, bet nieko neišgirdo, išskyrus savo paties širdies dūžius smilkiniuose.

Jis kaip įmanydamas greičiau, nors kartu atsargiai, kad negirgždėtų, nusileido laiptais. Apačioje, svetainėje, viskas buvo kaip įprasta. Durys užrakintos ir užsklęstos skląsčiu.

Abiem rankomis laikydamas ištiestą pistoletą, jis priėjo prie virtuvės durų ir kiek palūkuriavęs puolė į vidų. Ten buvo tuščia, kaip ir prieangyje.

Atrakinęs užpakalines duris, pasilenkęs išsmuko į lauką ir šmurkštelėjęs užsiglaudė už lauko kėdės. Nekokia priedanga, bet tokioje tamsoje tiko. Laimė, kad dabar delčia.

Vikas sustingo ir įsiklausė. Po kurio laiko arklidėje iš tiesų sušlumsėjo žingsniai. Nėręs iš už kėdės, Vikas tekinas leidosi per kiemą ir pasiekęs arklidę prisiplojo prie sienos, norėdamas pasislėpti šešėlyje. Ir kiek atsipūsti. Galva svaigo, keliai linko, visą buvo išpylęs prakaitas, o šoną diegė taip, tarsi ten būtų suvarytas koks iešmas.

Po to užpuolimo jis vis dar buvo tikras klipata – iš kojų galėjo išversti net stipresnis šuo. Bet jis turėjo ginklą ir nė nesirengė pasiduoti be kovos.

Nutykinęs palei sieną iki plačių arklidės durų, stabtelėjo ir ištempė ausis. Dabar viduje nebuvo girdėti nė krebžtelėjimo, tvyrojo grėsminga tyla. Vikas jautė, kad ten tikrai kažkas yra. Tiesiog fiziškai.

Tas kažkas, turbūt irgi nuojautos įspėtas apie Viką, sustingo ir lygiai taip pat klausėsi ištempęs ausis.

Jiedu taip stovėjo spengiančioje tyloje nė nekrustelėdami – minutę, kitą. Ore tvyrojo įtampa, laikas, rodos, ištįso iki amžinybės.

Vikas pajuto, kaip akis ima graužti sūrus prakaitas, srūte srūvantis kakta. Šonai, nugara sušlapo, pistoletas rankose pasidarė slidus. Jis sumetė, kad jei taip stovės ir toliau,

greitai pats susileis it senis besmegenis. Nutarė, kad nėra ko laukti.

– Užteks tų slėpynių, Lozada! Išlįsk!

Po neilgos tylos iš tvarto pasigirdo:

– Čia tu, Tredgilai?

Tai buvo ne Lozados balsas – tas kalbėdavo kaip galėdamas žemesniu, džeržgiančiu balsu, o šis tarsi murkė pro nosį, kaip kad paprastai kalba teksasiečiai.

– Kas tu toks?

Tvarto duryse išniro vyro figūra. Vikas taikydamasis tvirčiau sugniaužė pistoletą. Tobis Robinsas išvydęs ginklą kilstelėjo rankas.

– A, kaubojus.

Toks romumas Viko anaiptol neužliūliavo – policininkui per ankstyvas atsipalaidavimas gali kainuoti gyvybę.

– Kokį velnią čia veiki vidury nakties?

– To paties ir aš tavęs galėčiau paklausti. Bet kadangi tu su šaudykle, turbūt garbė atsakyti pirmam tenka man. Tik iš pradžių nukreipk ją į šalį, gerai?

– Pirma pasakyk, ką čia veikei.

– Tikrinau, ar viskas gerai.

– Galėtum sugalvoti ką nors įtikinamesnio.

– Girdėjau, kad vienam arkliui smarkiai įdrėskė lūšis.

– Iš kur sužinojai?

– Iš girininko. Todėl atėjau pažiūrėti, kaip jis, ar nereikia kviesti veterinaro.

– Vidury nakties?

Tobis Robinsas žvilgtelėjo į rytų pusę, kur dangus virš horizonto jau raudo.

– Jau apyaušris.

Vikas dirstelėjo rančos vartų link – jie buvo užkelti, užrakinti, šalia nebuvo matyti jokio automobilio.

– O kaip pasiekei ranča?

– Pėsčiomis.

Vikas, užmetęs akį į jo kojas, pamatė ne kaubojiškus batus, o sportbačius.

Robinsas pastukseno sau į krūtinę.

– Kardiologas patarė per dieną nueiti bent po penketą kilometrų. Nuo manęs iki Renės į abi puses maždaug tiek ir bus. Dabar nekaršta.

Vikas nenoromis nuleido pistoletą ir jau buvo bekišąs už juostos, bet susizgribo, kad jo džinsai neužsagstyti. Greitai viena ranka susitvarkė.

– Na, žinai, Robinsai, tu būtum vertas kulkos vien už kvailumą. Juk galėjai pirma paskambinti, pasiteirauti. Arba, dėl Dievo meilės, bent jau įsijungti šviesą.

– Jungiklis rakinamoje elektros skydinėje. Žinau, kad Renė laiko atsarginį raktą ant durų staktos. Kaip tik jo ieškojau, kai išgirdau kažką artinantis. Nežinojau, kad tai tu, maniau, vėl kokia lūšis.

Vikas nepatikliai stebeilijo į senąjį kaubojų. Tas nemelavo, bet aiškiai nesakė ir visos tiesos.

– Renė sakė, kad tą įdrėskimą patepė antiseptiniu tepalu, per kelias dienas turėtų sugyti. Jei būtų reikėję, būtų pati pakvietusi veterinarą.

– Atsarga gėdos nedaro.

Robinsas apsigręžęs vėl nėrė į arklidę. Vikas, nors buvo basomis, nusekė iš paskos – nelįsdamas į gardus, galėjo sau drąsiai vaikštinėti taku tarp jų, ten buvo švaru kaip operacinėje.

Robinsas, priėjęs prie elektros skydinės, kilstelėjo ranką ir perbraukęs virš durų staktos susiieškojo raktą. Atsirakinęs skydinę spragtelėjo jungiklį, ir jiems virš galvų įsižiebė lempos.

Visiškai nekreipdamas dėmesio į Viką, tarsi jo čia visai nė nebūtų, senis įėjo į gardą, meiliai šnekindamas kumelę apžiūrėjo kojas ir aptikęs įdrėskimą pritūpė geriau patyrinėti.

Baigęs ir išėjęs iš gardo, aplenkė Viką tarsi kokį stulpą, grįžo prie elektros skydinės, išjungė lempas, užrakino ją ir raktą padėjo į tą pačią vietą.

Vikas išsekė jam iš paskos. Jiedviem atsidūrus lauke, tarė:

– Tau čia šįryt rūpėjo ne tik tas įdrėskimas, ar ne?

Senasis kaubojus stabtelėjo, atsigręžęs dėbtelėjo į Viką ir priėjęs prie aptvaro atsirėmė rankomis. Ilgokai taip tylomis parymojęs akis įbedęs į saulėtekį, galiausiai iš savo languotų vilnonių marškinių, susegtų perlamutriniais spraustukais, kišenės išsižvejojo nedidelį tabako kapšiuką, rūkomojo popieriaus ir per petį mestelėjo Vikui:

– Rūkysi?

– Kodėl ne.

Dvidešimt septintas skyrius

Robinsas šiūptelėjo tabako ant rūkomojo popieriaus skiautelės ir atsargiai ištiesė Vikui. Tas pirštu pasklaidęs tabaką išilgai skiautės ir paseilinęs kraštelį kruopščiai susisuko suktinę.

Robinsas nenuleisdamas akių stebėjo kiekvieną jo judesį. Vikas suprato, kad sėkmingai įveiktas išbandymas privertė senąjį kaubojų pakeisti nuomonę – tai buvo tarsi įšventinimo ritualas.

Tad mintyse padėkojo vidurinės mokyklos draugui, išmokiusiam suktinių gaminimo meno, kurį Vikas sėkmingai praktikavo, kol vieną dieną Džo jį užklupo ir iškaršė kailį, šitaip galutinai įtikindamas, kad rūkymas kenkia sveikatai.

Robinsas taip pat susisuko ir čirkštelėjęs degtuką pridegė iš pradžių Viko, paskui savo suktinę. Jųdviejų žvilgsniai nejučia susitiko.

– Tai laikaisi kardiologo rekomendacijų?

Robinsas giliai užsitraukė.

– Tik nesakyk mano žmonelei.

Tabakas buvo velniškai stiprus, dūmas ėdė Vikui lūpas, liežuvį, gerklę, bet jis, kaip reikalavo prisiimtas vaidmuo, rūkė nė nemirktelėdamas.

– Atrodo, nelabai nustebai mane čia išvydęs.

– Girininkas sakė, kad Renė buvo su draugu. Sumečiau, kad tai tu.

– Kodėl?

Robinsas tik gūžtelėjo pečiais netardamas nė žodžio.

– Atėjai patikrinti, ar viskas gerai Renei, ar ne?

– Panašiai.

– Manai, galiu padaryti jai ką bloga?

Senasis kaubojus pažvelgė į horizontą ir kiek patylėjęs vėl įsmeigė į Viką veriamą žvilgsnį.

– Gal net nenorėdamas.

Vikas suirzo.

– Renė – ne maža mergaitė, nereikia jos saugoti kiekviename žingsnyje.

– Ji labai trapi moteris.

Vikas nusijuokė ir nejučia net užsikosėjo. Na, pakaks to dūmijimo. Jis sutrynė nuorūką į tvoros stulpelį.

– Apie ją daug ką galima pasakyti, bet kad trapi...

– Tai tik parodo, koks tu kietakaktis.

– Klausyk, Robinsai, tu nė velnio manęs nepažįsti, todėl ne...

– Pažinau jos tėvą, – nutraukė Viko tiradą Robinsas, mestelėjęs žvilgsnį, tarsi bylojantį: „Tu verčiau prikąsk liežuvį ir paklausyk.“

Vikas nutilo.

Robinsas tarė:

– Prieš atsikeldamas čia, į tėvų rančą, gyvenau Daltone ir turėjau progų susidurti su Denu. Jis tikrai nebuvo maloniausias žmogus pasaulyje.

– Šitai girdžiu ne iš tavęs pirmo.

– Iš pažiūros atrodė be galo malonus, nuo veido niekada nedingdavo šypsena, sutikęs puldavo spausti ranką ir plekšnoti tau per petį, tarsi būtum geriausias jo draugas, bet iš tikrųjų jam visada rūpėdavo tik jis pats.

– Pažįstama padermė.

Robinsas papurtė galvą.

– Denas buvo ypatingas atvejis.

Paskutinįkart godžiai užsitraukęs, jis numetė nuorūką ant žemės ir sutrynė sportbačių, labai jau nederančių su visa kaubojiška apranga, kulnu.

Tada vėl užmetęs alkūnes parimo ant viršutinio aptvaro skersinio. Vikas laukdamas tęsinio pasirėmė šalia. Robinsas nė nepažvelgdamas į jį pasakojo:

– Kad ir keista, turint galvoje Deno charakterį, Renė buvo labai linksma mergaitė.

– O kas buvo jos mama?

– Ponia Niuton buvo labai šauni moteris, geros širdies. Per kiekvienas Kalėdas rengdavo didelę šventę, išpuošdavo namus, sukviesdavo vaikus, Kalėdų Senelis dalindavo jiems saldainius ir taip toliau. Vienu žodžiu, ji laikė visus keturis namų kampus, bet žinojo savo vietą, į vyro gyvenimą nesikišo.

– Aišku. Tai Renė vaikystėje buvo linksma mergaitė?

Robinso veide pirmą kartą nušvito šypsena.

– Mudviem su Korina jos būdavo šiek tiek gaila. Renė vis norėdavo visiems įtikti. Kaip dabar pamenu – plonytė kaip dviratis. Šviesiaplaukė. Tokiomis didelėmis didelėmis akimis.

Jos ir dabar tokios, pamanė Vikas.

– Nuovoki, mandagi, gerai išauklėta. Tai buvo ponios Niuton nuopelnas. Dar nėjo į mokyklą, o jodinėjo jau kaip tikras kaubojus.

Robinsas pritilo, paskui tarė:

– Ir kas blogiausia – tėtis jai atrodė nepasiekiamas idealas. Ji iš kailio nerdavosi, kad tik jis atkreiptų į ją dėmesį, pagirtų.

Robinas sunėrė rankas ir ryto prieblandoje ėmė apžiūrinėti sudiržusius, grublėtus savo pirštus. Vieno nykščio panagė buvo visa pajuodavusi nuo sumušimo. Tam nagui jau galas.

– Daltone niekam nebuvo paslaptis, kad Denas laksto paskui sijonus. Netgi poniai Niuton, kuri su tuo turbūt jau seniai buvo susitaikiusi. Ir, galima sakyti, nešė tai kaip savo kryžių. Stengdavosi nekreipti dėmesio į kalbas, nuduodavo, kad pas juos viskas gerai. Renė buvo dar visai vaikas, todėl nežinojo, kaip turi atrodyti dviejų mylinčių žmonių santuoka. Be to, tėvai vienas kitam visada būdavo malonūs, taigi viskas, regis, buvo idealu.

Jis dirstelėjo į Viką norėdamas įsitikinti, ar šis atidžiai klausosi, – pasakojimas artėjo prie svarbiausios vietos.

– Renė tada buvo turbūt jau kokių dvylikos. Kaip mergaitei, pasak mano žmonos, sunkaus amžiaus. Taigi vieną dieną Renė nutarė padaryti tėčiu siurprizą ir nepranešusi užgriūti pas jį į darbą. Tačiau pradarius kabineto duris siurprizas laukė jos pačios.

– Pas jį buvo viešnia.

– Po juo, ant sofos. Renės pianino mokytoja.

Robinsas nutilo ir įsmeigė akis į ką tik atsiplėšusį nuo horizonto žėrintį saulės kamuolį.

– Taip ir baigėsi laiminga Renės vaikystė. Ji jau nebebuvo ta mergaitė kaip iki tol.

Padavėja iš Daltono, Kristal, Vikui buvo sakiusi, kad Renė tarsi nutrūko nuo grandinės kaip tik ėmus ryškėti jos moteriškoms formoms. Pasirodo – priežastis buvo visai ne paauglystė.

Tada darosi aiškus ir jos maištas prieš visą pasaulį. Gero ir gražaus pasaulio įvaizdis akimirksniu subyrėjo it kortų namelis, žemė išslydo iš po kojų. Jos protestas prieš tėvo veidmainiavimą ir mamos apsimetinėjimą, kad viskas gerai, buvo visiškas patrakimas – ak, jūs man šitaip... tada aš jums va taip.

Tarsi sekdamas Viko mintis Robinsas tarė:

– Dabar tai vadinama „pasąmone“ ar panašiai. Korina taip sakė. Girdėjo per kažkokią laidą. Kad ir kaip ten būtų, Renė

pasikeitė tarsi mostelėjus burtų lazdele: iš geros, mandagios mergaitės tapo tiesiog laukinė, atžagari, užmetė mokslus. Denas ir ponia Niuton dar bandė ją drausminti, bausti, bet veltui.

– Na, tą tėvo dovanotą raudoną „Mustangą" vargiai pavadintum bausme, greičiau paskatinimu, – tarė Vikas.

– Greičiausiai išmelžė iš jo šantažu – kai užtiko tėvą raitą ant savo pianino mokytojos, jis buvo Renės kišenėje. Vienu žodžiu, ji švilpte švilpė tiesiai į pragarą.

– Iki šešiolikos.

Robinsas grįžtelėjo į Viką.

– Tai tu žinai apie Koljerį?

– Šį tą. Žinau, kad Renė jį nušovė. Kad kaltinimai jai nebuvo pateikti, netgi byla nebuvo iškelta ir viskas buvo tyliai užglaistyta.

– Denas, – tepasakė Robinsas, tarsi daugiau paaiškinimų ir nereikėtų.

– Nepasakyčiau, kad man būtų gaila to Reimondo Koljerio, – tarė Vikas. – Reikia būti paskutine šiukšle, kad lįstum prie pasiklydusios gyvenime šešiolikmetės.

– Aš jo neteisčiau. Jei jau Renei krisdavo į akį koks vyras, vargiai galėdavo atsispirti jos vilionėms.

Vikas įsmeigė tiriamą žvilgsnį į Robinsą, o tas tik šyptelėjo ir papurtė galvą.

– Ne... Aš buvau... na, griežtas dėdė – man niežėte niežėjo liežuvis ją išbarti, įkrėsti proto, o ne temptis į lovą. Priešingai nei Reimondui Koljeriui.

– O kas jis toks buvo?

– Pažinau jį tik iš matymo, bet šiaip žmonės jį, rodos, mėgo. Turėjo galvą ant pečių, verslininko gyslelę, todėl Denas jį ir pasikvietė partneriu įgyvendinti didelio statybų projekto. Turėjo tik vieną silpnybę.

– Moteris.

– Moterį. Renę, – niauriai tarė senasis kaubojus. – Tiesiog varvino į ją seilę kaip katinas į lašinius.

– Lolitos sindromas.

– Taigi. Aišku, ji, kaip ir visos moterys, kuo puikiausiai tai jautė ir...

– Kodėl manęs nepakvietėte į susirinkimą?

Vikas su Robinsu sutartinai grįžtelėję išvydo per kiemą jų link žengiančią Renę. Jos plaukai buvo šlapi – matyt, skubėdama pas juos greitai palindo po dušu, šokte įšoko į suknelę ir išpuolė į lauką.

– Pamačiau pro langą. Pamaniau – apie ką jie ten taip ilgai šnekasi?

Jos žvilgsnis užkliuvo už pistoleto rankenos, kyšančios iš už Viko juosmens.

– Tik per plauką jo nenušoviau, – atsiliepė Vikas, stengdamasis kuo natūraliau nusišypsoti, nors mintys tuo metu sukosi apie Robinso pasakojimą.

O Robinsas kaip visada raportavo:

– Girdėjau, vienu šūviu tiesiai į širdį nušovėte tą lūšį. Daugiau čia apylinkėje niekam nedarys eibių.

– Kaip manote, ar nereikėtų iškviesti veterinaro apžiūrėti Žaibo?

– Ne, – tarė Robinsas. – Žaizda negili, po poros dienų nebus nė žymės.

Žybtelėjusi akimis į Viką, ji vėl pažiūrėjo į Robinsą.

– Aš porai dienų išvyksiu. Gal galėtumėte kartais užmesti akį, ar čia viskas gerai?

Senasis kaubojus tik gerokai patylėjęs atsiliepė:

– Su malonumu. Jei kas, skambinti į Fortvortą?

– Į Galvestoną, – pasakė Vikas. – Aš ten gyvenu. Tuoj užrašysiu savo numerį.

Renė pažvelgė į jį priekaištingai, tarsi būtų išdavęs kokią paslaptį.

– Einu pažiūrėti, kaip Krolis, – tarė ji. – Gal šiandien dar tegu pabūna viduje. Kitus išleisiu į aptvarą.

– Vakare ateisiu suvaryti į arklidę, – pasakė Robinsas.

Renė nužingsniavo prie arklidės, bet pakeliui dar grįžtelėjo tarsi tikėdamasi, kad Robinsas atseks iš paskos.

– Aš tuoj! – šūktelėjo jis. – Tik užrašys telefoną.

– Kam? Juk turite mano mobilųjį.

– Nepakenks ir dar vienas numeris. Dėl viso pikto.

Renė, aiškiai nenoromis vėl palikdama juos vienudu, dingo arklidės tarpduryje. Vikas pažvelgė į Robinsą. Na, smulkmenas, kaip Renė viliojo Reimondą Koljerį, galima ir praleisti.

– Dar kas nors svarbaus?

– Taip. Na, nežinau, – tarė Robinsas, – ar tau tai svarbu. Tikiuosi, kad taip.

Senajam kaubojui vis nesiryžtant kalbėti, Vikas pakreipė galvą ir atgręžė ausį leisdamas suprasti, kad įdėmiai klauso.

Robinsas, dar grįžtelėjęs per petį į arklidę, pusbalsiu tarė:

– Po to nelemto įvykio su Koljeriu Renė tarsi atsitokėjo. Vėl tapo tokia kaip anksčiau.

Vikas laukdamas tęsinio nieko neatsakė.

– Gal aš tavęs ir nepažįstu, bet žinau, į kokią košę esi įklimpęs. Skaičiau laikraštyje. Ir per televiziją rodė. Todėl man nelabai prie širdies, kad sukiojiesi aplink Renę.

– Deja, niekuo negaliu tau padėti.

– O dar turint galvoje tą Lozadą.

– Kaip tik dėl jo aš čia ir sukiojuosi.

– Tik dėl jo? – senojo kaubojaus akys smigte įsmigo į Viką. – Žinok, mums su Korina Renė kaip duktė.

Jis palinko į priekį ir žengtelėjo arčiau.

– Tik neapsimesk, kad nesupranti, apie ką aš.

– Klok tiesiai šviesiai nekalbėjęs užuolankomis, tada bus aišku.

– Gerai. Renė daug ir sunkiai dirbo, kol pasiekė tai, ką dabar turi. Savo akimis mačiau ją raitą ant laukinių mustangų,

prie kurių užkietėję kaubojai bijodavo prisiartinti. Ji gali nuskristi kad ir į pasaulio kraštą, į patį karo sūkurį, kur siaučia klaikiausios epidemijos, – jai vis tiek, nors ten būtų prasivėręs pats pragaras.

Prisikišęs visai prie pat Viko, jis pridūrė:

– Bet aš jos niekada nesu matęs su jokiu vyru. Nė vienas dar nėra čia nakvojęs.

Senojo kaubojaus žvilgsnis, tarsi parodydamas, ką jis turi galvoje, įsmigo į nuogą Viko krūtinę ir nuslydo žemyn, į jo akivaizdoje užsagstytą praskiepą.

– Tikiuosi, tu garbingas vyras, kuris supranta, ką tai reiškia.

Grįžusi iš aptvaro Renė rado Viką sėdintį virtuvėje, įsmeigusį žvilgsnį į kavos aparatą ir stebintį iš filtro į kavinuką kapsinčius lašus. Tas vaizdas – jis, basas, tik su džinsais, ir pistoletas, gulintis ant stalo, – jos virtuvėje buvo toks neįprastas, netgi gąsdinantis.

– Kas nors ne taip kavos aparatui?

Vikas susimąstęs papurtė galvą.

– Tiesiog rankos dreba, kaip noriu kavos, tai ir seku kiekvieną lašą.

– O, galiu tave suprasti, – atitarė ji, imdama iš spintelės du puodelius.

– Kaip Krolis? Viskas gerai? – pasiteiravo jis.

– Jau geriau, kaip Tobis ir sakė, po poros dienų nebus nė žymės.

– Aš jam kaip ašaka gerklėje.

Renė pastatė priešais jį puodelį.

– Nesąmonė.

– Dėl manęs tai... Paprasčiausiai konstatuoju faktą. Jis jau išėjo?

– Taip, ką tik.

Į kavinuką kliunktelėjo paskutiniai kavos lašai. Vikas pildamas jai puodelį įspėjo:

– Išviriau stiprios, kokią geria policininkai.

– Gydytojų kava irgi nepagąsdinsi.

Ji gurkštelėjo ir iškėlė į viršų nykštį.

– Robinsas kaip sarginis šuo, niekam neleidžia prie tavęs nė prisiartinti. Ir man liepė nekišti savo purvinų letenų.

– Ne, jis niekada taip nepasakytų. Aš jį pažįstu.

– Na, mintis buvo tokia.

Gurkštelėjusi dar kavos, ji pastatė puodelį ant stalo.

– Apsisuk, apžiūrėsiu tavo žaizdą.

Jis apsigręžęs palinko į priekį ir pasirėmė rankomis į stalą.

– A, tai tau patinka mano užpakaliukas.

– Ne tokių esu mačiusi.

– Va čia tai smūgis žemiau juostos.

Renei žmogaus kūnas nebuvo naujiena. Buvo prisižiūrėjusi visokiausių – didelių ir mažų, plonų ir storų, įvairiausių spalvų, – bet kai vakar pamatė nuogą ant pilvo išsitiesusį Viką, jai net karšta pasidarė, tarsi pirmą kartą būtų išvydusi vyro kūną, liekną, tvirtą, raumeningą. Ji vos susilaikė jo nepaglosčiusi.

Nuėmusi seną tvarstį, švelniai palietė randą pirštu.

– Skauda?

– Tik kai bedžioji. Truputį niežti.

– Vadinasi, gyja. Stebuklas, turint galvoje paciento nedisciplinuotumą.

– Kada trauksi siūles?

– Po poros dienų. Na, gali mautis kelnes ir baigti kavą. Gal, pasinaudojant proga, kol sėdi vienoje vietoje, reikėtų dar pavalyti.

– Tik jokių injekcijų! – jai einant iš virtuvės dar šūktelėjo jis pavymui.

Grįžusi iš antro aukšto su vaistinėle, ji iš tiesų nustebo, dar radusi jį virtuvėje. Jai išsakius nusistebėjimą, Vikas atsiliepė:

– Gydytojo žodis – man įsakymas.

– Neįtikėtina. Anksčiau lyg ir nebuvai toks pavyzdingas pacientas.

– Kodėl Tobis su Korina taip tavimi rūpinasi?

– Jie pažįsta mane nuo vaikystės.

– Turbūt ne jie vieni, bet daugiau nematau nė vieno besisukiojant aplinkui ir vaikant nuo tavęs tokius satyrus kaip aš.

– Abejoju, ar Tobis Robinsas žino, kas yra satyras.

– Bet tu žinai, ar ne?

– Tu ne satyras.

– O Reimondas Koljeris?

Jis bandė paklausinėti ją apie praeitį, bet ji negalėjo apie tai šnekėtis. Vargu ar apskritai kada galės. Ir nuo ko jai pradėti? Kaip užklupo tėvą su pianino mokytoja? Kaip papasakoti, kad visas pasaulis – tėvas, mama, ji, – kuriuo tikėjo ir gyveno, pasirodė tesąs vien apgaulė, akių dūmimas, akimirksniu subyrėjo į šipulius, o ji liko vienų viena tarsi vidury dykumos, kur aplinkui – tik tuštuma, šešėlių karalystė?

O gal pradėti nuo Reimondo? Kaip jis sekiodavo jai iš paskos. Kaip visur lydėdavo ją ilgesingu žvilgsniu, net jei žmona būdavo šalia. Kaip ji vengė tų veršio akių ir sudrėkusių nuo prakaito rankų, kol vieną kartą jai dingtelėjo, kad gali panaudoti jo aklą susižavėjimą savo tėvui nubausti. Kaip visa tai papasakoti Vikui?

– Na štai, – tarė ji, užklijavusi žaizdą nauju tvarsčiu. – Baigta, ir šįkart, reikia pripažinti, buvai visai pakenčiamas pacientas.

Nespėjus Renei atsitraukti, Vikas sugriebė jos plaštakas ir suglaudė sau ant krūtinės, tarsi ji būtų apkabinusi jį iš už nugaros.

– Vikai!

– Įdomu, o kas buvo tasai pats geriausias tavo pacientas?

Renė nieko neatsakė ir nerūpestingai nusijuokė, nors tai nebuvo jau taip paprasta turint galvoje, kad ji visu kūnu buvo

prigludusi prie Viko, plaštakas švelniai kuteno tankūs jo krūtinės gaurai ir strėnomis jau ėmė plisti maloni šiluma.

Jis laikė jos delnus prispaudęs sau prie krūtinės, ir po kaire plaštaka ji jautė dunksint jo širdį, tarsi atsiliepiančią į jos pagreitėjusį pulsą.

– Vikai, juk sakei, kad mums reikia skubiai išvykti.

– Nepaleisiu, kol nepapasakosi apie savo geriausią pacientą arba pacientę, – atkirto jis ir dar stipriau prispaudė ją prie savęs.

Pasiduodama ji atrėmė kaktą į jo tarpumentę, bet tučtuojau vėl kilstelėjo galvą – tai buvo jau pernelyg gera ir jautru.

– Tai buvo pacientė. Trisdešimt ketverių, Pasaulinio prekybos centro sprogimo auka. Rugsėjo vienuoliktą aš dalyvavau konferencijoje Filadelfijoje. Vos išgirdusi tą kraupią žinią, šokau į mašiną ir vakare jau buvau Niujorke. Ji buvo viena iš tų nedaugelio, kuriuos pavyko ištraukti iš po griuvėsių dar gyvą, bet visą sumaitotą ir sužalotą. Aš ėmiausi vidinių sužalojimų, kitam chirurgui teko amputuoti jai koją. Darbavomės net nežinodami, kuo ji vardu, – jokių dokumentų neturėjo, buvo be sąmonės. Tačiau moteris vis dėlto pasąmoningai jautė, kad yra gelbėjama: man vis paimant ją už rankos, kad žinotų, jog yra ne viena, jog kažkas ja pasirūpins, ji spustelėdavo manąją. Galiausiai atgavo sąmonę, pasisakė vardą, tada galėjome susisiekti šeima, viena iš kelių tūkstančių, karštligiškai ieškančių dingusių artimųjų. Pasirodo, ji buvo atvykusi į Niujorką verslo reikalais iš Ohajo. Niekada neužmiršiu tos akimirkos, kai pro palatos duris su ašaromis akyse įgriuvo jos vyras su trimis vaikais. Ir jos, apsuptos artimųjų, žvilgsnio, iškalbingesnio už bet kokius žodžius.

Pasakodama Renė nejučia prigludo skruostu prie Viko nugaros. Jis paglostė jai rankas, vis dar gulinčias jam ant krūtinės.

– Suprantama, juk tu jai išgelbėjai gyvybę.

– Deja, – kimiai tarė Renė. – Moteris buvo pasmerkta. Po dviejų dienų mirė. Žinojo, kad mirs. Dėkojo man, kad dar galėjo paskutinį kartą išvysti savo šeimą, atsisveikinti su ja. Tai, kad ji dar pagyveno, – neįtikėtinos valios ir meilės, didesnės už baisiausius skausmus, stebuklas. Ši moteris buvo pati geriausia mano pacientė.

Jai baigus pasakojimą, trumpai stojo tyla. Galiausiai Vikas tarė:

– Tu išties nepaprasta gydytoja. Robinsas tave ne be reikalo gyrė.

Renė suprato, kad Vikas atsargiai bando pereiti prie jos, Tobio ir Korinos istorijos. Na, kodėl ne? Tuo labiau, kad jis gal jau ir taip viską žino – apie ką kita jie ten, rymodami prie aptvaro, būtų taip ilgai šnekėjęsi? Matyt, dabar Vikas nori išgirsti tai iš jos pačios lūpų.

Šįkart, kaktai vėl nejučia prigludus prie jo tarpumentės, Renė jos neatitraukė.

– Po tos istorijos su Reimondu Koljeriu tėvai išsiuntė mane į internatą Dalase. Ir paskui per Kalėdas išvyko į Europą, už bausmę palikę mane internate. Mama to nenorėjo, bent jau taip sakė. Žinoma, jos nuomonė nieko nereiškė, tėvo žodis visada būdavo galutinis. Nežinau, kaip Tobis su Korina tai sužinojo, bet Kalėdų rytą jie staiga išdygo prieš mane Dalase – su vaikais, pyragais, dovanomis. Sakėsi negalėję palikti manęs vienos. Ir nepaliko. Jei jo rūpestis atrodo kiek perdėtas, tai tik todėl, kad aš jam vis dar ta pati maža mergaitė, visiškai viena šiame pasaulyje.

– Rene, o kas tada atsitiko tavo tėvo kabinete?

Ji atšlijo ir ištraukė plaštakas iš po jo rankų.

– Tai važiuojam į Galvestoną ar ne?

Apsigręžęs Vikas sugriebė ją už pečių.

– Kas vis dėlto ten atsitiko?

– Paskui Veslis vėl kaltins mane, kad vėluojame, – nesiteikdama atsakyti mestelėjo ji.

– Jis tave išprievartavo? Bandė?

Ji supykusi išsivadavo iš jo rankų.

– Bet tu ir įkyrus!

– Tai išprievartavo?

– Juk policijos raporte parašyta juodu ant balto.

– Tas taip. Bet tai Deno Niutono versija policijai. O kaip buvo iš tikrųjų? Kodėl paleidai kulką į Reimondą Koljerį?

– O koks tau skirtumas?

– Velniai rautų, aš noriu žinoti tiesą! Kažkodėl tu kaip akies vyzdį saugai tą paslaptį, palaidotą po tėvo šlamančiaisiais. Aš jau dvi dienos iš kailio neriuosi, bergždžiai bandydamas iki tavęs prisibelsti, mainais susilaukdamas tik kaltinimų grabaliojantis ir to tavo Tobio grasinamų žvilgsnių.

Vikas įvarė ją į kampą – ir tiesiogine, ir perkeltine prasme. Renė pratrūko:

– Reimondas manęs nevertė nieko daryti. Jeigu tau taip norisi manyti, kad jis bandė mane išprievartauti, ir laikyti mane nekalta auka, prašom. Bet buvo visai ne taip. Kai Reimondas su tėvu pradėjo bendrą statybų projektą, man buvo keturiolika. Jis ėmė dažnai pas mus lankytis, o aš, iš karto pamačiusi, kad kritau jam į akį, pradėjau negailestingai su juo žaisti. Apsimesdamas, kad tai nekaltas vyresnio žmogaus rūpinimasis mergaite, jis nepraleisdavo progos manęs paglostyti ar pabučiuoti į skruostą. O man tai buvo tik pramoga, viliodavau jį ir po to sau kvatodavausi iš jo jaudulio, sutrikimo, drebančių rankų, raudonio išmuštos kaktos. Jį buvo užvaldžiusi tokia... na... beprotiška aistra, o man tai atrodė juokinga nesąmonė.

Išpyškinusi tai vienu atsikvėpimu, Renė nutilo ir įkvėpusi oro varė toliau:

– Nori žinoti, kokia aš „nepaprasta“? Tai klausyk ištempęs ausis.

– Pakaks, Rene.

– Na ne, jei jau pradėjome, tai ir baigsime. Taigi šitaip aš tą vargšą kankinau dvejus metus. Tos nelemtos dienos išvakarėse dėl kažko, net nepamenu ko, susivaidijau su tėvu. Jis atėmė iš manęs mašinos raktelius ir skyrė mėnesio namų areštą. Nutariau, kad permiegoti su jo verslo partneriu bus geriausias kerštas. Taip, Vikai, taip. Taigi paskambinau Reimondui iš motelio ir pasakiau, kad jeigu jis manęs nori, aš jo laukiu, tik tegu atvažiuoja tuojau pat.

Renė nusibraukė gėdos ir skausmo ašaras nuo įraudusių skruostų ir pasakojo toliau. Žodžiai pilte pylėsi jai iš lūpų.

– Reimondas prisistatė į motelį, ir mes nieko nelaukdami sugulėme. Kaip iki tol darydavau ir su kitais vyrais. Visa, ką girdėjai apie Renę Niuton, nėra prasimanymas. Bet tai turbūt tik dešimtoji dalis to, kas buvo iš tikrųjų. Kada nors, kai ant kulnų nelips samdomi žudikai, galėsime susėsti prie butelio vyno ir aš tau papasakosiu apie savo žygius. Pažadu, nenuobodžiausi. Bet tau, atrodo, pati įdomiausia šita istorija. Gal ne be reikalo, tai baisiausias dalykas, kurį esu padariusi. Tėvas mane nubaudė, bet aš jam atsilyginau, ar ne? Kaip reikiant atsilyginau.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Veslis buvo patenkintas išgirdęs, kad naktis praėjo ramiai ir Lozada neapsireiškė. Bet jiems iš rančos leidusis į kelionę, jis tikrindamas skambinėjo kas pusvalandį, nors Vikas užtikrino vos ilgame kelyje į Galvestoną pastebėsiąs kokį Lozados pėdsaką, tučtuojau pranešiąs.

Vikas prisispyrė, kad jiedu važiuotų jo pikapu, ir pats sėdo už vairo. Sėdėti keleivio pusėje jam būtų buvusi nepakeliama kančia, ir nors vairavimas žadėjo nuovargį ir stresą, Renė nesiginčijo.

Jie apskritai važiavo tylomis.

Po paskutinio pokalbio tarp jų tvyrojo tokia įtampa, kad atrodė, nuo vieno neatsargaus žodžio pratrūks audra. Vikas vėl mūvėjo ant riešo savo guminę apyrankę.

Renė sėdėjo abejingai žvelgdama į peizažą, skriejantį už lango, kai jau kažkelintą kartą sučirškė Viko telefonas.

– Dėl Dievo meilės, Orenai, duok ramybę, – pasakė jis.

– Perduok detektyvui labų dienų nuo manęs, – mestelėjo Renė.

– Aha?

Renė net sėdėdama šonu tučtuojau pajuto, kad kažkas ne taip, ir grįžtelėjo į Viką. Jo laisvoji ranka dar stipriau suspaudė vairą, lūpos išsitempė kaip plonas brūkšnys.

Bet balsas buvo pabrėžtinai malonus.

– Nagi nagi – Rikis Rojus. Seniai matytas, seniai girdėtas. Tiesą sakant, nuo tada, kai paskutinįkart prasilenkėme, net neparodei savo gražaus veido.

Vien nuo minties, kada kitame gale – Lozada, Renės kūnu nubėgo šiurpas. Širdyje akimirksniu vėl atsibudo siaubas, išgyventas tą vakarą savo virtuvėje. Ta jo baisi ramybė gąsdino kur kas labiau nei bet koks agresyvumas ir grubumas.

Vikas pasuko pikapą į šalikelę.

– Na, man nemalonu tau sakyti, bet pulti iš už nugaros gali tik paskutinis vištašūdis.

Jis sustojo ir patraukė stabdį.

– Dabar vėl esu sveikas kaip ridikas. Bet to nepasakytum apie Selę Horton. Selę Horton, asile tu. Neapsimetinėk, kad neprisimeni. Iš pradžių suvarei kulką jai, o po to bandei nužudyti mane.

Renė girdėjo iš ragelio atsklindantį žemą Lozados juoką. Atsisegusi diržą ji palinko prie Viko ir davė ženklą kiek atitraukti telefoną nuo ausies, kad ir ji galėtų klausytis.

– Tau turbūt nuo kokių nors nuskausminamųjų galvoj triušiai laksto, Tredgilai, – tarė tas. – Nesuprantu, apie ką tu čia kalbi.

– Aš tau išversiu. Tu esi sušiktas moterų žudikas.

Bet Lozada buvo per daug gudrus, kad užkibtų ant tokios meškerės.

– Skaičiau, kad vos išgyvenai po kažkieno užpuolimo ir gydytojai tave vos ištraukė iš mirties nagų.

– Renė Niuton – aukščiausios klasės gydytoja.

– Kaip ir kalė.

Renė krūptelėjo tarsi gavusi antausį ir dirstelėjo į Viką, tačiau jo akis dengė saulės akiniai.

– Ji su tavim? – pasiteiravo Lozada.

– O kitaip argi tu man skambintum?

– Keista, ką? Tik pagalvok: mes abu bendraujame su ta pačia moterimi. Nors, – ramiai kalbėjo jis, – gal ir nekeista, kad

abu jai patinkame. Pavojus ją tiesiog įkvepia, kaip kažin ką. Pavyzdžiui, kai žuvo jos kolega, daktaras Houvelas, ji, pasakodama man apie baisią jo mirtį, net sudrėko.

Renė metėsi į priekį ir pabandė sugriebti telefoną, bet Vikas, čiupęs už riešo, atitraukė jos ranką ir pažvelgęs papurtė galvą.

– Tik antrą kartą buvome susitikę, o ji lovoje buvo tarsi laukinė kumelė. Akimirką net buvau išsigandęs, kad nenulaikysiu.

– Na, nesistebiu, – abejingai tarė Vikas. – Kur trumpa, ten trūksta.

Lozada caktelėjo liežuviu.

– Kam tie pigūs juokeliai?

– Tu teisus. Nevyniojant į vatą man reikėjo iš karto pasakyti, kad esi beviltiškas impotentas.

Lozada nusikvatojo.

– Kaip matau, negali susitaikyti, kad aš ją turėjau pirmas? Bijai, kad po manęs gali pasirodyti visiškas autsaideris? Kartą ji pasiekė orgazmą man vien bučiuojant jos spenelius. Jei supranti, ką tai reiškia.

Renė užsikimšo ausis, bet vis tiek išgirdo Viką sakant:

– Žinai, Riki Rojau, jau imu įtarti, kad visomis šitomis pikantiškomis kalbomis bandai mane suvilioti. Tai ko vis dėlto paskambinai?

Lozados Renė negirdėjo, tik Viko atsakymą:

– Abejoju. Jeigu ji tau nerūpėtų, tikrai man neskambintum. Tau pavydas bambą graužia, kad ji dabar ne su tavim. Išgraužk, šūduk.

Vikas baigė pokalbį, švystelėjo mobilųjį ant prietaisų skydelio ir riebiai susikeikė.

– Melas! – šūktelėjo Renė.

Vikas įjungęs pavarą dirstelėjo į veidrodėlį, ar nėra atvažiuojančių mašinų, ir įsuko į greitkelį.

– Vikai, visa tai melas.

Jis nieko neatsakė.

– Jis apsuko tave apie pirštą kaip šiltą vilną!

Vikas atsigręžė į ją blykstelėjęs akinių stiklais ir tepratarė:

– Prisisek diržą.

Nors Lozadai buvo kiek apmaudu, kad Vikas Tredgilas taip greitai baigė pokalbį, spausdamas „Baigti" jis vis dėlto jautėsi patenkintas ir negalėjo susilaikyti nekrizenęs. Jam pavyko pasėti abejonę Tredgilo galvoje. Dabar daug duotų, jei galėtų pasiklausyti anų pokalbio.

Renė turbūt klausėsi. Aišku, ji puls karštai viską neigti ir tik dar labiau pakurstys Tredgilo įtarimus. Ypač jei jam žinoma tai, ką pačiam Lozadai pavyko išsiaiškinti, o gal net dar daugiau, apie audringą Renės Niuton paauglystę.

Kitaip susiklosčius gyvenimui ir Lozada būtų galėjęs tapti policininku. Turėjo visus duomenis, tą detektyvui būtiną vadinamąją uoslę. Tikrai būtų ne prastesnis detektyvas nei Orenas Veslis, Džo Tredgilas arba jo brolelis Vikas. Gal net dar geresnis, nes, priešingai nei jie, neturi kvailų skrupulų, tokių kaip sąžinė, teisingumas...

Pavyzdžiui, jei ta padavėja iš užeigos už poros kilometrų nuo greitkelio Daltono pakraštyje nebūtų buvusi tokia paslaugi, jam būtų tekę pasekti ją iki namų ir ten tam tikromis priemonėmis išgauti atsakymus, o paskui nužudyti – ir kvit.

Bet Kristal buvo tikras lobis. Vos užkalbinta nusistebėjo, kad jis jau antras šią savaitę teiraujasi apie Renę Niuton.

– Nesuprantu, ko čia ji visiems taip parūpo.

Lozada palinko prie savo lėkštės su riebiomis tortiljomis ir abejingai tarstelėjo:

– Kaip tai?

– Neseniai – rodos, sekmadienį – čia apie ją klausinėjo dar vienas. Sakė, kartu mokėsi koledže. Toks visai nieko, netgi, sakyčiau, tikras saldainiukas.

Ji pamerkė akį.

– Renė bus jį pražiopsojusi, kaip ir tave, tokį gražuolį.

– Ačiū ačiū. O kaip jis atrodė?

Ir ji nupasakojo Viko Tredgilo išorę – nuo šviesios ševeliūros iki aptrintų kaubojiškų batų. Išgirdusi iš Lozados, kad tas svajonių gražuolis yra policininkas, Kristal iš apmaudo net prikando lūpą.

– Tai velnias, – šūktelėjo ji, – pūtė miglą man į akis net nemirksėdamas, o aš, žioplė, patikėjau!

Lozada pasakė jai, kad Vikas tarnauja šunadvokačiui, ginančiam prisivirusius košės gydytojus.

– Jo darbas – žmones, duodančius į teismą gydytojus, sumaišyti su purvais.

Kristal šį melą prarijo taip pat lengvai kaip Viko pasakėles.

– Nesikrimsk, jis apsuktų apie pirštą ir patį velnią.

– Tai jau tikrai. O žvelgė tokiomis nekaltomis žydromis akimis.

Ji nepatikliai pažvelgė į Lozadą.

– Gal tu irgi koks detektyvas?

Lozados veidas pražydo plačia šypsena.

– Aš žurnalistas. Rašau straipsnį apie daktarę Niuton. Apie jos savanorišką pagalbą trečiojo pasaulio šalims.

– Na, tuo savo spalvingos biografijos ji tikrai neišbalins, – niekinamai prunkštelėjo Kristal ir per pusvalandį išklojo jam visą Renės Niuton paleistuvavimo epopėją. – Niekas nenustebo, jai galiausiai nušovus tą vargšelį Reimondą.

Taigi jo vakarykštė išvyka į Daltoną buvo išties įdomi ir turininga. Išeidamas iš Kristal net gavo šokoladinį morengą išsineštinai.

Myžnius Sojeris surinko jam visa, kas tik buvo įmanoma. Ačiū skorpionui, jis gavo aibę visokiausios naujos informacijos, taip pat ir apie Viką Tredgilą. Pavyzdžiui, kur tas paskutinįkart mokėjo kreditine kortele, – Daltone, kaip bylojo kiti duomenys, gimtajame Renės Niuton mieste.

Sužinojo, kiek ji moka žemės mokesčio už savo rančą kaimyninėje apygardoje, kad dievina arklius ir kadaise net dalyvaudavo rodeo. Atliekamu nuo tratinimosi su visais iš eilės laiku.

Dabar, po skambučio ekspolicininkui apimtas gero ūpo, Lozada padidino grotuvo garsą savo sportiniame automobilyje ir giliai įkvėpė uosdamas, ar ore dar nejusti vandenyno alsavimo.

Vikas atrakinęs patraukė girgždančias duris ir mostelėjo Renei užeiti.

– Pas mane ne taip gražu kaip pas tave.

– Viskas gerai.

– Žinai, policininko alga – tai ne chirurgo.

– Juk sakau – viskas gerai.

– Virtuvė ten. Miegamasis ir vonia – kitoje pusėje. Jauskis kaip namie.

– Norėčiau palįsti po dušu.

– Na, nenustebk, jei nebus karšto vandens. Nauji rankšluosčiai – jei dar yra koks – spintelėje virš tupyklos.

Netardama nė žodžio ji žengė į miegamąjį ir užsidarė duris.

– Nesirūpinkite, jūsų šviesybe, krepšius sunešiosiu pats, – sumurmėjo po nosimi Vikas.

Grįždamas prie pikapo jis stengėsi elgtis lyg niekur nieko, nesižvalgė aplinkui tų Oreno minėtų policininkų, išstatytų budėti prie jo namų, ir sukandęs dantis nuo diegiančio šone skausmo iškėlė iš kėbulo du krepšius.

Renė du kartus siūlėsi pakeisti jį už vairo. Pirmąkart jis atsisakė, mandagiai padėkojęs už rūpestį, o antrą jau įtūžęs rėkte išrėkė, kad ne, nereikia – jau po Lozados skambučio, kai tarp jų įsivyravusi tyla darėsi vis slogesnė, o paskutinės trys kelionės valandos ištįso iki amžinybės. Dabar nuo visos tos kelionės įtampos pragariškai įsiskaudėjo šoną, ir jis, kaskart nuveriant aštriam diegliui, net susiriesdamas keikė Lozadą.

Nepaisydamas savo viešnios privatumo, atlapojo miegamojo duris ir įžengė į vidų. Iš vonios sklido vamzdžių dudenimas. Vikui dingtelėjo, kad tas suvargęs dušas turbūt seniai nebuvo regėjęs tokių grožybių, bet jis skubiai nuvijo šią mintį į šalį – savo paties labui verčiau Renę išmesti iš galvos. Net nuogą.

Nutrenkęs jos krepšius ant lovos, žengė prie rašomojo stalo, ištraukė apatinį stalčių ir po sutrintais šortais, su kuriais čia beveik nesiskirdavo, rado, kaip Veslis buvo nurodęs, įtaisytą mikrofonėlį ir siųstuvą – kad prireikus galėtų susisiekti su pasaloje budinčiais pareigūnais.

Įsidėjęs ausinę Vikas tarė į mikrofonėlį:

– Mes jau čia.

– Priėmiau. Matome tave.

– Kas kalba?

– Petersonas. Aš vadovauju operacijai.

– Tredgilas.

– Malonu susipažinti.

– Kur jūs įsitaisę?

– Geriau nesakysiu, nes dar netyčia žvilgtelėsi ir išduosi.

– Labutis, Vikai, kaip kelionė?

– Ilga. Kas čia kalba?

– Plamas.

– Sveikas, Plamai. Nemaniau, kad Orenas čia atsiųs ir savų žmonių.

– Tai bendra Fortvorto ir Galvestono PK operacija. Lozada čia figūruoja kaip įtariamasis vietinio nusikaltėlių autoriteto, kuris buvo užsimojęs mieste įteisinti lošimų namus, žmogžudystės byloje. Sklando gandai, kad užsakovas – kažkokia tikinčiųjų bendruomenė.

– Greičiau jau kuris nors iš to autoriteto konkurentų.

– Man irgi taip atrodo, – tarė Plamas. – Religinė sekta Lozados paprasčiausiai neišgalėtų nusamdyti. Kad ir kaip ten būtų, nusikaltimas taip ir liko neatskleistas, todėl Galvestono PK taip pat suinteresuotas šia operacija.

– Smagu tave girdėti, Plamai. Ačiū Dievui, kad nėra Tigpeno.

– Pabučiuok man į užpakalį, Tredgilai.

– Viešpatie aukštielninkas... – suaimanavo Vikas.

– O tuo tarpu gali pabučiuoti nuo manęs stangrų daktarės užpakaliuką.

– Tai padaryti apsiimčiau ir aš, – įsiterpė nepažįstamas balsas.

– Gyvuliai, – kažkur tolėliau suniurnėjo kažkokia policininkė.

Tigpenas tarė:

– Klausyk, Tredgilai, palik mikrofoną įjungtą, kad viską girdėtume.

– Gerai, – nutraukė Petersonas, – pakaks čia jums pliaukšti.

– Iki, vaikučiai. Neišdykaukite, – mestelėjo Vikas.

– Eik tu šikt, – sumurmėjo Tigpenas.

Vikas pasiliko ausinę, kad kolegos galėtų jį įspėti apie pavojų, o mikrofoną išjungė. Iš vonios, susisupusi į rankšluostį, pasirodė Renė ir išvydusi jį sustingo tarpduryje.

– Oi, visai pamiršau, kad mano krepšys...

Vikas mostelėjo lovos link.

– A. Ačiū.

Būtų galėjęs tą krepšį jai paduoti. Ir atsiprašęs pasišalinti. Bet stovėjo kaip įkaltas ir žiūrėjo, kaip ji priėjusi pati jį pasiėmė ir apsisukusi išdidžiai nužingsniavo, nors buvo visa šlapia ir prisidengusi tik nediduku jo rankšluosčiu, atgal į vonią.

Nulydėjo ją gosliu žvilgsniu, patyliukais svarstydamas, ar tik po truputį nesidaro panašus į Tigpeną.

Kai Renė išlindo iš miegamojo, Vikas sukiojosi virtuvėje.

– Koks čia dvokas? Gal kokia nustipusi pelė?

Vikas grįžtelėjęs per petį tarė:

– Ne, buvau palikęs atidarytą Bolonijos padažą. Gal išeinam kur užkąsti ar valgom namie, brangioji?

– Man tas pat.

– Ne ne, kaip tu pasakysi, balandėle.

– Na, tada, kad nereikėtų persirenginėti, galim likti.

– Mėgsti didkepsnį?

– Ypač jautienos išpjovos.

– Savaime suprantama, – mestelėjo jis žymėdamasis pirkinių sąraše. – Tau visa, kas geriausia.

– Dabar visą laiką būsi toks?

Vikas, pakėlęs galvą nuo sąrašo, kuo nekalčiausiai tarė:

– O koks?

– Sarkastiškas, kandus. Jei taip, aš tuojau pat susikraunu daiktus ir išvažiuoju, ir eikit jūs visi po velnių. Ir apskritai turbūt be reikalo trenkiausi tokį kelią – Lozada čia greičiausia nė nepasirodys.

Vikas, pažvelgęs į vandenyno tolumą pro baltais druskos kristalais apšarmojusį langą, metė:

– Klysti, Rene. Nežinia nei kada, nei kaip, bet jis čia tikrai pasirodys. Patikėk.

Nuo niūraus įsitikinimo, su kuriuo jis ištarė šiuos žodžius, Renei pagaugai nugara nuėjo.

Akimirką prieš akis šmėkštelėjęs juodas grėsmės šešėlis privertė ir Viką nuleisti garą, nors po Lozados skambučio širdis net virė. Jis pareiškė, kad į parduotuvę reikia eiti abiem.

– Juk paprastai įsimylėjėliai visur ir visada būna kartu, kaip sulipę.

Širdies gilumoje ji apsidžiaugė – nelabai traukė pasilikti tokiuose sukiužusiuose namuose, tuo labiau žinant, kad aplink budintys policininkai stebi kiekvieną tavo žingsnį ir bet kada gali pasirodyti Lozada.

Net ir įsitaisiusi priekinėje Viko pikapo sėdynėje Renė jautėsi tarsi po mikroskopu įsivaizduodama, kaip ją seka daugybė akių. Automobiliui stabtelėjus prie šviesoforo, ji tarė:

– Kažkaip nepastebėjau, kad kas budėtų prie tavo namų.

– Jie pasaloje.

– O ryšį turime?

– Na, mikrofonas dabar išjungtas. Aš juos girdžiu va per šitą, – Vikas parodė jai mažytę permatomą ausinę savo ausyje.

– Ir ką dabar sako?

– Mėlynas autobusiukas per dvi mašinas mums už nugaros perduoda mus pilkam „Taurui“, įsukančiam iš kairės.

Renė susilaikė nepažvelgusi į tą pusę ir palinkusi į priekį perjungė radijo stotį.

– Šaunuolė, Rene.

– Stengiuosi.

Atsitiesusi ji nusišypsojo Vikui, ir tas staiga paglostė jai skruostą atbula ranka.

– Čia už ką?

– Dėl viso pikto, jei mus, be policininkų, lydi ir dar kas nors. Neužmiršk, mes įsimylėjėliai.

Vien nuo tos minties Renė susigūžė, todėl pernelyg nesipriešino, kai Vikas, galiausiai privažiavus prie parduotuvės ir išlipus, apkabino ją per pečius ir apsupo tikram įsimylėjėliui deramu dėmesiu bei švelnumu. Vaikštinėjo visas išsišiepęs, juokais kumščiojo jai petį, tarėsi dėl kiekvienos prekės ir demonstravo gebėjimą žongliruoti trimis apelsinais.

Prekybos centro kavinukėje drauge sukirtę kibirėlį šaldyto jogurto, jie atsistojo į eilę prie kasų. Vikas, neatitraukdamas akių nuo rankoje laikomo *Sports Illustrated*, kita masažavo jai kaklą, tarsi tai jam būtų įprastas reikalas. Žodžiu, pažvelgus iš šalies nebuvo nė menkiausios abejonė, kad jie – apsvaigę nuo meilės įsimylėjėliai.

Kai galiausiai parsirado namo, buvo jau pavakarys.

– Užkursiu kepsninę. Kol anglys sudegs, galim išsimaudyti.

– Kažkaip nepagalvojau įsidėti maudymosi kostiumėlio.

– Tada teks nerti nuogai.

Sužaibavusi akimis ji patraukė į miegamąjį.

– Turiu šortus.

Po kelių minučių jai vėl išnirus pro duris Vikas jau buvo spėjęs nusimesti džinsus ir įšokti į savo nepamainomuosius apibrizgusius šortus. Renės žvilgsnis nejučia nuslydo plačia, nuo įdegio net bronzine jo krūtine, išlakiu liemeniu.

Jis išvydęs ją išraiškingai tepratarė:

– Velniai rautų.

Renė net iškaito. Ji buvo apsivilkusi mezginiuotą palaidinę plonomis petnešėlėmis ir aptrintus šortus. Kažkodėl – gal dėl Viko reakcijos – šitaip apsirengusi jautėsi dar nuogesnė negu vien su rankšluosčiu.

– Na, eime, – pasakė Vikas ir apsigręžęs patraukė prie durų.

– O šitie? – ji mostelėjo į mikrofoną, ausinę ir pistoletą, gulinčius ant kavos stalelio.

– Velnias. Vos nepamiršau.

Kad turėtų kur prisisegti mikrofoną ir paslėpti plonytį ausinės laidelį, jis nenonoromis turėjo vėl užsimesti marškinėlius, dengiančius ir užkištą už juosmens pistoletą.

Susikibę už rankų jie nužingsniavo prie vandenyno. Saulė jau visai krypo vakarop, pakrantėje buvo matyti vos vienas kitas užsilikęs dykynėtojas.

– Nebijai ryklių? – paklausė Vikas.

– Argi jų būna čia, prie kranto?

– Būtent seklumoje jie paprastai ir užpuola.

– Man atrodo, kur kas daugiau šansų būti nutrenktiems perkūno iš giedro dangaus.

– Arba nukneckintiems Lozados.

Renė sugriebė jį už rankos.

– Jis tau pūtė miglą į akis, Vikai. Tikrai.

– Ša, – Vikas nutildė ją mostu, turbūt pro ausinę išgirdęs kažką jam sakant, ir tvirtai apglėbęs įsikniaubė į jos kaklą.

– Iš kairės artėja kažkoks vyras. Nežiūrėk į tą pusę. Jei kas – iš karto šok į bangas. Supratai?

Ji linktelėjo.

* * *

Jis loštelėjo atgal, neatitraukdamas rankų nuo jos liemens. Bangos duždamos ritosi viena po kitos, putodamos sūkuriavo apie kojas ir švelniai sūpavo. Vikas išsižergė plačiau, kad neišvirstų iš kojų, ir pakštelėjo Renę į paausį. Paskui jo rankos nuslydo žemyn ir stabtelėjo ant jos klubų. Atūžusi didelė banga putodama siūbtelėjo tiesiai per pakinklius, ir Renė, kad neprarastų pusiausvyros, instinktyviai prisispaudė prie Viko. Nors iš pažiūros jis atrodė it viską pasaulyje pamiršęs įsimylėjėlis, kūnas buvo įsitempęs kaip suspausta spyruoklė, pasiruošęs bet kurią akimirką šokti iš vietos.

Staiga Vikas tarė:

– Ne, ne jis.

Nors pavojus pasirodė netikras, jiedu ir toliau apsikabinę žvelgė vienas kitam į akis. Renei akimirką pasidingojo, tarsi visas pasaulis būtų tik ūžiančios bangos, smėlis, srovės nešamas iš po kojų, ir tvirtai tarsi uola stovintis ir jos nepaleidžiantis Vikas, o visa kita – darbas, Lozada – tik kažkoks tolimas sapnas.

– Vikai, jo žodžiuose nėra nė krislelio tiesos.

– Žinau. Aš tik...

– Žinai?

– Gal iš pradžių, na, supranti, ir...

– Patikėjai.

– Nelabai. Gerai jau, gerai – kokią akimirką. Jis turbūt spėjo, kad ir tu girdi mūsų pokalbį, ir tyčia taip kalbėjo, norėdamas tave užgauti. Arba bent įgelti man. Ir, reikia pripažinti, jam pavyko. Aš, žinoma, greitai atsitokėjau, bet...

– Negalėjai to pripažinti.

– Nepertraukinėk manęs, gerai?

– Atsiprašau.

– Nusukčiau jam galvą vien už tas pamazgas, išpiltas ant tavęs. O dabar...

– Ką?

– Dabar tave pabučiuosiu. Jau be tų visų teatrų.

Jis pasilenkė, ir jųdviejų lūpos susiliejo – greitai ir lengvai, godžiai, tarsi jau ilgai tik to būtų laukusios. Iš už nugaros netikėtai atriedėjusi banga ūmai plakte priplakė Renę prie Viko.

– Viešpatie, – tik sudejavo jis, dar tvirčiau apkabindamas ir prispausdamas ją prie savęs.

Renei kūną užliejo karštis, bet staiga, tarsi kažko išsigandusi, ji atstūmė Viką.

– Vikai, aš ne...

Jos balsas užlūžo nebaigus sakinio.

– Neišlaikysiu pusiausvyros.

Paleidęs ją Vikas tarė:

– Na, gal šiam kartui pakaks.

Tačiau grįžtant namo atšiaurus, sustingęs jo veidas ir piktas žingsnis bylojo visai ką kita.

Dvidešimt devintas skyrius

Juokdariai.

Nejaugi tie avigalviai policininkai iš tikrųjų mano, kad jis gali jų nepastebėti? Štai, prašom – kresna kekšė ir jos gauruotas palydovas, velkantys per smėlį metalo detektorių. Arba storulis, žvejojantis nuo molo. Iš karto matyti, kad joks jis žvejys – naujutėlaite skrybėle, meškerę laiko tarsi vėliavą. O tie trys vaikinai ir mergina, automobilių aikštelėje neva surengę nedidelį pikniką prieš futbolo rungtynes, labai jau nenatūraliai vaidina besilinksminančius. Kiti taip pat kaip ant delno.

Lozada išžvalgė teritoriją patogiai sau važiuodamas nekilnojamojo turto agentės mikroautobuso priekinėje sėdynėje. Moteris buvo maždaug penkiasdešimties, maloni ir paslaugi. Pakeliui pastebėjęs reklamą – „Galvestono nekilnojamojo turto lyderiai", – vos atvykęs iš karto susisiekė su ja.

Iš Myžniaus Sojerio jis jau žinojo, kur Viko namas. Agentei pasakė kaip tik tose apylinkėse ieškąs sklypo, mat norįs statyti vilą savo šeimai, bet laiko turįs tik vakare. Sutartą valandą prisistatė į kontorą, ir jie, susėdę į agentūros mikroautobusą, nuvažiavo ten, kur jam reikėjo. Į vietinį autobusiuką su žinomos firmos ženklu joks policininkas neatkreips dėmesio.

Agentei tarsi užsuktai tarškant apie puikias investavimo į nekilnojamąjį turtą pajūryje galimybes, Lozada iš pradžių

tarsi grybus susiskaičiavo visus policininkus, o tada susitelkė į Renę su Viku.

Jiedu susiėmę už rankučių braidžiojo po jūrą. Kaip romantiška. Visas šitas spektaklis pastatytas specialiai jam – prisivilioti ir įkišti už grotų sukurpus kokį kaltinimą.

Tačiau svarbiausia buvo tai, kad toji įsiplieskusi meilė nebuvo vien vaidyba, kaip jis manė. Ta aistra buvo tikrų tikriausia. Tarsi spjūvis jam į veidą. Lozadai kraujas virte užvirė išvydus Renę Viko glėbyje, prigludusią prie jo ir saldžiai besibučiuojančią. Kekšė.

Tokia ji buvo visą laiką. Išsiskėsdavo pirmam pasitaikiusiam stuobriui toje savo gimtojoje skylėje, o dabar tą patį daro su Viku Tredgilu – jam, Lozadai, vos prieš keletą dienų išpažinus savo meilę. Dabar jis kvailio vietoje. Kaip iš karto nepamatė, kad ji jo neverta?

Ji paprasčiausiai vedžiojo jį už nosies. Per teismą, pastebėjusi jo dėmesį, tyčia apsimetė šalta ir neprieinama, kad dar labiau pakurstytų aistrą.

Viskas, dabar ji jam tik tuščia vieta. Nulis.

Na, patratinti ją galima. O po to jis privers ją už viską atkentėti, kad žinotų, jog su juo, Lozada, nejuokaujama. Gal dar ir Tredgilo akyse. Štai taip. Jis brangiai sumokės, kad prikišo letenas prie to, kas, šiaip ar taip, buvo jo, Lozados, nuosavybė.

– Ponas Smitai?

– Taip?

– Klausiu – ar jums bus reikalinga paskola?

Lozada buvo jau beveik užmiršęs šalia sėdinčią agentę. Ūmai jį apėmė noras imti ir nusukti jai sprandą. Bet jis buvo profesionalas, niekada neduodavo valios jausmams.

Mandagiai, kaip ir dera ponui Smitui, jis atsiliepė:

– Ne, dėl lėšų nebus jokių problemų.

– Puiku, – tarė agentė ir pakilo į lemiamą kliento šturmą.

Na, tuoj bus galima baigti pasivažinėjimą. Patogiai įsitaisęs priekinėje mikroautobuso sėdynėje, jis jau buvo spėjęs viską apžiūrėti, be to, per tą laiką visiškai sutemo – pats tas. Laukė ilga ir įtempta naktis.

– Na, kaip didkepsnis?

– Niam niam.

– Džiaugiuosi, – tarė Vikas, alkūnėmis atsirėmęs į stalą ir ritinėdamas tarp delnų vyno taurę. – *Merlot* su juo kaip tik.

– Taip, tikrai.

– Gaila, neturiu tinkamų taurių.

Jo spintelėje įvairiausių stiklų maišalynėje neatsirado vyno taurių, todėl reikėjo tenkintis paprastomis stiklinėmis.

– Nieko tokio.

Vikas, teliūskuodamas rubino spalvos vyną, paklausė:

– Žinai, ką dabar galvoju?

– Ką?

– Jei tai būtų pasimatymas, tektų pripažinti visišką fiasko.

Renė nelinksmai šyptelėjo.

– Sunku atsipalaiduoti ir sau šnekučiuotis, kai žinai, kad esi tarsi vitrinoje.

Jiedu buvo įsitaisę denyje, šalimais kepsninėje ant žarijų čirškant didkepsniams ir kepant bulvėms. Tylomis, tik retkarčiais persimesdami vienu kitu žodžiu, gurkšnojo vyną ir klausėsi bangų pliuškenimo.

Renė sėdėjo supamajame krėsle, kuris, jai švelniai pasispiriant basa koja, kaskart vos vos sugirgždėdavo. Ant jos ilgų blauzdų ir šlaunų taškeliais bolavo jūros druska, ir Viko žvilgsnis nejučia vis nuklysdavo į tą pusę.

Atviliotas kepamos mėsos aromato, į denį užklydo kažkieno šuo. Renė, pašokusi nuo krėslo ir pritūpusi, ėmė kasyti jam paausius krykštaudama kaip vaikas. Šuo linksmai laižė jai veidą, ir Renė niurkėsi su juo, kol galiausiai šeimininkas jį

šūktelėjo. Šuo akimirksniu pasileido į tą pusę, bet dar stabtelėjo, kažkaip ilgesingai nužvelgė Renę ir dingo tamsoje.

Vikas girdėjo, kaip kas penkias minutes policininkai iš eilės raportuoja Petersonui. Jokių Lozados pėdsakų Galvestone dar nepastebėta.

To ir reikėjo laukti.

Petersonas vis nurodydavo Vikui, kokį signalą duoti, jei viskas gerai. „Pasikrapštyk nosį." „Įsikišk į kišenę dešinę ranką." „Pasirąžyk." Ir taip toliau. Galiausiai tam cirkui nusibodus Vikas liovėsi kreipęs dėmesį į visus tuos balsus ausyje. Jeigu ką, veiks spontaniškai, o dabar verčiau netrukdomam pasimėgauti jautienos išpjova, apvyniota kiaulienos kumpiu, ir, žinoma, Rene.

Kepsniams apskrudus, jiedu nusinešė juos į vidų prie stalo. Vakarieniaujant Renė netyčia basa koja prisilietė prie jo blauzdos, tačiau – tai buvo jau pažanga – neatsiprašė, tik nudavė, kad nieko nenutiko.

Suieškojusi stalčiuje žvakę, uždegė ją ir pastatė ant lėkštutės vidury stalo – viena vertus, taip buvo romantiškiau, be to, tamsoje virtuvė neatrodė tokia aptriušusi. Tuo tarpu Vikui žvakė reiškė visai ką kita – jos šviesoje Renė atrodė tiesiog dieviška.

Kaip visada, kai būdavo pasileidusi plaukus, ji ėmė šukuoti juos pirštais. Nesąmoningai, tarsi atlikdama kokį seną, paslaptingą ritualą. Vikas lyg užburtas žiūrėjo, kaip plaukai slysta tarp jos pirštų ir vėl krinta ant pečių, vėl ir vėl, tarsi be pradžios ir be pabaigos.

Žvakės šviesoje labiau išryškėjo jos kaklas, duobutė tarp krūtų. Per visą vakarienę jis kaip įmanydamas stengėsi nekreipti dėmesio į sirpius mezginiuotos palaidinės iškilumus, bet akys nejučia vis nuklysdavo ten.

Velnias, nereikėjo jos bučiuoti ten, tarp bangų. Vikas dabar alkte alko jos. Žiauriai. Beviltiškai.

Išgėrusi savo vyną, Renė pažvelgė į jį.

– Kas? Ko taip žiūri?

– Noriu atsižiūrėti. Juk kad ir kaip viskas baigtųsi, man neskirta būti šalia tavęs, ar ne?

Ji lėtai papurtė galvą.

– Todėl ir naudojuosi proga.

Renė atstūmė kėdę, pašokusi paėmė lėkštę ir norėjo aplenkdama jį žengti prie kriauklės, bet Vikas sugriebė ją už rankos.

– Nesijaudink, Rene. Gal tau pasiseks ir Lozada mane nužudys.

Ji išsivadavo iš Viko rankos ir priėjusi prie kriauklės smarkiai tarkštelėjo indais.

– Nereikia taip kalbėti.

– O ką, tau rūpi?

– Taip, rūpi!

– Ak, juk tavo misija – gelbėti žmonėms gyvybę. Nors... dėl to flirtas su mirtimi atrodo tik dar keisčiau.

Renė prunkštelėjo.

– Flirtas su mirtimi?

– Nepaliaujamas. Tu vis vaikštai skustuvo ašmenimis.

– Apie ką tu kalbi?

– Nei tavo namuose, nei rančoje – jokios signalizacijos. O gyveni viena. Jodinėji be balno, šokinėji per tvoras. Kad ir kokia esi puiki raitelė, tai vis tiek pavojinga. Trankaisi po pasaulio užkampius, kur viešpatauja giltinė. Tu flirtuoji su ja, Rene.

– Turbūt padauginai vyno.

Vikas pašoko ir priėjo prie jos.

– Tu ne gyveni, o ignoruoji gyvenimą.

– Tu visai girtas.

– Neišsisukinėk, pati žinai, kad aš teisus. Tu kaip sala vandenyne. Nei draugių, nei draugų, nei pažįstamų. Tik kiautas, į kurį įsigūži kam nors prie tavęs priartėjus. Tu net chirurgiją

turbūt pasirinkai dėl to, kad pacientai per operaciją yra be sąmonės, per atstumą.

Ausinėje pasigirdo Petersono balsas:

– Ei, Tredgilai, ar viskas gerai?

– Gal pametė ausinę? Ne pirmas kartas, – įsiterpė Tigpenas.

– Kas ten vyksta? – sunerimo policininkė. – Stovi priešais ją kaip bulius.

Nepaisydamas jų Vikas kalbėjo:

– Tu savo jausmus atidavei arkliams. Išskysti vos pamačiusi kokį šuniuką. Verki dėl lūšies, kurią teko nušauti. Bet vos prisilytėjus kitam žmogui, apsimeti, kad nieko neįvyko, arba baidaisi.

– Visai ne.

– Tikrai?

– Taip.

– Tuoj patikrinsime.

Vikas pasilenkęs užpūtė žvakę – virtuvė akimirksniu paskendo tamsoje, – išsitraukė ausinę ir, viena ranka apglėbęs Renę per liemenį, prisitraukė prie savęs.

– Ne, Vikai, nereikia.

– Sakei, kad nesibaidai.

Priartėjusios jo lūpos dar stabtelėjo tarsi lūkuriuodamos, ar ji nesipriešins, ir to nesulaukusios siurbte įsisiurbė. Jo liežuvis atkakliai brovėsi į vidų, nenurimdamas, kol neprisilytėjo ko ieškojęs, ranka įsliuogė jai tarp šlaunų.

Renė, atplėšusi lūpas, nusuko veidą į šalį.

– Vikai...

Jis, švelniai kandžiodamasis, apibėrė bučiniais jos kaklą.

Uždėjusi rankas jam ant pečių, Renė stipriai spustelėjo.

– Baik.

– Galėčiau pasakyti tą patį.

Pasilenkęs jis pabučiavo krūtinę.

– Ne! – šūktelėjo Renė blokšdama jį nuo savęs.

Viko rankos nusviro. Jis atsitraukė. Tamsoje buvo girdėti tik sunkus jų alsavimas ir iš ausinės, kadaruojančios Vikui ant krūtinės, sklindantys Petersono keiksmai.

Iš paskutiniųjų stengdamasis tvardytis, Vikas sukandęs dantis iškošė:

– Aš vis tiek nesuprantu.

– Ko nesupranti?

– Kodėl tu vis „ne“ ir „ne“.

– Ar neturiu teisės?

Vikas tik suurzgė iš nepasitenkinimo.

– Juk tai šitaip gera, Rene. Kaip tau gali nepatikti?

– Man patinka.

Netikėdamas savo ausimis, Vikas ištiesė ranką ir spustelėjo jungiklį.

– Ką?

Renė sumirksėjo apakinta šviesos ir sutikusi jo suglumusį žvilgsnį kimiai tarė:

– Niekada nesakiau, kad man nepatinka.

Vikas spoksojo į ją toks suglumęs, kad iš pradžių net neišgirdo čirškiančio mobiliojo, kol galiausiai Renė paklausė:

– Čia tavo?

Apčiuopęs savąjį ant juosmens, jis papurtė galvą:

– Turbūt tavo.

Renė nuėjo atsiliepti, o Vikas, vėl įsidėjęs ausinę, dar spėjo išgirsti riebios keiksmų tirados pabaigą ir įjungęs mikrofoną tarė:

– Pristabdyk arklius, Petersonai.

– Kas ten pas jus vyksta?

– Nieko. Saugiklis buvo perdegęs.

– Viskas gerai?

– Aha, baigėme vakarieniauti, suplausiu indus, Renė šnekasi...

Grįžtelėjęs ir išvydęs jos veido išraišką, jis staiga nutilo vidury sakinio.

– Sekundę. Kažkas jai ką tik paskambino.

Renė buvo įsitvėrusi į mobilųjį abiem rankomis. Dar kiek paklausiusi, iš lėto atitraukė jį nuo ausies ir spustelėjo „Baigti“.

– Lozada? – paklausė Vikas.

Ji linktelėjo netardama nė žodžio.

– Birkakaklis... Ką sakė?

– Jis čia.

– Pats tai pasakė?

Ji prisidengusi delnu burną pratarė:

– Ir taip aišku iš jo užuominų.

– Gerai girdėti? – paklausė Vikas į mikrofoną ir išgirdęs patvirtinimą davė ženklą Renei kalbėti toliau.

– Sakė, kad man tinka juoda spalva. Klausė, kaip tavo kepsnys.

– Jis turi būti kažkur visai šalia.

– Matyt.

– Daugiau nieko?

Renė nieko nesakydama metė reikšmingą žvilgsnį, ir Vikas, lėtai pakėlęs ranką, išjungė mikrofoną. Tegu jie visi ten pasikaria, dabar svarbiausia tai, kas vyksta čia.

– Jie kelia tikrą pragarą mano ausinėje, bet mūsų dabar negirdi. Pirmyn. Ką jis dar sakė?

– Visokias... šlykštybes. Apie tave ir mane. Mus.

– Panašiai kaip tada, kai paskambino man?

– Dar baisiau. Sakė, kad aš prieš... prieš...

Ji sukryžiavo rankas ir prispaudė prie krūtinės.

– Na, vienu žodžiu, kad prieš įsimylėdama galėčiau pasidomėti, kaip per tave šuniui ant uodegos nuėjo tavo brolio nužudymo byla.

– Jai liežuvis neapsivertė pakartoti visko, ką jis sakė, žodis į žodį. Galima tik įsivaizduoti, kokią kloaką jis ten papylė.

Orenas, klausydamasis Viko pasakojimo apie Lozados skambutį, trynė iš nuovargio paraudusias akis.

– Jis tyčia pamėtėjo jai tą istoriją apie Džo nužudymo bylą – kaip kad anksčiau man skiedė, kad jie su Rene yra meilužiai. Kad pasėtų tarp mūsų nesantaiką.

– Ir pasėjo?

– Nepasakyčiau, nors įtampa vis dėlto justi. Ji dabar duše. Jau antrą kartą šiandien.

– Gal verčiau pagalvokim, kur gali būti Lozada, užuot aptarinėję daktarės Niuton higienos procedūras. Tai niekas iš mūsiškių jo nepastebėjo?

– Visiškai.

– Kaip jis įsigudrino matyti tave kepant kepsnį, tarsi būtų visai šalia, o pats likti nematomas? Gal stebi jus pro žiūronus?

– Arba guli vos per kelis žingsnius nuo slenksčio įsikasęs į smėlį. Pats žinai, jis nenuspėjamas ir gali būti bet kur. Standartinės schemos čia netinka. Petersonas, atrodo, patyręs faras, bet...

– Tu nenori su juo veikti išvien.

– Jis taip sakė?

– O ką?

– Kažkoks vaikų darželis.

– Tai liaukis elgęsis kaip mažvaikis. Jis sakė, kad mikrofoną įjungi tik retkarčiais, o ir ausinę ne visada nešioji.

– Iš tiesų tai ausinę išsiimu tik retkarčiais.

– Juokauji? Tie žmonės dėl tavęs rizikuoja gyvybe, – piktai sušnypštė Orenas. – Turėk galvoje, kad jei Lozadai pavyko pritykinti visai prie pat tavęs, jis juos turbūt iššifravo.

Vikas sunkiai atsiduso.

– Taip, suprantu. Orenai, patikėk, man dabar ne juokai galvoj. Aš tiems žmonėms be galo dėkingas. Rimtai.

– Nenudžiūtų liežuvis, jei pats jiems tai pasakytum.

– Pažadu.

– Greičiausia tik dėl to, kad jie ten, Lozada kol kas nieko nesiima.

– Man irgi taip atrodo, – tarė Vikas.

– Vienas dalykas man neduoda ramybės.

– Tik vienas?

– Tas skambutis jai. Tai ne Lozados stilius, kažkaip netgi lengvabūdiška. Jis juk paprastai puola žaibiškai, be jokio įspėjimo.

Kiek pamąstęs Vikas tarė:

– Šįkart tai asmeniška, ne šiaip eilinis darbelis.

Pro svetainės duris kyštelėjusi galvą Greisė klausiamai pažvelgė į vyrą. Orenas pamojo užeiti. Įsitaisiusi šalia ant sofos ji padėjo galvą Orenui ant peties, o jis, suėmęs jos ranką, pakėlė prie lūpų ir pabučiavo. Jis taip lengvai galėjo jos netekti. Lozadai būtų pakakę tik pajudinti pirštą.

Orenas tarė į ragelį:

– Na, bent jau žinome, kad jis Galvestone. Paieška jau paskelbta.

– Tikiuosi, visi žino, kad jis ginkluotas ir labai pavojingas. Už ką jį suimsite?

– Po to skambučio, kai prišnekėjo visko apie daktarę Niuton, tu galėsi paliudyti, kad jis ją persekioja.

– Labai jau skystas kaltinimas, Orenai.

– O ką daryti? Turime griebtis ir šiaudo.

– Na gerai, aš turbūt jau pereisiu prie Petersono ir patepsiu jo žaizdas medumi, – tarė Vikas. – Baigiu.

Padėjęs mobilųjį Orenas papasakojo Greisei naujienas.

– Kaip laikosi daktarė Niuton?

– Vikas sakė, kad neblogai. Vis prausiasi.

– Ji krito Vikui į akį.

– Tik dėl išvaizdos.

– Ne, man atrodo, šįkart jis kaip reikiant įsimylėjo.

– Anokia čia naujiena! – prunkštelėjo Orenas. – Vikas myli kiekvieną, kuri atsiduria jo lovoje. Jo meilė įsiliepsnoja sulig erekcija ir užgęsta sulig orgazmu.

– O ką, argi daugumai vyrų ne taip pat? – nusikvatojo ji.

– Man – ne.

– Taip, tu juk mano balandėlis.

Jis vėl ją pabučiavo.

– Pasiilgau mūsų mergaičių.

– Aš irgi. Per pietus su jomis šnekėjau. Joms ten linksma, močiutė pasirūpino, kad nenuobodžiautų, bet jau spėjo pasiilgti draugių ir klausinėjo, kada pagaliau galės grįžti namo.

– Kol kas verčiau tegu pabūna ten, Greise. Jei Lozadai šautų į galvą...

– Suprantu, – tarė ji paplekšnodama jam krūtinę. – Tu teisus. Aš joms viską paaiškinau. Na, jau vėlu, eime į lovą.

– Šiąnakt aš nemiegosiu. Važiuoju į komisariatą.

Greisė pakilusi trūktelėjo jį už rankos.

– Aš ir nesiūlau miegoti.

– Oi ne, brangioji, šiandien labai pavargau, bijau, kad iš manęs bus maža naudos.

Pasilenkusi Greisė pabučiavo Oreną ir gundomai sušnibždėjo:

– Tau nereikės nieko daryti. Palik viską man.

– Bet virtuvėje sėdi policininkė.

– Aš jos paprašiau, kaip moteris moters, artimiausiu metu mums netrukdyti. Jei nebus būtinybės.

Perspektyva viliojo, bet dirstelėjęs į laikrodį Orenas suraukė kaktą.

– Pažadėjau į komisariatą grįžti po pusvalandžio.

Nusišypsojusi Greisė apsivijo jį rankomis.

– Hmm, bandysime suspėti.

Savo kabinete jis pasirodė po keturiasdešimt penkių minučių, ir nors tą naktį nebuvo sudėjęs bluosto, po pusvalandžio Greisės glėbyje jautėsi žvalus ir pailsėjęs. Dieve, ta moteris tikra burtininkė.

Ar yra naujienų iš Galvestono, nereikėjo nė klausti – jei ką, būtų iš karto pranešę. Bet jam vis tiek pasiteiravus budintis detektyvas raportavo:

– Nieko naujo. Tik čia kažkoks žmogus laukia jūsų.

– Kur jis?

– Va ten.

Pažvelgęs į tą pusę Orenas išvydo susivėlusį akiniuotį, kiurksantį kampe ant kėdės ir įnirtingai graužiantį nagus.

– Ko jam reikia? – paklausė Orenas.

– Nesakė.

– Kodėl nori susitikti būtent su manim?

– Irgi nesakė. Pareiškė kalbėsiąs tik su jumis, ir taškas.

Orenas dar kartą metė akį į tą vyrą: tikrai niekada anksčiau nebuvo jo matęs. Tokį garantuotai prisimintum.

– Kaip prisistatė?

– Išvirsite iš koto. Myžnius Sojeris.

Trisdešimtas skyrius

Renė pasirėmė alkūne ir pakėlė galvą. Vikas štai jau kokį pusvalandį it statula stovi prie miegamojo lango. Nė nekrustelėdamas, viena ranka atsirėmęs į lango rėmą sau virš galvos, kitoje, nuleistoje prie šono, laikydamas pistoletą. Visą svorį perkėlęs ant atkištos į priekį kairės kojos. Šortai apsmukę, ir ant šono tamsoje boluoja tvarstis.

– Kas yra? – šnibžtelėjo ji.

Vikas grįžtelėjo per petį.

– Nieko. Atsiprašau, jei prižadinau.

– Ką nors išgirdai?

– Ne, nieko.

Vikas grįžo prie lovos ir padėjo pistoletą ant spintelės.

– Tik policininkų sąšaukos kas penkias minutes, ir tiek.

– Gal yra kokių Lozados pėdsakų?

– Deja. Velnias, greičiau jis pasirodytų ir viskas būtų baigta. Tas laukimas varo iš proto.

Išsitiesęs šalia Renės, Vikas susidėjo rankas po galva.

– Kuri dabar valanda? – paklausė ji.

– Dar kokia valanda iki aušros. Šiek tiek numigai?

– Aha.

– Aš irgi snūstelėjau.

Dėl mikrofono, kadaruojančio jam ant krūtinės, abu melavo – visą naktį taip ir išgulėjo įsitempę vienas šalia kito

atmerktomis akimis, atidžiai klausydamiesi tamsoje, puikiai žinodami, kad ir kitas nemiega. Tačiau dabar, kiekvienas dėl savų priežasčių, apsimetė buvus priešingai.

– Tau reikėtų pamiegoti, Rene.

– Pradėjusi internatūrą išmokau apsieiti be miego. Dabar net baisu darosi prisiminus, kiek pacientų gydžiau, galima sakyti, miegodama atmerktomis akimis.

– Nuo vaikystės norėjai tapti gydytoja?

– Ne. Tiesą sakant, tik antraisiais studijų koledže metais nutariau stoti į aukštąją medicinos mokyklą.

– Kodėl?

– A, bijau, kad nuskambės banaliai.

– Norėjai padėti žmonėms?

– Banalu, ar ne?

– Kai tai sako gražuolių konkurso dalyvės – taip.

Renė pusbalsiu nusijuokė.

– Man tai neatrodo banalu, – kalbėjo jis. – Dėl tos pačios priežasties aš ir tapau policininku.

– O aš maniau, kad paprasčiausiai sekei vyresniojo brolio pėdomis.

– Tai irgi tiesa.

– Tavo pasirinkimas buvo teisingas, Vikai.

– Tikrai?

– Neįsivaizduoju tavęs sėdinčio už stalo nuo aštuntos iki penktos. Neįsivaizduoju, kaip galėjau patikėti, kad prekiauji kompiuterių programomis.

– Dėl to dar kartą atsiprašau.

– Ką gi, tokia buvo tavo užduotis.

– Ir ji dar nebaigta.

Jie vėl nejučia grįžo prie Lozados. Pasivertusi ant šono, veidu į Viką, Renė paklausė:

– Kaip manai, ko jis imsis?

– Pasakysiu atvirai – velniai žino. Nė nenutuokiu.

– O detektyvas Veslis?

– Taip pat. Dėl vieno galima neabejoti: jis puls netikėtai, žaibiškai. Kaip tie jo skorpionai – nespėsi nė mirktelėti.

– Ne itin malonu tai girdėti.

– Tai jau taip. Tai jo pranašumas.

Jiedu nutilo ir kurį laiką gulėjo netardami nė žodžio. Galiausiai Vikas, pasukęs galvą į Renę, paklausė:

– O jis prie tavęs rankų nekišo?

– Na, perplėšė suknelę – norėjo patikrinti, ar po ja nėra paslėpto mikrofono. Manė...

– Ne Lozada.

Vikas ryžtingai išjungė mikrofoną.

– Denas.

– Ką? Ne! Ką tu.

– O šiaip kas nors?

– Ne. Kodėl klausi?

– Kartais mergaitės, sulaukusios paauglystės, tarsi nutrūksta nuo grandinės dėl vaikystėje patirtos prievartos.

Ji tik liūdnai šyptelėjo.

– Nereikia ieškoti pateisinimo, Vikai.

– Tai ne pateisinimas. Tada jau greičiau man pačiam reikėtų teisintis, kodėl kabindavau visas iš eilės.

– Berniukams galioja kitokios taisyklės.

– Kas taip pasakė?

– Ką padarysi, taip jau yra.

– Ne, aš taip nežaidžiu. Aš tikrai nesu tas, kuris galėtų pirmas mesti akmenį ar net iš tolo tai stebėti.

Ištraukęs ranką iš po galvos, jis suieškojęs suėmė jos delną.

– Nors užmušk – nesuprantu, kodėl vis kankini save už tai, ką padarei prieš dvidešimt metų.

– O kada savigraužai sueina senaties terminas?

– Ką?

– Kiek metų praėjo po Džo žūties?

Paleidęs jos ranką Vikas šoko iš lovos.

– Tai visai kas kita.

– Panašu.

Įsirėmęs rankomis į šonus Vikas tarė:

– Tau įstrigo Lozados žodžiai, ar ne? Jis įspėjo, kad prieš... kaip jis ten sakė? Prieš įsimylėdama mane pasidomėtum...

– Jei jau tiksliai, – prieš pakišdama tau putę.

Viko karingumas akimirksniu išgaravo, jis nuleido rankas, atsidusęs perbraukė pirštais plaukus ir klestelėjo ant lovos krašto nugara į ją. Pasirėmęs į kelius nuleido galvą ir viena ranka ėmė trintis kaktą.

– Nepyk. Pasikarščiavau.

Ir kiek patylėjęs tyliai pridūrė:

– Dovanok, kad priverčiau tave kartoti tas...

– Nieko tokio. Apie Džo tavęs paklausiau ne dėl Lozados.

– Žinau.

– Papasakok, kaip viskas buvo.

Vikas giliai atsiduso.

– Man ta žinia buvo kaip griaustinis iš giedro dangaus, tiesiog netilpo galvoje. Džo negyvas. Iš pradžių tiesiog negalėjau patikėti. Niekaip. Jaučiausi... – jis skėstelėjo rankomis, tarsi ieškodamas žodžio, – kaip košmariškam sapne.

Pašokęs ant kojų Vikas ėmė vaikščioti pirmyn atgal palei lovą.

– Kad Džo nebėra ir jau niekada nebus, protas galiausiai suvokė tik praėjus porai dienų po laidotuvių. Tuo tarpu Orenas, užgniaužęs sielvartą, pasiraitojęs rankoves dirbo dieną naktį ieškodamas įkalčių prieš Lozadą. Jis nenurimo, kol kriminalistai apžiūrėjo kiekvieną mašinų aikštelės centimetrą, šukuote iššukavo pakraščiais augančią veją ieškodami bet ko, kas galėtų būti susiję su Lozada. Kad galėtų pateikti kaltinimą ar bent iškviesti į apklausą, Orenui reikėjo nors menkiausios užuominos. Ir prieš pat laidotuves jis man staiga paskambinęs pranešė, kad galiausiai jiems nusišypsojo laimė – jie aptiko šilkinį siūlą. Vieną plonytį kaštonų spalvos siūlelį, ne ilgesnį už plauką. Ir ištyrus laboratorijoje paaiškėjo, jog tai

siūlas labai prabangaus drabužio, tokie mieste parduodami tik keliose prašmatniose parduotuvėse. Tokius drabužius paprastai ir dėvi Lozada. Taigi jei tarp jo drabužių pavyks rasti ką nors būtent to audinio, Lozada bus jų rankose. Į laidotuves suplaukė devynios galybės žmonių. Na žinai, policininkų solidarumas – jie būtinai ateina pareikšti pagarbos žuvusiam kolegai. Visi net netilpo bažnyčioje, stovėjo už durų. Giedojo choras, skambėjo virpančiais balsais tariami atsisveikinimo žodžiai, kunigas sakė gražų pamokslą, bet aš viso to tarsi nė negirdėjau – visos mintys sukosi vien apie tą tarsi pačios apvaizdos siųstą siūlą.

Vikas sustojo prie lango ir ta pačia poza kaip pirma įsmeigė žvilgsnį į vandenyną.

– Po laidotuvių pas Oreną ir Greisę susirinko pietų koks šimtas žmonių, todėl man nebuvo sunku išsprukti nepastebėtam. Lozada tuo metu gyveno netoli Teksaso krikščioniškojo universiteto miestelio. Aš įsiveržiau pas jį išlaužęs duris, nors jis buvo namie. Na, pati gali įsivaizduoti, kas darėsi toliau. Viską ten siaubte nusiaubiau. Kaip paklaikęs plėšiau drabužius nuo pakabų, išverčiau ant grindų stalčius, visą butą apverčiau aukštyn kojom. Spėk – kaip jis į visa tai reagavo? Ogi juokėsi. Kvatojo net už pilvo susiėmęs, nes aš pats savo rankomis sunaikinau bet kokią galimybę jam susilaukti atpildo už Džo nužudymą. Taip ir neradęs reikiamo drabužio, galop puoliau jį patį. Prisimeni tą randą jam virš akies? Tai mano paliktas medalis, kurį jis nešioja su pasididžiavimu. Ir mano pralaimėjimo ženklas. Tikriausiai būčiau nugalabijęs Lozadą, jei ne atskubėjęs ir nuo jo plėšte atplėšęs Orenas. Jei ne jis, seniai leisčiau dienas kalėjime. O Lozada nepasinaudojo proga mane nužudyti ir pareikšti, kad tai buvusi savigyna. Mat žinojo, kad gyvenimas po viso to man bus baisesnis už mirtį.

Vikas lėtai priėjo prie Renės ir priešaušrio sambrėškoje pažvelgė jai į akis.

– Taigi dėl to, į ką dabar ir tu įvelta, kaltas aš. Jei nebūčiau tada pametęs galvos, jis dabar lauktų už grotų mirties bausmės, ir jūsų keliai net nebūtų susikirtę.

Jis karčiai nusijuokė ir skėstelėjo rankomis.

– O aš negyvenčiau tokioje lūšnoje laižydamasis žaizdas ir nešiodamas ant riešo guminę apyrankę nuo panikos priepuolių, kaip...

– Kaip žmogus, – įsiterpė Renė. – Vikai, juk pats sakei, kad ant tavęs tada viskas sugriuvo vienu metu, todėl reakcija buvo visiškai natūrali, žmogiška.

– Na, kartais savo paties labui galėčiau būti ir ne toks žmogiškas, – metė jis šyptelėdamas.

Renė prajuko. Staiga Vikas suraukė kaktą ir pusbalsiu susikeikęs įjungė mikrofoną.

– Taip, girdžiu. Nerėk taip, aš nekurčias. Kas atsitiko?

Ir kiek pasiklausęs tarė:

– Pas mus taip pat nieko naujo. Einu į lauką prasivėdinti. Būtų gerai, jei nešaudytumėt.

Pasičiupęs nuo stalelio pistoletą ir mobilųjį, jis patraukė prie durų.

– Būsiu čia pat, už durų. Jei kas – iš karto šūktelėk.

Žinodama vis tiek neužmigsianti, Renė apsirengė ir virtuvėje jau kaitė kavą, kai pro duris skubėdamas, susirūpinusiu veidu įpuolė Vikas.

– Kas atsitiko?

– Renkis. Mes išvažiuojam, – išbėrė jis, o pamatęs, kad ji jau apsirengusi, pridūrė: – Susidėk savo daiktus. Greičiau.

– Kur išvažiuojam? Kas gi atsitiko?

Netardamas nė žodžio ir net nestabtelėdamas jis nėrė į miegamąjį ir pradėjo paskubomis grūsti į krepšį savo drabužius.

– Vikai, kas yra? Lozada ką nors padarė?

– Taip. Bet ne Galvestone.

* * *

Nieko daugiau jis papasakoti negalėjo, nes pats nelabai žinojo.

Orenas paskambino jam lauke traukiant į plaučius gaivų jūros orą ir bandant atgauti pusiausvyrą – iškloti Renei savo skausmą vis dėlto nebuvo taip paprasta.

Viena vertus, Vikui kiek palengvėjo – ji klausėsi labai atidžiai ir suprato jį. Antra vertus, tie prisiminimai atvėrė seną žaizdą ir sustiprino giliai širdyje nepaliaujamai maudžiantį kartėlį, kad pats savo rankomis išvedė Lozadą į laisvę. Todėl dabar, kol neįkiš jo už grotų, arba dar geriau – kol nepasiųs pragaran, neturės ramybės.

Žinodamas, kad Lozada kažkur visai netoliese ir tarsi tyčiojasi iš jo bejėgystės, Vikas ir taip jautėsi sumautai. Oreno skambutis buvo dar vienas smūgis į paširdžius.

– Lozados turbūt jau nėra Galvestone, – pranešė Orenas.

– Kaip?

– Turime pagrindo taip manyti.

– Kalbi kaip koks atstovas spaudai. Sakyk tiesiai šviesiai, kas atsitiko.

– Ar žinai, kur daktarės Niuton mobilusis?

– Taip, o ką?

– Būtų gerai, jei artimiausias kelias valandas ji su niekuo nebendrautų.

– Kodėl?

– Aš pirma pats viską išsiaiškinsiu, o tada susisieksiu su tavimi.

– Ką išsiaiškinsi?

– Kol neišsiaiškinau, daugiau nieko negaliu pasakyti.

– Kaip negali? Kur tu dabar?

– Ar kada nors teko girdėti apie tokį Myžnių Sojerį?

– Kas, po velnių, tas...

– Tai teko girdėti ar ne?

– Ne! Kas jis toks?

– Kol kas nesvarbu. Likite kur buvę. Užimk kuo nors daktarę – surenkit paplūdimy kokią iškylą ar panašiai. Petersonas

su kitais dėl viso pikto lieka šalia jūsų. Na, man jau metas, susisieksime.

– Orenai...

Bet tas jau buvo padėjęs ragelį, ir Vikui bandant pačiam paskambinti visą laiką buvo užimta. Tada jis paskambino į žmogžudysčių skyrių, ir jam buvo pranešta, kad su Orenu dabar susisiekti neįmanoma, bet jei reikia, galima perduoti žinią.

Žaibiškai viską apsvarstęs, jis grįžo į savo pašiūrę ir pranešė Renei, kad jie tuojau pat išvyksta. „Surenkit paplūdimy kokią iškylą ar panašiai." Išgraužk, pagalvojo jis. Jei Fortvorto PK užčiuopė Lozados pėdsakus, jis irgi turi būti ten. Nors Oreną galima suprasti: kol reikalas dar nėra garantuotas, jis linkęs Viką laikyti nuošaliau.

Aišku, gal ir nereikėtų Renės temptis kartu. Tačiau kas, jei Orenas klysta ir Lozada vis dar Galvestone? Neatmestina, kad Lozada tik dumia akis, esą išvykęs iš Galvestono, kad išviliotų Viką į Fortvortą ir visos kliūtys jo kelyje prie tikslo – Renės – būtų pašalintos. Petersonas su savo žmonėmis vargu ar sugebėtų ją apsaugoti. Tigpenui jos irgi nepatikėsi. Taigi nėra kitos išeities, tik pasiimti ją kartu.

Įdomu, kodėl Orenas paprašė jo dviem valandoms paimti Renės mobilųjį? Žinodamas, kad be svarios priežasties jis tikrai to nebūtų prašęs, Vikas Renei maudantis patyliukais įsimetė jos telefoną į savo krepšį. Renė jo pasigedo jau lenkiant Hiustoną ir sukant į šiaurę greitkeliu I-45.

– Paskutinį kartą mačiau jį virtuvėje, – sumelavo jis.

– Nesuprantu, kaip galėjau jį pamiršti.

– Na, dabar jau negrįšime.

Kas penkiolika minučių ji vis imdavo kamantinėti apie tą Oreno skambutį, privertusį juos išlėkti kaip akis išdegus.

– O ką dar sakė Veslis?

– Nieko.

– Tik kad, jo manymu, Lozada jau ne Galvestone?

– Taip.

– Bet vakar vakare jis tikrai buvo kažkur netoliese.

– Veikiausiai iš karto po to skambučio ir išvažiavo.

– Tai Veslis tik tiek ir pasakė?

– Šimtą penkiasdešimtą kartą kartoju: taip.

– O kur mes važiuojame?

– Užvešiu tave į rančą. Gerai būtų, jei ten pasikviestum Tobį Robinsą, kad būtum ne viena. Aš važiuosiu į Fortvortą išsiaiškinti, kas čia darosi.

– Taip, užsukime į rančą, aš pasiimsiu savo džipą ir pati parvažiuosiu į Fortvortą.

– Jokiu būdu.Tu liksi...

– Manęs laukia darbai.

– Juk tu atostogauji.

– Paatostogavau ir užteks. Grįšiu į darbą.

– Gal dabar nesiginčykim, gerai? Nuvažiuosime ir nuspręsime.

Bet prieš pat pusiaudienį pasiekus rančą ginčai išgaravo iš galvos. Jie tik išpūtė iš nuostabos akis, išvydę prie jos keletą automobilių, tarp jų ir šerifo. Ir sukriošusį Tobio Robinso pikapą.

– Kas čia dabar?

– Tu kol kas pasilik mašinoje, Rene.

Kaip ir galėjai tikėtis, ji nė nemanė likti. Jam nespėjus sulaikyti, iššoko iš pikapo ir paknopstomis jau lėkė prie atlapotų arklidės durų.

– Rene!

Vikas atidaręs dureles irgi šoko iš pikapo, tačiau kojoms vos palietus žemę šoną nuvėrė klaikus skausmas. Po sekundės atgavęs amą, jis sukandęs dantis klibikščiuodamas leidosi jai iš paskos. Bet ji jau buvo gerokai atsiplėšusi, todėl jam teliko žiūrėti, kaip jos nugara dingsta arklidės tarpdury.

Po akimirkos iš ten atsklido baisus klyksmas.

Trisdešimt pirmas skyrius

Ji neprisiminė tokio lietingo rugpjūčio. O tądien išvis pylė kaip iš kibiro. Apie antrą po pietų tamsūs debesys, atginti šiaurio, per pačią vidudienio šutrą papūtusio netikėta ir malonia gaiva, užtraukė visą dangų. Tai buvo ne trumpalaikis vasaros škvalas, o tikra liūtis, nė nemananti liautis.

Renė sėdėjo ant šieno pako, nugara atsirėmusi į tuščią Krolio gardą. Pro praviras tvarto duris tarsi krioklys šniokštė lietus. Kieme išsigraužę vageles gurgėdami sruvo upeliai, įdubose telkšojo balos. Lietus jau beveik ištrynė žemėje paliktus autofurgono pėdsakus. Tobis buvo jį iškvietęs išvežti maitų.

Maitų. Išdarkytų ir sumaitotų jos žirgų.

Renė raudojo visu balsu, net pasikūkčiodama, pečiai virpėjo kaip epušės lapai. Širdį gelte gėlė. Kodėl? Už ką juos?! Tuos nuostabius, grakščius ir protingus gyvūnus?

Ji verkė, verkė, verkė. Kai ąšaros baigėsi, taip ir liko sėdėti sustingusi, užmerktomis akimis, šlapiais nuo ašarų skruostais, klausydamasi monotoniškai barbenančio į stogą lietaus.

Pro lietaus šniokštimą net negirdėjo, kaip priėjo Vikas, tiesiog pajuto, kad jis šalia, ir atmerkusi akis išvydo stovintį tvarto tarpdury, tarsi nė nejaučiantį kiaurai merkiančio lietaus.

Vikas, padėjęs sutvarkyti nudaigotus gyvulius, nenorėjo palikti jos čia vienos. Tobis pasiūlė pakviesti Koriną, kad pa-

būtų kartu, bet ji atsisakė – norėjo kurį laiką pabūti viena, ir Vikui teko nusileisti.

Jis paprašė šerifo padėjėjo pabudėti prie rančos vartų, kol grįš, o jai pačiai liepė sėdėti namie užsirakinus duris ir pasidėjus po ranka ginklą. Tačiau ji vis tiek neišlaikė ir nuo lietaus užsimetusi ant galvos sofos uždangalą išsmuko į lauką – traukte traukė į arklidę. Šerifo padėjėjas jos arba nepastebėjo, arba jau buvo pasišalinęs.

Taigi ji galėjo nekliudoma apraudoti savo žirgus – visus kartu ir kiekvieną atskirai. Savo geruosius, ištikimuosius draugus. Kurie buvo čia – ir jau jų nėra...

Nežinia, kiek laiko ji taip išsėdėjo viena. Ir dabar nuo Viko gaus pylos...

Jis žengė į vidų ir patraukė prie jos. Batai šliuksėjo nuo vandens, permirkę marškinėliai buvo prilipę prie kūno.

Džinsai irgi buvo kiaurai permirkę, nuo šlapių plaukų lašėjo vanduo.

Vikas sustojo prie pat jos. Priešingai nei būtum galėjęs manyti, jo veide atsispindėjo ne pyktis, o sielvartas, akys žvelgė šiek tiek priekaištingai ir kartu su užuojauta. Tvirtai suėmęs už rankos ir trūktelėjęs, jis pakėlė ją, ir Renė nė nespėjusi atsikvošėti atsidūrė jo glėbyje. Viko lūpos godžiai ieškojo jos lūpų.

Šįkart ji nesipriešino, netramdė savęs, visu kūnu atsidavė jausmui, kuris buvo apėmęs tada, kai jiedu pirmąkart pasibučiavo. Ji perbraukė pirštais šlapius jo plaukus ir apsivijusi ranka kaklą įsisiurbė į lūpas.

Jos pirštai, palindę po Viko marškinėliais, ėmė bėgioti jo oda kedendami gaurus, liesdami spenelius. Paskui, nunėrusi galvą žemyn, ji ėmė bučiuoti jo krūtinę, švelniai ir geidulingai lytėdama lūpomis. Vikas, nejučia net susikeikęs iš netikėtumo ir jaudulio, suėmė jos veidą ir pakėlęs pilte apipylė bučiniais.

Kai galiausiai jie atšlijo vienas nuo kito, Renė puolė traukti nuo jo marškinėlius.

– Laikyk mane, laikyk mane stipriai, Vikai. Prašau, tik nepaleisk.

Per galvą nuvilkęs Renei palaidinę, Vikas prispaudė ją prie krūtinės. Jos kūnas degte degė.

Jis apglėbė ją, vyte apsivijo rankomis, įsikniaubė veidu į petį, jai tuo tarpu karštligiškai segiojant sunkiai pasiduodančias sušlapusių džinsų sagas. Ji nenurimo, kol galiausiai ranka galėjo įsliuogti vidun.

Vikas, nepaleisdamas Renės iš glėbio ir karštai alsuodamas į ausį, nuvairavo ją prie gardo ir atrėmė į duris. Jiedviem pašėlusiai bučiuojantis šiaip ne taip drebančiomis rankomis susidorojo su jos kelnių užtrauktuku, nutraukė jas žemyn kartu su kelnaitėmis ir kilstelėjęs Renę vienu matu jau buvo joje.

– Dieve mano, Rene, – gaudydamas orą sudejavo jis ir jau buvo beatšlyjąs.

– Ne!

Kone suleidusi nagus jam į strėnas ir sulingavusi dubeniu, ji įsikvietė Viką giliai giliai. Dar kartą prašvokštęs jos vardą, jis atsiliepė, ir jųdviejų kūnai leidosi banguoti vis greičiau – iki pat abu kartu užliejusios saldžios palaimos.

Po visko jis lėtai paguldė ją ant sofos užkloto, išsitiesė viršuje ir nubraukęs jai nuo veido užkritusias plaukų sruogas prisilenkė pabučiuoti.

– Vikai...

– Ša.

Jo lūpos ėmė švelniai bėgioti jos veidu, nesustodamos, glamonėdamos vokus, skruostus, burną, jai bergždžiai bandant sulaikyti jas bučiniu, – ir lėtai slysdamos žemyn, prie krūtų.

Viko lūpos tarsi švelniai žįsdamos apglėbė vieną spenelį, ranka glamonėjo kitą krūtį, glosčiodama sustandėjusį spenelį.

Renė rangyte rangėsi po juo ir jau buvo beapsivejanti rankomis Viko kaklą, bet jis, sučiupęs už riešų, prispaudė jas prie žemės ir apibėrė bučiniais. Kai jo lūpos vėl ėmė lyžčioti krūtis, ji jau geiste geidė jo.

Tačiau Vikas neskubėjo. Jo delnas įsliuogė jai tarp šlaunų, ir pirštas, prisilytėjęs paties jos jautrumo, ėmė lėtai sukti ratukus.

Renei pasidarė net tamsu akyse, keletas virpuliukų perbėgo kojomis, rankų pirštuose buvo justi tarsi mažų adatėlių durstelėjimai, visas kūnas pulsavo.

– Vikai...

Vienu judesiu jis jau buvo joje, ir jos kūną užliejo malonumo sprogimas, risdamasis viena už kitą galingesnėmis bangomis, kol galiausiai ji tarsi iš tolo išgirdo ataidėjusį laukinį savo pačios riksmą.

Kai atmerkė akis, išvydo žvelgiant į ją besišypsantį Viko veidą. Švelniai pabučiavęs į lūpas jis tarė:

– Sveika.

Vis dar jausdama savyje Viką kietą it akmuo, ji spustelėjo, paskui dar ir dar kartą. Vikas sudejavo iš malonumo, suėmė jos galvą delnais, žvelgdamas savo žydromis it dangaus mėlynė akimis, o jo kūnas pradėjo švelniai ir stipriai banguoti, vis greičiau. Renė glamonėjo raumeningą jo nugarą, atsargiai, kad neužkliudytų žaizdos, įsileisdama į save jį visą, iki pat galo, prispaudusi jo galvą sau prie peties ir laikydama – švelniai švelniai, – kol galiausiai juos apgaubė ramybė.

Lietus jau buvo beveik liovęsis, ir jie šokinėdami per balas patraukė į namą.

– Šerifo mašinos jau nematyti, – pastebėjo ji.

– Pamatęs, kad tu tvarte ir tau nieko neatsitiko, pasakiau, kad gali važiuoti.

– Kodėl?

– Nenorėjau, kad mums trukdytų.

– Vadinasi, paslapčia kažko tikėjaisi?

Jis apkabino ją per pečius ir prisitraukė.

– Viltis miršta paskutinė.

Įėję į namą jie išgirdo čirškiant telefoną. Tai buvo Tobis Robinsas, teiravosi, kaip Renė. Vikas užtikrino, kad normaliai.

– Prislėgta, bet nepalūžusi.

– Galiu su ja šnektelėti?

Vikas padavė Renei telefono ragelį.

– Sveikas, Tobi. Įsivaizduoju, kaip jauteisi, atvažiavęs ir išvydęs tokį vaizdą.

Keletą minučių tylomis pasiklausiusi, matyt, Tobio ataskaitos, kaip ir kas buvo jam atvažiavus išleisti žirgų į aptvarą, Renė tarė:

– Nežinau nė kaip tau atsidėkoti už pagalbą. Ne, pareigūnai dar nieko nesuėmė. Taip, – pusbalsiu pridūrė ji, – tai Lozados darbas. Kokie sumuštiniai?

Vikas bakstelėjo pirštu į plastiko dėžutę ant stalo ir šnibžtelėjo:

– Man grįžtant iš jų įdėjo Korina.

– Kaip tik sėsime valgyti, – tarė Renė į telefono ragelį. – Padėkokite nuo manęs Korinai.

Jai padėjus ragelį Vikas tarė:

– Tie sumuštiniai kažkaip išgaravo iš galvos, kai grįžęs radau namą tuščią ir ėmiau visur puldinėti ieškodamas tavęs.

– Dovanok, kad priverčiau nerimauti.

– Nerimauti!.. Man tiesiog šiurpas nubėgo nugara.

Virtuvėje Vikas mostelėjo jai sėstis į kėdę.

– Išalkai?

– Nelabai.

– Vis tiek reikia pavalgyti.

Jis privertė ją sukramtyti pusę sumuštinio su kumpiu ir išgerti stiklinę pieno. Užkandę jie patikrino, ar gerai užrakintos visos durys.

– Užrakintos durys jo nesustabdys, – tarė Renė.

– Tikrinu tiesiog iš įpročio. Lozada čia tikrai nepasirodys.

– Iš kur tu gali žinoti?

– Šiaip nusikaltėliai neretai grįžta į nusikaltimo vietą – slapčia pasimėgauti savo žygdarbiu arba patikrinti, ar per neapsižiūrėjimą nepaliko kokių pėdsakų. Bet Lozadai tai negalioja. Čia jis jau atliko ką norėjo.

– Nubaudė mane, kad buvau su tavimi.

– Sakiau, kad jo antpuolio galima laukti bet kur ir bet kada.

– Bet už ką mano žirgus? – virpančiu balsu paklausė ji. – Žinojo, kaip juos myliu ir kaip man bus skaudu, ar ne?

Vikas linktelėjo.

– Jei būčiau manęs, kad jis gali grįžti, tikrai nebūčiau palikęs tavęs vien su šerifo padėjėju prie vartų.

– Tada kodėl taip išsigandai neradęs name?

Vikas niūriai tarė:

– Niekada negali būti tikras šimtu nuošimčių.

Jiedu užlipo į viršų. Vikas įjungė lempą ant naktinio stalelio. Blankioje šviesoje, dar labiau išryškinančioje kiekvieną įdubimą, jos veidas atrodė išvargęs.

– Gal mudviem nepakenktų karštas dušas?

– Kaip tik norėjau pasiūlyti.

Palindę po maloniai gaivinančia šilto vandens srove, jie nė-maž nesigėdindami savo nuogumo, smalsiai tarsi Adomas ir Ieva pirmapradžiame rojuje, lietė vienas kitą, bučiavosi, tai žaismingai, atkišę veidus ūžiančio vandens čiurkšlėms, tai karštai ir godžiai, glamonėjosi slidžioms, muiluotoms rankomis ir karštoms lūpoms vikriai ir lengvai nardant slapčiausiomis vienas kito kūno vietomis.

Kai jau susiglaudę kaip du balandėliai gulėjo lovoje, Renė tarė:

– Jie bent jau nesikankino.

– Verčiau negalvok apie tai.

Praskleidęs tankius Renės plaukus, Vikas pabučiavo ją į kaklą.

Arklius Lozada sudorojo taip pat dalykiškai ir šaltakraujiškai kaip Selę Horton – paf paf į kaktą, ir viskas. Vikui nereikėjo ilgai ieškoti atsakymo, kodėl su juo Lozada elgėsi ne taip pragmatiškai, – norėjo, kad jis kentėtų. Jei Lozadai nebūtų sukliudę, tikriausiai būtų subadęs jį atsuktuvu kaip rėtį, kad mirtų lėtai ir pragariškose kančiose.

Paradoksalu – jis liko gyvas ir dabar štai guli apsikabinęs Renę tik todėl, kad Lozada nutarė, jog Vikas Tredgilas nusipelnė ne paprastos mirties, o ilgos ir skausmingos egzekucijos.

– Rene?

– Mhm?

– Tu...

Jis užsikirto ieškodamas, kaip čia gražiau pasakyti.

– Tu buvai tokia...

– Praradai kalbos dovaną?

Renė gulėjo nugara į jį, susidėjusi rankas po galva. Vikas paglostė jos ranką.

– Na, ieškinio tikrai nekelčiau, – tarė jis ir švelniai pabučiavo ją į petį. – Tai buvo kaip... pasaka. Tarsi tu iki šiol dar niekada nebūtum...

– Po to nelemto įvykio su Reimondu Koljeriu su niekuo nesimylėjau.

– Labai ilgai save baudei, Rene.

– Jaučiausi neturinti teisės į kūnišką meilę.

– Nesąmonė. Koljeris gavo ko nusipelnęs. Juk tu buvai dar visai vaikas.

Ji tik karčiai nusijuokė.

– Su tokiu stažu? Vargu.

– Na, išklydęs iš kelio, bet vaikas.

Ji tik gūžtelėjo pečiais tarsi sutikdama.

– Koljeris juk buvo suaugęs vyras, jam nederėjo lįsti prie tavęs. Jei jau taip atsitiko, kad įsimylėjo, tai turėjo laikytis kuo atokiau, suimti save į rankas. Rene, jis irgi atsakingas už tai, kas įvyko. Kad ir kodėl tu paspaudei gaiduką...

– Aš nespaudžiau.

Vikas net sustingo.

– Ką?

– Ne aš jį nušoviau. Aš net pistoleto rankose nelaikiau. Paėmiau tik tada... na, kai jau buvo iškviesta policija. Bet jie net

netikrino, ar ant jo yra mano pirštų atspaudų arba parako žymių ant kieno nors rankų, nieko.

– O ant kieno rankų jų buvo, Rene?

Jai tylint jis pats ištarė galvoje spengiantį vardą:

– Denas.

Kiek padvejojusi ji greitai linktelėjo.

– Kiaulė! – šūktelėjo Vikas ir atsisėdęs lovoje pažvelgė į Renę, bet ji buvo nusisukusi nuo jo ir žiūrėjo tiesiai priešais.

– Nušovė Koljerį ir suvertė kaltę tau?

– Aš buvau dar nepilnametė. Denas sakė, kad bus mažiau nemalonumų, jei pasakysiu nušovusi Reimondą gindamasi.

– Ar jis prie tavęs lindo?

– Po tos dienos, kai pasikviečiau jį į motelį, ėmiau juo bodėtis, net pati sau tapau atgrasi. Vengdavau su juo susitikti, net kalbėtis telefonu. Ir kai tą popietę jis netikėtai pasirodė pas mus, nė kiek neapsidžiaugiau. Pati nežinau, kodėl pasikviečiau jį į tėvo kabinetą. Gal slapčia norėjau, kad mus ten užkluptų, – nežinau. Kad ir kaip būtų, kai tėvas įžengė pro duris, Reimondas kaip tik bandė mane pabučiuoti, maldaudamas, kad jo neatstumčiau.

– Ir tavo tėvas, manydamas, kad jis bando tave išprievartauti, nieko nelaukdamas paleido šūvį?

Renė tylėjo.

– Ar taip, Rene?

– Ne, Vikai, tai jam mažiausia rūpėjo. Reimondas turėjo galvą ant pečių, tėvas kaip tik todėl ir pasikvietė jį partneriu. Tikėjosi, kad pasinaudodami Reimondo gebėjimais abu uždirbs po apvalią sumelę iš nekilnojamojo turto. Todėl išvydęs Reimondą, vos ne ant kelių šliaužiojantį prieš mane, įtūžo ir pareiškė: reikia būti paskutiniam kvailiui, kad žliumbtum dėl kažkokio „riesto užpakaliuko“.

Vikas iškošė pro sukąstus dantis:

– Tavo tėvas taip sakė? Apie savo šešiolikmetę dukterį?

– Dar ir ne taip sakė, – tyliai tarė ji. – Paskui prišoko prie stalo, iš stalčiaus išsitraukė pistoletą, pokštelėjo šūvis, ir po akimirkos dūmams išsisklaidžius išvydau Reimondą jau gulintį negyvą ant grindų.

– Tai Koljerį nušovė jis, – vis dar negalėdamas patikėti pasakė Vikas. – Ir nuo jo tai nutekėjo kaip nuo žąsies vanduo.

– Tada įgrūdo pistoletą man į rankas ir išdėstė, ką sakyti policijai, kai ji atvyks. Aš nesipriešinau... iš pradžių dėl to, kad buvau netekusi žado, o paskui supratau, kad tai iš tiesų mano kaltė.

– Ir niekas nesuabejojo tėvo versija? Net mama?

– Ji taip ir nesužinojo tiesos, o gal apsimesdavo nežinanti. Ji visada tėvo valią priimdavo neklausinėdama. Kad ir kas atsitiktų, nuduodavo, jog viskas gerai ir mūsų šeimoje vyrauja harmonija.

– Tiesiog netikiu savo ausimis. Tu šitiek metų kaltinai ir baudei save už tėvo nusikaltimą?!

– Taip, Vikai, nusikaltimas jo, bet kaltė – mano. Jei tada būčiau elgusis kitaip, Reimondas būtų gyvas. Ta mintis man neduoda ramybės dieną ir naktį.

Sunkiai atsidusęs Vikas vėl atsigulė šalia jos. Ji, kaip ir jis, ilgus metus širdyje nešiojosi sunkią naštą, užgriuvusią dėl vieno klaidingo poelgio, kluptelėjimo, vienos nelemtos akimirkos, kai reikėjo tik stabtelėti ir pagalvoti. Taip, nelengva išmokti atleisti sau už klaidas, gal net neįmanoma... Nebent pavyktų to išmokyti vienas kitą.

Jis apkabino Renę, tačiau šįkart ji gulėjo sustingusi, nė nekrustelėdama.

– Tau turėtų paglostyti savimeilę tai, kad tu mano pirmas vyras po dešimtmečių pertraukos.

Jis tyliai tarė:

– Meluočiau, jei sakyčiau, kad ne.

– Na, tik tiek, kad iki tol daug jų buvo.

– Koks skirtumas, Rene.

Renė grįžtelėjusi pažvelgė per petį didelėmis didelėmis – Vikui galvoje šmėkštelėjo Tobio Robinso pasakojimas – vaikiškomis akimis.

– Tikrai?

Vikas tik papurtė galvą.

– Man svarbu tik vienas dalykas, – sušnibždėjo jis. – Kad mes dabar kartu. Kad tu pasitiki manimi.

Renė atsisuko ir suėmė rankomis jo veidą.

– Aš taip tavęs bijojau. Na, gal ne tavęs, o to jausmo...

– Suprantu.

– Iš paskutiniųjų stengiausi jam atsispirti.

– Tai jau taip.

– Gerai, kad tu nepasidavei, – tarė ji liesdama jo smakrą, skruostus, plaukus ir priglusdama prie jo.

Vikas tvirtai tvirtai ją apglėbė, uosdamas svaigų jos plaukų aromatą. Ne, šitos moters jis jau niekada nepaleis, niekam jos neatiduos, nuo šiol jie bus kartu, ir viskas jiems dar prieš akis...

Tačiau jų šviesią ateitį vis dar temdė Lozados šešėlis.

Trisdešimt antras skyrius

– Jis va ten. Pažįsti?

Vikas užmetė akį į apklausų kambarį.

– Pirmą kartą matau.

– Aš irgi, – pasakė Orenas. – Vakar atėjo ir pareiškė galintis suteikti informacijos apie Rikį Rojų Lozadą.

– O kas negali apie jį suteikti informacijos? Visi apie jį kaip apie kokią žvaigždę viską žino, kiekvienas jį pažįsta. Informacijos daugiau negu reikia. Visa bėda, kad iš jos nelabai yra naudos.

– Nesikarščiuok, – tarė Orenas. – Suprantu, jo vizitas į daktarės Niuton arklidę nebuvo jums malonus siurprizas.

– Švelniai tariant.

– Pats žinai – niekas negalėjo to numatyti.

– Kodėl nepalikai kokio žmogaus prie rančos?

– Tai ne mūsų teritorija.

– Tik nepūsk man arabų, Orenai. Galvestone mūsų, o rančoje – ne?

Orenas perbraukė ranka nuvargusį veidą.

– Gerai jau, gerai, gal ir pražiūrėjome. Kaip laikosi daktarė Niuton?

– Šiandien jau grįžo į darbą. Sakė, kad tai ją geriausiai ramina. Iš rančos išvažiavome paryčiais, užvežiau ją į ligoninę ir štai esu čia.

– Hmm.

Vikas suraukė kaktą.

– Kas?

– Nieko.

– Na gerai, paklausykime, ką papasakos tas veikėjas.

Vikas jau buvo bečiumpąs už durų rankenos, kai Orenas jį sulaikė.

– Pala pala. Truputį nuleisk garą.

– Esu šaltas kaip ledas.

– Papasakok bobutei.

Gandas, kad Fortvorto PK pasirodė Vikas Tredgilas, jau buvo apskriejęs visą komisariatą. Visiems, ar bent jau kriminalinio skyriaus, pareigūnams nebuvo paslaptis, kad Oreno Veslio planas įvilioti Lozadą į spąstus Galvestone baigėsi fiasko ir kol Tredgilas su chirurge vaidino įsimylėjėlius paplūdimy Lozada patyliukais grįžęs atgal iššaudė visus jos žirgus. Taigi, kaip sakoma, nušluostė nosį Vikui Tredgilui ir Orenui Vesliui.

Vos įžengęs pro duris Vikas negalėjo nepajusti jam į nugarą sminganciių žvilgsnių ir iš karto pasijuto tarsi vitrinoje. Viskas čia buvo taip pažįstama ir kartu svetima.

Nuo to laiko, kai jis išėjo nemokamų atostogų, personalas dar nebuvo spėjęs labai pasikeisti, todėl beveik visi ar bent dauguma sutiktųjų buvo pažįstami. Kai kurie užkalbindavo, spausdavo ranką, tarsi būtų nuoširdžiai džiaugęsi jį vėl išvydę. Kiti tik dėbtelėdavo iš padilbų burbtelėdami po nosimi pasisveikinimą. Tai buvo visiškai suprantama: policijos komisariatas – tokia pat biurokratinė įstaiga kaip bet kuri kita, tad kiekvienas privalo saugotis visa reginčių akių ir visa girdinčių ausų. Dėmesys nemokamų atostogų išleistam pareigūnui valdžios galėjo būti suprastas ne taip, todėl žmonės, kuriems bent kiek rūpi karjera, nebuvo linkę ja rizikuoti *persona non grata* draugijoje.

Rodos, visas ketvirtas aukštas, išgirdęs pakeltus balsus, liovėsi dirbęs ir sužiuro su neslepiamu susidomėjimu, kuo baigsis ši scena tarp buvusių porininkų.

Vikas nubloškė Oreno ranką.

– Sakau, esu šaltas kaip ledas.

– Tik nereikia...

– Tai einam ar stovėsime čia ir sakysime prakalbas?

Orenas, pašnairavęs į šios scenos žiūrovus, atidarė apklausų kambario duris ir mostelėjo Vikui užeiti. Myžnius Sojeris sėdėjo prie nedidelio stalelio, neramiai kilnodamas kelius ir kramtydamas nagus.

Išvydęs Viką jis nubalo kaip drobė.

– O kodėl jis dabar čia?

– Jūs pažįstate poną Tredgilą? – mandagiai pasiteiravo Orenas.

Vyriuko akys šokinėjo nuo Viko prie Oreno.

– Iš laikraščių.

– Puiku, tada man nė nereikia jo pristatyti, – tarė Orenas ir įsitaisė šalia Myžniaus.

Vikas atsitraukė kėdę kitoje stalo pusėje, apsukęs ją atsisėdo apžirgomis ir įsmeigė žvilgsnį į čiuplųjį vyriuką.

– Tai tu tas šūdvabalis, kuris šniukštinėja Lozadai.

Vyriukas net susigūžė ir dirstelėjo į Oreną.

– O kam jis čia?

– Aš jį pakviečiau.

– Kodėl?

– Kad savo ausimis išgirstų tai, ką mums papasakosite.

Myžnius sunkiai nurijo seiles ir pasimuistė kėdėje.

– Aš... Eee... pagalvojau, kad gal man reikėtų su jumis kalbėtis tik dalyvaujant advokatui.

– Na, logiška, – tarė Orenas. – Gerai, susiieškokite advokatą ir tada su mumis susisiekite, – pridūrė jis ir jau ketino stotis.

– Pala pala! – skubiai šūktelėjo Myžnius.

Jo žvilgsnis vėl ėmė lakstyti nuo vieno prie kito.

– Jei susiieškosiu advokatą, mūsų susitarimas galios, ar ne?

Vikas kone stryktelėjo nuo kėdės.

– Susitarimas? – šūktelėjo jis ir pažvelgė į Oreną. – Tu ką, dar tariesi su šituo birkakakliu?

– Vikai, aš prašiau tavęs nesikišti.

– Tu sakei, kad per šitą gluosniagalvį mes prikirpsime Lozadą!

– Ir prikirpsime. Nereikia...

– Susitarimas, – iškošė Vikas. – Ką tu jam už tai pasiūlei?

– Jam nebus pateikti kaltinimai.

Vikas susikeikė sau po nosimi.

– Netikiu savo ausimis.

– O ką tu siūlai?

Vikas, niekinamai dėbtelėjęs į Myžnių, tarė:

– Per maža žuvis pasilikti, per didelė išmesti. Apvoliojam miltuose, pačirškinam kaip reikiant – ir viskas.

Myžniaus kakta net išrasojo. Jis paklaikusiomis akimis pažvelgė į Oreną.

– Jam stogas pavažiavęs. Niekam ne paslaptis. Lozada pasakojo – kai mirė brolis, elgėsi visai kaip pamišėlis.

Vikas kone vienu šuoliu atsidūrė kitoje stalo pusėje. Čiupęs Myžnių už laibučio kaklo, išrovė iš kėdės ir remte prirėmė prie sienos. Vyriukas tik sucypė kaip pelė.

– Įsidėmėk – mano brolis *nemirė*.

– Vikai, gal tau galvoj negerai? Paleisk jį!

– Jį *nužudė*, tu šiukšle.

– Vikai, nereikia.

– Tavo draugelis Lozada.

Myžniaus veidas išraudo kaip burokas. Kojos bejėgiškai mataravo per kelis centimetrus nuo žemės, niekaip negalėdamos jos pasiekti. Paklaikusios vyriuko akys maldaujamai žvelgė į Oreną. Tas trūktelėjo Viką už rankos, kad paleistų.

– Vikai, liaukis. Jis tuoj uždus, – iškošė Orenas ir pabandė plėšte atplėšti Viko gniaužtus nuo Myžniaus kaklo, nes matė, kad šio akys jau išvirtusios. Galop vožė Vikui alkūne į pašonę.

Vikas tik sužiopčiojo it žuvis, paleido Myžnių – tas taip ir šlumštelėjo ant grindų – ir prapliupęs keiksmais susirietė dvilinkas, susiėmęs operuotąjį šoną.

Orenas sunkiai šnopuodamas tarė:

– Atleisk, neturėjau kitos išeities. Kada tu pasimokysi?

Jiedu tarsi nė nematė susirietusio, unkščiančio ant grindų Myžniaus.

Vikas vargais negalais atsitiesė ir sunkiai gaudydamas orą pratarė:

– Tik pabandyk dar kartą...

– Užsičiaupk ir paklausyk, ką tau pasakysiu, Vikai. Įdėmiai.

Kad nusiramintų, Orenas porąkart giliai įkvėpė ir iškvėpė.

– Privalai valdyti savo temperamentą.

Vikas nusijuokė.

– Valdyti? Temperamentą? Oho!

Orenas užriko:

– Ar ir vėl darysi tą patį? Nori, kad ir šįkart nuo Lozados viskas nubėgtų kaip nuo žąsies vanduo? Tai pirmyn, toliau puldinėk kaip įsiutęs bulius!

Durys prasivėrė, pro jas smalsiai kyštelėjo galvą Tigpenas.

– Čia pas jus viskas gerai?

– Eik tu šikt! – suriaumojo Vikas.

Orenas pasakė, kad viskas gerai.

– O tam kas atsitiko? – pasidomėjo Tigpenas dirstelėjęs į Myžnių, vis dar gulintį ant grindų, verksnojantį ir besivalantį rankove nosį.

– Nieko.

Tigpenas tik gūžtelėjo pečiais ir uždarė duris.

Vikas išpyškino Orenui:

– Na, prisipažįstu, kartais nesusivaldau. Bet tau irgi reikėtų pripažinti, kad su Lozada elgiesi kaip skystakiaušis, Orenai.

– Žinoma, mano ne tokie išmankštinti kaip tavieji.

Viko akys sužaibavo, jis sugniaužė kumščius.

– Kaip tai suprasti?

– Kaip nori.

– Ne ne, kam tos užuominos, sakyk tiesiai šviesiai.

– Prašom. Tu miegi su įtariamąja? Ar neigsi?

– Jei kalbi apie Renę Niuton, tada taip. Tik tarp mūsų šis tas daugiau nei miegojimas. Ir jokia ji įtariamoji.

– Aš ją vis dar laikau įtariamąja daktaro Houvelo nužudymo byloje.

– Tai Lozados darbas.

– Neatmestina, kad užsakytas jos.

– Tikrai ne.

– Ar ji kada buvo užsiminusi apie laiškelį, kurį laikė pasidėjusi naktinio stalelio stalčiuje?

– Tą, kurį aš ir radau?

– Aha, tą patį. Kuris buvo įdėtas tarp Lozados siųstų rožių.

Vikas tik skėstelėjo rankomis ir patraukė pečiais.

– Na ir ką?

– Man tiesiog įdomu. Kodėl ji, sužinojusi, kad rožės nuo Lozados, jo nesuplėšė, neišmetė kartu su rožėmis?

– Pasiliko kaip įrodymą.

– Arba atminimą. Kai man jį parodė, pasakiau, kad tai joks įrodymas. Tada vėl jį pasiėmė. Ir, kiek žinau, tebeturi.

Vikas, akimirką pamąstęs, tik kategoriškai papurtė galvą.

– Nuo Lozados ją tiesiog purto.

– Ji taip sako. Man tik viena įdomu, Vikai: tu ja patikėjai prieš ar po to, kai ji tave nudulkino kartu su visa smegenine?

Vikas žengtelėjo į priekį.

– Orenai, paskutinį kartą įspėju: nedrįsk taip apie ją kalbėti.

Orenas praleido tai pro ausis.

– Tavo brolis, Džo, būtų pasakęs tą patį. Ir jau seniai. Policininkai nemiega su įtariamosiomis, antraip jie jau ne policininkai.

– Ji ne įtariamoji, – pakėlęs balsą pakartojo Vikas. – Ji nukentėjusioji.

– Ar dėl to guldytum galvą? Nepamiršk, jos sąžinę jau slegia viena žmogžudystė.

– Ji nieko nenužudė.

– Ką? – šūktelėjo Orenas.

– Ne ji nušovė Reimondą Koljerį. Tai jos tėvo darbas, ji tik prisiėmė kaltę.

– Kodėl?

– Denas taip liepė.

Orenas nusikvatojo.

– Ir tu patikėjai šitomis pasakomis? Ji suriečia tau graudžią istoriją, kurios neįmanoma patikrinti, o tu imi ir patiki?

– Kodėl ne.

– Aišku. Tikriausiai papasakojo laižydama tau ausį? Ar ne ausį?

Vikas liuoktelėjo ant Oreno, ir jie susikibę parvirto ant grindų. Myžnius suklykė iš siaubo. Keli Viko smūgiai pasiekė tikslą, bet jis dar nebuvo visiškai atsigavęs po operacijos, tad Orenas, ir šiaip už jį stipresnis, netruko paleisti į darbą savo sunkių kaip kūjai kumščių.

Galiausiai šiaip ne taip sutvatinęs Viką, Orenas sunkiai atsiklaupė ir išsitraukęs iš dėklo revolverį nutaikė jam į veidą.

Tarpduryje išgirdę sambrūzdį pasirodė keli pareigūnai.

– Atgal! – riktelėjo Orenas. – Viskas gerai.

– Kas čia darosi?

– Nedidelis nesusipratimas. Tai turi likti tarp mūsų, aišku?

Neišgirdęs atsakymo, dar riktelėjo:

– Aišku?!

Šįkart pasigirdo murmėjimas, turintis reikšti sutikimą.

Orenas mostelėjo pistoletu ir paliepė:

– Kelkis, Vikai.

– Netikiu savo akimis. Tu taikaisi į mane?

– Nagi, stokis. Truputį pabūsi apklausų kambaryje. Kol kiek atvėsi.

Orenas dirstelėjo durų pusėn.

– Tigpenai, duok antrankius.

– Tik smarkiai neveržkit, – suurzgė Vikas ir stodamasis smogė Orenui galva į pilvą.

Už nugaros jau bildėjo Orenui į pagalbą skubančių kolegų žingsniai, bet Vikas, užklupęs jį netikėtai, prispaudė prie sienos priremdamas alkūne kaklą, o kita ranka bandė išplėšti pistoletą.

– Atsiimk savo žodžius apie Renę.

Orenui iš paskutiniųjų stengiantis išsivaduoti iš tų gniaužtų, pripuolusiems policininkams irgi bandant jį atplėšti, Vikas kurtinamai užriko:

– Greitai atsiimk!

Driokstelėjo šūvis.

Trisdešimt trečias skyrius

Myžniaus kelnės buvo šlapios. Tai buvo klaikus pažeminimas. Vėl, tarsi patvirtindama jo pravardę, pasikartojo antros klasės istorija. Skirtumas tik toks, kad šiandien, užvirus tai košei, niekas nepastebėjo tamsios dėmės ant jo kelnių.

Per visą tą sąmyšį, kilusį nuaidėjus šūviui, jam pavyko nemačiom išsprukti – vis dėlto skruzdėliškas sudėjimas kartais yra ir privalumas.

Atsiradus progai pasipustyti padus, Myžnius nieko nelaukdamas taip ir padarė. Dėl visa ko į liftą nėjo, nėrė užpakaliniais laiptais ir tik lauke pastebėjo jį ištikusią nelaimę.

Velnias jį čia nešė. Tarsi nebūtų tų trylikos nesibaigiančių kančios ir pažeminimo metų, praleistų Fortvorto vidurinėje. Jo dabartiniai namai – Dalasas – laikomas neramiu miestu, bet, Dieve, atsidūręs Fortvorte jis pasijuto tarsi patekęs į laukinius Vakarus.

Dumdamas namo – tas šimtas kilometrų, rodos, ištįso iki begalybės – jis sėdėjo kaip ant adatų, vis laukdamas bet kurią akimirką už nugaros pasirodant debesies kaukiančių policijos automobilių.

Bet Fortvorto PK dabar turbūt turi didesnį galvos skausmą nei savanoriškai atėjęs ir dingęs liudytojas. Ne kiekvieną dieną policininkas gauna kulką – ir dar nuo savo kolegos.

Ten visi turbūt apskritai jau pamiršo, kad toje scenoje dalyvavo ir jis.

Žinoma, atsarga gėdos nedaro. Jam jau senai reikėjo persikelti kur nors kitur. Grįžus reikės pradėti dairytis. Kažko ypatingo nereikia, užtenka kampo, kad tilptų krėslas, televizorius, lova ir jo kompiuteriai. Išsikels niekam nesakęs naujojo adreso, dings kaip į vandenį ir – sudie visiems.

Tuo tarpu visai neprošal bus atostogos šiltojoje Meksikoje. Akapulkas. Kankunas. Nulėks į oro uostą, peršukuos kelionių agentūras ir tikrai susiras kokią nebrangią vietelę, kur galėtų ramiai sau pasideginti saulėje, kol čia viskas aprims.

Drebančiomis rankomis atrakinęs savo buto duris, jis įžengė į vidų ir švystelėjo raktus ant žurnalinio staliuko. Nuskubėjęs tiesiai į miegamąjį, išsitraukė iš palovio dulkiną lagaminą, padėjęs ant lovos atvožė jo dangtį ir pasisuko į nedidukę drabužių spintą.

Atsigręžęs sukliko iš baimės.

– Labutis, Myžniau.

Priešais jį atsirėmęs į sieną, sukryžiavęs kojas ir sunėręs rankas ant krūtinės nerūpestingai kaip smauglys, žinantis, kad auka jau nepabėgs, stovėjo Lozada. Pastebėjęs tamsią dėmę ant Myžniaus kelnių, jis išsiviepė.

– Išsigandai?

– S-sveikas, Lozada... Kaip sekasi? Aš kaip tik ruošiausi...

– Krautis daiktus, ar ne?

Jis mostelėjo į lagaminą.

– Kur nors išvyksti? Ką tik buvai iškeliavęs ir vėl kažkur trauki, Myžniau?

– Ne, aš niekur nebuvau iškeliavęs.

Myžnius kietai susičiaupė, kad nekalentų dantimis iš baimės.

– Dvi dienas bandžiau tau prisiskambinti.

– A, tai... Mano telefonas sugedęs.

Lozada tingiai atšlijo nuo sienos ir nužingsniavęs prie išklerusio staliuko, ant kurio stovėjo telefonas, pakėlė ragelį. Pasigirdo šaižus pypsėjimas.

Myžnius tik nurijo seilę.

– Kad jį kur. Tikriausiai šeimininkas sutvarkė.

Lozada padėjęs ragelį priėjo ir atsistojo priešais Myžnių.

– Jau buvau pradėjęs dėl tavęs nerimauti. Paprastai nė nosies nekiši iš savo urvo. Kur buvai?

Myžnius užvertė galvą. Sutikus Lozados akis net pagaugai nuėjo per nugarą.

– Aš... Eee... Negerai išėjo. Tau ko nors reikia?

Lozada brūkštelėjo smiliumi jam per kaktą.

– Kažko labai prakaituoji, Myžniau.

– Eee, klausyk, jei tau ko nors reikia, šįkart bus už dyka. Na, kadangi negalėjai manęs...

– Myžniau, kas tokio nutiko, kad pričiurškei į kelnes?

Lozada, kyštelėjęs ranką į kelnių kišenę, išsitraukė spyruoklinį peilį. Grėsmingai spragtelėjęs, tas sužvilgo prie pat Myžniaus veido, suakmenėjusio iš siaubo.

– Verčiau pats išklok, kas tave taip išgąsdino, – tarė Lozada, krapštydamas panages geležte. – Labai negerai, kai draugai ką nors slepia.

Myžnius, žaibiškai apsvarstęs galimybes, kurių nebuvo tiek jau daug – gyventi arba mirti, – nutarė, kad bus geriau nerizikuoti ir viską papasakoti.

– T-tave domina tas Tredgilas?

– Na ir ką jis?

– Jis nušovė tą... Juočkį, kaip jis ten. Veslį.

Lozada nepatikliai prisimerkė.

Myžnius energingai pakinkavo galvą.

– Sakau tau – nušovė. Savo akimis mačiau. Pats ten buvau.

– Kur?

– Fortvorto policijos komisariate. Jie mane ten išsigabeno apklausti, – sumelavo jis. – Bet aš nieko jiems neišdaviau. Tikrai, Lozada. Jie visaip bandė mane priversti, bet...

– Tai neįdomu. Sakai, Tredgilas nušovė Veslį? Eik tu?

– Aš nemeluoju! – veriamai sukliko Myžnius. – Iš pradžių jis puolė mane, čiupo už gerklės ir būtų pasmaugęs, jei ne Veslis. Tada jie susiėdė dėl gydytojos. Veslis pasakė kažką, kas nepatiko Tredgilui, ir tas puolė jį. Veslis išsitraukė pistoletą ir pasakė surakinsiąs Tredgilą, kad pasėdėtų apklausų kambaryje ir atvėstų. Tredgilas vėl šoko ant jo. Jie susikibo, ir pistoletas iššovė. Policajai subėgo žiūrėti, kas čia darosi. Veslis gulėjo visas kruvinas ant grindų. Tredgilas kaip išprotėjęs staugė: „Ne, ne, Viešpatie, ne!“ – ir taip toliau. Veržėsi prie Veslio, bet kiti jį sulaikė.

Myžnius trumpai nutilo, kad galėtų pasitaisyti smunkančius nuo nosies akinius.

– Tredgilas greičiausia nenorėjo jo nušauti. Tai įvyko netyčia. Bet jų kivirčą visi ten girdėjo, todėl abejoju, ar juo kas patikės. Be to, jis elgėsi kaip pamišėlis – priešinosi, draskėsi, – ir tik keliese prišokę jį galiausiai surakino ir išsitempė.

– Tai Veslis negyvas?

– Nežinau. Aš dingau iš ten dar prieš pasirodant greitajai, bet girdėjau, kaip kažkas sakė, kad kulka pataikė į pilvą ir reikalai prasti.

Lozada žengtelėjo atgal, ir Myžnius lengviau atsikvėpė geležtei vėl čakštelėjus ir dingus, nors nuo Lozados žvilgsnio mušė prakaitas.

– Susišaudymas policijos komisariate – tai tau ne šiaip sau, Myžniau. Kodėl niekas nieko nepranešė per televiziją?

– Jie ten visi tik ir kartojo: „Niekam nė žodžio, aišku? Tai mūsų vidaus reikalas.“ Kaip atrodytų, jei kas sužinotų: policininkas prieš policininką. Gydytojams tikriausiai pasakė, kad Veslio ginklas iššovė netyčia.

Myžnius nervingai traškino krumplius sukdamas galvą, kada paskutinis reisas į Meksiką ir ar ten vykstant reikia paso, o gal užtenka ir teisių.

– Tai ji pasiliko mano laiškelį?

– Ką?

Lozada irzliai spragtelėjo pirštais Myžniui po nosimi ir pakartojo klausimą.

– A, tą laiškelį, kurį nusiuntei jai su rožių puokšte? Veslis tvirtino, kad daktarė jį laiko atminimui. Tredgilas dėl to ir pasiuto. Veslis sakė, kad ji apvyniojusi jį apie pirštą kaip šiltą vilną. Na, gal ne žodis į žodį, bet mintis...

– Tu masturbuojiesi?

– Ką?

Myžniui nespėjus nė mirktelėti, jam po šakumu jau žvilgėjo aštrūs kaip skustuvas Lozados peilio ašmenys.

– Klausiu, ar tu...

– Kas yra? – suspigo Myžnius.

– Na, gal tu savo aparatūros meilei ir nenaudoji, bet jei dabar nepasakysi man tiesos, kaip atsidūrei pas Veslį ir Tredgilą, visą gyvenimą čiurkši kaip moteris.

Myžnius stovėjo ant pirštų galų, iš paskutiniųjų stengdamasis išlaikyti pusiausvyrą: vienas kryptelėjimas – ir sudie visoms jo svajonėms apie karštas senjoritas.

– Tu mane įskundei.

– Prisiekiu visais šventaisiais – ne. Dievas mato.

– Koks dar dievas.

Lozada kilstelėjo geležtę, ir Myžnius suklykė iš siaubo.

– Čia esu tik aš, tu ir fizikos dėsniai. Pavyzdžiui, jei nupjausiu tau kiaušus, jie nukris žemyn kaip akmenys.

– Norėjau sužinoti, ar negalėčiau susitarti, – surypavo jis. – Na, jei mane kaip nors susietų su tavimi. Bet Veslis iš pradžių ilgiausiai kalbėjosi telefonu apie kažkokį tavo skambutį į daktarės Niuton mobilųjį. Jie manė, kad tu Galvestone.

– Taip ir buvo.

– Iškart po to jam pranešė apie iššaudytus žirgus. Fortvorto apylinkėse. Jie visai sutriko, nežinojo nė ką galvoti. Taigi Veslis įkišo mane į areštinę ir turbūt prisiminė tik šiandien rytą. Leido nusiprausti, atnešė pusryčius ir pasodinęs apklausų kambaryje liepė laukti. Kai vėl pasirodė, su juo buvo ir Tredgilas. Aš pasakiau, kad apsigalvojau, kad kalbėsiu tik dalyvaujant advokatui. Visa kita jau žinai. Prisiekiu – nieko jiems neišdaviau, – jau visai žliumbdamas baigė jis.

Lozada atitraukė peilį.

– Kol kas nežudysiu tavęs – tik todėl, kad nežinau, kaip sunaikinti tavo kompiuterius. Kad juose neliktų jokios informacijos.

Myžnius atbula ranka nusišluostė nosį.

– Ką?

– Prie darbo, Myžniau, – ramiai tarė Lozada.

Myžnius sunkiai nurijo seiles.

– Sunaikinti kompiuterius?

Tai jam netilpo galvoje. Kaip jis galėtų pakelti ranką prieš savo kūdikius, kurtus ir puoselėtus su tokia meile? Ne, tai neįmanoma.

Lozados rankai vos vos krustelėjus, Myžnius pajuto trūktelėjimą kažkur prie kelnių klyno ir staiga ten įsisukusį skersvėjį. Dirstelėjęs žemyn su siaubu išvydo, kad jo kelnės prarėžtos nuo juosmens iki tarpkojo, po kuriuo baugiai blizguliuoja peilio geležtė.

– Pirmyn prie darbo, Myžniau, jei nenori būti apipjaustytas.

Myžniui ši procedūra jau buvo atlikta, bet esant tokioms aplinkybėms jis tik prikando liežuvį.

Vos iškėlus koją iš lifto pirmame ligoninės aukšte Renę kažkas pašaukė pavarde. Pažvelgusi į tą pusę ji išvydo pro sukamąsias duris į vidų atskubančią Greisę Vesli. Renė šoko palaikyti jai lifto, bet nespėjo – durys užsidarė, ir jis nuvažiavo į viršų.

Greisė pulte pripuolė prie jos.

– Jis išgyveno?

– Taip.

Greisei ėmė linkti keliai ir ji būtų susmukusi ant žemės, jei Renė nebūtų sugriebusi už rankos ir prilaikiusi.

– Jo padėtis vis dar kritiška, tačiau manoma, kad jis išsikapstys.

Iš Greisės lūpų išsiveržė palengvėjimo atodūsis.

– Dėkui Dievui, dėkui Dievui. Tikrai?

– Taip, ką tik šnekėjausi su gydytojais. Kai Oreną išgabeno iš operacinės.

Greisė prispaudė prie akių nosinaitę.

– Aš taip bijojau, kad nespėsiu atvažiuoti, kad jis... – jos balsas užlūžo.

Renė tvirtai suėmė jos delną.

– Žinau, buvote išskridusi į Tenesį pas dukras.

– Vos nusileidus oro uoste mane pasitiko policininkė. Pranešė šią baisią naujieną, ir aš apsisukusi pirmu skrydžiu grįžau. Fortvorto oro uoste manęs jau laukė Oreno pavaduotojas, atlėkėme tiesiai čia.

Ji nutilo ir staiga paklausė:

– Kaip ten jūs sakėte? „Manoma"?

– Ką?

– Na, sakėte, „manoma, kad jis išsikapstys".

– Turėjau galvoje chirurgus.

– Aš maniau, kad ir jūs...

– Man neleido jo net apžiūrėti, ką jau kalbėti apie operavimą. Na, turint galvoje priešistorę, nenuostabu. Bet nesirūpinkite, jis puikių specialistų rankose.

– Aš būčiau reikalavusi, kad operuotumėte jūs.

– Ačiū už pasitikėjimą.

Renė, slėpdama sudrėkusias akis, nusigręžusi spustelėjo lifto mygtuką.

– Nejaugi į jį iš tiesų šovė Vikas?

Renė nunarinusi galvą tik liūdnai linktelėjo.

Greisė tarė:

– Kai man pranešė, pamaniau, kad tai kokia klaida. Nepatikėjau savo ausimis. Kaip tai galėjo atsitikti?

– Man tai irgi nesuvokiama. Kodėl? Šauti į savo geriausią draugą, savo idealą, su kuriuo tiek metų dirbta petys į petį?

Vis dar nepakeldama galvos ji nusišluostė akis.

– Ir dabar detektyvas Veslis intensyviosios terapijos skyriuje, o Vikas – areštinėje.

– Jis jus taip įsimylėjęs.

Renė kilstelėjo pilnas nuostabos akis.

– Tikrai.

Renė žvelgė netekusi žado, nepajėgdama pratarti nė žodžio. Lifto durys prasidarė.

– Na, man reikia eiti.

– Taip. Žinoma.

Greisė įlipo į liftą. Renė, palaukusi, kol durys užsidarys, pasisuko eiti. Iš gaivinančio vakarykščio lietaus buvo likę tik atsiminimai – automobilių aikštelėje tvyrojo šutra. Čia kaskart jai iš atminties neišvengiamai iškildavo Li Houvelas. Jo nužudymas trenkė tarsi perkūnas iš giedro dangaus. Kas tada galėjo numanyti, kad visa ši kraupių įvykių grandinė prasidėjo teismo salėje, jai paskelbus prisiekusiųjų sprendimą: „Prisiekusieji nutarė, kad teisiamasis nekaltas."

Kai pasiekė namus, jau temo, ir Renė, kaip visada įsukusi į garažą, iš jo įžengė į virtuvę. Ten pasuko tiesiai prie šaldytuvo. Išsitraukusi butelį mineralinio, atsirėmė į kriauklę ir išklliukino iki dugno.

Tada perėjusi svetainę tamsiu koridoriumi nužingsniavo į miegamąjį ir užsižiebusi lempą ant naktinio stalelio ėmė nusirenginėti. Likusi tik su apatiniais patraukė į vonią, atsuko dušą ir išsirinkusi kvapnų muilą ilgiausiai mėgavosi šilto vandens lietumi.

Paskui, susisupusi į savo mėgstamą minkštutėlį chalatą, grįžo į virtuvę, įsipylė taurę vyno ir nusinešusi į svetainę susirangė įprastame sofos kamputyje.

Gurkšnojant vyną iš atminties iškilo tas vakaras, kai čia užmigo ir ją prižadino iškvietimas į ligoninę: kritiškos būklės pacientas su durtine žaizda šone.

Vikas. Tiek kančių... Per ją... Dabar štai ir Veslis... Dieve švenčiausias.

Ji atlošė galvą į sofos atkaltę, užmerkė akis, ir skruostais ėmė riedėti ašaros. Viskas tik per ją ir tą prakeiktą prisiekusiųjų nutartį.

Nežinia kiek laiko ji taip prasėdėjo atrėmusi galvą, užmerkusi akis. Tokią jis ją ir rado.

O ji iš karto atsitiesė, grįžtelėjo į jį ir tarė:

– Sveikas, Lozada.

Jis stovėjo galvūgalyje, žvelgdamas žemyn į ją.

– Laukiau, kada pasirodysi.

Jis patenkintas nusišypsojo:

– Tikrai, Rene?

Girdint jį, tariantį jos vardą, ir matant tą smauglio šypseną taip ir norėjosi šliūkštelėti vyną tiesiai į veidą. Pastačiusi taurę ant žurnalinio stalelio, ji pakilo nuo sofos.

– Žinojau, kad dabar, kai Orenas Veslis išėjo iš rikiuotės, tikrai pasirodysi.

– Tavo draugelis nesivaldo, visai kaip mažas vaikas. Gėda. Žinojau, kad anksčiau ar vėliau prieis liepto galą. Na, o Veslis... – Lozada patraukė pečiais, – jam tiesiog reikėjo atidžiau rinktis draugus.

– Kaip tu apie tai sužinojai? Juk per televiziją nieko nepranešė. Viskas kuo slapčiausia – kas ir kaip sužeistas, žino tik keletas žmonių. Turbūt turi kurmį Fortvorto PK, ne kitaip.

– Sakyčiau, žvirbliuką, – pusbalsiu tarė jis. – Tokį bailų, nupešiotą žvirbliuką. Iš pradžių net nepatikėjau jo giesmele, bet patikrinau – pasirodo, nemeluoja.

Ištiesęs ranką jis perbraukė pirštais jos palaidus plaukus. Ji sukando dantis ir susilaikė neatšlijusi. Jis turbūt tai pajuto, nes lūpose vėl nušvito ta pati smauglio šypsena.

– Tu žavinga.

– Greičiau jau pavargusi. Tiesą sakant, vos pastoviu ant kojų.

– Nėra ko norėti po tokios ilgos kelionės.

– O vis dėlto – kaip tau tai pavyko?

– Kas, brangioji?

– Iš Galvestono dar prieš aušrą pasiekti mano rančą.

– Rene, juk jau sakiau: profesinių paslapčių neišduodu.

– Tiesiog galvoj netelpa.

Jis nusikvatojo.

– Na, sparnų aš tikrai neturiu.

Ji atsivėdėjusi tvieskė jam skambų antausį.

– Čia tau už mano žirgus.

Nuo Lozados veido akimirksniu išgaravo šypsena. Jis taip sugriebė Renę už riešo, kad ji net riktelėjo iš skausmo. Apsukęs užlaužė ranką už nugaros ir prisikišęs jai prie ausies iškošė:

– Už tokius daiktus iš karto galėtum gauti nuo manęs kulką.

– Anksčiau ar vėliau – koks skirtumas. Juk to atėjai, ar ne?

– O kaip tu manai? Negi galėčiau dabar palikti tave gyvą? Pati kalta. Į mano jausmus nusispjovei, puolei į to šunpalaikio glėbį.

Dar labiau užlauždamas ranką, jis prisitraukė ją arčiau.

– Man nelieka kitos išeities, tik jums abiem padovanoti po kulką. Gaila, jis dabar areštinėje ir negalės čia dalyvauti. Na, kaip sakoma, reikia tenkintis tuo, ką turi.

Renei smarkiai skaudėjo, bet ji išdidžiai kentėjo ir tylėjo.

– Jei atvirai, Lozada, tave jau seniai reikėjo izoliuoti nuo visuomenės. Ne dėl to, kad tu samdomas žudikas. Tu nesveikas. Net paskutinis asilas būtų supratęs, kad man visiškai

nerūpi. Ir Vikas Tredgilas čia niekuo dėtas. Man nuo tavęs vemti verčia.

Čakštelėjęs spyruoklinį peilį, Lozada prikišo jai prie gerklės.

– Palauk, dar maldausi, kad tavęs pasigailėčiau.

– Nesulauksi. Gal ir būčiau maldavusi dėl žirgų, bet neturėjau progos. Nužudydamas juos išmetei paskutinį savo švietalą. Manęs daugiau niekuo nepagąsdinsi. Aš tavęs nebijau.

– Dar pažiūrėsim.

Jis perbraukė bukąja peilio ašmenų puse jai per krūtį.

Renė instinktyviai aiktelėjo.

– Matai? – sukrizeno jis. – Bijai kaip didelė.

Tai buvo tiesa. Nors ir neparodė, kad nesuteiktų jam malonumo, širdyje ji iš tiesų tirtėjo iš baimės.

– Žinai, aš nesidraskysiu ir nesipriešinsiu. Jau ir taip dvidešimt metų kiekviena diena man kaip dovana. Todėl tikrai nemaldausiu pasigailėjimo. Nė nesvajok.

– O tu ne iš kelmo spirta. Na, man tikrai bus gaila su tavimi atsisveikinti, Rene. Tu ypatinga moteris. Tikiuosi, supranti – man pačiam nemalonu, kad mūsų romanas turi baigtis va šitaip.

– Koks romanas? Niekada nebuvo jokio romano. O dėl supratimo – tikrai suprantu, kad vienintelis būdas, kuriuo tu sugebi atkreipti moters dėmesį, yra prievarta.

Jis prisispaudė priešakiu prie jos.

– Jauti? Va kuo aš traukiu moterų dėmesį.

Renė tylėjo.

– Jei labai paprašysi, Rene, – tarė jis ir lyžtelėjo jai kaklą, – gal dar leisiu prieš atsisveikinant su šiuo pasauliu man pačiulpti.

– Ak, Lo-za-da.

Renė pajuto, kaip Lozada krūptelėjo nuo Viko rečitatyvo.

– Atspėjai. Prie tavo ausies – trisdešimt šeštas kalibras. Tik nusičiaudėk ir – baba.

– Nusičiaudėk, Lozada. Labai prašau, – nuo virtuvės durų atsklido Oreno Veslio balsas.

Jo ginklas buvo nutaikytas Lozadai tiesiai į galvą.

– Mesk peilį! – paliepė Vikas.

Lozada tyliai nusijuokęs vėl pakišo peilį Renei po kaklu.

– Pirmyn, Tredgilai, šauk. Aišku, jei nori pasigrožėti jos krauju.

– Tu kaip visada didvyriškai slepiesi už moters nugaros. Laužai rankas. Kaip tu ten sakei? Gėda. Na, Riki Rojau, kaip nori, – metė Vikas. – Kai aš iššausiu, iššaus ir Orenas. Mes visą dieną repetavome. Nuo pat to spektakliuko tavo bičiuliui Myžniui. Įvertink, nes nebuvo lengva – specialieji efektai, netikras kraujas ir taip toliau. Bet pavyko, atrodo, visai neblogai. Kur aš čia sustojau? A, taigi – mūsų kulkos perskros tau smegeninę. Oreno gal kokia tūkstantąja sekundės vėliau, nors gali būti, kad ir tuo pat metu. Kaip manai, Orenai?

– Būčiau linkęs manyti, kad taip.

– Girdi, Riki Rojau? Jos gali net susitikti, nors bet kuriuo atveju tavo smegenys ištikš kaip kiaušinis.

– Bet ir jai bus galas.

– Paleisk ją.

– Išgraužk.

– Nežinau, Orenai, – tarė Vikas. – Tau dar nenusibodo jo šūdmalystė?

– Užkniso.

– Mane irgi.

Kairėje Viko rankoje žybtelėjo nedidelis pistoletas, ir kulka perskrodė Lozados dešinę alkūnę sutrupindama kaulus, išdraskydama audinius. Iš bejėgiškai pastirusių pirštų iškrito peilis. Renė, kaip buvo sutarta, krito ant žemės. Lozada apsigręžė ir kairiu nykščiu šastelėjo Vikui į akį, bet tą pačią akimirką jo krūtinę pervėrė iš trisdešimt šešto kalibro revolverio nugriaudėjęs šūvis.

Lozados akys išsiplėtė iš nuostabos. Vikas tarė:

– O čia už Džo, – ir šovė dar kartą.

Lozada atbulas dunkstelėjo ant grindų.

Tučtuojau pripuolusi Renė ėmė čiuopti pulsą.

– Širdis dar plaka, – tarė ji ir praplėšė marškinius.

– Tegu guli.

Ji pakėlė akis į Viką.

– Negaliu. Tai mano pareiga, – tyliai tarė ji ir palinko prie Lozados.

Trisdešimt ketvirtas skyrius

Iš ligoninės Renė išėjo tik kitos dienos rytą, aštuntą valandą. Vikas jau laukė jos automobilių aikštelėje įjungęs savo pikapo variklį. Pamatęs ją atidarė dureles keleivio pusėje.

Tuo metu kaip tik prasidėjo Oreno spaudos konferencija. Buvo pats tinkamiausias laikas nejučia pasišalinti išvengiant žurnalistų dėmesio. Visa gatvė prie ligoninės buvo užkimšta televizijos mikroautobusų, o prie įėjimo grūdosi ištisas tuntas reporterių ir operatorių.

– Ką jis ten jiems pasakos? – pasiteiravo ji.

– Kad Fortvorto PK suplanavo ir kartu su Taranto klinika atliko nepriekaištingą operaciją – sėkmingai paspendė pinkles vienam žymiausių vietos nusikaltėlių Rikiui Rojui Lozadai. Šis priešinosi sulaikomas ir mirė nuo gautų šautinių žaizdų.

Laukdama greitosios Renė padarė visa, kad palaikytų dar rusenančią Lozados gyvybę, bet pakeliui į reanimaciją ji užgeso. Vikas pats palydėjo kūną iki morgo.

Tada Renė kategoriškai prisispyrė apžiūrėti Viką, dėl visa ko net nusiuntė į kompiuterinės tomografijos kabinetą ištirti, ar nėra vidinio kraujavimo. Vikas pats buvo prisakęs Orenui grumtynes vaidinti kuo tikroviškiau, ir tas sąžiningai įvykdė šį prašymą. Vikas jautėsi sudaužytas kaip obuolys. Laimė, atsipirko tik mėlynėmis ir nubrozdinimais.

– Orenas apie tave neužsimins, – tarė jai Vikas.

– Būčiau dėkinga.

– Nors niekas negali garantuoti, kad tavo pavardė neiškils į viešumą.

– Ką gi, kaip nors išgyvensiu.

Jų kelionės tikslas buvo aiškus. Renė nebenorėjo kelti kojos į savo namus, paženklintus Lozados mirties. Pikapui įsukus į greitkelį vakarų pusėn, Vikas paėmė ją už rankos ir tarė:

– Kai jis laikė prikišęs prie tavęs tą peilį, man net kraujas gyslose stingo.

– O aš išsigandau, galvoje šmėkštelėjo mintis, kad gal jūs su Orenu kur užstrigote ir aš vienui viena su juo. Nežinojau, ar jūs šalia. Kai grįžau namo, knietėjo dirstelėti po lova ir į sandėliuką, įsitikinti, kad jūs ten, bet negalėjau jūsų išduoti.

– Aš būčiau atšliaužęs ir be kojų.

– Tai buvo beprotiškas sumanymas.

– Ačiū Dievui, viskas baigėsi gerai.

Buvo aišku, kad jųdviejų su Rene ateitis nekokia, kol šalia šmėkščioja Lozada. Kitaip tariant, kol jis bus pašalintas iš kelio. Už to posakio Vikas ir užsikabino – pašalinti iš kelio. Ir jam toptelėjo: jei Lozada tik suuostų, kad jiedu su Orenu pašalinti iš kelio, bematant prisistatytų pas Renę.

– Sunkiausia man buvo palikti tave pavojingoje situacijoje.

– Man jau ir taip grėsė pavojus.

– Aš priėjau tą pačią išvadą. Vienintelė galimybė visa tai baigti kartą ir visiems laikams buvo žūtbūt išprovokuoti jo puolimą.

Vakar paryčiais Vikas nieko nelaukdamas paskambino Orenui ir išdėstė savo planą. Orenas jam iš esmės pritarė ir davęs dar keletą pasiūlymų ėmėsi vykdyti.

– Kaip tau pavyko įtikinti Oreną, kad tarp manęs ir Lozados – jokių šurum burum, kaip jis įtarinėjo? – paklausė Renė.

– Už mane tai padarė pats Lozada – iššaudydamas tavo žirgus. Nors man atrodo, kad Orenas jau seniai buvo pakeitęs nuomonę apie tave, tik vis nenorėjo prisipažinti klydęs. Pa-

tikėk, Rene, priešingu atveju jo nieku gyvu nebūtum privertęs dalyvauti tokiame spektaklyje. Tarp kitko, jis atsiprašo, kad buvo priverstas prišnekėti apie tave visokių šlykštybių, skirtų Myžniaus Sojerio ausims. Myžnius, beje, ir tapo mūsų Trojos arkliu. Jei ne jis, bala žino, kiek man būtų tekę ištupėti areštinėje, o Orenui išgulėti ligoninėje apsimetant mirtinu ligoniu. Mūsiškiai sekė Sojerį iki pat Dalaso ir pastebėję ten Lozadą iš karto mums pranešė. Lozadai galiausiai išėjus jie suėmė Myžnių – rado gulintį ant lovos, apsipylusį ašaromis: jo svečias privertė sudaužyti į šipulius visus kompiuterius. Pareigūnai dar nespėjo išsitraukti antrankių, o jis jau prisiekinėjo visokeriopai bendradarbiausiąs su policija.

– O tau pačiam nebus kokių problemų?

– Dėl to, kad nušoviau Lozadą? Ne. Orenas dar prieš einant apklausti Myžniaus formaliai grąžino mane į tarnybą.

Renė pažvelgė į jį nustebusi:

– Tai tu dabar vėl policininkas?

– Na, nežinau, dar pagalvosiu.

– O ką čia galvoti?

– Purvinas darbas.

– Vikai, visi darbai purvini.

– Žiauru, – liūdnai šyptelėjo jis.

– Iš tikrųjų reikia sau atsakyti tik į vieną klausimą.

Jis pažvelgė į ją.

– Ar mėgsti tą darbą.

Vikas nesusimąstydamas atsiliepė:

– Taip, labai.

– Tai ko dar laužai galvą?

Jis susimąstęs linktelėjo.

– Na, dabar, kai pagaliau galėsiu ramiai prisiminti Džo, viskas bus kitaip.

– Neabejok. Tai tavo pašaukimas, – tarė Renė ir nusijuokusi pridūrė: – Beje, dėl pašaukimų, tai Greisei reikėjo tapti aktore: jos vaidyba ligoninėje buvo pritrenkiama.

– Man pasakojo, kad ir tavo nė kiek ne prastesnė.

– Tik nežinau, ar Lozada tai matė.

– Kas žino, bet to reikalavo scenarijus: jei Lozada būtų stebėjęs ligoninę ir Greisė nebūtų pasirodžiusi prie savo vyro, kurio gyvybė neva kabo ant plauko, jam iš karto būtų kilęs įtarimas, kad čia spąstai.

Pastebėjęs Renę tramdant žiovulį, Vikas tarė:

– Tu nemiegojusi visą naktį. Gali sau ramiai atremti galvą ir nusnausti, kol atvažiuosime.

– Tu turbūt irgi ne per ilgiausiai miegojęs?

– Buvau užmigęs per tuos visus nesibaigiančius tyrimus.

Nusišypsojusi ji sumerkė akis ir pabudo tik pikapui sustojus prie rančos vartų. Vikas išlipęs juos atkėlė ir įsukęs į kiemą privažiavo prie pat namo laiptų.

Renė ilgesingai pažvelgė į arklidės pusę.

– Paprastai atvažiavusi iš karto bėgdavau ten.

Vikas paglostė jai skruostą.

– Verčiau negalvok apie tai.

– Lengva pasakyti.

Išlipęs Vikas atidarė jai dureles, bet užstojo kelią.

– Kas yra? – paklausė ji.

– Tada, laukdamas tavo miegamajame savo išėjimo į sceną...

– Ką?

– Išgirdau tave sakant, kad tau jau dvidešimt metų kiekviena diena kaip dovana.

Ištiesęs ranką Vikas nuėmė jos saulės akinius, kad galėtų matyti akis.

– Ką turėjai galvoje, Rene?

Ji nuleido akis. Vikas, suėmęs už smakro, kilstelėjo jos veidą.

– Dar ne viską man papasakojai, ar ne?

Buvo matyti, kad iš pradžių jai knietėjo greitosiomis ką nors sumeluoti. Bet supratusi, kad išsisukti nepavyks, ji atsidususi tarė:

– Na, Denas šovė...

– Taip?

– Jis taikėsi ne į Reimondą.

Vikas kurį laiką spoksojo į ją nieko nesuprasdamas, o kai galop suvokė Renės žodžius, tepratarė:

– Jėzau.

– Tėvo rūstybė tada krito ne ant Reimondo, o ant manęs. Reimondas buvo visai apleidęs reikalus, nebesirūpino bendru verslu, ir Denas, užtikęs mus kartu ir supratęs, kur čia šuo pakastas, siuste užsiuto: aš kaišioju pagalius į jo ratus.

Ji nutilo ir kurį laiką netardama nė žodžio žvelgė priešais save nereginčiu žvilgsniu.

– Jis buvo man tėvas, mano idealas. Jo neištikimybė sudaužė mano pasaulį į šipulius, sugriovė mūsų šeimą. Jis buvo savimyla ir veidmainis.

Karčiai nusijuokusi ji papurtė galvą.

– Bet žinai, Vikai, kas užvis juokingiausia? Arba tragiška. Aš jį vis tiek mylėjau. Antraip nebūčiau nėrusis iš kailio, ieškojusi progų jį supykdyti ir įskaudinti. Nebūčiau suviliojusi jo verslo partnerio. Aš jį mylėjau, kaip kad duktė myli tėvą, – liūdnai pakartojo ji. – O pasirodė, kad tas nekilnojamojo turto projektas jam reiškė kur kas daugiau nei aš. Įsikarščiavęs, visas net putodamas jis rėkė čia pat mane nudėsiąs. Taip būtų ir padaręs, jei ne Raimondas, savo krūtine užstojęs mane nuo jo kulkos. Taigi aš nemelavau sakydama, kad jei ne aš, Reimondas būtų gyvas. Jis žuvo gelbėdamas mane nuo tėvo. Aišku, aš buvau ištikta šoko ir tarsi sapnuodama dariau viską, kaip paliepė Denas. Vėliau jis pasirūpino, kad būčiau išsiųsta kuo toliau: gal aš jam buvau gyvas sąžinės priekaištas, gal primindavau neišdegusį nekilnojamojo turto projektą – nežinau.

Vikas pabandė prisitraukti ją arčiau ir Renei spiriantis tarė:

– Ne, šįkart tikrai neleisiu tau išsprūsti, pabėgti ir paslėpti galvą po pagalve.

Jis priglaudė jos galvą sau prie krūtinės ir paglostė.

– Tai jau priešistoriniai laikai, tu savo kaltę išpirkai su kaupu. Aš neleisiu Denui toliau gadinti tau gyvenimo, Rene.

Galiausiai suėmęs ją už pečių ir atitraukęs jis tarė:

– Ačiū, kad man papasakojai. Dabar viskas daug aiškiau. Ir tas tavo noras, kad aplink vyrautų gelžbetoninė tvarka. Ir nutrūktgalviškas lindimas į pavojų. Mesk tai, kol nevėlu, nes aš galiu ir nespėti visur lakstyti paskui tavo užpakalį. Na, perkeltine prasme.

Iš Renės lūpų išsiveržė lyg juokas, lyg aimana – sunku pasakyti, nes akyse žvilgėjo ašaros, o lūpos juokėsi. Vikas ištiesęs ranką padėjo jai išlipti iš pikapo ir jiedviem kartu užlipus laipteliais į verandą darydamas duris tarstelėjo:

– Gerai būtų papusryčiauti.

– Aš už.

Uždaręs duris jis pastojo jai kelią į prieškambarį.

– Pažadėk. Nuo šiol – pusryčiai kiekvieną dieną. Iki gyvenimo pabaigos.

Ji liūdnai šyptelėjo.

– Vikai...

– Pala pala. Kol dar neatsisakei, išklausyk visą mano pasiūlymą.

Sudėjęs delnus jai prie ausies jis sušnibždėjo:

– Aš tave mylėsiu ir saugosiu kaip savo akį. Visur ir visada. Dieną ir naktį.

– Tu jau ir taip mane saugai.

– Tu irgi mane išgelbėjai, Rene. Ir ne tik tąkart ant operacinio stalo. Kai Orenas atvyko pas mane į Galvestoną, jaučiausi visiškai suzmekęs. Ir tada mano horizonte patekėjai tu – mano saulė.

Ji nusišypsojo, nors akyse dar šmėžavo abejonės šešėlis.

– Neįsivaizduoju, kaip mes sutarsime.

– Gerai pagalvojus, gal ir tavo tiesa, – atsiduso Vikas, ir jo ranka, slystelėjusi prie viršutinės jos palaidinės sagos, vikriai ją atsegė.

– Aš karštakošis, o tu visada išlaikai blaivią galvą. Aš apsileidęs, o pas tave net lėkštės išrikiuotos pagal ūgį. Galų gale – palyginti su tavimi, aš tikras elgeta.

Jam baigus vardinti šiuos fundamentalius skirtumus, Renė jau buvo išvaduota tiek iš palaidinės, tiek iš kelnių. Pasilenkęs jis pabučiavo ją į lūpų kamputį.

– Mes kaip aliejus su vandeniu.

Ji kilstelėjo smakrą, atstatydama kaklą bučinių lietui.

– Na, dėl teisybės reikia pasakyti, kad Greisės nuomonė kitokia.

Jis švelniai krimstelėjo jai ausį.

– Kokia?

Renė išpešė Viko marškinius ir paglostė krūtinę.

– Kad tu mane įsimylėjai iki ausų.

– Nuo jos nieko nepaslėpsi.

– Tai tiesa?

– Taip.

Tylus Renės juokas Vikui atsegus liemenėlę ir suėmus ją už krūtų virto saldžia aimana.

– Be to, mano darbas...

– Darbas... – sumurmėjo Vikas lyžčiodamas krūties spenelį.

– Atima daug laiko.

Jis pirštų galais perbraukė jos standų pilvuką.

– Greičiausia tu vis dėlto teisi.

Jo delnas, mikliai apsigręžęs, slystelėjo jai už kelnaičių.

– Mums nieko neišeis.

Ji buvo drėgna ir pravira, ir jo pirštams įsliuogus į vidų jųdviejų lūpos po akimirkos susiliejo į pašėlusį bučinį.

Po visko jie tysojo ant sofos – uždangalas buvo sudrėkęs, susisukęs ir sumaigytas, jos plaukų sruogos apsivijusios jo kaklą, viena Viko koja nudrykusi ant žemės – netekę kvapo, suplukę, susilietusiems kūnams vis dar tvinkčiojant iš jaudulio.

Vikas sušnopavo:

– Ką tu ten sakei?

Prisiglaudusi prie jo krūtinės ji nusišypsojo ir mieguistai sumurmėjo:

– Norėtum blynų ar kiaušinienės?

Brown, Sandra
Br291 Sąstai : romanas / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Ugnius Keturakis. - Vilnius : Alma littera, 2008. - 392 p.

ISBN 978-9955-38-097-9

„Spąstai“ – dar vienas populiarios JAV detektyvinių trilerių autorės Sandros Brown romanas, kurio siužetas – samdomojo žudiko ir jį persekiojančio policininko kova bei mirtį sėjančios aistros istorija.

820(73)-3

Sandra Brown
SPĄSTAI

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Ugnius Keturakis*

Redaktorė *Stela Rimšė*
Korektorė *Rasa Mielkuvienė*
Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*
Maketavo *Zita Pikturnienė*

3,92 Lt.

Tiražas 6000 egz.
Išleido leidykla „Alma littera“, A. Juozapavičiaus g. 6/2, LT-09310 Vilnius
Interneto svetainė: www.almalittera.lt
Spaudė UAB „Logotipas“, Utenos g. 41a, LT-08217 Vilnius

Sandra Brown (Sandra Braun, g. 1948 m.)
JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašiusi per 60 knygų, kurios išverstos daugiau kaip į 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“ ir kt. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jie, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją nerimastingai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Principingumu garsėjanti chirurgė Renė Niuton prisiekusiųjų teisme pasisako už samdomo žudiko Rikio Rojaus Lozados išteisinimą, nes trūksta įkalčių. Netrukus ji pajunta šio poelgio pasekmes – įsilaužęs į jos namus, nežinomas gerbėjas palieka didžiulę puokštę rožių, pasipila telefono skambučiai. Padėtis dar labiau komplikuojasi, kai randamas nužudytas Renės kolega Li Houvelas. Renė įtariama užsakiusi šią žmogžudystę. Paaiškėja, kad ir jos pačios kruopščiai slepiama praeitis – ne be dėmių. Houvelo nužudymo bylą tiriantis detektyvas Orenas Veslis pasikviečia į pagalbą savo porininką, dabar atostogaujantį Viką Tredgilą, kuris turi senų sąskaitų su Lozada. Kitaip nei kolega, Tredgilas netiki simpatiškosios daktarės kalte ir pradeda tikrojo žudiko medžioklę...

Fotografas Patrick Demarchelier